

mgyoe.com

SAMPLE BOOK

မြသန်းတင်

ရွှေပြည်တော် မျှော်တိုင်းဝေး

ပထမတွဲ

THE FAR PAVILIONS

M. M. KAYE

designed by tin htoon

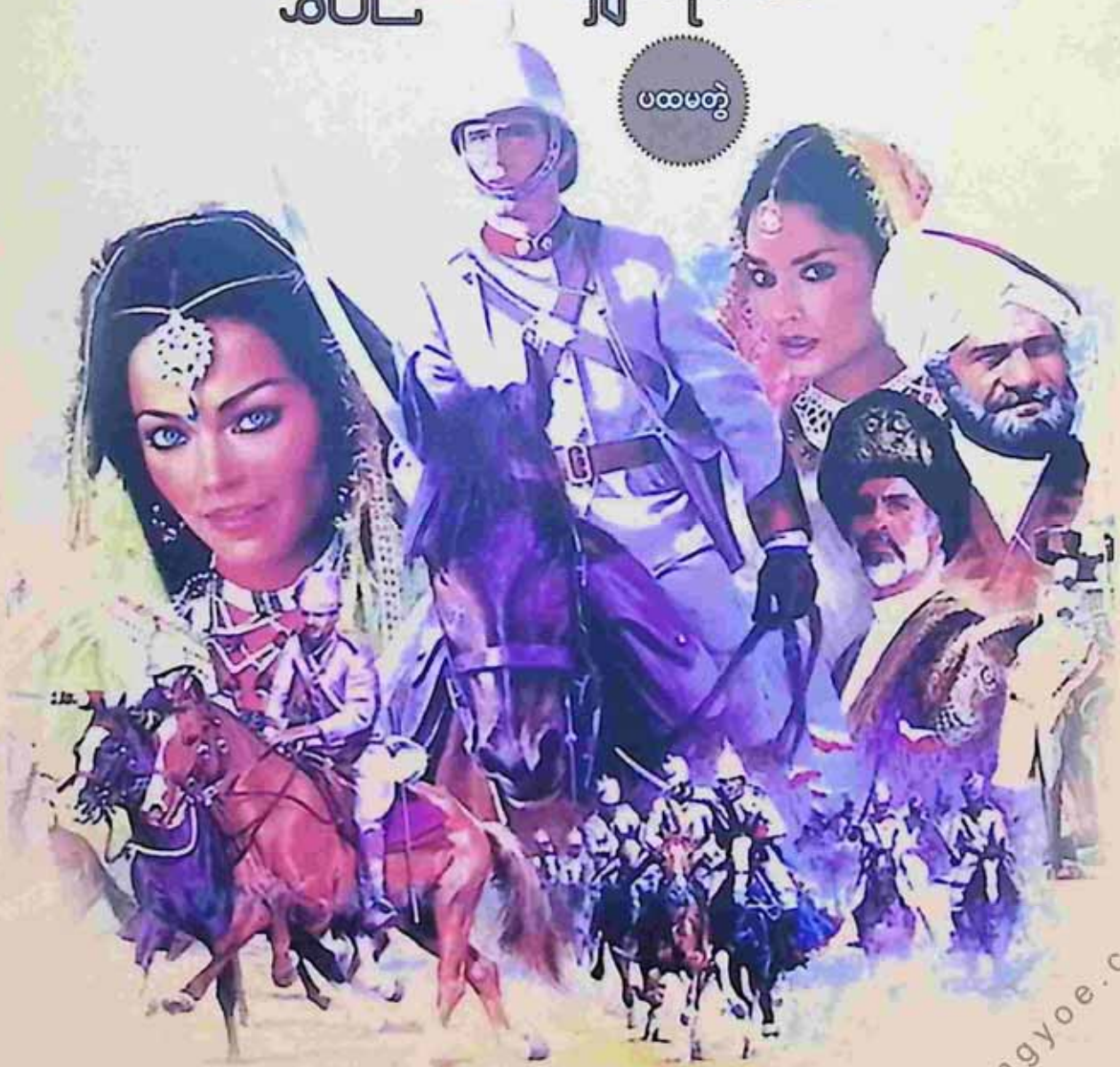

THE
FAR PAVILIONS
M. M. KAYE

ပြသန်းတင့်

ရွှေပြည်တော် မျှော်တိုင်းဝေး

ပထမတွဲ

ပဉ္စမ အကြိမ်၊ ၂၀၂၂၊ ဒီဇင်ဘာ

[ပထမ အကြိမ်၊ ၁၉၈၆၊ စက်တင်ဘာ-အောက်တိုဘာ၊ ရှစ်တွဲ၊ ဘဝတက္ကသိုလ် စာပေ]

[ဒုတိယ အကြိမ်၊ ၂၀၀၄၊ ဒီဇင်ဘာ၊ ဘဝတက္ကသိုလ် စာပေ]

[တတိယ အကြိမ်၊ ၂၀၁၈၊ မေ၊ ဘဝတက္ကသိုလ် စာပေ]

[စတုတ္ထ အကြိမ်၊ ၂၀၂၁၊ ဒီဇင်ဘာ၊ ဘဝတက္ကသိုလ် စာပေ]

မျက်နှာပုံ: ပန်းချီ တင်ထွက်:

တန်ဖိုး: ၁၆၀၀၀ ကျပ်

မျက်နှာပုံနှင့် ဒေါ်ခင်စိ (၀၂၄၈)၊ ပြည်ဦးဘေ ပုံနှိပ်တိုက်

အတွင်း ပုံနှိပ်သူ ၁၅၈၊ ၃၇ လမ်း၊ ကျောက်တံတား၊ မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

ထုတ်ဝေသူ ဦးနေဝင်း (၀၂၆၄၅)၊ ဘဝတက္ကသိုလ် စာပေ

၁၄၉၊ ၃၇ လမ်း၊ ကျောက်တံတား၊ မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

မြသန်းတင့်
ရွှေပြည်တော် မျှော်တိုင်းဝေး
(ပထမတွဲ)

THE FAR PAVILIONS

M. M. KAYE

မြန်မာပြန်သူ၏ အမှာ
(ပထမ အကြိမ်)

၁၉၅၂ ခုနှစ်တွင် စန္ဒာ မဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာ အဖွဲ့က တင့်တယ် ပြန်ဆို၍ အဆုံး
မသတ်ခဲ့သော ရောက်ကာ ဝတ္ထုကြီးကို ဆက်လက် ပြန်ဆိုပေးရန် ကျွန်တော်
ကို ပြောခဲ့လေသည်။ ထိုစဉ်က စန္ဒာ မဂ္ဂဇင်းသည် နိုင်ငံခြား ဝတ္ထုကြီးများကို
မြန်မာ စာဖတ် ပရိသတ်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးလိုသဖြင့် မဂ္ဂဇင်းတွင် ဘာသာပြန်
ခန်းဆက် ဝတ္ထုကြီးများ ထည့်နေချိန် ဖြစ်သည်။ ဒပ်ဖနီ ဂျူ မောရီးယား၏
ရောက်ကာ ဝတ္ထုကြီးကို ဘာသာပြန်၍ ပေးနေစဉ် ရှစ်လ အကြာတွင်
တင့်တယ် ကွယ်လွန်သွားသဖြင့် ဝတ္ထုကြီးမှာ တစ်ပိုင်းတစ်စ ဖြစ်နေသည်။
ဤတွင် စန္ဒာ မဂ္ဂဇင်းက ထိုဝတ္ထုကို ဆက်လက် ဖော်ပြလိုသဖြင့် ကျွန်တော်အား
ဆက်လက် ပြန်ဆိုရန် တိုက်တွန်းခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် အခြားသူ ပြန်လက်စ ဖြစ်နေသည့် အတွက်ကြောင့် တစ်
ကြောင်း၊ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်က ရောက်ကာကို အကြိုက်ကြီး မဟုတ်သည့်
အတွက်ကြောင့် တစ်ကြောင်း ကျွန်တော် ငြင်းခဲ့ပါသည်။ ဤတွင် စန္ဒာမဂ္ဂဇင်း
အယ်ဒီတာ အဖွဲ့သည် သူတို့ ရွေးချယ်ထားသော နိုင်ငံခြား ဂန္ထဝင် စာအုပ်
သုံးလေးအုပ်ကို အဆိုပြုပြန်သည်။ ထိုအထဲတွင် ကျွန်တော်နှင့် သူတို့ အကြိုက်
ချင်း တူသည့် စာအုပ်များလည်း ရှိပြီး အကြိုက်ချင်း ကွဲသည့် စာအုပ်တွေလည်း
ပါသည်။ အကြိုက်ချင်း တူသည့် စာအုပ်များကို ပြန်ရန် စဉ်းစားကြသည့်
အခါတွင် အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကြောင့် အခက်အခဲတွေ ရှိနေသည်ကို တွေ့
ကြရသည်။

ဤတွင် ကျွန်တော်က ကျွန်တော် ပြန်ချင်နေသည့် ရွှေပြည်တော်
မျှော်တိုင်းဆေးကို ထည့်ရန် အဆိုပြုသည်။ သူတို့က ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ
လက်ခံကြသည်။ သို့ရာတွင် ခက်သည်မှာ ထိုဝတ္ထုကြီးသည် ရှည်လျားလွန်း
နေခြင်း ဖြစ်သည်။ မဂ္ဂဇင်း ခန်းဆက် ဝတ္ထုရှည် အနေဖြင့် ထည့်လျှင် ထို
ဝတ္ထုကြီးကို လေးနှစ်ကျော်မျှ ထည့်ရပေလိမ့်မည်။ သို့ထည့်လျှင် ပရိသတ်က
စိတ်မှ ရှည်ပါမည်လောဟု ကျွန်တော်တို့ စဉ်းစားကြရသည်။ နောက်ဆုံးတွင်
ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဖက် သဘောတူညီချက် ရကြ၏။ ထိုဝတ္ထုကြီးကို အစ အဆုံး
ထည့်မည်။ သို့ရာတွင် ဝတ္ထုကြီးထဲတွင် အချို့ နေရာများ၌ ထပ်နေသည့်
အခန်း အချို့ပါသည်။ ဥပမာ အချို့ အဖြစ်အပျက်များကို စကားပြောခန်းထဲ
တွင် ပါရှိပြီး ဖြစ်သော်လည်း လှုပ်ရှားမှု အနေဖြင့် ထပ်၍ ဖော်ပြခြင်းမျိုး
ရှိနေသည်။ ထိုအခန်းမျိုးတွင် ဖြတ်သင့်သည်တို့ကို ဖြတ်မည်။ သို့ရာတွင်
တတ်နိုင်သမျှ မဖြတ်ဘဲ ထားမည်။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ထိုဝတ္ထုကြီးကို စန္ဒာ မဂ္ဂဇင်းတွင် ထည့်
ခဲ့ရာ သုံးနှစ်နှင့် လေးလမျှ ကြာခဲ့ပါသည်။ ပရိသတ်ကလည်း စိတ်ဝင်စားစွာ
စောင့်၍ ဖတ်ခဲ့ကြသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ကျေနပ်ကြရပါသည်။

mgyoe.com

စန္ဒာတွင် ကျွန်တော် စတင် ပြန်ဆိုနေစဉ်က ထိုဝတ္ထုကြီးကို ရုပ်ရှင်ပင် မရိုက်
သေးချေ။ စန္ဒာထဲတွင် ပါပြီး တစ်နှစ်ကျော်ကျော်လောက် ရှိသည့်အခါတွင်
အိန္ဒိယပြည်သို့ လာ၍ ထိုဝတ္ထုကြီးကို ရုပ်ရှင်ရိုက်သည် ဆိုသော သတင်းကို
ကျွန်တော် တွေ့လိုက်သည်။ ရုပ်ရှင် ရိုက်ပြီး၍ ရုပ်ရှင်ကား ပြသသည့် အခါ
တွင်လည်း ကျွန်တော့် ဝတ္ထုမှာ စန္ဒာတွင် မပြီးသေးပါ။ ရန်ကုန်တွင် မပြခင်
ကလေးတွင်မှ စန္ဒာတွင် အဆုံးသတ်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။

ရွှေပြည်တော် မျှော်တိုင်းဝေး ဝတ္ထုကြီးမှာ အိန္ဒိယပြည်ကို နောက်ခံ
ထား၍ ရေးသားသည့် ဝတ္ထုကြီး ဖြစ်၍ ဇာတ်ဆောင်များမှာ အင်္ဂလိပ် စစ်ဗိုလ်
ကလေး အက်ရှ်နှင့် အိန္ဒိယ မဟာရာဇာ တစ်ဦး၏ ကပြားသွေး စပ်သော
သမီးတော် တစ်ဦး ဖြစ်သည့် ဇူလီတို့ ဖြစ်သည်။ အက်ရှ်သည် အိန္ဒိယပြည်
ဟိမဝန္တာ တောင်စောင်း တစ်နေရာ တောကြီးမျက်မည်းထဲတင် မွေးဖွားသူ
ဖြစ်ပြီး သူမွေးပြီး မကြာမီတွင် အဖေရော အမေပါ ဆုံးသွားသဖြင့် အာယားမ
တစ်ဦး ဖြစ်သူ သိတာက မွေးစားခဲ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် အက်ရှ်သည် သွေး
ကသာ အင်္ဂလိပ်သွေး ဖြစ်သော်လည်း စိတ်က အိန္ဒိယစိတ် ဖြစ်နေသည်။
အိန္ဒိယ တပ်တွင်း ပုန်ကန်မှုကြီး ဖြစ်သည့်အခါတွင် အိန္ဒိယ တိုင်းရင်းသားတို့က
အင်္ဂလိပ်သွေး ပါသူများကို လိုက်လံ သတ်ဖြတ်နေသဖြင့် သိတာသည် သူ့ကို
အိန္ဒိယ တိုင်းရင်းသား ကလေး တစ်ယောက် ယောင်ဆောင်ခိုင်းကာ ကြီးပြင်း
အောင် မွေးမြူခဲ့ရသည်။ အင်္ဂလိပ်သွေး ပါသူများကို လိုက်လံ သတ်ဖြတ်လျက်
ရှိသဖြင့် သိတာနှင့် အရှေ့ ခေါ် အက်ရှ်တို့သည် မြောက်ပိုင်း ဝူးလ်ကုတ်
ပြည်နယ်သို့ ပြေးလာခဲ့ကြသည်။ ဝူးလ်ကုတ် ပြည်နယ်သို့ ရောက်စဉ် သူတို့
သားအမိသည် မဟာရာဇာ၏ ဟော်နန်းထဲသို့ ရောက်သွားကြကာ ဟော်နန်း
တွင် အစေအပါး အဖြစ် နေခဲ့ကြသည်။ အရှေ့ ခေါ် အက်ရှ်မှာလည်း ဟော်
နန်းထဲတွင် မြင်းထိန်း အဖြစ် အလုပ်ရသည်။ သို့နေစဉ် အက်ရှ်သည် ဇော်
ဘွား၏ မောင်းမ တစ်ဦးမှ မွေးသည့် ဇူလီကို သွားတွေ့ကာ ဇူလီနှင့် သူသည်
ကစားဖော် ကစားဖက်များ ဖြစ်လာခဲ့ကြသည်။

ဟော်နန်းတွင်းတွင် အမွေ ဆက်ခံရေးနှင့် ပတ်သက်၍ တစ်ယောက်
နှင့် တစ်ယောက် အကောက်ကြံမှုများ ဖြစ်နေစဉ် အက်ရှ်က အကောက်ကြံမှု
များကို သိသည့်အတွက် သူ့ကို တစ်ဖက်ဂိုဏ်းက ရန်ရှာသဖြင့် အက်ရှ်တို့
သားအမိသည် ဝူးလ်ကုတ် ဟော်နန်းမှ ထွက်ပြေးခဲ့ရသည်။ လမ်းတွင် သိတာ
မှာ ရောဂါကြောင့် သေဆုံးခဲ့ရ၏။ သိတာ ဆုံးကာနီးတွင် သိတာက အရှေ့
သည် အိန္ဒိယသွေး မဟုတ်ဘဲ အင်္ဂလိပ်သွေး ဖြစ်ကြောင်း၊ သူ့မိဘများက
သေတမ်းစာနှင့် အမွေများ ပေးခဲ့ကြောင်း၊ ထိုငွေများဖြင့် ဘီလပ်သို့ သွား၍
ပညာသင်ရန် မှာခဲ့ကြောင်း စသည်တို့ကို ပြောခဲ့သဖြင့် အက်ရှ်မှာလည်း သူ
ဦးကြီးရှိရာ နယ်ခြားစောင့် တပ်သို့ လိုက်လာခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် နယ်ခြား
စောင့်တပ်တွင် သူ့ဦးကြီးကို မတွေ့ရတော့။ ထို့ကြောင့် တပ်မှူးက သူ့ကို
ဘီလပ်သို့ ပို့ပေးကာ ပညာ သင်ကြားစေသည်။

အက်ရှ်သည် ဘီလပ်တွင် ပညာ သင်ပြီးနောက် အိန္ဒိယပြည်သို့ ပြန်
လာခဲ့ကာ နယ်ခြားစောင့်တပ်တွင် အမှုထမ်းနေသည်။ ထိုသို့ အမှုထမ်းနေစဉ်
စည်းကမ်း ဖောက်ဖျက်မှုဖြင့် အရေးယူခံရကာ တောင်ပိုင်းသို့ အပို့ခံရသည်။
တောင်ပိုင်းသို့ ပြောင်းရွှေ့ အမှုထမ်းစဉ် ဘီသော ဇော်ဘွားနှင့် ကာရီကုတ်
မဟာရာဇာ၏ သမီးတော်တို့ စုလျား ရစ်ပတ်သည့် လက်ထပ်ပွဲသို့ တာဝန်

mgyoe.com

အရ လိုက်လံ ပို့ဆောင်ရာမှ သတို့သမီး တစ်ဦး ဖြစ်သူ မိမိ ချစ်သူဟောင်း ဇူလီနှင့် ပြန်တွေ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။ ဇူလီမှာ ဘိသော မဟာရာဇာ၏ ကြင်ရာ တော်အဖြစ် အရွေးခံရသော်လည်း ခော်ဘွားမှာ သူ့ကို ပေါင်းဖော်ခြင်း မပြုဘဲ သူ့ ညီမတော်ကိုသာ ပေါင်းဖော်ခြင်း ပြုသည်။ ဟိန္ဒူ ထုံးစံအရ လင်ယောက်ျား သေဆုံးသည့်အခါတွင် ဇနီးများက မီးပုံထဲသို့ ခုန်ဆင်းရသည်။ ခော်ဘွား ကွယ်လွန်သည့်အခါတွင် အက်ရှ်သည် မီးပုံထဲသို့ ခုန်ဆင်းရတော့မည့် ဇူလီ ကို ကယ်တင်ကာ ချစ်သူ နှစ်ဦးတို့ ပြန်တွေ့ကြပြီးနောက် အာဖဂန်နစ္စတန် ပြည်သို့ တာဝန်အရ သွားခဲ့ရသည်။

ထိုအချိန်၌ အင်္ဂလိပ် အာဖဂန် ဒုတိယ စစ်ပွဲ ဖြစ်နေချိန် ဖြစ်သည်။ အာဖဂန် မြို့တော် ကဗူးလ်မြို့တွင် အရေးအခင်း ဖြစ်ပွားရာ အင်္ဂလိပ် သံတံကို အပိုင်းခံရပြီး အက်ရှ်နှင့် ဇူလီတို့မှာလည်း ကဗူးလ်မှ ဝေးရာသို့ ထွက်ပြေး ခဲ့ကြရသည်။ ချစ်သူ နှစ်ဦးတို့သည် အဝေးတွင် မြင်ရသော ရွှေပြည်သာ တောင်တန်းကြီးများဆီသို့ လာခဲ့ကြသည်။ ထိုတောင်တန်းများတွင် ဒေါသ မရှိ၊ လောဘ မရှိ၊ မောဟ မရှိ၊ စစ်မက် မရှိ၊ သတ်ဖြတ်မှုတွေ မရှိ။ ထိုတောင် တန်းများဆီတွင် ငြိမ်းချမ်းရေး ရှိသည်၊ ပန်းပွင့်တွေ ရှိသည်၊ ကျေးငှက်တွေ ရှိသည်၊ စမ်းရေ ရှိသည်၊ သာယာသော ကမ္ဘာလောကကြီး ရှိသည်။

ဤသည်မှာ ရွှေပြည်တော် မျှော်တိုင်းဝေး ဇာတ်လမ်း ဖြစ်၍ ထို ဇာတ်လမ်းက ပြောပြလိုသော အနက် အဓိပ္ပာယ် ဖြစ်လေသည်။

ရွှေပြည်တော် မျှော်တိုင်းဝေး ဝတ္ထုကြီးသည် သမိုင်းနောက်ခံ ဝတ္ထုကြီးဟု ပြော နိုင်သည်။ သို့ရာတွင် သမိုင်းနောက်ခံ ဝတ္ထုတို့ ထုံးစံအတိုင်း အချက်အလက် များနှင့် သမိုင်းဝင် ပုဂ္ဂိုလ် အချို့တို့သာလျှင် တကယ် အမှန်များ ဖြစ်ပြီး ကျန် ဇာတ်ဆောင်များနှင့် အချက်အလက် အချို့၊ ဇာတ်လမ်း အချို့မှာ စာရေး ဆရာ၏ စိတ်ကူး ဖြစ်လေသည်။

သမိုင်း အချက်အလက်နှင့် သမိုင်းဝတ္ထုသည် ခြားနားသော အရာများ ဖြစ်သည်။ သမိုင်း အချက်အလက်သည် သမိုင်းဆရာ၏ အလုပ် ဖြစ်သည်။ သမိုင်းဆရာသည် ထို အချက်အလက်ကို အနည်းငယ်မျှ ပစ်ပယ်၍ မရ။ တစ်ချက်ကလေးမျှ သွေဖည်၍ မရ။ သမိုင်း အချက်အလက်ကို ပစ်ပယ်လိုက် သည်နှင့်၊ သမိုင်း အချက်အလက်မှ သွေဖည်လိုက်သည်နှင့် ထို သမိုင်းဆရာ သည် သမိုင်းဆရာ အဖြစ်မှ လျှောကျတော့သည်။

သမိုင်း ဝတ္ထု ဆရာကား ထိုသို့မဟုတ်။ သူ ဦးတည်ချက်၊ သူ ရည် ရွယ်ချက်၊ သူ ဇာတ်လမ်း အတွက် အထောက်အကူ ပြုသည့် အချက်အလက် အချို့ကိုသာ ယူ၍ သူ့အတွက် မလိုသော သမိုင်း အချက်အလက်တို့ကို စွန့်ပစ်ခဲ့သည်။ အချို့ နေရာများတွင် သမိုင်းဝင် ပုဂ္ဂိုလ်များကို ထည့်သွင်းပြီး အချို့ နေရာများတွင် သူ ပြောလိုသည့် အကြောင်းအရာများကို လွတ်လပ်စွာ ပြောနိုင်ရန် အတွက် စိတ်ကူးဖြင့် ဇာတ်ဆောင်များကို ဖန်တီးရသည်။ သမိုင်း တွင် တကယ် မရှိခဲ့သော်လည်း တကယ် ရှိခဲ့လေဟန် ရေးရသည်။ ဤသို့ မဟုတ်ဘဲ သမိုင်း အချက်အလက်တွေကိုချည်း လျှောက်ရေးနေမည် ဆိုလျှင် ထိုသမိုင်းဝတ္ထု စာရေးဆရာသည် စာရေးဆရာ အဖြစ်မှ လျှောကျတော့သည်။

သမိုင်းဆရာနှင့် စာရေးဆရာသည် မတူကြပေ။ သမိုင်းဆရာသည် အချက်အလက်ကို သိကုံးပြသူ ဖြစ်ပြီး စာရေးဆရာသည် စိတ်ကူးကို သိကုံး ပြသူ ဖြစ်လေသည်။

mgjoe.com

ရွှေပြည်တော် မျှော်တိုင်းစေး

mg yoe . com ဥပမာအားဖြင့် ရွှေပြည်တော် မျှော်တိုင်းစေး ဝတ္ထုကြီး၏ နောက်ခံ ဖြစ်သော အိန္ဒိယ တပ်တွင်း ပုန်ကန်မှုကြီးသည် အမှန် ဖြစ်သည်။ အင်္ဂလိပ် အာဖဂန် ဒုတိယ စစ်ပွဲသည် အမှန် ဖြစ်သည်။ အရှေ့အိန္ဒိယ ကုမ္ပဏီ၏ လုပ် ရပ်များသည် အမှန် ဖြစ်သည်။ ကဗူးလ် အရေးအခင်းသည် အမှန်ပင် ဖြစ် သည်။ ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီ ကျဆုံးသည့် ကိစ္စသည် အမှန် ဖြစ်သည်။ အာဖဂန် ပေါ်လစီနှင့် ပတ်သက်၍ ဗြိတိသျှ အုပ်စိုးသူ အသိုင်းအဝိုင်းတွင် သဘော ကွဲလွဲနေချက်များသည် အမှန် ဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် အက်ရှ်၏ ဇာတ်လမ်းသည် စိတ်ကူး ဖြစ်သည်။ ဇူလီသည် စိတ်ကူး ရုပ်ပုံလွှာ တစ်ခု ဖြစ်သည်။ ဝေါ့လီသည် စိတ်ကူး ရုပ်ပုံလွှာ ဖြစ် သည်။ သီတာသည် စိတ်ကူး ရုပ်ပုံလွှာ ဖြစ်သည်။ အလားတူပင် အခြားသော ဇာတ်ဆောင်ပေါင်း များစွာ အဖြစ်အပျက် များစွာတို့သည် စိတ်ကူး ရုပ်ပုံများ ဖြစ်ကြလေသည်။

ရွှေပြည်တော် မျှော်တိုင်းစေး ဝတ္ထုကြီးသည် သမိုင်းနောက်ခံ ဝတ္ထု မျှသာမက အချစ်ဝတ္ထုလည်း ဖြစ်သည်။ စွန့်စားခန်း ဝတ္ထုလည်း ဖြစ်သည်။ လျှို့ဝှက်သည်းဖို ဝတ္ထုလည်း ဖြစ်သည်။ စစ်ဝတ္ထုလည်း ဖြစ်သည်။ လူမှုရေး ဝတ္ထုလည်း ဖြစ်သည်။

စာရေးဆရာမ အမ် အမ် ကေးသည် အကောင်းအမွန်တွေကိုချည်း ထိုဝတ္ထုထဲတွင် စုပြုံ ထည့်ထားသည်။ အကောင်းတွေချည်း စုနေလွန်းသဖြင့် ဘယ်အကောင်းကို အရသာ ခံရမည် မသိဘဲ ဖြစ်နေတတ်သည်။ စားကောင်း သောက်ဖွယ်တို့ ဟင်းလျာခွက်တွေ အများကြီး တည်ခင်းထားသည့် စားသောက် ပွဲကြီးတွင် မည်သည့်ဟင်းကို နှိုက်ရမည် မသိ၊ မည်သည့်ဟင်းကို အရသာ ခံရမည် မသိဘဲ ဖြစ်နေသကဲ့သို့ ရှိလေသည်။

အမ် အမ် ကေးသည် အိန္ဒိယပြည်တွင် မွေးသော အင်္ဂလိပ် အမျိုးသမီး ဖြစ်ပြီး သူ့အဘိုး၊ အဖေ၊ အစ်ကိုနှင့် ခင်ပွန်းတို့သည် အိန္ဒိယတွင် အမှုထမ်း ခဲ့ကြသူများ ဖြစ်သည်။ စုံထောက်ဝတ္ထုများ အပြင် ကုန်သည်လေ၊ လစန္ဒာ၏ အရိပ် နှင့် ရွှေပြည်တော် မျှော်တိုင်းစေး စသည့် သမိုင်းနောက်ခံ ဝတ္ထုရှည်ကြီး များကို ရေးခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

ရွှေပြည်တော် မျှော်တိုင်းစေးကို စာအုပ် အဖြစ် ထုတ်ဝေသည့် အခါတွင် မဂ္ဂဇင်းခန်းဆက် ထည့်စဉ်က ချန်လှပ်ခဲ့သော အပိုင်းများကို ပြန်၍ အပြည့်အစုံ ထည့်သွင်းထားပါသည်။

မူလက ဆိုက်ကြီး တစ်တွဲလျှင် စာမျက်နှာ ၆၀၀ ခန့်ဖြင့် သုံးတွဲ ထွက်ရန် စီစဉ်ခဲ့ကြသော်လည်း အကြောင်း အမျိုးမျိုးကြောင့် ဆိုက်သေး အတွဲ ရှစ်တွဲ ထုတ်ဝေရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ရွှေပြည်တော် မျှော်တိုင်းစေး ဝတ္ထုကြီး ပြန်ဆိုရာတွင် ကူညီခဲ့ကြ သော ရေးဖော်များ၊ မိတ်ဆွေများကို လည်းကောင်း၊ သုံးနှစ်ကျော်တိုင်တိုင် ထည့်သွင်း ဖော်ပြပေးခဲ့သော စန္ဒာ မဂ္ဂဇင်းကို လည်းကောင်း၊ အမြန်ဆုံး ထွက်နိုင်ရန် တတ်စွမ်းသမျှ ကြိုးပမ်းသော ဘဝတက္ကသိုလ် စာပေတိုက်ကို လည်းကောင်း ကျေးဇူးတင်ရှိကြောင်း ဖော်ပြပါသည်။

မြသန်းတင့်
၁၈၊ ၈၊ ၁၉၈၆။

mg yoe . com

အခန်း ၁

ဟိမဝန္တာ တောင်တန်း တစ်ခုသော တောင်စွယ်ထိပ်ရှိ စစ်သုံး ရွက်ဖျင်တဲကလေး တစ်လုံးထဲတွင် အက်ရီ (အက်ရီတန် ဟိလာရီ အက္ကဘာ ပယ်လ်ဟမ် မာတင်) ကို မွေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို နှစ်ခြင်း မင်္ဂလာ ပြုသည့်အခါတွင်လည်း စစ်သုံး ရွက်ဖျင် ရေအိတ် တစ်လုံးထဲတွင် ခေါင်းနှစ်၍ နှစ်ခြင်းမင်္ဂလာ ပြုခဲ့ရသည်။

ယောက်ျား ပီသခြင်း၏ လက္ခဏာ တစ်ရပ်ဟု ဆိုရမည်လော မသိ။ သူ၏ ပထမဆုံးသော အူဝဲ အော် သံသည် တောင်ခြေရင်း လျှိုကြားထဲမှ တဝောင်းဝောင်း မြည်သော ကျားသစ် တစ်ကောင်၏ ဟိန်းသံနှင့် အချီ အချ ပြိုင်လျက် ရှိ၏။ သူ ပထမဆုံး ရှုရှိုက်လိုက်ရသည့် လေက အေးစိမ့်လျက်။ အဝေး ဟိမဝန္တာ တောင်တန်း များပေါ်မှ တိုက်ခတ်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ လေက နှင်း နံ့၊ ထင်းရှူးနံ့တို့ဖြင့် မွှေးနေသည်။ ရေနံဆီ မီးအိမ်မှ ရေနံနံ့၊ သွေးနံ့၊ ချွေးနံ့၊ လားဝန်တင်များ၏ ချဉ်စူးစူး အနံ့တို့ နံစော်နေသည့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို သန့်ရှင်း ကြည်လင် သွားအောင် လုပ်ပေးလိုက်သကဲ့သို့ ရှိသည်။

ရေခဲတမျှ အေးစိမ့်နေသော လေက ရွက်ဖျင်တဲ ထဲသို့ တိုးဝင်လာသည်။ အစွာဘယ်သည် ခိုက်ခိုက်တုန် လျက် ရှိ၏။ ကျပ်ခိုးတွေ မည်းနေသည့် ဟာရီကိန်း မှန် အိမ်မှ မီးတောက်သည် ယိမ်းလှုပ်နေသည်။ အစွာဘယ် သည် အသံပြုကြီးဖြင့် ဟစ် ငိုလိုက်သည့် သူ့သားငယ် ၏ အသံကို နားထောင်ရာမှ 'လ မစေ့ဘဲ မွေးလာလို့ စိုးရိမ်နေတာ၊ အသံကြီးကတော့ နည်းတဲ့ အသံကြီး မဟုတ်ဘူးနော်၊ ထင်တာနှင့် တခြားစီ' ဟု လေသံ သဲ့သဲ့ကလေးဖြင့် ပြော၏။

ဟုတ်သည်။ သူ့အထင်နှင့် တခြားစီ။ မမွေးခင် တုန်းက စိုးရိမ်လိုက်ရသည့် ဖြစ်ခြင်း။ သောက ရောက် လိုက်ရသည့် ဖြစ်ခြင်း။ သောကကြောင့် စိတ်ထောင်း ကိုယ်ကြေ ဖြစ်ခဲ့ရသူတွေ မနည်းတော့။

သူတို့ခေတ်သည် ဝိတိုရိယ ဘုရင်မ နန်းစံသည့် ခေတ်။ ထိုခေတ်သည် စည်းကမ်း အလွန်ကြီးသည်။ အမျိုးသမီးတို့ကလည်း ဟိရီ ဩတ္တပ္ပ တရားကို အလွန် ထိန်းကြသည်။ ထိုခေတ် မျက်စိဖြင့် ကြည့်လျှင် အစွာ ဘယ်သည် အလွန် ခေတ်ဆန်သည့် မိန်းမဟု ဆိုရ လိမ့်မည်။

အိန္ဒိယ အနောက်မြောက် နယ်ခြား ပက်ရှဝါမြို့ လေးရှိ တပ်နယ်မြေသို့ အစွာဘယ် ရောက်လာသည့် အခါတွင် မျက်ခုံးပင့်၍ ကြည့်သူတွေ မနည်း။ ကဲ့ရဲ့ စကား ဆိုသူတို့ကလည်း မရေမတွက်နိုင်။ အရွယ်ကို ကြည့်လိုက်တော့ နှစ်ဆယ့်တစ်နှစ်။ အိမ်ထောင်လည်း မရှိသေး။ လူလွတ်ဖြစ်သည့် တစ်ဦးတည်းသော အစ်ကို ဝိလျံထံတွင် အိမ်ထောင် ထိန်းပေးရန် လိုက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဝိလျံမှာ မကြာမီက ဖွဲ့စည်းလိုက်သော နယ် ခြားစောင့်တပ်တွင် တပ်ဗိုလ်ကလေး အဖြစ် ခန့်အပ် ခြင်း ခံရသဖြင့် ပက်ရှဝါသို့ ရောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

နောက် တစ်နှစ်လောက် ကြာသည့် အခါတွင် အစွာဘယ်သည် ပါမောက္ခ ဟိလာရီ ပယ်လ်ဟမ် မာတင် နှင့် လက်ထပ်လိုက်သည်။ ပါမောက္ခ ဟိလာရီက ထင် ရှားသည့် ဘာသာဗေဒ ပါရဂူ၊ လူမျိုးစုဗေဒ ပါရဂူနှင့် ရုက္ခဗေဒ ပါရဂူ။ အစွာဘယ်သည် ပါမောက္ခ ဟိလာရီ နှင့် လက်ထပ်ပြီးနောက် မိန်းမဖော် တစ်ယောက်မျှ မပါဘဲ သူနှင့်အတူ ဟင်ဒူစတန် တောင်တန်း တောကြီး မျက်မည်းထဲသို့ စွန့်စွန့်စားစား လိုက်သွားခဲ့သည်။ ထို အခါ၌ကား စောစောက ပင့်ထားသည့် မျက်ခုံးများသည် ပို၍ မြင့်တက် သွားခဲ့ကြလေပြီ။

ပါမောက္ခ ဟိလာရီက လူလတ်ပိုင်း အရွယ်၊ ခပ်ဆန်းဆန်း။ အစွာဘယ်က ရုပ်ချော၍ သူ့ထက် အသက် တစ်ဝက်လောက် ငယ်သည့်တိုင် ဆွေမရှိ၊ မျိုး မရှိ၊ ဂုဏ်မရှိ၊ ပစ္စည်းမရှိ။ အရှေ့တိုင်း အကြောင်းကို

လည်းဘာမျှ နားမလည်။ သည်လို မိန်းကလေး၊ တစ်ယောက်အား အဘယ်ကြောင့် လက်ထပ်ခဲ့သည်ကို မည်သူကမျှ မစဉ်းစားတတ်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ကောင်းကောင်း မသိ။ တစ်ကိုယ်တည်း လူပျိုကြီး အဖြစ် သည်လောက် နေလာပြီး သည်အချိန် ရောက်မှ လက်ထပ်ရခြင်းကို နားမလည်နိုင်။

သူ့လို လူတစ်ယောက်ကို အစွာဘယ် လက်ထပ်လိုက်ခြင်းကိုမူ ပက်ရှုဝါမြို့ရှိ အသိုင်းအဝိုင်းမှ အလွယ်တကူ နားလည်နိုင်သည်။ ပါမောက္ခ ဟိလာရီက စိတ်တိုင်းကျ နေနိုင်လောက်အောင် ချမ်းသာသည်။ သူ့ကျမ်းများက အတိုင်းတိုင်း အပြည်ပြည်ရှိ ပညာတတ်အသိုင်းအဝိုင်းများတွင် ထင်ရှားသည်။ အစွာဘယ်သည် သူ့လို လူမျိုးကို အမိအရ မမ်းလိုက်သည်ဟုပင် ထင်ကြသည်။

သို့ရာတွင် အစွာဘယ် လက်ထပ်ခဲ့ခြင်းမှာ ပိုက်ဆံကြောင့်လည်း မဟုတ်၊ ဂုဏ်ကြောင့်လည်း မဟုတ်။ အစွာဘယ်သည် ရိုးဖြောင့်သည့်တိုင် စိတ်ဆတ်သည်။ တစ်ချိန်တည်းတွင် စိတ်ကူးကလည်း အလွန်ယဉ်သည်။ ပါမောက္ခ ဟိလာရီ နေပုံထိုင်ပုံကို မြင်သည့်အခါတွင် သူ မျှော်မှန်းခဲ့သည့် စိတ်ကူးယဉ် ကမ္ဘာကြီးကို တွေ့လိုက်သကဲ့သို့ ရှိ၏။ အပူအပင် မရှိ၊ နေရာ အနံ့ ခရီးသွားချင်သည်။ ရောက်ရာ နေရာမှာ နေပြီး မရောက်ဖူးသည့် ဒေသတွေကို သွားချင်သည်။ ရှေးဟောင်း မြို့ရိုးပျက်ကြီးများကို လျှောက်ကြည့်ချင်သည်။ ရွက်ဖျင်တဲတွေထဲတွင် အိပ်ချင်သည်။ သို့မဟုတ် ကောင်းကင်ကြီးအောက်တွင် အမိုးအကာ မပါဘဲ အိပ်ချင်သည်။ ခေတ်သစ် ကမ္ဘာလောကကြီး၏ ထုံးတမ်း အစဉ်အလာတွေ၊ အဆောင်အယောင်တွေကို စွန့်ပစ် ဘေးချိတ်ပြီး စိတ်လွတ်လက်လွတ် နေချင်သည်။

ပါမောက္ခ ဟိလာရီလို လူတစ်ယောက်နှင့် ဤသို့ လျှောက်သွားနေရလျှင် မည်မျှ ပျော်စရာ ကောင်းလေမည်နည်းဟု အစွာဘယ် စိတ်ကူးယဉ်သည်။ ထို့ပြင် ပါမောက္ခကို သူ လက်ထပ်ခဲ့သည့် နောက် အကြောင်းတစ်ချက်လည်း ရှိသေး၏။ အခြား မဟုတ်။ စိတ်ပျက်စရာကောင်းသည့် အခြေအနေမှ သူ ထွက်သွားချင်သည်။

အိန္ဒိယသို့ လိုက်လာခဲ့စဉ်ကမူ မျှော်လင့်ချက်တွေ အပြည့်။ သို့ရာတွင် အိန္ဒိယသို့ ရောက်လာသည့်အခါ၌ သူ့အစ်ကို ဝီလျံသည် သူ လိုက်လာသည်ကို မနှစ်သက်ရုံမျှမက ရေခြား မြေခြား တိုင်းတစ်ပါးသို့ လိုက်လာ

ရပါမည်လောဟု အထိတ်တလန့် ဖြစ်နေသည်။ ထိုမျှမက သူ့ နှမငယ်ကို အိမ်တစ်ဆောင် မီးတစ်ပြောင်နှင့် ထားနိုင်သည့် အခြေအနေတွင်လည်း မရှိ။

ထိုအချိန်က ဝီလျံ အမှုထမ်းနေသည့် အိန္ဒိယ နယ်ခြားစောင့် တပ်ဖွဲ့သည် နယ်စပ်တွင် ပုန်ကန်သောင်းကျန်းနေကြသည့် လူမျိုးစုများကို နှိမ်နင်းနေကြရသဖြင့် အမြဲတမ်း ပြောင်းရွှေ့နေရသည်။ မဒန်းမြို့တွင် ရှိသည့် တပ်နယ်မြေတွင် အတည်တကျ နေဖို့ ဆိုသည်မှာ စိတ်ကူးပင် ထည့်၍ မရ။ သူတို့ တပ်ရင်းသို့ အစွာဘယ် ရောက်လာသည့် အခါတွင် အစ်ကို ဝီလျံနှင့် တပ်ရင်း တစ်ခုလုံး စိတ်ပျက်သွားကြသည်။ အစွာဘယ်ကို ထားဖို့ အိမ်ပင် မရှိ။ မတတ်သာသည့် အဆုံး ပက်ရှုဝါမြို့တွင် ရှိသည့် ဗိုလ်မှူးကြီး ပင်ဘာသီ၏ အိမ်တွင် ထားရသည်။ သို့ရာတွင် အဆင်မပြေလှ။

ဗိုလ်မှူးကြီး ပင်ဘာသီတို့ လင်မယားသည် စိတ်ရင်းကောင်း ရှိသည် မှန်၏။ သို့ရာတွင် သူတို့ လင်မယားကို ကြည့်ရသည်က အေးတိ အေးစက်နှင့်။ ထိုမျှမက အပျိုကလေး တန်မယ့် အရှေ့တိုင်းသို့ တစ်ယောက်တည်း လိုက်လာသည့် အစွာဘယ်ကိုလည်း ဘဝင်မကျချင်။ တစ်ယောက်တည်း ထွက်လာရသလောဟု ပြောင်ပြောင်တင်းတင်းပိုင် ပြောကြသည်။ သူတို့ အိမ်တွင် နေရသခိုက်မှာ အကွပ်အညပ်တွေ များလွန်းသည်။ စည်းကမ်း ကလနားတွေ တင်းကျပ်လွန်းသည်။ ဟိုဟာ မလုပ်ရ၊ သည်ဟာ မလုပ်ရ စသည်ဖြင့် ပညတ်ချက်တွေက တစ်ပုံတစ်ပင်။ ဆုံးပင် မဆုံးနိုင်တော့။

ဗိုလ်မှူးကြီး ကတော်သည် သူ့ယောက်ျားနှင့် အတူ အိန္ဒိယပြည်သို့ လိုက်လာခဲ့သည်မှာ ကြာလှပြီ။ သို့ရာတွင် ဗိုလ်မှူးကြီး ကတော်သည် အိန္ဒိယပြည် အကြောင်းကို တစိုးတစိမျှ စိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိ။ တိုင်းရင်းသားများကို အရိုင်းအစိုင်းတွေ၊ ဘုရားတရား မရှိသူတွေဟု ယူဆသည်။ စိတ်ရှည်ခြင်း၊ စည်းကမ်းကြီးခြင်းတို့ကြောင့် တိုင်းရင်းသားများကို လေ့ကျင့်သင်ကြားပေးလျှင် အစေခံကောင်းများ ဖြစ်မည်ဟု ထင်သည်။

သူတို့နှင့် ရောထွေးယှက်တင် နေရမည် ဆိုခြင်းကို ဗိုလ်မှူးကြီးကတော် သဘောမပေါက်ချင်။ အစွာဘယ်က ဈေးထဲ လျှောက်သွားချင်သည်။ တိုင်းရင်းသားတွေ ချည်း နေသည့် မြို့များကို လျှောက်လည်ချင်သည်။ ဣန္ဒြေမြစ်နှင့် တမူးမြစ် တောင်ဘက် တစ်ဝိုက်နှင့် အလွန်

ခရီးလမ်းပန်းကြမ်းသည့် ကိုင်ဘာ တောင်ကြားဘက်သို့ မြင်းဖြင့် လျှောက်လည်ချင်သည် ဆိုသည့် အခါတွင် ဗိုလ်မှူးကြီးကတော် နားမလည်နိုင်။

‘ဘာများ ကြည့်စရာ ရှိလို့လဲကွယ်၊ တောင်ပေါ် သားတွေက ရိုင်းစိုင်း ကြမ်းတမ်းပါဘိသနင့်၊ နည်း နည်းလေးမှ စိတ်ချရတာ မဟုတ်ဘူး’ ဟု ဗိုလ်မှူးကြီး ကတော်က ပြောသည်။ သူ့အမြင်ကို ဗိုလ်မှူးကြီး ပင် ဘာသိကလည်း ထောက်ခံသည်။ သူတို့အိမ်တွင် ရှစ်လ လောက်သာ နေခဲ့ရသော်လည်း အစွဘယ် အဖို့မူ ရှစ် နှစ်လောက် ကြာသည်ဟု ထင်မိ၏။

အစွဘယ်တွင် မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်း ဟူ၍ လည်း မရှိ။ တပ်ရင်းတွင် ရှိသည့် စစ်ဗိုလ်ကတော်များ က သူ့ကို ပျံတန်တန်ဟု ထင်ကြသည်။ လက်ဖက်ရည် ဝိုင်းတွင် အတင်း ပြောကြသည်။ အပျိုကလေးတန်မဲ့ အရှေ့တိုင်းသို့ လိုက်လာခြင်းမှာ လင်ထောင်ရန်မှအပ အခြား မည်သည့် ရည်ရွယ်ချက်မျှ မရှိနိုင်ဟု မှတ်ချက် ချသည်။

တပ်ရင်းတွင် ရှိသည့် လူပျို စစ်ဗိုလ်ကလေး များသည် ရုပ်ချောသည့် အစွဘယ်ကို သဘောကျ ကောင်း ကျကြမည်။ ပွင့်လင်း ရိုးသားမှုကို သဘောကျ ကောင်း ကျကြမည်။ မြင်းစီးကောင်းပုံကို သဘောကျ ကောင်း ကျကြမည်။ ထို့ကြောင့် ဤလို မိန်းမပျို တစ် ယောက်ကို လင်ထောင်သည့် မိန်းကလေး တစ်ယောက် အဖြစ် သဘော မထားရက်ကြ။ သို့ရာတွင် ပြောဖန်များ လာသည့် အခါတွင်မူကား သူတို့ကိုယ်တိုင်လည်း ဤသို့ ထင်လာခဲ့ကြသည်။ အစွဘယ်သည် ထိုသတင်းများကို ကြားရဖန်များသဖြင့် ပက်ရှဝါရီ အင်္ဂလိပ် အသိုင်းအဝိုင်း ကို ငြီးငွေ့လှပြီ။

ထိုစဉ် ပါမောက္ခ ဟိလာရီ တစ်ယောက် တိုင်း ရင်းသား အဖော် တစ်ဦး ဖြစ်သူ အက္ကဘာခန်နှင့် အတူ ပက်ရှဝါ မြို့ကလေးသို့ ရောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ပါမောက္ခ ဟိလာရီတွင် အစေခံတွေ၊ စခန်း အလုပ်သမား တွေလည်း ပါလာသည်။ သူနှင့်အတူ ရုက္ခဗေဒ သုတေ သန လုပ်ရန် အတွက် သစ်ပင်၊ သစ်ရွက်၊ သစ်ခေါက် နမူနာတွေ ထည့်ထားသည့် သေတ္တာကြီး လေးလုံးလည်း ပါလာသည်။ ထိုမျှမက သင်္သကရိုက် ဘာသာ၏ မူလ အစနှင့် ပတ်သက်၍ သူ လေ့လာ သုတေသန ပြုထားသည့် စာတမ်း တစ်စောင်၊ အရှေ့အိန္ဒိယ ကုမ္ပဏီပိုင် နယ်များ အတွင်းတွင် ဖြစ်ပွားခဲ့သည့် အရေးအခင်းများကို လျှို့

ဝှက်စွာဖြင့် ရေးထားသည့် အစီရင်ခံစာ တစ်စောင်တို့ လည်း ပါလာကြသည်။

ပါမောက္ခ ဟိလာရီသည် အစွဘယ်၏ ကွယ် လွန်သူ ဖခင် မစွတာ အက်ရ်တန်နှင့် တော်တော်တူ သည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံး နူးနူးညံ့ညံ့၊ စရိုက် ခပ် ဆန်းဆန်းတွေ ဖြစ်ကြသည်။ အစွဘယ်သည် သူ့အဖေ ကို အလွန် ချစ်၏။ ထို့ကြောင့်လော မသိ၊ အစွဘယ် သည် ပါမောက္ခ ဟိလာရီကို မြင်လိုက် ကတည်းက စိတ်ဝင်စားခဲ့သည်။ ပါမောက္ခ ဟိလာရီနှင့် စကားပြော နေရလျှင် စိတ်ချမ်းသာသည်။ အေးချမ်း လုံခြုံသည်ဟု ခံစားရသည်။ သူ ပြုမူ လှုပ်ရှားပုံ၊ အိန္ဒိယပြည်ကြီးကို စိတ်ဝင်စားပုံ၊ မှတ်ဆိတ်မွေး ထူလပျစ်နှင့် ခြေတစ်ဖက် ထော့နင်း ဖြစ်နေသည့် သူ့မိတ်ဆွေကြီး အက္ကဘာခန်နှင့် ရင်းရင်းနှီးနှီး နေတတ်ပုံ၊ ဗိုလ်မှူးကြီး ပင်ဘာသီတို့ကဲ့ သို့ အထက်တန်းလွှာ ယဉ်ကျေးမှု ထုံးတမ်းစဉ်လာများ ကို အရေးမထားဘဲ နေတတ်ပုံ၊ ထိုအရာများ အားလုံး သည် အစွဘယ် အဖို့တွင် စိတ်ဝင်စားစရာတွေချည်း ဖြစ်နေသည်။

ပါမောက္ခ ဟိလာရီသည် တစ်ပြိုင်နက်တည်း တွင် အားကိုးအားထား ပြုရာဟု ဆိုလျှင်လည်း မှန် သည်။ သူ့ဘဝမှ ထွက်ပြေး ခိုလှုံရာလည်း မှန်သည်။ အစွဘယ်သည် ပိုဒါမောက် ဆိပ်ကမ်းတွင် ဆိုက်ထား သည့် အက်စ် အက်စ် ကိုဒါ ကားဆဲလ် အမည်ရှိ ပင်လယ် ကူး သင်္ဘောကြီးပေါ်သို့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ တက် လိုက်လာခဲ့သလို ပါမောက္ခ ဟိလာရီကိုလည်း ဝမ်း မြောက်ဝမ်းသာ လက်ထပ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ နောင် အနာဂတ်တွင် ဘာဖြစ်မည်ကို ဘာမျှ မတွေး၊ ဘာမျှ ပူပန်ခြင်း မရှိ။ ဤတစ်ကြိမ်တွင်မူ အစွဘယ် စိတ် မပျက်ရတော့။

ပါမောက္ခ ဟိလာရီသည် သူ့ကို ဇနီး တစ်ယောက် လိုထက် သမီးချစ် တစ်ဦးလို ဆက်ဆံသည်။ သို့ရာတွင် ဤသို့ ဆက်ဆံသည်ကို အစွဘယ် ကိုယ်တိုင်ကလည်း ကျေနပ်သည်။ အန္တရာယ် များလှသော စခန်းတွင် နေရ ချိန်၌ သူ့ကို ဤသို့ ဆက်ဆံခြင်းသည် လုံခြုံ အေးချမ်း မှုကို ပေးသည်ဟုလည်း ယူဆ၏။ အစွဘယ်သည် အလျင်က တစ်ခါမျှ ချစ်သူ မရှိဖူးခဲ့။ ထို့ကြောင့် လွတ် လွတ်လပ်လပ် ပျော်ပျော်ပါးပါး နေတတ်သည့် သူ့ ယောက်ျား ပါမောက္ခ ဟိလာရီ၏ အချစ်ကို တိုင်းထွာ ရန် သူ့တွင် မည်သည့် ကိုက်တံမျှလည်း မရှိ။

ပါမောက္ခ ဟိလာရီသည် သူ့ကို ယောက်ျားများ လို ကားရားခွ၍ မြင်းစီးခွင့် ပြုသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် သည် နှစ်နှစ်လုံးလုံး အိန္ဒိယပြည် တစ်ခွင်ကို ပြဲပြဲစင် အောင် လှည့်လည်ခဲ့ကြသည်။ ဟိမဝန္တာ တောင်ခြေရင်း မှ တောနက်ကြီးများထဲသို့လည်း ရောက်ကြ၏။ ကသိယ သို့ သွားရောက် တိုက်ခိုက်ခဲ့သော အက္ကာဘာ ဧကရာဇ် ဘုရင်ကြီး၏ စစ်ချီတက်ရာ လမ်းအတိုင်းလည်း သွား ခဲ့ကြဖူး၏။ ဆောင်းရာသီသို့ ရောက်လျှင် ရှေးမြို့ဟောင်း များမှ ဂူသင်္ချိုင်းရာ နန်းတော်ရာများ ရှိသည့် လွင်ပြင်သို့ ပြန်ဆင်းလာကြသည်။

ဤသို့ ခရီး လှည့်လည်စဉ် အစွဘယ်တွင် မိန်းမဖော် ဆို၍ တစ်ယောက်မျှ မပါ။ ပါဖို့ လိုသည်ဟု လည်း မထင်။ ပျင်းလျှင် ပါလာသည့် စာအုပ်များကို ဖတ်သည်။ သူ့ ယောက်ျား၏ ရုက္ခဗေဒဆိုင်ရာ စာတမ်း များကို ဖတ်သည်။ သူက စာအုပ်တွေကို ဖတ်ပြီး အပျင်းဖြေ နေစဉ် ပါမောက္ခ ဟိလာရီနှင့် သူ့ လက်စွဲ တော်ကြီး အက္ကာဘာခန်တို့က စစ်တုရင် ထိုးကြသည်။ သို့မဟုတ်လျှင်လည်း နိုင်ငံရေး၊ ဘာသာရေး၊ နောင် တမလွန် အယူအဆနှင့် လူမျိုးရေး ပြဿနာများကို ငြင်းခုံ ဆွေးနွေးတတ်ကြသည်။

လက်စွဲတော်ကြီး အက္ကာဘာခန်က မုတ်ဆိတ် မွေး ထူထူ၊ ခြေတစ်ဖက်က ကောင်းကောင်း မသန် တော့။ တစ်ခါက ကျော်ကြားသည့် မြင်းတပ်ရင်း တစ်ခု တွင် အရာရှိ တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ပြီး မိယန်နီ တိုက်ပွဲ တွင် ဒဏ်ရာ ရခဲ့သဖြင့် တပ်မှ ပင်စင် ယူခဲ့ရသည်။ ပင်စင် ယူပြီးနောက် သူ့ဇာတိ ဖြစ်သည့် ရာဝိ မြစ်ကမ်း ဘေးက ရွာတစ်ရွာတွင် အခြေတကျ နေထိုင်ပြီး သစ်ပင် စိုက်ပျိုးခြင်း၊ ကိုရန် ကျမ်းစာကို လေ့လာခြင်းဖြင့် အေး ချမ်းစွာ နေထိုင်ခဲ့သည်။

အက္ကာဘာခန်တို့ ရွာကလေး အနီးတွင် ပါမောက္ခ ဟိလာရီ လာ၍ စခန်းချစဉ် သူတို့နှစ်ယောက် တွေ့ဆုံ သိကျွမ်းကာ ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေကြီးများ ဖြစ်ခဲ့ကြ သည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်က စရိုက်ချင်းလည်း တူသည်။ အမြင်ချင်းလည်း တူသည်။ အက္ကာဘာခန်သည် တစ် နေရာတည်းတွင် ဘယ်တော့မျှ ကြာကြာ မနေချင်။ ခြေ ထောက်တွင် ဗွေပါသည်လော မသိ၊ ခြေဦးတည့်ရာ လျှောက်သွားနေရမှ နေထိုင်ကောင်းသူ ဖြစ်သည်။

'ကျွန်တော်ကတော့ အသက်လည်း ကြီးပါပြီ၊ သားမယားလည်း မရှိတော့ဘူး၊ သားတွေ အားလုံးက

ကုမ္ပဏီ အစိုးရဆီမှာ အမှုထမ်းရင်း သေကုန်ကြပြီ၊ သမီး တစ်ယောက်လည်း အိမ်ထောင်ကျလို့ သူ့အိုး သူ့အိမ်နှင့် ဖြစ်နေပြီ၊ တွယ်တာစရာ ဘာရှိသေးလို့လဲ၊ ဒီတော့ သခင်ဆပ် သွားရာကို ကျွန်တော် လိုက်မယ်၊ ကျွန်တော့်လို လူတစ်ယောက် အဖို့ ရွက်ဖျင်တဲ တစ်လုံး ဟာ အိမ်တစ်အိမ်ရဲ့ နံရံ လေးဖက်ထက် ပိုပြီး ကောင်း ပါတယ်'

အက္ကာဘာခန်က ပြောသည်။

ထိုအချိန်မှ စ၍ သူတို့ နှစ်ယောက်သည် အတူ ခရီး သွားခဲ့ကြ၏။ ရင်းနှီးသော အပေါင်းအဖော်များ ဖြစ်လာခဲ့ကြ၏။ သို့ရာတွင် မကြာမီမှာပင် အက္ကာဘာခန် သည် သူ့သခင်၏ အကြောင်းကို သိလာခဲ့၏။ ပါမောက္ခ ဟိလာရီ၏ ရုက္ခဗေဒ သုတေသန လုပ်ငန်း၊ ရှေးဟောင်း သုတေသနနှင့် ဘာသာဗေဒ သုတေသန လုပ်ငန်းများ သည် အခြား လုပ်ငန်း တစ်ခုကို လုပ်ရန် အကာအကွယ် များသာ ဖြစ်ကြောင်းကို အက္ကာဘာခန် သိလာရသည်။

ထိုလုပ်ငန်းမှာ အရှေ့အိန္ဒိယ ကုမ္ပဏီ၏ လုပ် ငန်းများကို စုံစမ်း ထောက်လှမ်း၍ ဘိလပ်ရီ ဘုရင်မ အစိုးရထံသို့ အစီရင်ခံရန် ဖြစ်သည်။ ဘိလပ်ရီ ဘုရင်မ ၏ အစိုးရ အဖွဲ့ဝင် အချို့သည် သက်ဆိုင်ရာမှ တင် ပို့သော အရှေ့အိန္ဒိယ ကုမ္ပဏီ အကြောင်း အစီရင်ခံစာ များနှင့် ပတ်သက်၍ သံသယ ဖြစ်စရာ အချက်အလက် များ တွေ့နေရသည်။ ထို့ကြောင့် အရှေ့အိန္ဒိယ ကုမ္ပဏီ ၏ လှုပ်ရှားမှုများကို စုံစမ်း ထောက်လှမ်း၍ အစီရင်ခံ ရန် ပါမောက္ခ ဟိလာရီကို စေလွှတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

ထိုလုပ်ငန်းမျိုးကို အက္ကာဘာခန်ကလည်း သဘော ကျသည်။ အက္ကာဘာခန်သည် သူတို့ အိန္ဒိယ တိုင်းရင်း သားများ အကြောင်းကို ကောင်းကောင်း သိသည်။ အရှေ့အိန္ဒိယ ကုမ္ပဏီနှင့် ပတ်သက်သည့် အိန္ဒိယ တိုင်း ရင်းသားများ၏ ထင်မြင်ချက်များကို နားထောင်ရာတွင် ပါမောက္ခ ဟိလာရီထက် ပို၍ တိတိကျကျ နားလည် နိုင်သည်။ ထိုနှစ်များ အတွင်း၌ သူတို့ နှစ်ယောက်သည် အိန္ဒိယ တိုင်းရင်းသားများ အပေါ်တွင် နှိပ်စက်ကလူ ပြုသည့် အရှေ့အိန္ဒိယ ကုမ္ပဏီ၏ အကြောင်းကို ရှာဖွေ ထောက်လှမ်းခဲ့ကြသည်။ ရသည့် သတင်းများကို ဘိလပ် သို့ ပို့ခဲ့ကြသည်။ သူတို့ ပေးပို့လိုက်သည့် အချက် အလက်များသည် ဘိလပ် သတင်းစာများတွင် ပါခဲ့ပြီး ဘိလပ် အောက်လွှတ်တော် အချေအတင် ဆွေးနွေးပွဲ များတွင် ထုတ်ဖော် ကိုးကားခြင်း ခံခဲ့ကြရသည်။

သို့ရာတွင် သူတို့ သတင်း ပေးပို့ချက်များသည် များစွာ အရာ မရောက်ခဲ့ကြ။ ဘီလပ် ပြည်သူများက လည်း အိန္ဒိယပြည်တွင် အရှေ့အိန္ဒိယ ကုမ္ပဏီ ပြုမူနေပုံ များကို အရေးမထားကြ။ ပြည်သူလူထု ဆိုသည်မှာ စိတ်ချမ်းသာမည့် သတင်းလောက်ကိုသာ ယုံကြည်တတ် ကြ၍ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်မည့် သတင်းများကို မေ့ပျောက်ထားလိုကြသည့် ဓမ္မတာ သူတို့ သတင်းများ ကိုလည်း မေ့ပျောက် ပစ်လိုက်ကြသည်။ ဤသို့သော ချွတ်ယွင်းချက် အားနည်းချက်သည် လူမျိုးတိုင်းတွင် ရှိသည်လော မဆိုနိုင်။

ပါမောက္ခ ဟိလာရီနှင့် သူ့လက်စွဲတော်ကြီး အက္ကဘာခန်သည် လှည်းတန်းကြီး တစ်ခုဖြင့် အိန္ဒိယ တိုင်းပြည် အနှံ့အပြားတွင် ငါးနှစ်ခန့် လှည့်လည်ခဲ့ကြ သည်။ ငါးနှစ် နောက်ပိုင်းတွင်မူ သူတို့အဖွဲ့သို့ အမျိုး သမီး တစ်ယောက် တိုးလာခဲ့လေပြီ။ အက္ကဘာခန်သည် သူတို့အထဲသို့ အမျိုးသမီး တစ်ဦး တိုးလာသည့် အတွက် စိတ်ပျက်ခြင်းလည်း မရှိ၊ ဝမ်းသာခြင်းလည်း မဖြစ်၊ သူ ရောက်လာသည့် အတွက် အရေးကြီးသည်ဟုလည်း မထင်၊ တည်ငြိမ်စွာပင် လက်ခံသည်။ အစွာတယ် တစ် ယောက် ကိုယ်ဝန် ရှိပြီ ဆိုသည့် အခါတွင် လင်ရော မယားပါ စိတ်ပျက် အံ့အားသင့်ခြင်း ဖြစ်ကြသည့်တိုင် အက္ကဘာခန်ကား မတုန်မလှုပ်။ ကလေး မွေးခြင်းသည် မိန်းမတို့ အလုပ် မဟုတ်လော။ မွေးချင်းမွေးလျှင် သား ယောက်ျားလေး မွေးပါစေ ဟူ၍ကား အက္ကဘာခန် ဆု တောင်းသည်။

‘သခင်ဆပ်ရဲ့ သားလေး မွေးလာရင်တော့ သူ ဦးလေးလို နယ်ခြားစောင့်တပ်မှာ စစ်ဗိုလ် ဖြစ်အောင် လုပ်ရမယ်၊ ဒါမှ မဟုတ်ရင်လည်း ပြည်နယ် တစ်ခုမှာ ဘုရင်ခံ ဖြစ်အောင် လုပ်ရမယ်’

အက္ကဘာခန်က စစ်တုရင်ခုံပေါ်တွင် ငဲ့နေရင်း က ပြောသည်။

သူတို့ခေတ်က မိန်းကလေးများ ထုံးစံ အစွာတယ် သည် ပဋိသန္ဓေ လွယ်ရသည့် ကိစ္စများကို ဘာမျှ နား မလည်။ သူ့တွင် ကိုယ်ဝန် ရှိနေသည်ကိုလည်း အချိန် အတော်ကြာသည် အထိ မသိ။ သိရသည့် အခါတွင်မူ ထိတ်လန့် စိတ်ပျက်ခြင်း ဖြစ်မိသည်။ (ချောက်ချားသည် အထိကား မဖြစ်ပါ။ အစွာတယ်သည် မည်သည့်အခါမျှ တုန်လှုပ် ချောက်ချားသည် ဟူ၍လည်း မရှိပူးသေးပါ။) မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူတို့အဖွဲ့တွင် ကလေး တစ်ယောက်

တိုးလာလျှင် အလုပ်တွေ ပိုလာတော့မည်။ ကလေးကို ပြုစု စောင့်ရှောက်ရတော့မည်။ ကလေးထိန်း၊ ကလေး အစားအသောက်တို့ လိုလာတော့မည်။ ဤသည်တို့ကို တွေးမိတိုင်း အစွာတယ် စိတ်ပျက်သည်။

ထိုသတင်းကို ကြားသည့်အခါတွင် ပါမောက္ခ ဟိလာရီ ကိုယ်တိုင်လည်း အံ့အားသင့်နေသည်။ အထင် မှားခြင်း ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု မယားကို အား ပေးသေးသည်။

သို့ရာတွင် အထင်မှားခြင်း မဟုတ်၊ ကိုယ်ဝန် ရှိခြင်း ဖြစ်ကြောင်း သေသေချာချာ သိရသည့် အခါတွင် မွေးမည့် အချိန်ကို မေးကြည့်သည်။ အစွာတယ်သည် မွေးမည့် ရက်လကိုလည်း မတွက်တတ်။ ဓမ္မတာ ဖောက် လွဲဖောက်ပြန် ဖြစ်သည့်လတို့ကို ရေတွက်ကြည့်သည်။ မကျေနပ်သေး၍ နောက်တစ်ဖန် မျက်မှောင်ကုတ်ပြီး တွက်ကြည့်ပြန်သည်။ ထိုသို့ အထပ်ထပ် တွက်ကြည့် ပြီးမှ မွေးမည့် ရက်လတို့ကို ပြောသည်။ သို့ရာတွင် တလွဲမျှသာ။

‘ဒီလိုဆိုရင် အစ်ကိုကြီးတို့ ပက်ရှဝါကို ပြန်မှ ဖြစ်မယ်၊ ဟိုမှာ ဆိုတော့ ဆရာဝန်တို့ ဘာတို့ ရှိတာပေါ့၊ ကူဖော်လောင်ဖက် အမျိုးသမီးလည်း ရနိုင်တယ်၊ မမွေး ခင် တစ်လလောက် ရောက်သွားရင် အတော်ပဲ၊ ပိုပိုမိုမို တစ်လခွဲလောက် ကြိုရောက်အောင် ပြန်ရမယ်ကွာ’

ပါမောက္ခ ဟိလာရီက ပြောသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ရက်တွက် မှားခဲ့ကြသဖြင့် နောက်ဆုံးတွင် တောကြီးမျက်မည်းထဲတွင် ကလေးမွေး ခဲ့ရသည့် အဖြစ်သို့ ရောက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ တောမှ ဟိမဝန္တာ တောင်စွယ်က တကယ့် တောကြီးမျက်မည်း။ ဆရာဝန် မရှိ၊ သူနာပြု မရှိ၊ သိပ္ပံပညာက ထုတ်လုပ် ပေးလိုက်သည့် ဆေးဝါးကောင်း ဆို၍ ဘာမျှ မရှိ။

အစွာတယ် မီးဖွားသည့် အခါတွင် စခန်း၌ သန့် ရှင်းရေး အလုပ်သမား နှစ်ယောက်၏ ဇနီး နှစ်ယောက်၊ အထမ်းသမားများ၏ ဆွေမျိုးတော်သည့် အမည်မသိ ခေါင်းမြီးခြုံ အမျိုးသမီးများ အပြင် ကူဖော်လောင်ဖက် ဆို၍ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်သာ ရှိသည်။ ထိုအမျိုး သမီးမှာ ဟိလာရီ၏ မြင်းကို ထိန်းသည့် မြင်းထိန်း ဒါ ယာရန်း၏ မိန်းမ သီတာ ဖြစ်သည်။ သီတာသည် တောင်ပေါ်သူ တစ်ယောက် ဖြစ်၍ လွန်ခဲ့သည့် ငါးနှစ် အတွင်း သမီး ငါးယောက်ကို မွေးခဲ့ပြီး ငါးယောက်စလုံး ဆုံးရှုံးခဲ့ပူးသူ ဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံး သမီးကလေး ဆုံး

ခဲ့သည်မှာ ဘာမှ မကြာသေး။ လွန်ခဲ့သည့် အပတ်ထဲ ကမှ သုံးရက်သား အရတွင် ဆုံးသွားခြင်း ဖြစ်သည်။

‘ဒီကောင်မဟာ ယောက်ျားလေး မမွေးတတ်ဘူး ဆပဲ၊ ဒီတော့ ဒီကောင်မကို သူများမွေးတဲ့ ယောက်ျား ကလေးကို အထိန်းခိုင်းရမယ်၊ ခိုင်းသာ ခိုင်း၊ သူ မမွေး တတ်လို့ သူများမွေးတာ လုပ်ပေးဖို့ သူ့ကို ဘုရားက ဖန်ဆင်းလိုက်တာ’ ဟု သူ့ယောက်ျား ဒါယာရန်က ပြောသည်။

မြင်းထိန်း ဒါယာရန်၏ ဇနီး သီတာက ရှက် ကြောက်တတ်သည်။ သို့ဖြင့် သနားစရာ ကောင်း၍ အရှက်အကြောက် ကြီးသည့် သီတာသည် အစွဘယ် ကလေး မွေးရာတွင် ဝမ်းဆွဲ ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ဟုတ်သည်။ သီတာသည် သားယောက်ျားကလေးကို ကိုယ်တိုင် မွေး မပေးနိုင်ခဲ့သော်လည်း တခြား သားယောက်ျားကလေး တစ်ယောက်ကိုမူ လောကထဲသို့ ရောက်အောင် ပို့ပေး နိုင်ခဲ့ပြီ။

အစွဘယ် တစ်ယောက် မီးတွင်းတွင် ဆုံးခဲ့ရ ခြင်းမှာ သီတာ မကျွမ်းကျင်၍ မဟုတ်။ မီးတွင်းတွင် လေစိမ်းတိုက်၍ အအေးမိ၍ ဆုံးခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။ နှင်းခဲတွေ ဖုံးနေသည့် အဝေး တောင်တန်းများပေါ်မှ တဟူးဟူး တိုက်ခတ်လာသည့် လေစိမ်းက အေးစိမ့် နေသည်။ လေအေးကြီး တိုက်လိုက်သည့် အခါတွင် မီးဖွားရာ ရွက်ဖျင်တဲထဲသို့ ဖုန်တွေ၊ ထင်းရှူးရွက်ခြောက် တွေ တသောသော ဝင်လာကြသည်။ မီးတောက်ကလေး သည် လေထဲတွင် ယိမ်းလှုပ်လျက် ရှိ၏။ ဖုန်မှုန့်ထဲ တွင် အညစ်အကြေးတွေ ပါလာသည်။ အခြား စခန်း များနှင့် စခန်း အပြင်ဘက်မှ ပိုးမွှားတွေ၊ ရောဂါပိုးတွေ၊ အညစ်အကြေးတွေ ပါလာသည်။ ပက်ရှဝါ နယ်မြေထဲ မှ စစ်ဆေးရုံတွင် ဆိုလျှင်မူ ဤလို အညစ်အကြေးတွေ ကို တွေ့နိုင်မည် မဟုတ်။ အစွဘယ် အတွက် ဆရာဝန် လည်း ရှိသည် မဟုတ်လော။

နောက် သုံးရက် ကြာသည့် အခါတွင် ဟိမဝန္တာ မှ ပက်ရှဝါသို့ ပြန်လာသည့် သာသနာပြု တစ်ဦး သူတို့ စခန်းသို့ ရောက်လာသည်နှင့် ကလေးကို နှစ်ခြင်းမင်္ဂလာ ပြုပေးရန် တောင်းပန်ရသည်။ သာသနာပြု ဘုန်းကြီးက ခေါက်သိမ်း၍ ရသည့် ရွက်ဖျင် ရေအိတ်ထဲတွင် ကလေး ခေါင်းကို နှစ်၍ နှစ်ခြင်းမင်္ဂလာ ပြုပေး၏။ သူ့အဖေ၏ ဆန္ဒအရ ကလေးကို အက်ရှ်တန် ဟိလာရီ အက္ကဘာဟု လည်း ကင်ပွန်း တပ်ပေးသည်။ ကလေး အမေကမူ

ကျန်းမာရေး မကောင်းသဖြင့် မလာရောက်နိုင်ဟု ဘုန်း ကြီးကို ပြောထားကြ၏။ ဘုန်းကြီးကလည်း ဘာမျှ အထူးတလည် အံ့ဩခြင်း မဖြစ်တော့။ တောကြီးမျက် မည်းထဲတွင် သားဖွားရသည်မှာ ဒုက္ခ ရောက်လှသည်ဟု သာမန်မျှသာ အောက်မေ့ကာ ပြန်သွားသည်။

အကယ်၍သာ ဘုန်းကြီးသည် နောက်ထပ် နှစ် ရက်လောက် နေလိုက်လျှင် ကလေး အမေ၏ အသုဘ ကိုလည်း သရဏဂုံ တင်သွားရပေလိမ့်မည်။ အစွဘယ် သည် သားကလေး ကင်ပွန်းတပ်ပြီးနောက် နှစ်ဆယ့်လေး နာရီ အကြာတွင် ဆုံးသွားသည်။ အစွဘယ်၏ အလောင်း ကို တောင်ကြော တစ်ခုပေါ်တွင် မြှုပ်လိုက်ကြ၏။ သူ့ အသုဘကို စခန်းရှိ လူကုန်လာကြသည်။ အားလုံး သူ့ အဖြစ်ကို ကြည့်၍ ပူဆွေးခြင်း ဖြစ်ကြရသည်။

ဟိလာရီလည်း မပူဆွေးဘဲ မနေနိုင်။ သူ့အဖြစ် ကိုလည်း နာကြည်းသည်။ အစွဘယ် မရှိတော့သည့် နောက်တွင် ကလေး တစ်ယောက်နှင့် သူ မည်ကဲ့သို့ နေရစ်ခဲ့ရတော့မည်နည်း။ ကလေး အကြောင်းကို သူ ဘာမျှ မသိ။ ကလေး ဆိုသည်မှာ ဆာလျှင် ငိုတတ် သည်။ နေ့ညမဟု သူ့ကို အစာရေစာ ကျွေးနေရသည် ဆိုသည်က လွဲလျှင် ကလေး အကြောင်းကို သူ ဘာမှ နားမလည်။ ‘သားတစ်ကောင်နှင့် တို့လို့တွဲလဲ ငါ ဘာ လုပ်ရမလဲ’ ဟု ကလေးငယ်ကို စိတ်ပျက် လက်ပျက် ကြည့်ရင်း အက္ကဘာခန်ကို ပြောမိသည်။

အက္ကဘာခန်က အရိုးပြိုင်းပြိုင်း ထနေသော လက် ချောင်း တစ်ချောင်းဖြင့် ကလေးကို ပွတ်သပ်သည်။ ကလေးက လက်ကို ဖမ်းဆုပ်လိုက်သည့် အခါတွင် အက္ကဘာခန်က ရယ်၏။

‘သခင်ဆပ် သားက တော်တော် သန်တာပဲ၊ ရဲလည်း ရဲတယ်၊ ကြီးရင် စစ်သား ဖြစ်မယ်၊ စစ်ဗိုလ် ဖြစ်ရင်လည်း တိုက်ပွဲတွေ အများကြီး တိုက်မယ်၊ ကလေး အတွက် ဒီလောက်လည်း စိတ်ညစ် မနေပါနှင့် သခင်၊ ဒါယာရန်ရဲ့ မိန်းမ ရှိသားပဲ၊ မွေးကတည်းက သူပဲ နို့တိုက်လာတာ၊ သူ တိုက်လိမ့်မပေါ့၊ သူ့မှာလည်း ကလေး ဆုံးတော့ နို့တိုက်စရာ ကလေးမှ မရှိတာ၊ အလ္လာ ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက ရေကန် အသင့် ကြာ အသင့် ဖြစ်အောင် ဖန်ဆင်း လိုက်တာပေါ့လေ’

‘ဒါပေမဲ့ ခက်တာက ကလေးကို စခန်းမှာ ထား လို့ မဖြစ်ဘူးကွ၊ ဘိလပ်ကို ပြန်မယ့်လူ ရှိရင် ငါ ဘိလပ်ကို ပို့လိုက်ချင်တယ်၊ ဘိလပ်ပြန်မယ့် လူကြိုကို

ဗိုလ်မှူးကြီး ဗင်ဘာသီတို့ကော သိချင် သိမှာ၊ ဒါမှမဟုတ် E
ရင်လည်း သူ ဦးကြီး ဝီလျံ တစ်ယောက်တော့ သိကောင်း
ပါရဲ့၊ ဘီလပ်မှာ ငါ့ အစ်ကို တစ်ယောက် ရှိတယ်၊ သူ
မိန်းမမှာ ကလေးလည်း မရှိတော့ ငါ ပြန်ရောက်သည့်
အထိ မွေးပေးနိုင်မှာပါ'

ဤသို့ဖြင့် အက္ကဘာခန်၏ အကြံပေးချက်အရ
ကလေးကို ဘီလပ်ပို့ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည့် အခါကျမှ
စိတ်အေးရတော့သည်။ ကလေးက အဖွဲ့မြန်သည်။ ငို
သည်ဟူ၍လည်း မရှိလှ။ အလွန် အေးသည်။ ထို့ကြောင့်
ပက်ရှဝါသို့ လောလောဆယ် ပို့ရန် မလိုသေးဟု ယူဆ
လိုက်သည်။ သူတို့သည် အစွဘယ်၏ မြေပုံပေါ်တွင်
ကျောက်တုံး တစ်တုံးကို စိုက်ထူကာ သူ့အမည်ကို ရေး
ထွင်းခဲ့ကြပြီးနောက် စခန်းကို ရုပ်သိမ်း၍ အရှေ့ဘက်
ဂါဝါးနယ်သို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။

ဟီလာရီသည် ပက်ရှဝါသို့လည်း ပြန်မရောက်
တော့။ သတိ မေ့တတ်သူ ဖြစ်သည့်အလျောက် ကလေး
အကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ သူ့ယောက်ဖ ဝီလျံထံသို့
လည်း စာမရေးဖြစ်။ ဘီလပ်ရှိ သူ့ဆွေမျိုးများထံသို့လည်း
အကြောင်း မကြားမိ။ သူ့ကိုယ်သူ ကလေး အဖေ တစ်
ယောက်၊ မုဆိုးဖို တစ်ယောက် ဆိုသည်ကိုလည်း သတိ
မရ။ တစ်ခါတစ်ရံ သူ့မိန်းမ အစွဘယ် အမည်ဖြင့် စာ
တစ်စောင်တလေ ရောက်လာသည့် အခါကျမှပင် သူ
အဖြစ် သူ ပြန်၍ သတိရတော့သည်။ သို့တိုင် သူ့တွင်
လောလောဆယ် လုပ်စရာတွေ ရှိလာပြန်သည့် အခါ
ဟီလာရီသည် အစွဘယ်ကိုလည်း မေ့နေသည်။ တစ်ခါ
တစ်ရံတွင်မူ သူ့တွင် သားတစ်ယောက် ရှိနေသည် ဆို
ခြင်းကိုပင် ကောင်းကောင်း အမှတ်မရချင်။

မွေးစားအမေ ဖြစ်သည့် သီတာကမူ ကလေးကို
အက်ရှီဘာဘာဟု ခေါ်သည်။ စခန်းတွင် ရှိသည့် အခြား
သူများကလည်း သီတာ ခေါ်သကဲ့သို့ပင် ခေါ်ကြသည်။
အက်ရှီသည် အခါလည်နှင့် ခြောက်လတိုင်တိုင် တောင်
ရိုးများပေါ်တွင် အချိန် ကုန်ခဲ့ရသည်။ အလှမ်း သင်စ
ပြုသည့် အရွယ် ရောက်သည့် အခါတွင် မိုးထိအောင်
မြင့်၍ နှင်းခဲတွေ ဖွေးနေသော နန္ဒာဒေဝီ တောင်ထိပ်ကို
လှမ်းကြည့်ရင်း မြက်ပင်တွေ ပေါက်သဖြင့် ချောကျိကျိ
ဖြစ်နေသည့် တောင်စောင်းပေါ်တွင် အလှမ်း သင်ခဲ့ရ
သည်။

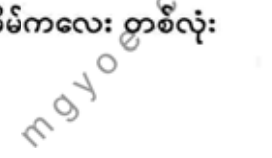
စခန်းထဲတွင် ခြေကလေး မခိုင်တခိုင် ဒယီး
ဒယိုင် လျှောက်သွားနေသည့် အက်ရှီကို မြင်လျှင် မည်

သူကမူ အင်္ဂလိပ်ကလေးဟု မထင်ကြ။ သီတာ၏
ကလေးဟုပင် ထင်ရသည်။ သူ့အမေ အစွဘယ်က
တခြား အင်္ဂလိပ်မတွေလို ဖြူစပ်စပ် မဟုတ်။ ညိုစိမ့်စိမ့်
နှင့် လှသည့် အလှ ဖြစ်သည်။ အသားက ပျားရည်ရောင်၊
ဆံပင်က နက်နက်၊ မျက်လုံးပြာပြာ။ သူ့သားငယ်
အက်ရှီသည် အမေထံမှ အသားအရေကို အမွေ ရလိုက်
သည်။ အက္ကဘာခန်ကမူ ကြီးလာလျှင် လူချော တစ်
ယောက် ဖြစ်လာမည်ဟု အားပါးတရ ပြောတတ်၏။

သူတို့စခန်းသည် တစ်နေရာတည်းတွင် ကြာကြာ
စခန်းချ ရပ်နားလေ့ မရှိ။ ဟီလာရီက တောင်ပေါ်သား
လူမျိုးစုများ၏ ဘာသာစကားများကို လေ့လာရင်း တစ်
ဖက်က တောပန်းရိုင်းများကို စုဆောင်းတတ်သဖြင့်
သူတို့အဖွဲ့သည် အမြဲ တစ်နေရာမှ တစ်နေရာသို့ ရွှေ့
ပြောင်း နေရတတ်သည်။ သို့ရာတွင် ထိုထက် အရေး
ကြီးသည့် ကိစ္စများ ပေါ်လာသဖြင့် သူတို့အဖွဲ့သည်
တောင်ပိုင်း မြေပြန့်သို့ ပြန်ဆင်းခဲ့ကြသည်။ ဂျန်စီနှင့်
ဆတ္တရ ပြည်နယ်များကို ဖြတ်ပြီးနောက် ကော်ရိုမန်ဒါ
ကမ်းခြေသို့ ရောက်လာခဲ့ကြသည်။

တောင်ပိုင်း လွင်ပြင်က ရာသီဥတု ပြင်းသည်။
စွတ်စိုသည်။ ထိုရာသီဥတုသည် တောင်ပေါ်က အေးမြ
သည့် လေပြည်လေညင်းလို အက်ရှီနှင့် ကိုက်ညီခြင်း
မရှိ။ တောင်ပေါ်သူ တစ်ယောက် ဖြစ်သည့် သီတာ
ကိုယ်တိုင်ကလည်း သူတို့ တောင်ရိုးကို လွမ်းသည်။
တောင်ရိုးကို လွမ်းလျှင် သီတာသည် ဟီမဝန္တာ တောင်
ခြေရင်းရှိ သူတို့နယ်က ဒဏ္ဍာရီ ပုံပြင်တွေကို ပြောပြ
တတ်၏။ နှင်းခဲထုကြီးများနှင့် နှင်းခဲပြင်ကြီးတွေ အရည်
ပျော်ကျသည့် အကြောင်း၊ ငါးတွေ အလွန် ပေါသည့်
တောင်ပေါ်ချောင်းများ အကြောင်း၊ တောပန်းရိုင်းတွေ
ပုံးနေသည့် တောင်ရိုးများ အကြောင်း၊ နွေဦးရောက်
လျှင် လေက သစ်သီးမှည့်နံ့၊ ပန်းပွင့်နံ့တွေနှင့် မွှေးထုံ
နေသည့် အကြောင်း၊ ငြိမ်သက် တိတ်ဆိတ်နေသည့် ရွှေ
ရောင် နွေရက်များတွင် သစ်တော်သီးများနှင့် သစ်ချ
သီးတွေ မှည့်သည့် အကြောင်း။

ကာလ အတန်ကြာသည့် အခါတွင် သီတာ
ပြောသည့် ပုံပြင်များသည် သူတို့အဖို့ စွဲမက်ဖွယ်ကောင်း
သော ပုံပြင်များ ဖြစ်လာခဲ့ကြ၏။ သီတာကလည်း ပုံ
ပြောကောင်းသည်။ သီတာ ပြောပြသည့် ပုံပြင်များက
ကြည်မောစရာ။ ပုံပြင်ထဲက တောင်ခြေ ချိုင့်ဝမ်းတွင်
သူတို့ နှစ်ယောက်တည်း နေမည်။ အိမ်ကလေး တစ်လုံး

လောက် ဆောက်မည်။ အိမ်ကလေးကို ထင်းရှူးသားဖြင့် ဆောက်ပြီး နှံ့မံမည်။ အမိုးပေါ်တွင် ပြောင်းဆန်လှန်းမည်။ ငရုတ်သီးခြောက် လှန်းမည်။ ခြံထဲတွင် ရှောက်ပင်တွေ စိုက်မည်။ သစ်တော်ပင်တွေ စိုက်မည်။ ထို့နောက် ဆိတ်ကလေးတွေ၊ ခွေးကလေးတွေ၊ ကြောင်ကလေးတွေ မွေးမည်။

ဟိလာရီ၏ အဖွဲ့ထဲတွင် မည်သူမျှ အင်္ဂလိပ်စကား မပြောတတ်ကြ။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် သူ့အဖေပါမောက္ခ ဟိလာရီ အင်္ဂလိပ်စကား ပြောသံကို ကြားသည့်အခါတွင် ထိုစကားသည် သူ့အမိ ဘာသာစကားရင်း ဖြစ်ကြောင်းကို အက်ရ် ကောင်းကောင်း သဘောမပေါက်။ သို့ရာတွင် ဘာသာဗေဒ ပါရဂူ ဟိလာရီ၏ သား ဖြစ်သည့် အက်ရ်သည် ဘာသာ စကားများကို ချက်ချင်း နားလည်လွယ်သည်။ လူမျိုးစုံပါသည့် သူတို့အဖွဲ့တွင် အက်ရ်သည် ဘာသာစကား တော်တော်များများကို ပြောနိုင် ဆိုနိုင် ဖြစ်လာသည်။ ဆွတ်ဂူးလ်ထံမှ ပထန် စကား တတ်သည်။ ရမ်ချန်းထံမှ ဟိန္ဒီ စကား တတ်သည်။ တောင်ပိုင်းသားများထံမှ တေလဂူ၊ ဂျာဂရတီနှင့် တမိလ် စကား တတ်သည်။

သို့တိုင်အောင် အက်ရ်သည် အက္ကဘာခန် ပြောသည့် ပန်ချာပီ စကားကို သဘောကျသည့် အတွက် ပန်ချာပီ စကားကို ပြောသည်။ အက်ရ်သည် အက္ကဘာခန်၊ သိတာနှင့် ဒါယာရန်းတို့ သုံးသည့် ပန်ချာပီ စကားကို သဘောကျသဖြင့် ပန်ချာပီလိုသာ ပြောလေ့ ရှိ၏။ သူ့အဖေ ဟိလာရီက ဥရောပ အဝတ်အစား ရနိုင်သည့် နေရာများတွင် နေလေ့ မရှိ။ ထို့ကြောင့် အက်ရ်သည် ဥရောပ အဝတ်အစားများကိုလည်း မဝတ်ဖြစ်။ ရနိုင်သည့် တိုင်အောင်လည်း ထိုအဝတ်အစားများသည် သူတို့လို နေရာအနှံ့ စခန်းချနေသည့် ဘဝမျိုးနှင့် လည်းကောင်း၊ ရာသီဥတုနှင့် လည်းကောင်း ကိုက်ညီခြင်း မရှိ။

ထို့ကြောင့် အက်ရ်သည် ဟိန္ဒူလို ဝတ်တတ်သည်။ ဟိန္ဒူလို မဝတ်ဖြစ်လျှင် မူဆလင်လို ဝတ်သည်။ သူ ဝတ်ပုံစားပုံနှင့် ပတ်သက်၍ အက္ကဘာခန်နှင့် သိတာတို့ နှစ်ယောက် အငြင်းပွားကြသော်လည်း နောက်နှစ်တွင် နှစ်ဖက် ကျေလည်သွားကြ၏။ မူဆလင်လို တစ်ပတ် ဝတ်ရမည်။ နောက်တစ်ပတ်တွင် ဟိန္ဒူလို ဝတ်ရမည်။ အထူးသဖြင့် ဗလိတက်သည့် သောကြာလို နေ့မျိုးတွင် မူဆလင်လို ဝတ်ရမည်ဟု သဘောတူကြသည်။

၁၈၈၅ ခု ဆောင်းဦးပေါက်တွင် သူတို့အဖွဲ့သည် ဆီအိုနီ တောင်ရိုးပေါ်တွင် စခန်းချလျက် ရှိ၏။ အပေါ်ယံအားဖြင့် ထိုဒေသရှိ ဂုန်းလူမျိုးစုတို့၏ ဒေသစကားကို လေ့လာရန်ဟု အကြောင်းပြသော်လည်း တကယ့်ရည်ရွယ်ချက်မှာ ထိုသို့မဟုတ်။ ဟိလာရီသည် ထိုတောင်ရိုးပေါ်မှ နေ၍ နာဂပူရ်၊ ဂျန်စီနှင့် တန်ဂျိုရီ နယ်များကို အရှေ့အိန္ဒိယ ကုမ္ပဏီမှ အတင်း ဝင်ရောက်သိမ်းပိုက်သည့် ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ (ဟိလာရီကမူ ဝင်ရောက် သိမ်းပိုက်မှုဟု မခေါ်၊ ခိုးဝှက်မှုဟု ခေါ်သည်။) ဘီလပ် အစိုးရထံ အစီရင်ခံစာ တစ်စောင် တင်ပို့ခဲ့သည်။

သူ့ အစီရင်ခံစာထဲတွင် ဘီလပ် အစိုးရက ခန့်ထားသည့် ဝန်ရှင်တော် မင်းကြီးနှင့် နာဂပူရ်ပြည်နယ် အရေးပိုင် မဗ္ဗတာ မင်ဆယ်လ်ကို အရှေ့အိန္ဒိယ ကုမ္ပဏီက မောင်းထုတ်ခဲ့ပုံ၊ ပြည်နယ် အရေးပိုင်သည် ကွယ်လွန်သူ မဟာရာဇာ ဇော်ဘွား၏ မိသားစုများအား ထိုက်တန်သည့် လျော်ကြေးပေးရန် စေ့စပ် ဆွေးနွေးခဲ့ပုံ၊ မိမိတို့အား ကုမ္ပဏီက နှင်ထုတ်ခဲ့သဖြင့် အရေးပိုင်က ကန့်ကွက်ခဲ့ပုံတို့ကို အစီရင်ခံစာတွင် အသေးစိတ် ဖော်ပြထားသည်။

ဇော်ဘွား ကွယ်လွန်ပြီးနောက် ဆက်လက် အမွေခံသူများ မရှိသည့် ပြည်နယ်များကို ကုမ္ပဏီက အတင်း ဝင်ရောက် သိမ်းပိုက်ခဲ့ပုံ၊ ဘီလပ် အစိုးရနှင့် အိန္ဒိယ ဇော်ဘွားများ၏ သဘောတူညီချက် အရ တိုက်ရိုက် အမွေ ဆက်ခံမည့်သူ မရှိသည့် ပြည်နယ်များတွင် ဇော်ဘွားမျိုးနွယ် ဆွေတော် မျိုးတော် တစ်ဦးဦးကို အမွေ ဆက်ခံခွင့် ပေးနိုင်သည့် အစဉ်အလာ ရှိခဲ့ကြောင်း၊ ထိုအစဉ်အလာသည် ရာစုနှစ် တစ်ခုတိုင် ကြာခဲ့သည့် အစဉ်အလာကြီး ဖြစ်ကြောင်း၊ အရှေ့အိန္ဒိယ ကုမ္ပဏီသည် ထိုအစဉ်အလာများကိုပင် စောင့်ထိန်းခြင်း မရှိတော့ဘဲ ဇော်ဘွားများ၏ ပြည်နယ်များကို အမွေ သိမ်းပိုက်လျက် ရှိကြောင်း၊ ထိုအပြုအမူမှာ အလွန် အရပ်ဆိုးသည့် အပြုအမူ ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုမျှမက ထိုသို့သော အပြုအမူသည် မြောင် လှယ်က တိုက်ခိုက်ခြင်း ဖြစ်ပြီး အကာအကွယ် မဲ့သော ဇော်ဘွား၏ မုဆိုးမ မဟာဒေဝီများနှင့် ကလေးငယ်များကို လိမ်လည် လှည့်ပျားခြင်း၊ အနိုင်ကျင့်ခြင်းပင် ဖြစ်ကြောင်း။

အဆိုပါ ပြည်နယ် သုံးနယ်ရှိ ဇော်ဘွားများသည် အသက်ထင်ရှား ရှိခဲ့စဉ်က အရှေ့အိန္ဒိယ ကုမ္ပဏီကို

သစ္စာ ရှိခဲ့သူများ ဖြစ်ကြောင်း၊ သို့တိုင်အောင် ကုမ္ပဏီသည် ကွယ်လွန်သူ ဇော်ဘွားများ၏ မျက်နှာကို ထောက်ထားခြင်း မရှိဘဲ ကျန်ရစ်သူ သားမယားများထံမှ ဇော်ဘွား မျိုးရိုးစဉ်ဆက် ခံစားသင့်သော ရပိုင်ခွင့်များကို ရုပ်သိမ်းလျက် ရှိကြောင်း၊ ထိုမျှမက ၎င်းတို့ ဘိုးဘွားစဉ်ဆက် ပိုင်ဆိုင်ခဲ့သော ကျောက်မျက် ရတနာများနှင့် အခြေအရံများကိုလည်း သိမ်းယူလျက် ရှိကြောင်း၊ ဥပမာ အားဖြင့် တန်ဖိုးရှိ ပြည်နယ် ကိစ္စတွင် ဆိုလျှင် ဇော်ဘွားကွယ်လွန်ပြီးနောက် ထိုပြည်နယ်ကို ကုမ္ပဏီက သိမ်းယူခဲ့ကြောင်း။

ထိုပြည်နယ် ဇော်ဘွားတွင် သား မရှိသည့်တိုင် သမီး တစ်ယောက် ကျန်ခဲ့ကြောင်း၊ ထိုကိစ္စ အတွက် ဗြိတိသျှ လူမျိုး တစ်ဦး ဖြစ်သူ မစ္စတာ ဖော့စ်က ပြည်နယ်နှင့် ကုမ္ပဏီတို့ ချုပ်ဆိုထားသည့် စာချုပ်တွင် ဇော်ဘွား၏ သားယောက်ျားကိုသာ အမွေ ဆက်ခံခွင့် ပေးရမည်ဟု မဆိုဘဲ 'အမွေစား အမွေခံများ' ဟုသာ ဆိုထားကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ဇော်ဘွား သမီးတော်အား ဆက်ခံခွင့်ပေးရန် လျှောက်ပေးခဲ့ကြောင်း။

သို့ရာတွင် မစ္စတာ ဖော့စ်၏ မေတ္တာရပ်ခံချက်ကိုလည်း ကုမ္ပဏီက လျစ်လျူ ပြုခဲ့ကြောင်း၊ အရှေ့အိန္ဒိယ ကုမ္ပဏီသည် စစ်ဗာရီတပ်များကို ဇော်ဘွား၏ နန်းတော်ထဲသို့ စေလွှတ်ခဲ့ပြီးနောက် ပြည်နယ်ပိုင်နှင့် ဇော်ဘွားပိုင် ဥစ္စာပစ္စည်းတို့ကို သိမ်းယူခဲ့ကြောင်း၊ အရှေ့အိန္ဒိယ ကုမ္ပဏီသည် ဇော်ဘွားပိုင် ရွှေငွေနှင့် ကျောက်မျက် ရတနာများကို ကုမ္ပဏီ တံဆိပ်ဖြင့် ချိပ်ပိတ်ပစ်ခဲ့ကြောင်း၊ ဇော်ဘွား၏ ကိုယ်ပိုင်တပ်များကို လက်နက်ဖြုတ်ပြီးနောက် ဇော်ဘွား မယ်တော်ပိုင် မြေတော် လယ်တော်များကိုလည်း သိမ်းယူခဲ့ကြောင်း။

ထိုထက် ဆိုးသည်မှာ ကုမ္ပဏီကြောင့် ပြည်နယ် လူထုများ၏ နေထိုင် စားသောက်ရေး ကျပ်တည်းလာခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုပြည်နယ်ရှိ ယခင် ဇော်ဘွားပိုင် မြေများပေါ်တွင် နေထိုင် လုပ်ကိုင်သူများ အားလုံးကို နှင်ထုတ်လိုက်ပြီး ကုမ္ပဏီက သိမ်းယူခဲ့ကြောင်း၊ ထိုမြေကို ဆက်လက် လုပ်ကိုင်လိုလျှင် ဗြိတိသျှ မဟာမင်းကြီး ရုံးသို့ လာရောက်၍ ဦးပိုင်သစ် လျှောက်ထားရမည်ဟုလည်း အမိန့် ထုတ်ခဲ့ကြောင်း၊ သို့ဖြင့် ဇော်ဘွား၏ အမှုထမ်းများမှာ အလုပ်လက်မဲ့ စားရမဲ့ သောက်ရမဲ့ ဘဝကို ကျရောက်တော့မည်ကို တွေးတော စိုးရိမ် ပူပန်လျက် ရှိကြောင်း။

တန်ဖိုးရှိ ပြည်နယ်သည် ကုမ္ပဏီ၏ အုပ်ချုပ်မှုအောက်တွင် အေးချမ်း သာယာသော ပြည်နယ် တစ်ခုအဖြစ်မှ မကျေမနပ် ဆူပွက်လာသော ပြည်နယ် တစ်ခုအဖြစ်သို့ ရောက်လာခဲ့ကြောင်း၊ ပြည်နယ်သားများသည် ကုမ္ပဏီကို လိုလိုလားလား ရှိခဲ့ရာမှ ကုမ္ပဏီ၏ ဖိနှိပ်မှုများကြောင့် ဒေါသ ထွက်လာခဲ့ကြကြောင်း၊ နောက်ဆုံးတွင် ကုမ္ပဏီ အမှုထမ်းများကပင် ကုမ္ပဏီကို ဆန့်ကျင်လာခဲ့ကြကြောင်း။

ဂျန်စီ ပြည်နယ်တွင်လည်း အလားတူ ဖြစ်ပျက်ခဲ့ကြောင်း၊ ဂျန်စီ ပြည်နယ် ဇော်ဘွားတွင် ကလေး တစ်ယောက် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြောင်း၊ ထိုကလေးမှာ ဇော်ဘွား၏ သားအရင်း မဟုတ်ဘဲ ဆွေနှီးမျိုးစပ် တစ်ဦး၏ ကလေး ဖြစ်သည့်တိုင် ၎င်းကို ဇော်ဘွားက တရားဝင် မွေးစားခဲ့ပြီး ဖြစ်ကြောင်း၊ ဇော်ဘွား၏ မဟာဒေဝီက မိမိ၏ ခင်ပွန်းသည် ကုမ္ပဏီကို သစ္စာ ရှိခဲ့သည့် ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ဦး ဖြစ်၍ မိမိတို့၏ နေထိုင်ရေးကို သက်သက်ညှာညှာ စဉ်းစားရန် ကုမ္ပဏီသို့ မေတ္တာ ရပ်ခံခဲ့ကြောင်း၊ သို့ရာတွင် အချည်းနှီးမျှသာ ဖြစ်ခဲ့ကြောင်း။

ဂျန်စီ ပြည်နယ်ကို ဗြိတိသျှ အစိုးရ၏ ငှားရမ်း နယ်မြေထဲသို့ သွတ်သွင်းခဲ့ပြီးနောက် အနောက်ပြည်နယ်များ၏ ဘုရင်ခံအောက်တွင် ထားရှိခဲ့ကြောင်း၊ ပြည်နယ်ရှိ ဇော်ဘွား အုပ်ချုပ်ရေး ဌာနများ အားလုံးကို ပျက်သိမ်းပစ်ခဲ့ကြောင်း၊ ပြည်နယ် အစဉ်အဆက် ထားခဲ့သည့် ပြည်နယ် အဖွဲ့အစည်းများကိုလည်း ပျက်သိမ်းပစ်ခဲ့ကြောင်း၊ ဇော်ဘွား၏ လက်နက်ကိုင်တပ်များ အားလုံးကိုလည်း လစာ ပေး၍ ပျက်ပစ်ခဲ့ကြောင်း။

'ဤသို့ မြောင်ကျ၍ သနား အညှာတာ ကင်းသော လူယက်ရေး စီမံကိန်းထက် ရွံမုန်းစရာ၊ ဒေါသထွက်စရာ၊ နာကြည်းစရာ ကောင်းသော အရာ ဟူ၍ မရှိတော့ပါ' ဟု ဟိလာရီက အစီရင်ခံခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ဗြိတိသျှ လူမျိုးများမှာ ထိုထက် အရေးကြီးသည့် ကိစ္စများကို ကြုံတွေ့နေကြသည်။ ကရိုင်းမီးယား စစ်ပွဲသည် ကြီး ဖြစ်သည်။ အိန္ဒိယပြည်သည် ဝေးလံသော တိုင်းပြည် တစ်ပြည် ဖြစ်နေပြီး အမြင်အားဖြင့် လည်းကောင်း၊ အသိအားဖြင့် လည်းကောင်း အလှမ်း ကွာဝေးနေသည်။ ဤအစီရင်ခံစာကို ဖတ်ပြီး သနားကရုဏာ သက်စွာဖြင့် စုတ်သပ်သူတို့ကလည်း အတန်ကြာသော အခါတွင် ထိုကိစ္စကို မေ့သွားကြလေပြီ။ ဂုဏ်သရေရှိ အရှေ့အိန္ဒိယ

ကုမ္ပဏီ၏/ကိုယ်စားလှယ်တော်ကြီးများကလည်း အစီရင်ခံစာကို ရေးသူအား ‘အမြင် မှားနေသော လူကြောင်တစ်ဦး’ ဟု ယူဆကာ ထိုသူ၏ အမည်ကို ဖော်ထုတ်ရန်၊ ထိုသူအား စာရေးခွင့်၊ ပြည်မသို့ စာပို့ခွင့်တို့ကို ပိတ်ပင်ရန် ကြိုးစားခဲ့ကြသည်။

သို့ရာတွင် သူတို့၏ ကြိုးပမ်းမှုသည် မအောင်မြင်ခဲ့။ ဟိလာရီ၏ အစီရင်ခံစာများသည် အခြား နည်းလမ်းများဖြင့် ပြည်မသို့ ရောက်မြဲ ရောက်နေခဲ့ကြသည်။ အချို့ အရာရှိများက ဟိလာရီ၏ အစီရင်ခံစာများကို လည်းကောင်း၊ ဟိလာရီနှင့် ‘တိုင်းရင်းသား’ တစ်ယောက်တို့ ရင်းနှီးစွာ ဆက်ဆံခဲ့ကြသည့် အတွက်ကြောင့် လည်းကောင်း သံသယ ရှိကြသည့်တိုင် သူတို့ သံသယကို ထောက်ခံမည့် အထောက်အထား မရှိဘဲ ဖြစ်နေကြသည်။ သံသယ တစ်ခုသည် သက်သေ အထောက်အထား မဖြစ်နိုင်။

ထို အတောအတွင်း၌ကား ဟိလာရီသည် အိန္ဒိယ တစ်ဝန်း လှည့်လည်ကာ လူ၏ အကြီးဆုံးသော ပြစ်မှုသည် မတရားမှုပင် ဖြစ်ကြောင်း၊ မတရားမှု မှန်သမျှကို အမြဲ တိုက်ဖျက်ပစ်ရမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ကိုယ်က အနိုင်ရရန် မျှော်လင့်ချက် မရှိသည့်တိုင် မတရားမှုကိုမူ အစွမ်းကုန် တိုက်ဖျက်ရမည် ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် သူ့သားငယ်ကို သွန်သင်ခဲ့သည်။

‘ဒီမှာ လူလေး၊ ဘာကြီးပဲ ဖြစ်နေနေ တရားမျှတပါစေ၊ ဒါကို ဘယ်တော့မှ မမေ့နှင့်၊ ကိုယ် မကြိုက်သည်ကို သူတစ်ပါးအားလည်း မပြုရာတဲ့၊ အဓိပ္ပာယ်ကတော့ ဘယ်တော့မှ မတရား မလုပ်ပါနှင့်တဲ့၊ ဘယ်တော့မှ မလုပ်ရဘူး၊ ဘယ်လို အခြေအနေမျိုးမှာပဲ ဖြစ်ဖြစ် မလုပ်ရဘူး၊ ဘယ်သူ့အပေါ်မှ မလုပ်ရဘူး၊ နားလည်လား’

သည်တုန်းက အက်ရှ်သည် ငယ်ငယ်ကလေး ရှိသေးသည်။ ဘယ်သူ့ကိုမျှ မတရားလုပ်စရာ အကြောင်း မပေါ်။ သို့ရာတွင် အဖေသည် ထိုစကားကို နေ့တိုင်း ပြောသည်။ နေ့တိုင်း သင်ပေးသည်။ သို့ဖြင့် အက်ရှ်သည် ဘုရားဆပ် (အက်ရှ်သည် သူ့အဖေကို ဘုရားဆပ် ဟူသော အမည်မှအပ အခြား မည်သည့် အမည်နှင့်မျှ မခေါ်စဖူး။) သင်ပေးသမျှကို မှတ်မိနေသည်။ မမှတ်မိပဲ ရှိပါမည်လော။ ဦးလေး အက္ကဘာခန်ကလည်း ပုံပြင်တွေ၊ နိပါတ်တွေကို ပြောရင်း ထိုသင်ခန်းစာကိုပင် ပေးတတ်သည်။

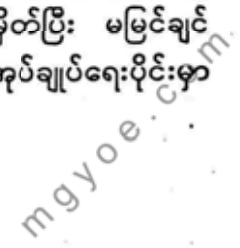
လူသည် ဧကရာဇ် ဘုရင်တို့ထက် ကြီးမြတ်ကြောင်း၊ ထိုအကြောင်းကို ကြီးသည့်အခါတွင် သိလာလိမ့်မည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် မည်သူနှင့် မဆို ဆက်ဆံရာတွင် တရား မျှတမှု ရှိဖို့ လိုကြောင်း၊ ယခု အချိန်တွင် အာဏာ ယစ်မူးသူများ အုပ်စိုးသော တိုင်းပြည်များ၌ ကြောက်စရာ မတရားမှုများကို ကျူးလွန်နေကြကြောင်းဖြင့် ပြောပြတတ်သည်။

‘လူတွေက ဘာဖြစ်လို့ ငဲ့ခံနေကြတာလဲ ဟင် အဘ၊ အရှေ့အိန္ဒိယ ကုမ္ပဏီက လူနည်းနည်းကလေးက မတရား လုပ်ချင်တိုင်း လုပ်နေတာကို ဘာဖြစ်လို့ ထမချတာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ခေါင်းငဲ့ ခံနေကြရတာလဲ’ ဟိလာရီက မေးသည်။

‘တစ်နေ့ကျရင် ထ ချကြမှာပါ ဘုရားဆပ်’ ဟု အက္ကဘာခန်က တည်ငြိမ်စွာ ပြော၏။

‘မြန်မြန်ချလေ ကောင်းလေပေါ့ အဘိုးကြီးရာ’ ပါမောက္ခ ဟိလာရီက ပြောသည်။ တရားသဖြင့် ပြောရလျှင် အိန္ဒိယထဲသို့ ရောက်နေသော ဗြိတိသျှ လူမျိုးများထဲတွင် လူဆိုးချည်း မဟုတ်။ လူကောင်းတွေ ရှိသေးသည်။ လောရင့်စ်၊ နစ်ကိုလ်ဆန်၊ ဘန်းစ်၊ ဖော့ဗစ်နှင့် လွန်ဗိုရီတွင် ရောက်နေသည့် ရန်ဒယ် စသူတို့သည် စိတ်နှလုံး ကောင်းသူများ ဖြစ်ကြ၏။ တကယ် ရှင်းပစ်ရမည့် သူများမှာ ဆင်းမလားနှင့် ကာလကတ္တားမှ အုပ်ချုပ်နေကြသော အရာရှိဆိုးများ ဖြစ်သည်။ သူတို့တစ်တွေက ဂုဏ်မောက်လွန်းသည်။ လောဘဇော တိုက်လွန်းသည်။ ခေါင်းမာလွန်းသည်။ စင်စစ် သူတို့တစ်တွေမှာ သင်္ချိုင်းသို့ ခြေတစ်ဖက် လှမ်းနေကြလေပြီ။ အပူဒဏ်ကြောင့် သူတို့ ဦးနှောက်များသည် ချောင်နေကြပြီ။ သူတို့ကိုယ် သူတို့ ထင်တစ်လုံးဖြင့် မိုးမမြင် လေမမြင် ဖြစ်နေကြပြီ။ ဂုဏ်တွေ၊ ပကာသနတွေကြောင့် ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်နေကြပြီ။ ဗြိတိသျှ စစ်တပ်ကို ကြည့်လိုက်ဦးမည်လော။ အသက် ခုနစ်ဆယ် မကျော်သည့် စစ်အရာရှိ ဟူ၍ တစ်ယောက်မျှပင် ရှိမည် မထင်တော့။

‘ကျုပ်လည်း တိုင်းပြည်ကို ချစ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ အိန္ဒိယမှာ ရှိတဲ့ ကျုပ်တို့ အင်္ဂလိပ် အုပ်ချုပ်ရေးပိုင်းမှာ ဖြစ်နေတဲ့ မတရားမှုတွေ၊ ညံ့ဖျင်းမှုတွေ၊ မိုက်မဲမှုတွေကိုတော့ မျက်စိမှိတ်ပြီး မမြင်ချင်ယောင် ဆောင်မနေနိုင်ဘူးဗျာ၊ ခု အုပ်ချုပ်ရေးပိုင်းမှာ ဒီအချက်တွေကို မြင်မြင်နေရတယ်’

ဒါတော့ ဟုတ်ပါတယ် သခင်ဆပ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒါတွေက ပြီးသွားမှာပါ။ သခင်ရဲ့ မြေးတွေ မြစ်တွေ လက်ထက်ကျတော့ ဒီအပြစ်တွေကို မေ့ပြီး အင်္ဂလိပ်တွေ ဘုန်းမီး တောက်ပခဲ့တာလောက်ကိုပဲ အမှတ် ရကြတော့ မှာ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ သားမြေးမြစ်တွေ ကျတော့ အင်္ဂလိပ်တွေ ဒီလို ဖိနှိပ်ခဲ့တာ မေ့ကြမှာ မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျ၊ လူကောင်းတွေကိုပါ လူဆိုး ထင်ကြမှာ၊ အင်္ဂလိပ် ဆိုရင် သိမ်းကျူးပြီး မုန်းကြမှာ'

အက္ကဘာခန်က ပြောသည်။ ပါမောက္ခ ဟိလာရီ က စိတ်ပျက် လက်ပျက် ပြုံးလိုက်လျက်

'ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ ကျုပ် သိပါတယ်၊ တကယ် တော့ ကျုပ် ကိုယ်တိုင်ဟာလည်း ဘဝင်မြင့်ပြီး ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ် အထင်ကြီးတဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်ချင် ဖြစ် နေမှာပါ။ ဒီလို လူတွေဟာ ပြင်သစ်တွေ၊ ဒတ်ချ်တွေ၊ ဂျာမန်တွေ ဖြစ်နေရင်တော့ ဘာအရေးလဲဗျာ၊ မင်းတို့ လို ကောင်တွေ အလကားကောင်တွေ ဆိုပြီး ကိုယ်က အပေါ်စီး ယူနိုင်တာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ခုတော့ ခက်တာက ဒီလိုလူမျိုးက ကိုယ့်လူမျိုး ဖြစ်နေတယ်'

'ဒါတော့ ဘုရားရဲ့ အလိုတော် အတိုင်းပေါ့လေ၊ ကျွန်တော်တို့ အားလုံးဟာ အသားရောင် ကွဲချင် ကွဲမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘုရားရဲ့ စီမံရာကို ခံရသူတွေချည်းပဲ မဟုတ် လား၊ လူဆိုတာ မကောင်းမှုမှာ ပျော်တဲ့ လူချည်းပဲ၊ ကောင်းအောင် ကြိုးစားကြတဲ့ လူလည်း ရှိတော့ ရှိပါရဲ့'

အက္ကဘာခန်က သံဝေဂသံဖြင့် ပြော၏။

ပါမောက္ခ ဟိလာရီသည် အရှေ့အိန္ဒိယ ကုမ္ပဏီမှ အရာရှိများနှင့် ဘုရင်ခံချုပ်တို့၏ ညံ့ဖျင်းပုံများနှင့် ပတ် သက်၍ အစီရင်ခံစာများ ရေးခြင်း မပြုတော့။ သူ စိတ် ဝင်စားသော သုတေသန လုပ်ငန်းများကိုသာ ဖိဖိစီးစီး လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။ သုတေသန စာတမ်းများကို ဘိလပ်သို့ ပို့ရာတွင် လျှို့ဝှက် အစီရင်ခံစာများလို အခက်အခဲ ဘာမျှ မရှိ။ သာမန် ချောစာများဖြင့်သာ ပို့သည်။ သူ စာကို အုပ်ချုပ်ရေးဆိုင်ရာတို့က ထုံးစံအတိုင်း ဖွင့်ဖတ် ၍ စစ်ဆေးကြသောအခါ ဘာမှ ထူးထူးထွေထွေ မတွေ့ ရ။ ဤတွင်မှ ဆိုင်ရာတို့က ပါမောက္ခ ဟိလာရီသည် မသင်္ကာဖွယ် ကောင်းသည့် လူတစ်ဦး မဟုတ်၊ သူ့ဝါသနာ ကို စိုက်စိုက်မတ်မတ် လုပ်နေသည့် ပညာရှိ လူကြောင် တစ်ဦးဟု သဘောထားလိုက်ကြသည်။

ဟိလာရီနှင့် အဖွဲ့သည် တဲစခန်းများကို သိမ်း ကာ အိန္ဒိယ တောင်ပိုင်းမှ ထန်းပင်များ၊ ဘုရားဝတ်

ကျောင်းများကို ကျောခိုင်းပြီးနောက် မြောက်ဘက်သို့ ရွှေ့လာခဲ့ကြသည်။ မြို့ရိုးတွေ ကာထားသည့် ရှေး မဂို ဘုရင်တို့၏ မြို့တော် ဖြစ်သော ဒေလီမြို့တွင် အက်ရှ်၏ လေးနှစ်မြောက် မွေးနေ့ကို ကျင်းပသည်။ ပါမောက္ခ ဟိလာရီသည် ဒေလီမြို့သို့ အရောက်တွင် သူ့နောက်ဆုံး စာတမ်းကို အချောသပ်ပြီးနောက် ဘိလပ်သို့ ပို့လိုက်၏။ မွေးနေ့တွင် အက္ကဘာခန်က အက်ရှ်အား မူဆလင်လို ဆင်ယင်ပေးပြီးနောက် ခံတပ်နီနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ယမုန်နာ မြစ်ကမ်းပေါ်ရှိ မဂိုဘုရင်ကြီး ရှာဂျီဟန် ဆောက်လုပ် လှူဒါန်းခဲ့သည့် ဂျူမာ မက်စ်ဂျစ် ဗလီကြီး သို့ ဝတ်ပြုရန် ခေါ်သွားသည်။

သောကြာနေ့ ဖြစ်သဖြင့် ဗလီတွင် လူစည်ကား လျက် ရှိ၏။ အချို့မှာ ဗလီဝင်းထဲတွင် နေရာ မရနိုင် သဖြင့် ဗလီဝင်း တံခါးကြီးပေါ်သို့ တက်ကြသည်။ ဤ တွင် တိုးကြ ဝှေ့ကြသဖြင့် နှစ်ယောက် လိမ့်ကျပြီး သေ ဆုံးသွားခဲ့သည်။ 'ဘုရား အလိုတော်ကျအတိုင်း ဖြစ်ရ တာ' ဟု အက္ကဘာခန်က ပြောပြီးနောက် ဝတ်ပြုသည်။ အက်ရှ်သည် အခြားလူတွေလို ဦးချပြီး ဒူးထောက်သည်။ ထိုင်ရာမှ ထသည်။ ထို့နောက် အက္ကဘာခန် သင်ပေး သည့် ဘုရင် ရှာဂျီဟန် ဘုရားရှိခိုးကို ရွတ်သည်။

'အို အလ္လာသခင်၊ အစ္စလမ် သာသနာတော်ကြီး ကို စောင့်ရှောက်တော်မူပါ။ သာသနာတော်ကို စောင့် ရှောက်သူ အပေါင်းတို့အား မှိုင်းမရန် ရှိခိုးပါ၏။ အရှင် ၏ တပည့်သာဝက ဖြစ်သည့် စူလ်တန် ဘုရင်၊ ထိုစူလ် တန် ဘုရင်၏ သားတော် ဧကရာဇ်၊ ထိုဧကရာဇ်၏ သားတော် ဖြစ်၍ တိုက်ကြီး နှစ်တိုက်ကို စိုးမိုး အုပ်ချုပ် သည့် မင်းနှင့် သမုဒ္ဒရာ နှစ်စင်းတို့၏ အရှင်သခင်၊ အရှင်၏ သာသနာတော် အတွက် တိုက်ခိုက်သော အာ ဇာနည် စစ်သည်တော် ဖြစ်သော တပည့်တော် ဧကရာဇ် ဘုရင် အဗ္ဗဒူလ် မွတ်ဇော ရှာဟာဗူဒင် မိုဟာမက် ရှာ ဂျီဟန် ဂါဇီသည် ...'

'သမုဒ္ဒရာ ဆိုတာ ဘာလဲ' ဟု အက်ရှ်က မေး သည်။ ဘာကြောင့် သမုဒ္ဒရာ နှစ်စင်း ဖြစ်ရသလဲဟု စောဒက တက်သည်။ ဗလီဝင်း တံခါးပေါ်မှ လူနှစ် ယောက် လိမ့်ကျ သေဆုံးအောင် မည်သူက အလိုရှိသလဲ ဟုလည်း မေးသည်။

သိတာကလည်း အားကျမခံ။ သူ့မွေးစားသား အက်ရှ်ကို ဟိန္ဒူလို ဝတ်စေပြီးနောက် ဘုရားဝတ်ကျောင်း သို့ ခေါ်သွားသည်။ သင်္ကန်းဝါဝါ ဆီးထားသည့် ဟိန္ဒူ

ဘုန်းကြီးကို ငွေစ အနည်းငယ် လှူလိုက်သည်တွင် ဘုန်းကြီးက သူ့နဖူးတွင် ဆေးနီ တားပေးသည်။ ထိုမျှမက ဒါယာရမ်းသည် သူ၏ ရုပ်ပွား ဖြစ်သော ပုံပန်း ပျက်နေသည့် ရှေးကျောက်တုံးကြီး တစ်တုံးကို ရှိခိုး ပူဇော်နေသည်ကိုလည်း အက်ရှ် မြင်ခဲ့ရသည်။

ဒေလီတွင် အက္ကဘာခန်၏ မိတ်ဆွေတွေ ရှိသည်။ ခါတိုင်းဆိုလျှင် အက္ကဘာခန်သည် သူ့ မိတ်ဆွေတွေဆီကို သွားမြဲ။ သို့ရာတွင် သည်တစ်ခေါက်တွင်မူ အခြေအနေ ထူးခြားနေသည်ကို သတိပြုမိ၏။ သူ့ မိတ်ဆွေ ပြောနေသည့် စကားများကို ကြားရသည်ကလည်း စိတ် မချမ်းသာစရာ။ တစ်မြို့လုံး ကောလာဟလတွေ ပြန့်နေသည်။ အခြေအနေ တင်းမာနေသည်။ ဆူညံသည့် လမ်းကျဉ်းကလေးများနှင့် လူစည်သည့် ဈေးများထဲတွင် လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်နေသည်။ ဤသည်ကို ကြည့်၍ အက္ကဘာခန် စိတ်ထဲတွင် တထင့်ထင့် ဖြစ်နေသည်။ တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်တော့မည်ဟု ထင်နေသည်။

‘တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်တော့မယ် ထင်တယ်၊ အခြေအနေကို ကြည့်ရတာ သိပ် မဟန်ဘူး’ ဟု ပြောသည်။ ‘သခင်ဆပ်တို့ အတွက် သိပ်ကောင်းမယ် မထင်ဘူး၊ ဒီပြင်ဟာက အရေးမကြီးဘူး၊ ကလေးကို ရန်ရှာတာ မျိုးကတော့ ကျွန်တော် မခံနိုင်ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ ဒီက အမြန်ဆုံး ထွက်သွားရင် ကောင်းမယ် ထင်တာပဲ၊ သွားမယ် ဆိုရင် အခြေအနေ ကောင်းသေးတယ်၊ တကယ် ကျတော့ ကျွန်တော်လည်း မြို့တွေ ဘာတွေမှာ သိပ် မနေတတ်ဘူး၊ နောက်ချေးပုံတွေက ပိုးကောင် ယင်ကောင်ကို ပေါက်ပွားစေသလို မြို့ဆိုတာလည်း မကောင်းမှုကို အားပေးတာပဲ၊ အခြေအနေ ပိုပြီး ဆိုးလာလိမ့်မယ် ထင်တယ်’

ပါမောက္ခ ဟီလာရီက တည်ငြိမ်စွာဖြင့် ‘ဘာလဲ၊ အဘိုးကြီး ပြောတာက သူပုန်ထမယ့် အရိပ်အယောင်တွေ တွေ့နေရတယ်လို့ ပြောချင်တာလား၊ ဒါကတော့ ဒီမှာတင် မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ အိန္ဒိယပြည် တစ်ဝက်လောက်မှာ ဒီအတိုင်း ဖြစ်နေတာပဲ၊ ကျုပ်အမြင်ကတော့ သူပုန် မြန်မြန်ထလေ ကောင်းလေပဲ၊ လေပုပ်လေဆိုးတွေ သန့်ရှင်းသွားအောင် ပေါက်ကွဲမှု တစ်ခုခုတော့ လိုနေပြီ ထင်တာပဲ၊ ဒါမှ ကာလကတ္တားနှင့် ဆင်းမလားမှာ စိမ်ကျကျ ထိုင်နေတဲ့ ကောင်တွေ လွင့်စဉ်သွားမှာ’

‘ဟုတ်တော့ ဟုတ်တာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ပေါက်ကွဲမှု ဆိုတာ ပြောလိုရတာ မဟုတ်ဘူး၊ မကောင်းသူထိပ်ကောင်းသူထိပ် ဆိုသလို ရောပြီး မှန်ချင် မှန်တတ်တာ၊ ဒီအထဲမှာ ဘာမဆို ညာမဆိုနှင့် ကျွန်တော့် ကလေးကို အန္တရာယ် ဖြစ်တာ မခံနိုင်ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ သားလိုပဲ ပြောပါစို့လေ၊ ကလေးက သခင်ဆပ်ထက် ကျွန်တော့်ကိုတောင် ပိုပြီး ခင်ပါသေးတယ်’

‘ဒါတော့ ခင်ဗျားက အလိုလိုက်တာကိုး’
‘အလိုလိုက်လို့ မဟုတ်ပေါင် ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်က ချစ်လို့ပါ၊ ကိုယ်က ချစ်တော့ သူကလည်း ပြန်ချစ်တာပေါ့၊ သွေးသား အရတော့ သခင်ဆပ်ရဲ့ သားပဲ၊ ဒါပေမဲ့ နှလုံးသား အရတော့ ကျွန်တော့်သား၊ မကြာခင် လေမုန်တိုင်း လာတော့မယ်၊ ဒီမုန်တိုင်းထဲမှာ ကျွန်တော့် သားလေး အန္တရာယ် အဖြစ် မခံနိုင်ဘူး၊ တပ်နယ်ထဲမှာ ရှိတဲ့ သခင်ဆပ်ရဲ့ အင်္ဂလိပ် မိတ်ဆွေတွေကိုကော သတိလေး ဘာလေး ပေးပြီးပြီလား’

အကြိမ်ပေါင်း များစွာ သတိပေးပြီး ဖြစ်ကြောင်း၊ သို့ရာတွင် သူတို့က မိမိ စကားကို အယုံအကြည် မရှိကြကြောင်းဖြင့် ဟီလာရီက ပြောပြသည်။ ခက်သည်မှာ ကာလကတ္တားနှင့် ဆင်းမလားရှိ အုပ်ချုပ်ရေး အရာရှိများ သာမက စစ်တပ်မှ အရာရှိများကပါ သူတို့ အုပ်ချုပ်နေသည့် အိန္ဒိယ ပြည်သူများ၏ စိတ်သဘောထားကို နားမလည်ခြင်း ဖြစ်သည်။

အက္ကဘာခန်က ခပ်ငေးငေးဖြင့် ‘ရှေးခေတ်တုန်းကလို မဟုတ်တော့ဘူးလေ၊ ခက်တာက အင်္ဂလိပ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတွေကလည်း အိုလှပြီ၊ စစ်လည်း မတိုက်နိုင်ကြတော့ဘူး၊ သူတို့ လက်အောက်က ဗိုလ်ကလေးတွေကျတော့လည်း တပ်စခန်း ခဏ ခဏ ပြောင်းနေရတော့ ကိုယ့်အောက်က အိန္ဒိယ စစ်ဗာရီတွေရဲ့ အကြောင်းကို မသိကြတော့ဘူး၊ အိန္ဒိယ စစ်ဗာရီတွေဟာ မကျေမနပ် ဖြစ်နေကြတယ်၊ ဥပမာ ဘာရက်ပူရီမှာ ဖြစ်တာမျိုး ဆိုရင် ကျွန်တော် သိပ်မကြိုက်လှဘူး၊ တိုင်းရင်းသား စစ်ဗာရီ တစ်ယောက်က ပုန်ကန်ပြီး သူ့အထက် အင်္ဂလိပ် အရာရှိကို ပစ်သတ်တယ်၊ ပြီးတော့ တပ်မှူးကိုလည်း ပစ်သတ်မယ်လို့ ခြိမ်းခြောက်တယ်၊ တခြား စစ်ဗာရီတွေက ဘာမှ မလုပ်ဘူး၊ အသာ ကြည့်နေကြတယ်၊ ပြစ်မှု ကျူးလွန်သူကို ကြီးပေးပြီးပေမဲ့ ဒီတပ်ရင်းကို ချက်ချင်း ဖျက်ပစ်လို့လည်း မဖြစ်သေးဘူး၊ ကိုယ့် မကျေနပ်ချက်နှင့် ကိုယ် ရှိနေကြတဲ့ အထဲ

မှာ ခေါင်းဆောင် မရှိတဲ့ လူ သုံးရာလောက်ကို ထိန်းသိမ်းဖို့ ဆိုတာ လွယ်တဲ့ ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး သခင်ဆပ်၊ တစ်ချိန်ဆိုတော့ တွေ့ကြမှာပဲ၊ တွေ့ဆို သိပ်ကြာတော့ မယ် မထင်ဘူး’

‘ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်လည်း ဒီလိုပဲ ထင်တယ်၊ ဆူဆူပူပူ ဖြစ်လာရင်တော့ ကျုပ်တို့ အင်္ဂလိပ်တွေ လန့်ဖျပ်ပြီး ဒေါသ ထွက်ကြမှာ မြင်ယောင်သေးတယ်ဗျာ၊ သစ္စာ မရှိဘူးလေး၊ ကျေးဇူး ကန်းသလေးနှင့် ပြောကြဦးမှာ၊ စောင့်ကြည့်နေ’

‘မသေသေးလို့ ရှိရင်တော့ ကျွန်တော်တို့လည်း ဒါတွေ ကြိုရာမှာပေါ့ သခင်ဆပ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့် သဘောကို ပြောရရင် ဒီမှာ မနေတာ အကောင်းဆုံးပဲ၊ တောင်ရိုးတွေပေါ်ကို သွားနေတာ အကောင်းဆုံးပဲ သခင်ဆပ်’

ပါမောက္ခ ဟိလာရီသည် သူပိုင် သေတ္တာများကို ထုပ်ပိုး ပြင်ဆင်ပြီးနောက် တချို့ကို တပ်နယ်မြေရှိ အသိ တစ်ယောက်ထံတွင် အပ်နှံပစ်ခဲ့၏။ ဒေလီမှ မသွားခင် စာတွေ ရေးထားခဲ့ရဦးမည်။ စင်စစ် ထိုစာများကို ရေးသင့်သည်မှာ ကြာပြီ။ သို့ရာတွင် သည် တစ်ကြိမ်တွင်လည်း ထိုစာများကို မရေးဖြစ်။ အက္ကဘာခန်က မြန်မြန် သွားချင်လှပြီ။ တောင်ရိုးတွေပေါ် ရောက်လျှင် အေးအေးဆေးဆေး ရေးနိုင်မည် မဟုတ်လော။ မရေးဖြစ်ခဲ့သည့် အတူတူ နောက်တစ်လ နှစ်လ ရွှေဆိုင်ရံနှင့်လည်း အကျိုးမထူးတော့ပြီ။ သို့ဖြင့် ပါမောက္ခ ဟိလာရီသည် သူမိန်းမထံမှ စာများ အပြင် စာမပြန်ရသေးသော အခြားစာများကိုပါ ကြိုးတစ်ကြိုးနှင့် စည်းပြီးနောက် ‘အလျင်အမြန်’ ဟု ရေးထားသည့် ဂျပံသေတ္တာ တစ်လုံးထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ပို၍ စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကောင်းသည့် ကိစ္စများဖြင့် အလုပ်များနေသည်။

၁၈၅၆ ခုနှစ် နွေဦးပေါက်တွင် စာအုပ် တစ်အုပ် ထွက်လာ၏။ စာအုပ်မှာ ဟိန္ဒူစတန်ပြည်နယ်မှ လူသိနည်းသော ဒေသသုံး စကားများ ဆိုသည့် စာအုပ် ဖြစ်သည်။ ရေးသူမှာ ပါမောက္ခ ဟိလာရီ၊ ဘီအေ၊ အက်စ်အေ ဖြစ်သည်။ ‘ချစ်ဇနီး အစ္စဘယ်သို့ အမှတ်တရ’ ဟု ရည်ညွှန်းထား၏။ ထိုစာအုပ် ဒုတိယတွဲကို နောက်နှစ် ဆောင်းဦးပေါက်တွင် ထုတ်ဝေသည်။ ‘စာရေးသူအား အတိုင်းမသိသော ပျော်ရွှင်မှုကို ပေးခဲ့သည့် ဘာသာရပ် တစ်ခုကို ဝါသနာ ပါလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်လျက် သား

ငယ် အက်ရ်တန် ဟိလာရီ အက္ကဘာခန်သို့ အမှတ်တရ ရည်ညွှန်းသည်’ဟု စာအုပ်တွင် ဖော်ပြထားသည်။

သို့ရာတွင် ထိုစာအုပ် ထွက်လာသည့် အချိန်၌ ပါမောက္ခ ဟိလာရီနှင့် အက္ကဘာခန်တို့ နှစ်ယောက် စလုံး မြေကြီးထဲသို့ ရောက်ခဲ့သည်မှာ ခြောက်လခန့် ကြာခဲ့လေပြီ။ စာအုပ်တွင် ရည်ညွှန်းထားသည့် အက်ရ်တန် ဟိလာရီ အက္ကဘာခန် ဆိုသည်မှာ မည်သူနည်း ဆိုသည်ကိုလည်း မည်သူကမျှ ဂရုတစိုက် စုံစမ်းခြင်း မရှိတော့။

ပါမောက္ခ ဟိလာရီတို့ အဖွဲ့သည် မြောက်ဘက်ရှိ တာရဲ တောင်တန်းကြီးများ ဘက်ဆီသို့ ရွှေ့လာခဲ့ကြ၏။ ဒွန်းတောင်ခြေသို့ ရောက်သည့်အခါတွင် ဧပြီလသို့ ရောက်နေလေပြီ။ တဖြည်းဖြည်း ပူစပြုလာပြီ။ ညဆိုလျှင် သိပ် မအေးတော့။ ထိုနေရာသို့ အရောက်တွင် သူတို့တစ်တွေ ကံဆိုးမိုးမှောင် ကျခဲ့ရခြင်း ဖြစ်၏။

ဟာဒဝါမှ ဘုရားဖူး ဆင်းလာသူ တချို့ သူတို့ စခန်းသို့ ရောက်လာခဲ့သည်တွင် ထိုဘုရားဖူး အဖွဲ့ကို ညအိပ်ညနေ တည်းခို နေရာ ပေးခဲ့သည်။ သူတို့အထဲတွင် ကာလဝမ်းရောဂါ ဖြစ်သူတွေ ပါလာသည်။ သူတို့အထဲမှ တစ်ယောက်သည် အရုဏ်မတက်မီ မှောင်ကြီးမည်းကြီးထဲတွင် ဝမ်းရောဂါဖြင့် သေဆုံးသွားခဲ့သည်။ သူ့ အပေါင်းအသင်း၊ အဖော်များသည် အလောင်းကို ထားပစ်ခဲ့ပြီး ထွက်ပြေး သွားကြသည်။ မနက်ကျမှ ပါမောက္ခ ဟိလာရီတို့ အဖွဲ့မှ အထမ်းသမားများက တွေ့ရခြင်း ဖြစ်၏။

ညနေ သုံးနာရီ ထိုးသည့် အခါတွင်မူ သူတို့အဖွဲ့ထဲမှ အထမ်းသမား သုံးယောက် ကာလဝမ်းရောဂါ ဖြစ်ကြသည်။ ကာလဝမ်းရောဂါ ဆိုသည်ကလည်း သိကြသည့်အတိုင်း အလွန် မြန်သည်။ ထိုအထမ်းသမား သုံးယောက်သည် နောက်တစ်နေ့ အရုဏ်တက် ထိအောင်ပင် မခံတော့ဘဲ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ဆက်တိုက် ဆုံးသွားကြသည်။ ဤတွင် သူတို့အဖွဲ့ တစ်ခုလုံး အထိတ်တလန့် ဖြစ်ကာ ကိုယ့်အထုပ်အပိုးကလေးတွေကို ယူပြီး တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ပြန်ပြေးကြသည်။ သူတို့ ရစရာရှိသည့် ပိုက်ဆံကိုပင် တောင်းခြင်း မပြုတော့။ နောက်တစ်နေ့တွင်မူ အက္ကဘာခန် နာမကျန်း ဖြစ်တော့သည်။

‘သခင်ဆပ်၊ ကျွန်တော့် အနားကို မလာနှင့်လော၊ သွားကြတော့၊ ကျွန်တော့်ကို ထားပစ်ခဲ့ကြတော့၊ ရွှေလေး

ကို ခေါ်ပြီး မြန်မြန်သွားပါ။ နို့မို့ရင် သခင်ကြီးတို့ပါ သေကုန်လိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော်က အရေးမကြီးဘူး၊ အသက်လည်း ကြီးပြီ၊ သားမရှိ မယားမရှိ တစ်ကောင်ကြွက်ရယ်၊ ကျွန်တော့်အဖို့ သေမှာကို ဘာမှ ကြောက်စရာ မလိုတော့ဘူး၊ သခင်ကြီးမှာ သားလေး ရှိသေးတယ်၊ သားတစ်ယောက်မှာ အဖေ ရှိဖို့ လိုတယ်'

ပါမောက္ခ ဟီလာရီက အက္ကဘာခန်၏ လက်ကို ကိုင်ထားရင်း

'သူ့အဖို့တော့ ခင်ဗျားဟာ ကျုပ်ထက် အဖေကောင်း ပီသမှာပါဗျာ၊ ခင်ဗျားပဲ တစ်လျှောက်လုံး ပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့တာ မဟုတ်လား'

အက္ကဘာခန်က ပြုံးလိုက်လျက်

'ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါကို ကျွန်တော် သိပါတယ်၊ လူလေးမှာ ကျွန်တော့် စိတ်ဓာတ်မျိုး ရှိတယ်၊ ကျွန်တော် သူ့ကို သင်စရာတွေ အများကြီး ရှိသေးတယ် သခင်ကြီး၊ အများကြီး ရှိသေးတယ်၊ အချိန် မရတော့ဘူး ထင်ပါရဲ့၊ ကဲ သခင်ကြီး သွားတော့၊ မြန်မြန် သွားတော့'

'ကျုပ် ဘယ်ကို သွားရမှာလဲ အဘိုးကြီး၊ ကျုပ်မှာ သွားစရာ မရှိဘူးလေ၊ ဖြစ်ပြီ ဆိုရင် ဒီရောဂါကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး လွတ်အောင် ပြေးမလဲ အဘိုးကြီး၊ ကျုပ်တို့ သွားရင် ရောဂါကလည်း ကျုပ်တို့နှင့် အတူ လိုက်လာမှာပေါ့၊ ဟာဒဝါမှာ ဆိုရင် ဒီရောဂါကြောင့် တစ်နေ့ကို လူတစ်ထောင်လောက် သေနေသတဲ့၊ မြို့ထဲ နှင့်စာရင် ကျုပ်တို့နေတဲ့ နေရာက တော်သေးတာပေါ့၊ ခင်ဗျားလည်း မကြာခင် ကောင်းသွားမှာပါ၊ ခံနိုင်ရည် ရှိသားပဲ၊ ပြန်ကောင်း လာမှာပေါ့'

သို့ရာတွင် အက္ကဘာခန်သည် မပြန်လမ်းသို့ မြန်းခဲ့ပြီ။

သူ့ဇနီး သေတုန်းက မငိုခဲ့ရ။ ယခု သူ့မိတ်ဆွေလည်း ဖြစ် ကျန်ယုံကြီးလည်း ဖြစ်သည့် အက္ကဘာခန် သေသည့် အခါတွင် ပါမောက္ခ ဟီလာရီသည် အားရ ပါးရ ငိုပစ်လိုက်သည်။

အက္ကဘာခန်၏ အလောင်းကို မြေမြှုပ်ပြီးနောက် သူ့ ရွက်ဖျင်တဲထဲသို့ ပြန်လာကာ ဘီလပ်ရို သူ့ညီနှင့် သူ့ရှေ့နေဆီကို စာတစ်စောင်စီ ရေးသည်။ ထို့နောက် သူ့တွင် ရှိသည့် အခြား စာရွက်စာတမ်းများနှင့် ဓာတ်ပုံများကို ထုတ်သည်။ ထိုပစ္စည်းများကို အတူရော၍ ထုပ်လိုက်ပြီး အပေါ်မှ ဖယောင်းပုဆိုးဖြင့် သေချာစွာ ပတ်သည်။ ထို့နောက် ချိပ်ပိတ်သည်။

တစ်ဖန် တတိယ စာ တစ်စောင်ကို ရေးသည်။ ထိုစာမှာ သူ့ဇနီးသည် အစ္စဘယ်၏ အစ်ကိုထံ ပေးရန် ဖြစ်သည်။ စင်စစ် ထိုစာကို သူ ရေးသင့်သည်မှာ ကြာပြီ။ သို့ရာတွင် နေ့ရွှေ ညရွှေဖြင့် မရေးဖြစ်ခဲ့။ ယခု ရေးဖြစ်ပြီ။ သို့တိုင် ထိုစာကို သူ ဆုံးအောင် မရေးလိုက်ရ။ သူ့ မိတ်ဆွေ အက္ကဘာခန်ကို သတ်ခဲ့သည့် ကာလဝမ်း ရောဂါသည် အရိုးငေါငေါ ရှိသည့် လက်ကြီး တစ်ဖက် ထုတ်ကာ သူ့ ပခုံးကို နောက်မှ လာတို့သည်။ ကလောင်တံသည် လက်ထဲတွင် ယမ်းသွားကာ ကြမ်းပြင်သို့ ကျသွား၏။

နောက် တစ်နာရီခန့် အကြာတွင် ပါမောက္ခ ဟီလာရီသည် ဝေဒနာကို ပြင်းပြစွာ ခံစားရင်း ရေးလက်စ စာရွက်ကို ခေါက်သည်။ စာရွက်ပေါ်တွင် လိပ်စာကို ကြိုးစား၍ ရေးသည်။ သူ့တပည့် ကရင်ကို ခေါ်၏။ သို့ရာတွင် ကရင်လည်း မြော့မြော့ကလေးသာ ကျန်တော့သည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဒါယာရန်း၏ မိန်းမ သီတာ ရောက်လာသည်။ သီတာသည် လက်တွင် မှန်အိမ် တစ်လုံးကို ဆွဲကာ သူ့သခင်ဆပ် အတွက် စားဖွယ် သောက်ဖွယ်တို့ဖြင့် ကပျာကယာ ရောက်လာသည်။ ထိုအချိန်၌ စခန်းတွင် ထမင်းချက်သူ ပန်းကန်ဆေးသူတို့လည်း မရှိကြတော့။ ထွက်ပြေးကုန်ကြပြီ။

ကလေးက သီတာနှင့် အတူ လိုက်လာသည်။ သို့ရာတွင် သူ့အဖေ၏ အခြေအနေကို မြင်ရသည့်အခါ တွင် သီတာသည် ကလေးကို အပြင်တွင် ထားပစ်ခဲ့သည်။ ကလေးကို လုံးဝ ဝင်ခွင့် မပြုတော့။

'အေး၊ နင် လုပ်တာ မှန်တယ်၊ ကလေးကို မခေါ်ခဲ့နှင့် သီတာ၊ ငါ ပြောပြမယ်၊ နားထောင်စမ်း၊ ကလေးကို နင်ပဲ စောင့်ရှောက်ပြီး သူ့အမျိုးတွေ ရှိရာကို ရောက်အောင် ပြန်ပို့လိုက် ဟုတ်လား၊ သူ့ကို... သူ့ကို'

စကားကို ဆုံးအောင် မပြောနိုင်။ စာရွက်နှင့် ချိပ်ပိတ်ထားသည့် အထုပ်ကို စမ်းရှာကာ သီတာ့ လက်ထဲသို့ ထိုးထည့်လိုက်သည်။

'ဟောဟို သံသေတ္တာလေးထဲမှာ ပိုက်ဆံ ရှိတယ်၊ အဲဒီ ပိုက်ဆံကို ယူ၊ နင်တို့ နှစ်ယောက်ကိုတော့...'

ပါမောက္ခ ဟီလာရီသည် သတိလစ်သွား၏။ သီတာသည် ပိုက်ဆံနှင့် စာရွက်စာတမ်းများကို ဆာရီခါးကြားထဲသို့ ထိုးထည့်ကာ ကလေးကို လက်ဆွဲ၍ တဲစခန်းသို့ ခပ်သုတ်သုတ် ပြန်လာခဲ့သည်။ တဲသို့

mgvye.com SAMPLE BOOK

ရောက်လျှင် ကလေးကို သိပ်သည်။ ခါတိုင်းလို တေးဆိုခြင်း မရှိ၊ ပုံပြောခြင်း မရှိ။

ထိုနေ့ညမှာပင် ပါမောက္ခ ဟိလာရီ ဆုံးသည်။ နောက်တစ်နေ့ နေ့လယ် ရောက်သည့် အခါတွင်မူ ကာလဝမ်းရောဂါသည် နောက်ထပ် လူသုံးယောက်၏ အသက်ကို ခြွေခဲ့လေပြီ။ ထိုအထဲတွင် ဒါယာရန်း၏ အသက်လည်း ပါသွားသည်။ ကျန်သမျှသော လူအနည်းငယ်တို့သည် စခန်းမှ အဖိုးတန် ပစ္စည်းများကို လုယူပြီး နောက် မြင်းများ၊ ကုလားအုတ်များဖြင့် တောင်ဘက်သို့ ထွက်ခွာသွားကြသည်။ မုဆိုးမ သိတာကိုမူ ရောဂါကူးမည် စိုးသဖြင့် ခေါ်မသွားဘဲ ထားပစ်ခဲ့ကြသည်။ လေးနှစ်သား အရွယ် အက်ရှ်သည်လည်း သိတာနှင့်အတူ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

နောင်နှစ်တွေ ကြာသည့် အခါ၌ အက်ရှ်သည် အခြား အကြောင်းများကို မေ့ချင် မေ့မည်။ ထိုညက အဖြစ်ကိုမူ မမေ့နိုင်။ အပူရှိန်နှင့် လရောင်၊ တဲစခန်းမှ ခဲတစ်ပစ် အကွာတွင် တစ်ကောင် တစ်ကောင် ကိုက်ခဲနေကြသော တောခွေးများနှင့် ခွေးအများ၏ အသံ၊ ရွက်ဖျင်တဲ ကလေးထဲတွင် သိတာက သူ့ဘေးမှ ကုပ်ကုပ်ကလေး ထိုင်ရင်း ကြောက်ကြောက်ဖြင့် သူ့ကို ပွတ်သပ် ချောသိပ်နေပုံ။ ထိုအရာများကို သူ သတိရနေသည်။ အက်ရှ် အိပ်မပျော်နိုင်။ အနီးရှိ အင်ကြင်းပင်ပေါ်မှ လင်းတကြီးများက အတောင် တဖျပ်ဖျပ် ခတ်ကာ တကုတ်ကုတ် မြည်နေကြသည်။ လူသေနဲ့ ပုပ်ဟောင်လျက်။ သူတို့ နှစ်ယောက်တည်း အထီးတည်း ဖြစ်နေသည်ကို သူ သတိပြုမိသည်။ ထိုမှလွဲလျှင် သူ ဘာမှ နားမလည်။ နားလည်အောင်လည်း သူ့ကို မည်သူကမျှ ရှင်းမပြ။

အက်ရှ် မကြောက်။ ယခုအထိ သူ့တူစွာသက်တွင် ဘာမျှ ကြောက်စရာ အကြောင်း မရှိ။ ယောက်ျား ဆိုသည်မှာ ကြောက်စိတ် ဆို၍ မြူမြူ မရှိရဟု အဘ အက္ကဘာခန်က သင်ထားဖူးသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း သတ္တိ ကောင်းသည့် ကလေး တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ တောတောင် လျှိုမြောင်တွေ၊ ကန္တာရတွေထဲမှာ နေလာရသည့် သူ့အဖို့ တောတိရစ္ဆာန်တို့ အကြောင်းကို သိသင့်သလောက် သိနေလေပြီ။

သို့ရာတွင် သိတာ တစ်ယောက် ဘာကြောင့် ငိုနေသည်ကိုမူ သူ မသိ။ သူ့အား အဖေ အနားသို့ ဘာကြောင့် အကပ်မခံသည်ကို သူ နားမလည်။ အဘ အက္ကဘာခန်နှင့် လူတချို့ မည်သို့ ဖြစ်သွားကြသည်ကိုလည်း သူ ကောင်းစွာ သဘောမပေါက်။ သူတို့တစ်တွေ သေသွားကြပြီ ဆိုသည်ကိုမူ သူ သိသည်။ သေသည်ကို သူ မြင်ခဲ့ဖူးပြီ။ အဘ အက္ကဘာခန်နှင့် အတူ လင့်စင်ပေါ်တွင် ထိုင်ရင်း ကျားပစ်သည်ကိုလည်း သူ မြင်ခဲ့ဖူးပြီ။ ကျားကိုက်ထားသည့် ဆိတ်သေ၊ ကျွဲသေတို့ကိုလည်း သူ မြင်ခဲ့ဖူးပြီ။ ကျားသေကိုလည်း သူ မြင်ခဲ့ဖူးပြီ။ ဟင်းလျာ အလိုငှာ တောကြက်၊ ခါ၊ ရေဘဲ စသည်တို့ ပစ်ခဲသည်ကိုလည်း သူ မြင်ခဲ့ဖူးပြီ။ ထိုတိရစ္ဆာန်များသည် အဘ အက္ကဘာခန် လက်ချက်ဖြင့် သေခဲ့ကြသည် ချည်း။

သို့ရာတွင် အဘ အက္ကဘာခန်သည် သူတို့လို သေမျိုး ဖြစ်သည်ဟု သူ မထင်။ အဘ အက္ကဘာခန်တွင် မပျက်စီးနိုင်သော အရာတစ်ခု ရှိသည်ဟု သူ ထင်သည်။ သူများတွေထက် အားကောင်းသည့် ခွန်အား တစ်မျိုး ရှိသည်ဟု သူ ထင်သည်။ ယခု ထိုအရာသည် ဘယ်ကို ရောက်သွားပြီနည်း။ ဤသည်ကို သူ နားမလည်နိုင်။

သိတာသည် စခန်းကို ကာထားသည့် ခြံစည်းရိုးမှ ဆူးခက်ကို ဆွဲလာပြီး သူ့ကို ကာသည်။ ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရချိမ့်မည်။ ညသန်းခေါင် ရောက်သည့်အခါတွင် အလောင်းများကို လာစားကြသည့် တောခွေးများနှင့် ခွေးအများ ထွက်ပြေးကာ ကျားသစ် နှစ်ကောင် ရောက်လာသည်။ လင်းအားကြီးလောက်တွင် တောအုပ်ဆီမှ ကျားဟိန်းသံ ကြားရပြန်သည်။ မနက် မိုးလင်းသည့်အခါ သူတို့ ခြံစည်းရိုး အပြင်ဘက်တွင် ကျားခြေရာကြီးများကို တွေ့ရသည်။

ထိုနေ့ မနက်တွင် နို့သောက်စရာပင် မရှိ။ စားစရာကလေး နည်းနည်းသာ ရှိသည်။ သို့ရာတွင် သိတာက သူ့ကို ချာပါတီ အကျန်ကလေး ကျွေးသည်။ ထိုနောက်မှ သိတာသည် ရှိသမျှကလေးကို ထုပ်ပိုး ပြင်ဆင်ကာ သူ့ကို လက်မှ တွဲလျက် စခန်းမှ ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။

mgvye.com

အခန်း ၂

သီတာသည် အလွန်ဆုံးရှိမှ နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်လောက်သာ ရှိဦးမည်။ သို့ရာတွင် သူ့ရုပ်က ထို့ထက် နှစ်ဆလောက် ရင့်ရော်နေသည်။ ပင်ပန်း ဆင်းရဲစွာ အလုပ် လုပ်ရခြင်း၊ နှစ်စဉ် ပဋိသန္ဓေ လွယ်ရခြင်း၊ ကလေး ငါးယောက်ကို မွေးမြူခဲ့ရခြင်း၊ သူတို့အားလုံး ဆုံးရှုံးရသဖြင့် ပူဆွေးသောက ရောက်ရခြင်း စသည်တို့ စုပေါင်းကာ သူ့ကို အရွယ် မရောက်မီ အိုမင်း ရင့်ရော် အောင် ပြုလုပ် နေသကဲ့သို့ ရှိ၏။

သီတာသည် စာလည်း မရေးတတ်၊ စာလည်း မဖတ်တတ်၊ စဉ်းစား ဆင်ခြင်ဉာဏ်လည်း မရှိ။ သို့ရာ တွင် သီတာသည် သတ္တိကောင်းသည်။ သစ္စာရှိသည်။ ချစ်တတ်သော နှလုံးသား ရှိသည်။ သူ့သခင် ပါမောက္ခ ဟီလာရီ ပေးခဲ့သည့် ပိုက်ဆံကို သူ ကိုယ်ကျိုးအတွက် သုံးဖို့ တစ်ခါမျှ စိတ်မကူးမိ။ သူ့သခင်၏ အမိန့်ကို ဖိဆန်ရန်လည်း တစ်ခါမျှ စိတ်ကူးမပေါ်။ သီတာသည် သူ့သခင် ဟီလာရီ၏ သားငယ်ကို မွေးကင်းစ ကတည်းက ချစ်ခဲ့သည်။ ယခု သူ့သခင်က သားငယ်ကို သူ့လက် ထဲသို့ အပ်ခဲ့ကာ သူတို့ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေ ရှိရာသို့ အရောက် ပို့ရန် မှာခဲ့ပြီ။ ယခုအချိန်တွင် အက်ရှ်ကို ကြည့်ရှု စောင့်ရှောက်မည်သူ ဆို၍ သူတစ်ယောက်မှ အပ မည်သူမျှ မရှိတော့။ အစစ အရာရာ သူ့တာဝန် ဖြစ်ပြီ။

သူ့ ဆွေမျိုးတွေကို သူ မသိ။ ဘယ်ဆီ လိုက်ရာ ရမည် ဟူ၍လည်း သူ စိတ်ကူးမပေါ်။ သို့ရာတွင် ထို အတွက် သီတာ စိတ်မညစ်။ ဒေလီက တပ်နယ်မြေ ထဲတွင် အက်ရှ်၏ အဖေ ပစ္စည်းများ အပ်ထားခဲ့သည့် အိမ်နံပါတ်ကို သူ သိသည်။ ထိုအိမ်တွင်နေသည့် ဗိုလ် မှူးကြီးကိုလည်း သူ သိသည်။ ကလေးကို ဒေလီသို့ ခေါ် သွားမည်။ ထိုအိမ်နံပါတ်တွင် နေသည့် အဘူနော့ဆပ် ထံ ကလေးကို ပြမည်။ ထိုအခါ သူတို့က ကလေး

အတွက် လိုအပ်သည်တို့ကို စီစဉ်ပေးလိမ့်မည်။ ကလေး ထိန်းဖို့ အာယား တစ်ယောက်တော့ လိုလိမ့်မည်။ သို့ ဆိုလျှင် သူသည် အက်ရှ်နှင့် ခွဲရမည် မဟုတ်တော့။

စင်စစ် ဒေလီ ဆိုသည်မှာ အဝေးကြီး။ သို့ရာတွင် တစ်နေ့နေ့တော့ ရောက်မည်ဟု သူ တွက်ထားသည်။ ပါလာသည့် ပိုက်ဆံ အတွက်တော့ သူ စိုးရိမ်သည်။ သည်လောက်များသည့် ပိုက်ဆံကို သူ တစ်သက်တွင် တစ်ခါမျှ မမြင်စဖူး။ သည်ပိုက်ဆံ လမ်းတွင် တစ် ယောက်ယောက် မြင်သွားလျှင် ရန်ရှာမည်ကို သူ စိုးရိမ် သည်။ ထို့ကြောင့် သီတာသည် အက်ရှ်ကို အဟောင်း ဆုံး အဝတ်အစားကို ဝတ်စေပြီးနောက် လမ်းတွင် မည် သည့် လူစိမ်းနှင့်မျှ စကား ပြောဆိုခြင်း မပြုရန် သတိ ပေးရသည်။

မေလ ရောက်ပြီ။ မဂိုမင်းတို့၏ ရှေးဟောင်း မြို့တော်ကြီး ဖြစ်သည့် ဒေလီမြို့ကိုမူ မမြင်ရသေး။ လမ်းတွင် အက်ရှ်ကို ကြာကြာချိပြီး မသွားနိုင်။ အက်ရှ် သည် သန်မာသည့် ကလေး ဖြစ်သည့်တိုင် တစ်နေ့တွင် မိုင် အနည်းငယ်ထက် ပိုပြီး မသွားနိုင်တော့။ ရာသီ ကလည်း ခါတိုင်းနှစ်တွေထက် ပြင်းသည်။ ရာသီ ပြင်း သည့်အတွက် တစ်နေ့ကို ခရီး သိပ်မတွင်ချင်။ အက်ရှ် သည် သူ့ကို ဘာမျှ မမေး။ သူ့ဘဝ တစ်လျှောက်လုံး ခရီးသွားကာ ရှခင်းသစ်တွေကိုချည်း မြင်ခဲ့ရဖန် များ သဖြင့် ထိုအရာများသည် သူ့ အဖို့ အသစ်အဆန်း မဟုတ်တော့။ သူ့တွင် တည်ငြိမ်မှု ဟူ၍ ရှိခဲ့လျှင် ထို အရာမှာ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ရှိနေသည့် အသိုင်းအဝိုင်း သာ ဖြစ်သည်။ သီတာ၊ အဘ အက္ကဘာခန်၊ ဘရားဆပ်၊ ဒါယာရန်း၊ ကာတာဆင်း၊ ဆွတ်ဂူးလ်၊ တာရာချန်း၊ ဒိုနို နှင့် အခြားသူများသည် သူ့ အနားတွင် အမြဲနေရသည့် လူများ ဖြစ်ကြသည်။ ယခု ကျန်လူ အားလုံး မရှိကြီ တော့သည့်တိုင် သူ့ အနားတွင် သီတာ ရှိသေးသည်။

အိန္ဒိယပြည်ကြီး ရှိသေးသည်။ သူ မြင်ဖူး တွေ့ဖူးနေကျ အိန္ဒိယ ရှုခင်းတွေ ရှိသေးသည်။

သူတို့ နှစ်ယောက်သည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ခရီး နှင်ခဲ့ကြ၏။ အစားအသောက်ကို လမ်းတစ်လျှောက် ကြိုသည့်ရွာမှ ဝယ်စားခဲ့ကြသည်။ ဟိုမေး သည်မေး အမေး ခံရမည် စိုးသဖြင့် ရွာပြင် ကြိုရာတွင် အိပ်ခဲ့ကြ သည်။ ဒေလီ မြို့ကြီးမှ မြို့ရိုးများနှင့် စုလစ်မွမ်းချွန် တို့ကို မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းတွင် ရေးရေး မြင်လိုက်ရသည့် အခါတွင် ပျော်လိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း။ စုလစ်မွမ်းချွန် များသည် ဖုန်တွေ ထနေသော ရွှေရောင် ဆည်းဆာထဲ တွင် တစ္ဆေ ခြောက်နေသည်နှင့်ပင် တူတော့သည်။

သီတာက မမှောင်ခင် နန်းမြို့ထဲကို ဝင်ချင်သည်။ ချန်ဒီချောက် ရပ်ကွက်မှ လမ်းကြားကလေး တစ်ခုထဲ တွင် သူ့ယောက်ျား ဒါယာရန်း၏ ဆွေမျိုး တစ်ယောက် ဂျုံဆိုင် တစ်ဆိုင် ဖွင့်ထားသည်။ ထိုဆိုင်တွင် ညအိပ် မည်။ တပ်နယ်ထဲသို့ မသွားခင် အက်ရိုကို အဝတ် အစားကလေး ဘာလေး ကောင်းကောင်း ဝတ်နိုင်အောင် အထုပ်ထဲတွင် ပါလာသည့် ဘောင်းဘီကလေးတွေကို ထုတ်၍ မီးပူ တိုက်ရဦးမည်။ သို့ရာတွင် ထိုနေ့က သူ တို့ နှစ်ယောက် ခြောက်မိုင်လောက် ခရီးပေါက်ခဲ့ပြီ။ ဒေလီမြို့ရိုးကို မြင်နေရသည့်တိုင် အချိန် မရှိတော့။ နေ က စုံးစုံးမြုပ်သွားပြီ။ ရှေ့တွင် ယမုန်နာ မြစ်ကမ်း ကူး တို့ဆိပ်ကို ရောက်အောင် မိုင်တစ်စိတ်လောက် သွားရ ဦးမည်။

တစ်ဖက်ကမ်း ရောက်လျှင် သူတို့ သွားရမည့် ရပ်ကွက်ကို မိုင်ဝက်လောက် လျှောက်ရဦးမည်။ ထို အချိန် ရောက်လျှင် ဘာကိုမျှ မြင်ရတော့မည် မဟုတ်။ ကိစ္စမရှိ။ သူတို့တွင် ညနေစာ အလုံအလောက် ပါလာ ပြီးသွား။

ကလေးကလည်း ပင်ပန်းလှပြီ။ အိပ်ချင်လှပြီ။ သီတာသည် ကလေးငယ်ကို လမ်းဘေးရှိ ညောင်ပင်ကြီး တစ်ပင်အောက်သို့ ခေါ်လာခဲ့သည်။ ညောင်ပင်ကြီး အောက်တွင် အုတ်ပလ္လင်ကြီး တစ်ခု ရှိ၏။ သီတာသည် ကလေးကို အစာကျွေးပြီးနောက် ညောင်မြစ်တွေ ကြား ထဲတွင် စောင်ကို ဖြန့်ခင်းလိုက်၏။ ထို့နောက် ပန်ချာပီ တွေ ဆိုသည့် 'အာရေးကိုကို၊ ဂျာရေးကိုကို' ဆိုသည့် ရှေးဟောင်း သားချော့တေးကို ဆိုသည်။ ထို့နောက် 'အိပ်ပါတော့ လူကလေးရယ်၊ ထောပတ် သကြားနှင့် မုန့်တွေ ဝယ်ခဲ့မယ်၊ ထောပတ် သကြားနှင့် မုန့်တွေ

လည်း ကုန်ပေါ့၊ လူလေးရေ အိပ်ပါတော့' ဆိုသည့် သူ အကြိုက်ဆုံး တေးကို ဆိုရင်း အက်ရိုကို သိပ်သည်။

ညက တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ကောင်းကင်တွင် ကြယ်တို့ ပြီးပြန်လျက်။ ကလေးကို ပိုက်ရင်း သူ အိပ် နေရာမှ မျှော်ကြည့်လိုက်လျှင် ဒေလီမြို့မှ မီးရောင်တို့ ကို တလက်လက် မြင်နေရသည်။ ကတ္တီပါ အနက်ကြီး အပေါ်တွင် ရွှေမုန်တွေ ကြိပ်ကာ ထားသည့်နှယ်။ ခပ် လှမ်းလှမ်း မြို့ရိုးပျက်ကြားမှ ခွေးအများ အော်သံကို ကြားရ၏။ သစ်ကိုင်းများ ကြားမှ လင်းနို့ မြည်သံနှင့် ငှက်ဆိုးထိုးသံ ပေါ်လာသည်။

တစ်ခါတွင်မူ သူတို့ အနီးရှိ ကိုင်းတောစပ်မှ တောခွေး တစ်ကောင် အူသံကို ကြားလိုက်ရ၏။ အမှောင် ရိပ်ထဲမှ မြွေပါတွန်သံ ပေါ်လာသည်။ သို့ရာတွင် ထို အသံများသည် သူတို့အဖို့ အဆန်းမဟုတ်။ ထိုအသံ များသည် ဗုံသံနှင့် တမီမီမြည်သော ပုစဉ်း ရင်ကွဲတို့ အသံကဲ့သို့ သူတို့အဖို့ ရိုးနေပြီ။ ထိုအသံများကို နား ထောင်ရင်း သီတာသည် ခေါင်းတွင် ပတ်ထားသည့် ရှော့စောင်ကို မျက်နှာပေါ် ဖုံးလိုက်သည်။ ချက်ချင်းပင် အိပ်ပျော်သွား၏။

အရုဏ် အပြုတွင် သူ ကြားနေကျ မဟုတ်သည့် အသံများကြောင့် အိပ်ရာမှ လန့်နိုးလာခဲ့သည်။ ထိုအသံ များမှာ တဖြောင်းဖြောင်း မြည်သော မြင်းခွာသံများ၊ သေနတ်သံများနှင့် ညာသံများ ဖြစ်၏။ မီးရတ်မြို့ဘက် ဆီမှ ကဆုန်စိုင်းလာသည့် မြင်းများကို ပေတစ်ရာပေါ် တွင် မြင်နေရသည်။ မြင်းစီးလာသူများကို ကြည့်နေရ သည်က နတ်ပူးနေသည့်နှယ်။ သို့မဟုတ် နောက်မှ ရန်သူ လိုက်လာနေသည့်နှယ်။ အရုဏ် ပက်ဖျန်းထား သည့် ပေတစ်ရာ တစ်လျှောက်တွင် မီးခိုးတန်းကြီးများ လွင့်နေသည့်ပမာ မြင်းများ နောက်တွင် ဖုန်လုံးကြီးတွေ အလိပ်လိပ်ထ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။

မြင်းများသည် ညောင်ပင်ကြီးနှင့် ခဲတပစ် အကွာ လောက်ရှိ ပေတစ်ရာအတိုင်း တစ်ဟုန်ထိုး ဖြတ်သွားကြ ၏။ သူတို့ အော်သံများက ဆူညံလျက်။ သူတို့၏ ပြူး ကျယ်သော မျက်လုံးများ၊ ထိတ်လန့်တကြား ဖြစ်နေ သော မျက်နှာများနှင့် ဒုန်းစိုင်းနေသော မြင်းများ၏ လည်တံနှင့် နံပါးမှ ဝဲပျံ ကျန်ရစ်ခဲ့သော အမြှုပ် ဖြူဖြူ ဖွေးဖွေးတို့ကိုပင် သီတာ မြင်လိုက်ရသည်။ မြင်းစီးသမား များမှာ စစ်သားများ ဖြစ်ပြီး ဘင်္ဂလား မြင်းတပ် ဝတ်စုံ တို့ကို ဝတ်ထားကြသည်။ မီးရတ်တွင် စခန်းချထား

သည့် မြင်းတပ်မှ တပ်သားများ ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် သူတို့ဝတ်စုံမှာ စုတ်ပြတ်နေကြပြီ။ ညစ်ပတ်နေကြပြီ။ နက်မှောင် နီရဲသော သွေးကွက်တို့ စွန်းထင်းနေကြပြီ။

ကျည်ဆန် တစ်ခုက ညောင်ပင်ကိုင်း ကြားထဲ ဖြတ်သွားသဖြင့် သီတာသည် ဝပ်၍ နေလိုက်သည်။ အက်ရှ်မှာလည်း ဆူဆူညံညံ အသံတွေကြောင့် နိုးလာခဲ့ လေပြီ။ ခဏကြာလျှင် မြင်းသမားများသည် သူတို့ အနားမှ ဖြတ်စီးသွားကြပြီး သူတို့နောက်မှ လာသော ဖုန်လုံးကြီးတွေထဲတွင် ပျောက်သွားကြ၏။ သီတာသည် ဖုန်တွေ ဝင်သဖြင့် ချောင်း တဟုပ်ဟုပ် ဆိုးလာသည်။ နှာခေါင်းနှင့် ပါးစပ်ကို ဆာရီဖြင့် ပိတ်ထားလိုက်သည်။ ဖုန်လုံးတွေ ကွဲသွားသည့် အခါတွင်မူ မြင်းတပ်သား များသည် ယမုန်နာ မြစ်ကမ်းသို့ ရောက်သွားကြပြီ။ ခဏကြာလျှင် လှေတွေကို ဆက်ခင်းထားသည့် သစ် သား တံတားပေါ်သို့ ကျလာသော မြင်းခွာသံများကို ကြားလိုက်ရ၏။

နောက်က လိုက်လာသော ရန်သူတို့ လက်မှ လွတ်အောင် မြင်းကို ဒုန်းရိုက် စီးသွားသည့် မြင်းသမား များ၏ ရှုခင်းကို သီတာ မမေ့နိုင်။ သီတာသည် ကလေး ကို ကောက်ချိကာ ကိုင်းတောစပ်သို့ ပြေးခဲ့ပြီး ကိုင်းတော ထဲတွင် ဝပ်နေလိုက်သည်။ နောက်က လိုက်လာသည့် ညာသံများကို ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့် နားစွင့်နေမိသည်။

သီတာသည် မျက်စိသူငယ် ဖြစ်နေသော ကလေး ကို တိုးတိုးတိတ်တိတ် နေရန် ချောရင်း ကိုင်းတောထဲ တွင် တစ်နာရီလောက် ပုန်းနေသည်။ မီးရတ် ပေတစ်ရာ ဘက်ဆီမှ နောက်ထပ် မြင်းခွာသံများကို မကြားရတော့။ သို့ရာတွင် ဒေလီ မြို့ရိုးထဲလောက်ဆီမှ သေနတ်ပစ်သံ အော်ဟစ်သံများကို သဲ့သဲ့ ကြားရသည်။

ထို့နောက်တွင် သေနတ်သံများနှင့် အော်သံများ သည်လည်း ရေတွင်း စက်သီးမှ တကျိကျိ မြည်သံ၊ လွင်ပြန်ဆီမှ ခါတွန်သံ၊ မြစ်ကမ်းပါးမှ ကြီးကြာမြည်သံ၊ စပါးတောဘက်ဆီမှ ဒေါင်းအော်သံ၊ ရှဉ့်တောက်သံ၊ စာမူးတောင်းတို့၏ ကျစ်ကျစ်မြည်သံ စသည့် အိန္ဒိယ ကျေးလက် နံနက်ခင်း၏ အသံဗလံတွေ ကြားထဲတွင် ပျောက်ကွယ်သွား၏။ မျောက်ညို တစ်အုပ်က ညောင်ပင် ခွကြားတွင် ခုန်ကူးလျက်။ မြစ်ဘက်မှ တိုက်လာသော လေပြင်းကြောင့် ကိုင်းတောမှ ကိုင်းပင်များသည် အရွက် ချင်း ထိကာ တရဲရဲ မြည်နေကြသည်။

‘ဘာလဲ အမေ၊ ကျားလား’

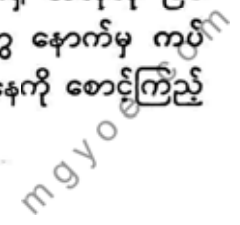
အက်ရှ်က ခပ်တိုးတိုး မေး၏။ အဘ အက္ကဘာ ခန်နှင့် ကျားပစ် လိုက်ခဲ့ဖူးသဖြင့် ကျားတို့၏ သဘာဝ ကို သူ ကောင်းကောင်း သိနေလေပြီ။

‘ဟင့်အင်း မဟုတ်ဘူး၊ သိပ် စကားမပြောနှင့် လူလေး၊ တိတ်တိတ် နေ’

သီတာက ပြောသည်။ မြင်းတပ်သားတွေ အော် သွားသံကြောင့် သူ့ရင်ထဲတွင် တုန်သည်။ ဘာကြောင့် ရင်တွေပန်းတွေ တုန်နေရသည်ကို သူ မသိ။ အက်ရှ် နားလည်အောင်လည်း ရှင်းမပြတတ်။ သို့ရာတွင် သူ နှလုံးသည် ခါတိုင်းထက် နှစ်ဆ ခုန်နေသည်ဟု ထင်ရ၏။ စခန်း တစ်ခုလုံး ကာလဝမ်း ဖြစ်တုန်းကလည်း သူ သည်လောက် မကြောက်ခဲ့။ စခန်းထဲတွင် သူတို့ နှစ် ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့သည့် နောက်ဆုံး ညတုန်းက လည်း သည်လောက် မကြောက်ခဲ့။ ယခု သည် မြင်း တပ်သားတွေ အသံပြဲကြီးဖြင့် အော်သွားပုံကမူ ကြောက် စရာ။ ကာလဝမ်းရောဂါ အကြောင်းကို သူ သိပြီးသား။ ရောဂါရခြင်း၊ သေခြင်းနှင့် တော တိရစ္ဆာန်ရိုင်းတို့ သဘာဝကို သူ သိပြီးသား။ သို့ရာတွင် ယခုကိစ္စကိုမူ သူ ဘာမျှ မသိ။ ဘာမျှ နားမလည်။ ကြောက်စရာ ကောင်းသည် ဆိုသည်လောက်ကိုသာ သိသည်။

ပေတစ်ရာလမ်း တစ်လျှောက်တွင် နွားနှစ်ကောင် တပ်ထားသည့် နွားလှည်း တစ်စီးက တအိအိ မောင်းလာ ၏။ ပျင်းရိပျင်းတွဲဖြင့် မြည်နေသော သူ ကြားနေကျ အသံကို ကြားလိုက်ရသည့် အခါကျမှ သီတာ၏ ရင်သည် ငြိမ်စပြုသွားသည်။ နေဝန်းက အရှေ့ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်း နှုတ်ခမ်းသို့ ပြုထွက်လာသည်။ မိုးထိန်ထိန် လင်းပြီ။ ထိုအခါကျမှ သီတာ၏ အသက်ရှူသံသည် နှေးသွားကာ ပုံမှန် ဖြစ်လာ၏။ သီတာသည် အသာရပ်ကာ ကိုင်းပင် တွေကို ဖြုံပြီး လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ပေတစ်ရာ လမ်းမ ကြီးက မနက်ခင်း အလင်းရောင်တွင် ဟာလာဟင်းလင်း။ လမ်းမပေါ်တွင် လှုပ်လှုပ် အရာ ဆို၍ တစ်ခုမျှ မမြင်ရ။ လမ်းသည် တိတ်ချက် ထူးဘိခြင်း။

စင်စစ် မီးရတ် ပေတစ်ရာသည် အသွားအလာ အလွန်များသည့် ပေတစ်ရာ ဖြစ်၏။ ရိုဟီကွန်းနှင့် အုဒ် မှ ဒေလီသို့ လာလျှင် သည်စခန်းကို လာရစမြဲ။ သို့ ရာတွင် သီတာသည် ထိုအချက်ကို သတိ မပြုမိ။ တိတ် ဆိတ်နေသည့် အတွက်ပင်လျှင် အားရှိ သလိုလို ဖြစ် လာ၏။ သို့တိုင်အောင် မြင်းတပ်တွေ နောက်မှ ကပ် လိုက်သွား၍မူ မဖြစ်သေး။ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်

ရဦးမည်။ သူတို့တွင် စားစရာကလေး နည်းနည်း ကျန်
သေးသည်။ နို့ကမူ မရှိတော့။ နှစ်ယောက်စလုံး ရေ
လည်း ငတ်လှပြီ။

‘လူလေး၊ ဒီမှာ ခဏ နေရစ်ဦးနော်၊ အမေ ကမ်း
နားဆင်းပြီး ရေခပ်ချေဦးမယ်၊ ချက်ချင်း ပြန်လာခဲ့မယ်၊
ဒီနေရာက ဘယ်မှ မသွားနှင့် ကြားလား၊ ငြိမ်ငြိမ်ကလေး
နေရစ်နော်’

အက်ရှ်သည် သူ ပြောသည့်အတိုင်း ငြိမ်ငြိမ်
ကလေး ကျန်နေရစ်ခဲ့သည်။ သူလည်း အကြောက်ရောဂါ
ကူးပြီး သူ့တစ်သက်တွင် ပထမဦးဆုံး အကြိမ် ထိတ်
လန့်ခြင်း ဖြစ်မိ၏။ သို့ရာတွင် သူလည်း သိတာလိုပင်
ဘာကို ကြောက်သည်ဟု မပြောနိုင်။

သိတာကလည်း ကြာလိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း။
တော်တော်နှင့် ပြန်မလာတော့။ မကြာဘဲ ရှိမည်လော။
သိတာသည် မြစ်ကို အံ့ဖြောင့် မသွားရဲ။ ကွေ့ပတ်ပြီး
တံတား အထက်နားက တစ်နေရာတွင် ရေစပ်သို့ ဆင်း
၏။ သည်နေရာမှ မျှော်ကြည့်လိုက်လျှင် သဲကမ်းပါးများ
နှင့် ကာလကတ္တား တံခါး အနီး ရောက်အောင် စီးဆင်း
သွားသည့် ယမုန်နာ မြစ်လက်တက်ကလေးများကို မြင်
ရသည်။ ထိုမျှမက လက်နက်တိုက်ကို ကာရံထားသည့်
တံတိုင်းကြီးကိုလည်း မြင်နိုင်သေးသည်။ မြို့မှ အသံဗလံ
တွေကိုလည်း ပီပီသသ ကြားရ၏။ မြို့၏ အသံဗလံ
များကား အဝေးမှ နားထောင်လျှင် ပက်လက် လှန်ထား
သော ပျားအုံ တစ်အုံမှ ဒေါသထွက်နေသော ပျားကောင်
တို့၏ မြည်သံများနှင့် တူသည်။ သို့ရာတွင် မြို့၏ အသံ
ဗလံများက အဆ တစ်ထောင် ပိုကျယ်သည်။

ထိုအသံများ ကြားမှ သေနတ်ပစ်သံကို ကြားရ
၏။ တစ်ခါ တစ်ခါတွင် တစ်ချက်ချင်း ပစ်သံ၊ တစ်တုံ
တစ်တုံတွင် ဖျော့ဖျော့သံ။ ကောင်းကင်တွင်မူ ငှက်တွေ
ဝဲနေကြသည်။ စွန်တွေ၊ တအာအာ အော်မြည်နေသည့်
ကျီးကန်းတွေ၊ လန့်ပျံနေသည့် ခိုတွေ။ အောက်မှ တစ်စုံ
တစ်ရာက ခြောက်လှန့် လွှတ်လိုက်သည့်နှယ် ကောင်း
ကင်တွင် ဝဲလျက်၊ ပျံလျက်၊ ထိုးဆင်းလျက်၊ ပျံတက်
လျက်။ ဟုတ်သည်၊ သည်နေ့မနက် ဒေလီ နန်းမြို့တွင်
တစ်ခုခု ထူးထူးခြားခြားတော့ ဖြစ်ဟန်တူသည်။ သည်လို
ဆိုလျှင် မြို့ထဲသို့ ဝင်၍ မဖြစ်သေး။ ခဏတော့ ရှောင်
နေဦးမှ ဖြစ်မည်။ ခက်သည်က သူတို့တွင် စားစရာ
သိပ်မရှိတော့။ သို့ရာတွင် ကလေး အတွက် လုံလောက်
သည်။ အနည်းဆုံး ရေတော့ ရှိသေးသည်။

သိတာသည် ရေတိမ်ရာ ကမ်းစပ်သို့ ဆင်းပြီး
နောက် သူ့ကြေးအိုးကို နှစ်လိုက်ပြီး မီးရတ် ပေတစ်ရာ
ဘေးက ကိုင်းတောစပ်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ ကုက္ကိုပင်
တွေ၊ ကျောက်ဆောင်တွေ၊ ကိုင်းမြီးဖြူပင်တွေ ကြားမှ
ဖြတ်ပြီး လာခဲ့၏။ သူတို့နှစ်ယောက် ညနေ မိုးချုပ်သည်
အထိတော့ နေဦးမှ။ ညနေ မှောင်ရီဖျိုးဖျာတွင် တံတား
ကို ဖြတ်၊ နန်းမြို့ကို ကွင်းပြီး တပ်နယ်သို့ အရောက်
သွားရမည်။ အက်ရှ် အဖို့မူ အတန်ငယ် ဝေးလိမ့်မည်။
သို့ရာတွင် ကိစ္စမရှိ။ တစ်နေ့လုံး နားပြီးပြီ။ သိတာက
ကိုင်းတောထဲမှ ပို၍ကောင်းသည့် နေရာကလေး တစ်
နေရာကို ရှာသည်။ နေရာက ဖုန်ထူပြီး ပူအိုက်သည်။
သို့ရာတွင် တစ်နေကုန် ပျင်းအောင် စောင့်နေခဲ့ရသည့်
အက်ရှ်သည် ငိုက်မျဉ်းစ ပြုလာ၏။ မွန်းလွဲလောက်
ရောက်သည့်အခါတွင် မနေနိုင်တော့ဘဲ အိပ်ပျော်သွား
သည်။

သိတာ ကိုယ်တိုင်လည်း အိပ်ငိုက်လာသည်။
လမ်းပေါ်မှ တအိအိ မောင်းသွားကြသည့် နွားလှည်းများနှင့်
တစ်ချီ တစ်ချီတွင် ကြားလိုက်ရသည့် မြင်းလှည်းမှ ချူ
သံတို့ကြောင့် ပို၍ အိပ်ချင်လာ၏။ ပေတစ်ရာ လမ်းမ
ကြီးပေါ်တွင် လှည်းသံ ချူသံကို ကြားလိုက်ရပြီ ဆိုလျှင်
အန္တရာယ်သည် (ရှိရိုးမှန်ခဲ့သည် ဆိုပါက) ယခုလောက်
ဆိုလျှင် ပျောက်ကွယ်လောက်ပြီ။

သူ မြင်လိုက်ရသည့် မြင်းတပ်သားတို့သည် မဂို
ဘုရင် ဗဟာဒူးရှားထံမှ အရေးကြီးသည့် သတင်းကို
ဆောင်ယူခဲ့သည့် စေတမန်များသာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။
ထို့ကြောင့်သာလျှင် ဒေလီ နန်းမြို့တော်သည် အုတ်အော်
သောင်းတင်း ဖြစ်ကာ အောင်ပွဲခံနေခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည်။
အရှေ့အိန္ဒိယ ကုမ္ပဏီ၏ ဘင်္ဂလား စစ်တပ်က အဝေး
စစ်မြေ တစ်နေရာတွင် အောင်ပွဲ ရလာခဲ့ခြင်းကြောင့်
လော။ သို့မဟုတ် အကြည်တော် မင်းတစ်ပါးပါးတွင်
သားသမီး ရတနာ မွေးဖွား သန့်စင်သောကြောင့်လော။
ဘိလပ်မှ ဝိတိုရိယ ဧကရီ ဘုရင်မကြီးတွင်ပင် သားသမီး
ရတနာ ဖွားမြင် သန့်စင်သောကြောင့်လော။

သည်လို သက်သာရာတွေကို တွေးလိုက်သည့်
အခါတွင်မူ နည်းနည်း အကြောက်ပြေသွားသည်။ ဒေလီ
နန်းမြို့ဘက်ဆီမှ အသံများလည်း တိတ်ဆိတ်သွားလေပြီ။
ယမုန်နာ မြစ်ဘက်မှ တသုန်သုန် တိုက်လာသည့် လေ
သည် ဖုန်တွေ ထအောင် ပြင်းထန်ခြင်း မရှိသော်လည်း
ကိုင်းရွက်များကို တရဲရဲ လှုပ်ကစားလျက် ရှိ၏။

အင်းလူလေးမနိုးရင်တော့ ခရီး ဆက်ဦးမှ သိတာ တွေးသည်။ သို့ရာတွင် သိတာ စိတ်အေးရသည် မှာ ဘာမှ မကြာလိုက်။ မြေကြီးသည် လှိုင်းလုံးကြီး တစ်လုံးလို မြင့်တက်သွားသည်ဟု ထင်မှတ်လိုက်ရကာ တုန်ဟည်းသွား၏။ သူ့ဘေးတွင် ရှိသည့် ကိုင်းပင် မြက်ပင်တို့သည် တုန်ခါသွားကြ၏။ မရှေးမနှောင်းပင် ပူနွေး တိတ်ဆိတ်သော နေ့လယ်ခင်း၌ မိုးကြိုး ထစ်ချွန်း သကဲ့သို့သော အသံကြီး တစ်ခုကို ကြားလိုက်ရသည်။

အက်ရှ်သည် ထိုအသံကြောင့် လန့်နိုးလာ၏။ သိတာက လန့်၍ မတ်တတ်ရပ်သည်။ တစ်ကိုယ်လုံး အကြောအခြင်တွေ တောင့်တင်းလျက်။ လေတိုက်သဖြင့် လှုပ်ယမ်းနေသော မြက်ပင် ကိုင်းပင်များ ကြားမှနေ၍ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ အဝေးရှိ ဒေလီ မြို့ရိုးပေါ်မှ မီးခိုးလုံးကြီးများ အလိပ်လိုက် တက်လာသည်ကို မြင် ရ၏။ မီးခိုးလုံးကြီးများက ကြောက်စရာ။ ထိန်လင်း နေသည့် ညနေခင်း နေခြည်ထဲတွင် မှိုပွင့်ကြီးလို ထီး ဆောင်းလျက်။ ဘာဖြစ်သည်ကို သူတို့ ကောင်းကောင်း မသိကြ။ ရုန်းရင်းဆန်ခတ် ဖြစ်နေသော လူအုပ်ကြီး လက်ထဲသို့ ရောက်မည် စိုးသဖြင့် ဒေလီမြို့ရှိ လက်နက် တိုက်ကြီးကို အစောင့် အချို့ ဖောက်ခွဲပစ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်းကို သူတို့ နှစ်ယောက် ဘယ်တော့မျှ သိမည် မဟုတ်။

မီးခိုးလုံးကြီးသည် အတန်ကြာအောင် ကောင်း ကင်တွင် တွဲလွဲ ချိတ်နေသည်။ ဝင်လုဆဲ နေရောင်ခြည် ထဲတွင် နှင်းဆီရောင် ပြေးလျက်။ ပုန်းကွယ်နေရာမှ သိတာတို့ နှစ်ယောက် ထွက်လာသည့် အခါတွင်မူ လဝန်း နိမ့်နိမ့်မှ ရောင်ခြည်များသည် တဖြည်းဖြည်း လွင့်ပါး ပျောက်ကွယ်နေသော မီးခိုးလုံးကြီး၏ အဖျားကို ငွေရောင်ဖြင့် ဆွတ်ဖျန်းလိုက်လေသည်။

သူတို့ သွားရမည့် နေရာသို့ ရောက်လုပြီ။ သည် နေရာ ရောက်မှ နောက်ကြောင်းပြန် လှည့်၍ မဖြစ်။ တပ်နယ်မြေကို သွားဖို့ တခြားလမ်းတွေ အသွယ်သွယ် ရှိခဲ့သည် ဆိုလျှင် သိတာသည် ထိုတစ်လမ်းလမ်းကို ရွေးမိပေလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် ယမုန်နာမြစ်ကို သူ မဖြတ်ရဲ။ သည်နေရာမှ အပ တခြား နီးနီးနားနားတွင် လည်း မြစ်ကို ဖြတ်ကူးသည့် တံတား မရှိ။

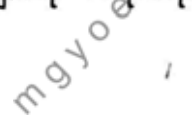
သို့ဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်သည် လှေများကို ဖွဲ့ ထားသည့် တံတားကို ဖြတ်၍ မင်္ဂလာဆောင် တစ်ခုမှ ပြန်လာသည့် လူအုပ်နှင့် အတူ ရော၍ လိုက်လာခဲ့ကြ

သည်။ တစ်ဖက်ကမ်းမှ အစောင့်များက သူတို့ကို စစ် ဆေး မေးမြန်းကြ၏။ အစောင့်များသည် မင်္ဂလာဆောင် မှ ပြန်လာသည့် လူအုပ်ကို စစ်ဆေး မေးမြန်းနေစဉ် ကလေးလေး တစ်ယောက်ကို ပိုက်လာသည့် သိတာကို ရေးကြီးခွင့်ကျယ် လုပ်၍ မေးမနေကြတော့ဘဲ အလွယ် တကူပင် ဖြတ်သန်းခွင့် ပြုလိုက်ကြသည်။ သူတို့ မေး မြန်း ပြောဆိုနေသည့် အထဲမှ သိတာသည် ထိုနေ့က ဖြစ်ခဲ့သည့် အဖြစ်အပျက်ကို သိလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ပါမောက္ခ ဟိလာရီနှင့် အက္ကဘာခန်တို့ စကား သည် မှန်သည်။ အိန္ဒိယ လူထုများတွင် နစ်နာချက်တွေ အများအပြား ရှိသည်။ အဓမ္မမှု များစွာကို ခံနေကြရ သည်။ လူထုသည် ထိုမတရားမှု၊ ထိုနစ်နာချက်တို့ကို တစ်သက်လုံး ခေါင်းငုံ့ ခံနေမည် မဟုတ်။ ပေါက်ကွဲမှု ပေါ်ပေါက်လာရသည့် နောက်ဆုံး အကြောင်းရင်းက တကယ့် သေးသေးကလေး။ ဘင်္ဂလား တပ်ရင်းကို ထုတ်ပေးသည့် ရိုင်ဖယ် သေနတ် အသစ်များ အတွက် ဆိုင်ရာ ဗြိတိသျှ တပ်ရင်းမှူးက ဆီသုတ်သည့် ကျည် ဆန်များ ထုတ်ပေးသည်။ ထိုကျည်ဆန်တွင် သုတ်ထား သည့် ဆီများမှာ အမဲဆိနှင့် ဝက်ဆီများ ဖြစ်သည်။ အမဲ ဆီသည် ဟိန္ဒူ အမျိုးသား တစ်ယောက်ကို ဇာတ်ပျက် စေ၍ ဝက်ဆီသည် မဟာမေဒင် ဘာသာဝင် တစ်ဦးကို ယုတ်ညံ့စေသည်။ သို့ရာတွင် ဤသည်မှာ အပေါ်ယံ အကြောင်းမျှသာ ဖြစ်၏။

အရှေ့အိန္ဒိယ ကုမ္ပဏီသည် လွန်ခဲ့သည့် အနှစ် ၄၀ နီးဆယ်လောက်က မဒရပ် ပြည်နယ် ဗီလိုရီ မြို့ကလေး ရှိ အိန္ဒိယ စစ်သားများကို သားရေ လည်စည်းမာနှင့် အနောက်တိုင်း ဦးထုပ် ဆောင်းရန် အတင်းအကျပ် လုပ်ခဲ့သည်။ ဤသည်ကို မကျေနပ်၍ အိန္ဒိယ စစ်သား များသည် ကုမ္ပဏီကို ပုန်ကန်ခဲ့ကြသည်။ သွေးမြေကျခဲ့ ကြသည်။

ထိုအချိန်က စ၍ အိန္ဒိယ စစ်ဗာရီများသည် ဟိန္ဒူဘာသာဝင်တို့ အထွတ်အမြတ် အထားဆုံးသော ဇာတ်ခွဲခြားသည့် စနစ်ကို ဖျက်သိမ်းရန် အင်အားတို့က ကြိုးပမ်းနေပြီဟု သံသယ ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ ဗီလိုရီမှ သူပုန်တို့ကို လျင်မြန်စွာ နှိမ်နင်းနိုင်ခဲ့သည်။ ထိုနောက် တွင် ပေါ်ပေါက်လာသည့် ပုန်ကန် ထကြွမှုများကို လည်း နှိမ်နင်းနိုင်ခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် အရှေ့အိန္ဒိယ ကုမ္ပဏီသည် ထိုနိမိတ်များကို ပေါ့ပေါ့ဆဆ တွေ့ရှိခဲ့ သည်။ ဆီသုတ်သည့် ကျည်ဆန်များကို မကိုင်လိုဟု

ကန်ကွက်သည့်အခါတွင် ကုမ္ပဏီသည် အကြီးအကျယ် ခေါ်သထွက်ခဲ့သည်။

သို့ဖြင့် ဘာရက်ပူရီ မြို့ကလေးရှိ တိုင်းရင်းသား ခြေလျင် တပ်ရင်း ၃၄ မှ ဒေါသ ထွက်နေသော စစ်ဗာရီ မန်ဂဲလ်ပန်ဒီသည် ပုန်ကန်ရန် သူ့ရဲဘော်များအား သွေးထိုးပြီးနောက် ဗြိတိသျှ တပ်ရေးဗိုလ် တစ်ယောက်ကို သေနတ်ဖြင့် ပစ်ရာ တပ်ဗိုလ် ဒဏ်ရာ ရသွားသည်။ ပန်ဒီကို ဗြိတိသျှ အစိုးရက ကြီးပေးလိုက်၏။ ဝင်ရောက် ဟန့်တားခြင်း မပြုဘဲ ဘေးမှ ကြည့်နေကြသည့် စစ်ဗာရီများကိုလည်း လက်နက် ဖြုတ်လိုက်သည်။ တပ်ရင်းကိုလည်း ဖျက်ပစ်လိုက်သည်။ ဆူပူလာသည့် အခါတွင် ဘုရင်ခံချုပ်သည် ကျည်ဆန်သစ်များကို ပြန်သိမ်းရန် အမိန့် ထုတ်လိုက်သည်။

သို့ရာတွင် နောက်ကျသွားပြီ။ သူတို့သည် ထင်သည့်အတိုင်း အင်္ဂလိပ် အစိုးရသည် မိမိတို့ကို ဇာတ်ပျက်အောင် အနည်းနည်း အဖုံဖုံ ကြီးစားနေသည်ဟု သူတို့ အသည်းတွင် စွဲနေကြပြီ။ ဘုရင်ခံချုပ်၏ အမိန့်သည် မိမိတို့ သံသယ မှန်ကြောင်းကို သက်သေပြသလို ဖြစ်နေသည်။ ဘုရင်ခံချုပ်၏ အမိန့်သည် တင်းမာမှုများ လျော့ပါးစေခြင်း မရှိသည့်အပြင် ပို၍ပင် အခြေအနေ ဆိုးလာစေခဲ့သည်။ အိန္ဒိယပြည် တစ်ဝန်းလုံးတွင် မီးရှို့မှုတွေ အများအပြား ပေါ်ခဲ့သည်။ အခြေအနေသည် ပေါက်ကွဲလုနီး အခြေအနေသို့ ရောက်နေသည်။ မကြာမီ တစ်ခုခု ဖြစ်တော့မည် ဆိုသည်ကို စဉ်းစားတတ်သူ တိုင်း သိနေကြပြီ။

ထိုစဉ် မီးရတ်မြို့မှ တပ်စွဲထားသည့် အမှတ် ၃ မြင်းတပ်ရင်းမှ ဗြိတိသျှ တပ်မှူးက သူ့တပ်သားများကို ဝက်ဆီသုတ်ထားသည့် ကျည်ဆန်များကို သုံးရမည်ဟု အမိန့်ထုတ်လိုက်သည်။ စစ်ဗာရီ ရှစ်ဆယ့်ငါးယောက် တို့က ချေချောင် ပြောခဲ့သည့်တိုင် ပြတ်သားစွာ ငြင်းပယ်ခဲ့ကြသည်။ ဤတွင် အင်္ဂလိပ် တပ်မှူးက ထိုတပ်သားများကို ဖမ်းဆီး၍ စစ်ခုံရုံးတင်သည်။ ထို့နောက် အလုပ်ကြမ်းဖြင့် ထောင်ဒဏ် တစ်ပတ် အပြစ် ပေးလိုက်သည်။

တပ်ရင်းမှူး ဗိုလ်ချုပ် ဟူးဝစ်က ခပ်ဝဝ ခပ်ဖိုင့်ဖိုင့်။ အမူအရာကလည်း လေးတိလေးကန်။ အသက်ကလည်း ခုနစ်ဆယ်ထဲ ရောက်တော့မည်။ ဗိုလ်ချုပ်သည် မီးရတ်တပ်ရင်းကို တန်းစီစေပြီးနောက် အမိန့်ကို စိတ်မပါတပါဖြင့် ဖတ်ပြသည်။ တပ်ရင်းမှ စစ်ဗာရီ ရှစ်ဆယ့်ငါးယောက်ကိုလည်း အများရှေ့မှာပင် စစ်ဝတ်

စစ်စား ချွတ်ပြီး သံခြေကျင်းခတ်လိုက်သည်။ ပြစ်ဒဏ်မှာ ပြင်းထန်လွန်းသည်။ ထိုအထဲတွင် တပ်သားတွေကို အားလုံး တန်းစီစေပြီး အကြည့်ခိုင်းခြင်းမှာ ပြစ်ဒဏ်ပေးသည်ထက် ပို၍ ဆိုးရွားသည့် အမှားကြီး တစ်ခု ဖြစ်သည်။

သံခြေကျင်း ခတ်ခံရသည့် စစ်ဗာရီများကို မြင်လိုက်ရသည့် အခါတွင် တပ်သားတွေရော၊ မြို့လူထုပါ စစ်ဗာရီများကို သနားသွားကြသည်။ ထိုနေ့ညက မီးရတ်တစ်မြို့လုံးက လူများသည် ထိုအကြောင်းကို ပြောဆိုကာ အရှက်ရကြသည်။ ဒေါသ ထွက်ကြသည်။ လက်စားချေရန် စိတ်ကူးကြသည်။ မနက် လင်းသည်နှင့် ကာလ ကြာမြင့်စွာက ပျိုးလာသည့် မုန်တိုင်းကြီး စတင်တိုက်ခတ်လေပြီ။ ဒေါသထွက်လျက် ရှိသည့် စစ်ဗာရီများသည် မီးရတ် အကျဉ် ထောင်ကြီးကို စီးနင်း တိုက်ခိုက်ပြီးနောက် အကျဉ်းသားများကို လွတ်ပစ်ကာ ဗြိတိသျှတို့ကို တိုက်ခိုက်ကြသည်။

ထိုနေ့ တစ်နေ့လုံး မီးရတ်တွင် သွေးချောင်းစီးနေတော့သည်။ စစ်ဗာရီများသည် ဘန်ဂလိုများကို လုယက် ဖျက်ဆီး၍ မီးရှို့ကြ၏။ ပုန်ကန် ထကြွရေးအောင်လံကို လွှင့်ရန် ဒေလီသို့ မြင်းများဖြင့် ချီတက်လာခဲ့ကြ၏။ နန်းကျ မဂိုမင်းဆက်၏ နောက်ဆုံးဘုရင် ဖြစ်သော ဗဟာဒူးရှားကို မင်းမြှောက်ကြသည်။

မနက် အရုဏ်တက်တွင် သီတာ ဝိုးတိုးဝါးတား မြင်လိုက်ရသော စစ်သားများမှာ ထိုစစ်ဗာရီများ ဖြစ်သည်။

နန်းကျဘုရင် ဗဟာဒူးရှားသည် စစ်ဗာရီတို့၏ စကားများကို ရုတ်တရက် လက်မခံသေး။ မယုံကြည်သေး။ မီးရတ်မြို့ ဆိုသည်မှာ နှယ်နှယ်ရရ မြို့မဟုတ်။ ဗြိတိသျှ တပ်ရင်းတွေ အများကြီး တပ်စွဲထားသည့်မြို့။ မီးရတ်က ဗြိတိသျှတပ်များသည် သူပုန် စစ်သားတို့ကို လိုက်လံ တိုက်ခိုက်မည် မုချ။ သို့ရာတွင် သူတို့နောက်မှ ဘယ် ဗြိတိသျှ စစ်တပ်မှ လိုက်မလာ။ ထိုအခါကျမှပင် အမှတ် ၃ မြင်းတပ်မှ စစ်ဗာရီတို့ ပြောသည့် စကားသည် အမှန် ဖြစ်ကြောင်း၊ သူတို့ ပြောသည့်အတိုင်း မီးရတ်တွင် ရှိသည့် အင်္ဂလိပ် တပ်မှူးများ အားလုံးကို ပစ်သတ်ခဲ့ကြကြောင်းကို ဗဟာဒူးရှား ယုံတော့သည်။

ဒေလီတွင်လည်း ဥရောပ တိုက်သားများကို သတ်ဖြတ်ကုန်ပြီဟု သတင်း ထွက်နေသည်။ အချို့ မျက်နှာဖြူများသည် လက်နက် တိုက်ထဲသို့ ဝင်၍ အလုံ

ပိတ်နေကြသည်။ ခုခံ မရတော့ဟု သိလာသည့် အခါတွင် လက်နက်တိုက်ကို ဖောက်ခွဲ ပစ်လိုက်ကြသည်။ သူတို့ကိုယ်တိုင်လည်း လက်နက်တိုက်ထဲတွင် စတေးလိုက်ကြသည်။ အချို့ အင်္ဂလိပ် တပ်မှူးများကို တပ်သားများက သတ်ပစ်လိုက်ကြသည်။ အချို့ကိုလည်း မီးရတ်သူပုန်ကြီးကို ထောက်ခံသည့် အရပ်သား လူအုပ်များက သတ်ပစ်လိုက်ကြသည်။ ဒေလီမြို့တော် လမ်းမတကာတွင် လူအုပ်များသည် မျက်နှာဖြူ အင်္ဂလိပ်များကို လိုက်ရှာနေကြသည်။

သီတာသည် စစ်သားများနှင့် ခရီးသည်များ ပြောနေသည့် ထိုသတင်းများကို ကြားလိုက်၏။ ထို့ကြောင့် အက်ရှ်ကို အင်ဂရေစီ (အင်္ဂလိပ်) ဟု မှတ်မိသွားမည် စိုးသည့် အတွက် မီးတုတ် မီးစည်းကြီး၏ အလင်းရောင်ထဲတွင် ရပ်မနေဘဲ သူ့လက်ကို ဆွဲကာ နောက် အမှောင်ထဲသို့ ဆုတ်လာခဲ့သည်။ လူလေးကို အင်္ဂလိပ်မှန်း သိသွားလျှင် တံတားစောင့်ကျသည့် စစ်ဗာရီများ၏ ဓားဖျားတွင် အသက် ပါသွားတော့မည်။ မြို့ထဲတွင် လူအုပ်တွေ အော်ဟစ် သွားလာနေကြသည်။ မီးတောက်များက တဟုန်းဟုန်း တောက်လောင်နေကြသည်။

သည်အရာတွေကို မြင်လိုက်ရုံမျှဖြင့် ရှေ့တွင် အန္တရာယ် မသေးလှကြောင်းကို သီတာ သိလိုက်ပြီ။ သီတာသည် ကာလကတ္တား တံခါးမှ ပြန်လှည့်လာကာ ယမုန်နာမြစ်နှင့် ဒေလီ မြို့တံတိုင်း အကြားက ကမ်းစပ်လမ်းမြောင်းကလေး အတိုင်း ဒေလီမြို့ကို ရေပေးသည့် ရေလှောင်ကန်ဆီသို့ မှန်း၍ လာခဲ့၏။ အမှောင်တွင် ဝိုးတိုးဝါးတား။

လမ်းက ကြမ်းသည်။ ကျောက်တုံးတွေ ကျောက်ဆောင်တွေက ထိုးထိုးထောင်ထောင်။ ချိုင့်တွေ ကျင်းတွေက ပြည့်လျက်။ ဘေးတွင် မမိမကမ်းဖြင့် လိုက်လာရသည့် လူလေး၏ ခြေထောက်များသည် တောင့်ကုန်ကြပြီ။ ထိုအချိန်၌ လထွက်လာပြီ။ မီးတောက်ကြီးများ အရောင်ကြောင့် ညသည် နေဝင်ချိန် တိမ်တောက်သလို ရဲလျက် ရှိ၏။

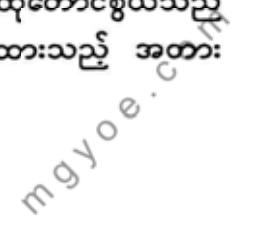
အမှောင်ထဲတွင် မိုင်ဝက်လောက် လျှောက်လာမိသည့် အခါတွင် ကျောက်ဆောင်တွေ အမှိုက်ပုံတွေ ကြားထဲတွင် လွတ်နေသည့် လားတစ်ကောင်ကို တွေ့ရသည်။ ပိုင်ရှင်က ဒီဘီ ကုလားလော၊ မာလီ ကုလားလော မသိ။ လားကို မခိုင်တခိုင် ချည်ပစ်ခဲ့ဟန် တူ

သည်။ မြို့ထဲတွင် လူအုပ်ကြီးသည် ဥရောပတိုက်သား အင်္ဂလိပ်တို့ ပိုင်သည့် ကုန်တိုက်ကြီးများ၊ အိမ်များကို ဖောက်ထွင်းလျက် ရှိရာ ပိုင်ရှင်သည် လူအုပ်ကြီးနှင့် ပါသွားခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်။ မည်သို့ဖြစ်စေ သီတာ အဖို့မူ လားတစ်ကောင်သည် ဘုရား ပေးလိုက်သည့် လား ဖြစ်သည်။ သီတာက လူလေးကို လား ကျောပေါ်သို့ တင်စဉ် လားကလည်း ငြိမ်သက်စွာ ရပ်နေသည်။ လူလေးကို တင်ပြီးနောက် သီတာလည်း သူ့နောက်မှ တက်ထိုင်လိုက်သည်။ လားသည် ထိုထက်မကသော ဝန်တို့ကို ထမ်းခဲ့ရဟန် တူ၏။ ခြေဖြင့် တစ်ချက် တို့လိုက်သည်နှင့် ကျောက်တုံးတွေ အမှိုက်ပုံတွေ ကြားတွင် ခပ်သွက်သွက် သွားနေသည်။

သောင်ပြင်ထဲသို့ ရောက်သည့်အခါ လားခွာသံကို ကောင်းကောင်း မကြားရတော့။ သီတာ ဝတ်ထားသည့် အညိုရောင် ဆာရီကလည်း အမှောင်နှင့် ရောသွားပြီ။ သို့ရာတွင် ထိုညက မြို့ရိုးပေါ်တွင် အသံတိုင်း၊ လှုပ်ရှားမှုတိုင်းကို သံသယ ဖြစ်နေသူများ စောင့်နေကြသည်။ အသံကွဲကြီးဖြင့် အော်မေးလိုက်သံကို နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် ကြားလိုက်ပြီးနောက် သူတို့ခြေရင်းမှ ကျောက်ခဲကို ကျည်ဆန် ထိမှန်သံ၊ သူတို့ ခေါင်းပေါ်မှ ရှိခဲနဲ ကျည်ဆန် ဖြတ်သန်းသွားပြီး ရေထဲသို့ ကျသွားသံကို နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် ကြားလိုက်ရ၏။

နောက်ဆုံးတွင် သူတို့သည် ရေလှောင်ကန်ကြီးဆီသို့ ရောက်သွားကြပြီး ကသိယ တံခါးမှ နေ၍ ကွက်လပ် တစ်ခုကို ကျော်ကာ အမှောင်ရိပ် ချုံဖုတ်များဆီသို့ ရောက်လာခဲ့ကြသည်။

နောက်မှ သေနတ်ဖြင့် လှမ်း ပစ်လိုက်သံများကို ကြားရ၏။ သို့ရာတွင် သူတို့အဖို့ အန္တရာယ် မရှိတော့။ ဆယ်မိနစ်ခန့် ကြာသည့် အခါ၌ကား တောအုပ်ကလေး တစ်ခုထဲသို့ ရောက်သွားကြသည်။ ဒေလီမြို့သည် အဝေးတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ မည်းမှောင်၍ မညီမညာ ဖြစ်နေသည့် ဒေလီ မြို့ရိုးနှင့် သူရဲခိုများ၊ အိမ်ခေါင်မိုးများ၊ သင်ပင်ထိပ်ဖျားများ၊ အချွန်အတက်တွေဖြင့် မိုးသို့ တက်နေသော ဗလီများ၏ အရိပ်ကို လောင်နေသော မီးတောက်များ၏ နောက်ခံတွင် ရေးရေးရိပ်ရိပ် မြင်ရသည်။ လက်ယာဘက်တွင် ယမုန်နာ မြစ်ကြီး။ ရှေ့လက်ဝဲဘက် ခပ်ကျကျတွင် တောင်စွယ် တစ်ခု။ ထိုတောင်စွယ်သည် ဒေလီမြို့နှင့် တပ်နယ်မြေကို ခြားထားသည့် အတားအဆီးကြီး တစ်ခု ဖြစ်နေသည်။

တပ်နယ်မြေထဲတွင် မီးရောင်ကလေးတွေ တလက်
လက်နှင့် ဘန်ဂလိုများ၊ စစ်တန်းလျားများ၊ စားမြန် ရိပ်
သာများ၊ တပ်စခန်းတွင် နေထိုင်သူများ၏ တန်းလျား
များ။ ည အမှောင်ထုကြီးထဲတွင် မြင်ရသည့် မီးရောင်
လက်လက်ကလေးများကို သူတို့ မြင်ဖူးနေကျ။ သို့ရာ
တွင် ယနေ့ ညတွင်မူ ထိုမီးရောင်များသည် ပို၍ လင်း
ချည် မှိတ်ချည်။ တပ် နယ်မြေထဲမှာပင် မီးတွေ လောင်
နေသည်လော မဆိုနိုင်။

အင်္ဂလိပ် တပ်တို့သည် အမှောင်ရိပ်ကို ခို၍
ချောင်းမြောင်း တိုက်ခိုက်မည် စိုးသည့် အတွက် တပ်
နယ်မြေ ပတ်လည်တွင် မီးပုံတွေ ဖိုထားလေသလားဟု
ပင် သိတာ တွေးမိသေးသည်။ သည်လို မီးတွေ ဖိုထား
သည်က ဟုတ်တုတ်တုတ် ရှိသေးတော့ဟု သိတာ ထင်
သည်။

သို့ရာတွင် လမ်းမှာ လက်နက်ကိုင်တွေကို တွေ့
နေရသည်။ ခြေကျင် တစ်မျိုး၊ မြင်းဖြင့် တစ်သွယ် ဖြတ်
သန်းနေသူတွေကို မြင်ရ၏။ သူပုန်တွေ၊ ဖောက်ထွင်း
သူတွေ ဖြစ်နိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် လာသာ လာခဲ့ရသည်။
အန္တရာယ်က အများသား။ အဘူနေရာဆပ် သခင်၏
ဘန်ဂလိုနားသို့ သူတို့နှစ်ယောက် နီးလာလေလေ သူတို့
အဖို့ စိတ်အေးရလေလေ။ သို့ရာတွင် ရှေ့လောကြီး၍
မဖြစ်သေး။ လမ်းဘေး ချုံဖုတ်ထဲသို့ ဆင်းပြီး လမ်းပေါ်
လူသူရှင်းအောင် စောင့်မှ ဖြစ်မည်။

လားသည် တအိအိ သွားနေရာမှ ရုတ်တရက်
ရပ်လိုက်၏။ သိတာ လိမ့်ကျတော့မလို ဖြစ်သွားသည်။
လားက နှာတရှူးရှူး မှုတ်ရင်း ရပ်၏။ တုတ်တုတ်မျှ
မလှုပ်။ သိတာက တင်ပါးကို ခြေထောက်ဖြင့် တို့
သည်။ လားက ရှေ့သို့ မသွား။ နောက်သို့ ပြန်လှည့်
၏။ သိတာ မတတ်နိုင်တော့။ လားပေါ်က ဆင်းသည်။
လားမျက်စိလို အမှောင်ထဲတွင် အမြင်သန်သော လူလေး
က

‘ဟင် ချုံဖုတ်ထဲမှာ ဘာကြီးမှန်း မသိဘူး’ ဟု
ပြောသည်။

သူ့အသံက ကြောက်ရွံ့သည့် အသံ မဟုတ်။
စိတ်ဝင်စားစရာကို မြင်သဖြင့် ပြောသည့် အသံမျိုး။
လူလေးသည် အလျင်တုန်းက စကား သိပ်မပြောခဲ့။
အဘ အက္ကဘာခန်နှင့်သာ စကားပြောခဲ့သည်။ သေနတ်
သံတွေ အော်ဟစ်သံတွေ ကြားခဲ့ရသည့် အတွက် လူလေး
စိတ်လှုပ်ရှားနေသည်။ သို့ရာတွင် ထို့ထက် ဘာမျှ မပို။

အဘ အက္ကဘာခန်သည် သူ့ကို လမ်းမလျှောက်တတ်
ခင် ကတည်းက သေနတ်ပစ် သင်ပေးခဲ့၏။

ယခု လောလောဆယ် ကြောက်စရာ ကောင်း
သည်က သိတာ၏ အကြောက်သာ ဖြစ်သည်။ သိတာက
သူ့ကို ဘာမှ အကျိုးအကြောင်း ရှင်းမပြသည့် အတွက်မူ
သူ ကြောက်သည်။ သိတာမှအပ ကျန်လူ အားလုံးတို့
သည် သူ့ကို အဘယ့်ကြောင့် ရုတ်တရက် စွန့်ခွာသွား
ကြသနည်း ဆိုသည့် အချက်ကို ရှင်းမပြသည့် အတွက်
သူ စိုးရိမ်သည်။ သို့ရာတွင် လောကတွင် ရှိသည့်
ကလေးငယ်တို့ ထုံးစံ လူလေးသည်လည်း လူကြီးများ
၏ ထူးဆန်းသော အပြုအမူများကို ရှည်ရှည်ဝေးဝေး
မတွေးတော့ဘဲ နိယာမဟုတ် လက်ခံလိုက်သည်။

ယခုမူ သိတာသည် နောက်တစ်ကြိမ် ကြောက်
လန့်နေပြန်ပြီ။ သည်တစ်ကြိမ် သူ ကြောက်လန့်သူမှာ
ချုံထဲက လူကို ကြောက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ လားကလည်း
ကြောက်နေသည်။ လူလေးသည် တုန်နေသော လား၏
ကျောကို ပွတ်သပ်ပေးရင်း ‘မကြောက်ပါနှင့်ကွာ၊ ချုံထဲ
မှာ လူတစ်ယောက် အိပ်နေတာပါ’ ဟု အားပေး၏။

ချုံကြားထဲတွင် မိန်းမ တစ်ယောက်။ သူ့ကို
ကြည့်ရသည်မှာ ချုံတွေ ကြားထဲတွင် လေးဖက်ထောက်
လာခဲ့ရသည့်နယ်။ မှောက်လျက်သား အိပ်ပျော်လျက်။
သစ်ရွက်များ ကြားမှ ထိုးကျနေသော မီးတောက်များ၏
အရောင်တွင် ထင်ထင်ရှားရှား မြင်နေရသည်။ အမျိုး
သမီးက ခပ်ဝဝ။ ခါးတွန့် ဂါဝန်ရှည်ကြီးကို ဝတ်ထား
ပြီး အပေါ်ပိုင်းတွင် အင်္ကျီတိုများကို အထပ်ထပ် ဝတ်
ထားသည်။ အင်္ကျီတွေကို ထပ်ဝတ်ထားသဖြင့် ပို၍ပင်
ဝနေသည်ဟု ထင်ရ၏။

သို့ရာတွင် ထိုအမျိုးသမီးသည် အိပ်ပျော်နေခြင်း
မဟုတ်။ သေနေခြင်း ဖြစ်သည်။ မြို့ထဲတွင် မျက်နှာဖြူ
အင်္ဂလိပ်များကို လိုက်သတ်နေကြသဖြင့် ထွက်ပြေးလာ
သူ တစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်သည်။ လန့်၍သော်လည်း ဖြစ်
မည်၊ နှလုံးသွေး ရပ်သွားခြင်းသော်လည်း ဖြစ်မည်။
သူ့ကိုယ်တွင် ဒဏ်ရာ ဆို၍ ဘာမျှ မရှိ။ သူသည်လည်း
မိမိတို့လိုပင် တပ်နယ်မြေသို့ ထွက်ပြေးလာသူလော။
သူ့လို ထွက်ပြေးလာသည့် အင်္ဂလိပ်တွေ၊ သို့မဟုတ်
သူတို့နောက်က လိုက်လာသည့် သူပုန်တွေ ရှိများ ရှိနေ
ဦးမည်လော။

နောက်မှ သူပုန်တွေသာ လိုက်လာလျှင် ဒုက္ခ။
သို့ရာတွင် သူပုန်တို့ လိုက်လာသည် ဆိုလျှင် ဖမ်းခြံ

ပျက်ထဲက ပန်းချီတွေ ကြားထဲတွင် တိုးဝှေ့လာသည့် ကြောင့် လားကို မြန်မြန်မောင်း၏။ အမွှေးတွေ ထနေသော လားတင်ပါး နှစ်ဖက်ကို ဖနောင့်ဖြင့် ဆောင့်၏။ သွား သွား မြန်မြန်ဟု ပါးစပ်က အော်၏။

သူတို့ နောက်ဆုံး အခေါက် သည်လမ်းက လာခဲ့တုန်းက ဘာဂီ မြင်းရထားကြီးကို စီးလျက်။ ကသိယ တံခါးနှင့် တပ်နယ်မြေသည် အနီးကလေးဟု ထင်ရသည်။ ယခုတော့ ဝေးလိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း။ တောင်စွယ်ကလေး ထိပ်သို့ မရောက်မီမှာပင် အလင်းရောင် ပျံ့ပွားမှေးမှေး ပြေးစပြုပြီ။ စောစောက လမ်းဘေး တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် မည်းမည်းရိပ်ရိပ် ဝိုးတိုးဝါးတား မြင်ရသည့် အရာများသည် ကျောက်ဆောင်ကြီးတွေ၊ တွန့်လိမ် ကွေးကောက်နေသော ဆူးရစ်ချုံတွေ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ကုန်းဆင်းသို့ ရောက်သည့်အခါတွင် ပို၍ မြန်လာသည်။

သိတာသည် လားကို လွတ်မသွားအောင် သေသေချာချာ ချည်ပြီးနောက် လူလေး အတွက် မြက်တောထဲတွင် အိပ်စရာ နေရာကလေး တစ်ခု လုပ်သည်။ နောက်ဆုံးကျန်သည့် ချာပါတီကို ကျွေးပြီး နောက်တစ်နေ့တွင် သူတို့နှစ်ယောက်သည် တောင်ခြေ ချိုင့်ဝှမ်း လွင်ပြင်သို့ သွားကြမည့် အကြောင်း၊ ထိုနေရာတွင် သစ်သီးတို့ ပေါကြောင်း၊ ဆိတ်တစ်ကောင်၊ နွားမ တစ်ကောင်နှင့် ကြောင်ကလေး တစ်ကောင်ကို မွေးမည့် အကြောင်း စသည်တို့ကို လေသံ တိုးတိုးဖြင့် ပြောနေသည်။

သည်တစ်ခါတွင်မူ တိတ်ဆိတ်နေသည်ကို တွေ့ရသည့် အတွက် သိတာ စိတ်အေးသွားသည်။ တပ်နယ်မြေထဲက လူတွေ သည်လောက် စိတ်အေးလက်အေး အိပ်နေကြသည် ဆိုလျှင် တပ်နယ်ထဲတွင် ဘာမှ ဖြစ်ဟန်မတူ။ အေးဆေး၍ပင် သွားပြီလော၊ သို့မဟုတ် အစကတည်းကပင်လျှင် ဆူပူမှုများသည် သည်နေရာသို့ ရောက်မလာခြင်း ဖြစ်သလော။

‘လားကလေးကိုတော့ မခေါ်ခဲ့တော့ဘူးလား’ ဟု လူလေးက အိပ်ချင်မူးတူး အသံဖြင့် မေး၏။

သည်အချိန်တွင် မီးရောင် ဟူ၍ မရှိ။ တပ်နယ်မြေထဲမှ လမ်းများ၊ ဗိုလ်တဲများ၊ ပန်းခြံများသည် အရုဏ်တွင် ငြိမ်သက်နေကြသည်။ သို့ရာတွင် မီးလောင်သည့် ညှော်နဲ့သည် ပို၍ ပြင်းလာသည် ထင်ရ၏။ ကျောက်မီးသွေးနဲ့ မဟုတ်။ နွားချေးမီးနဲ့ မဟုတ်။ သက်ကယ်များနှင့် သစ်သားကို မီးလောင်သည့် အနံ့။ မြေကြီးနှင့် အုတ်နံရံတို့ကို မီးလောင်သည့် အနံ့။

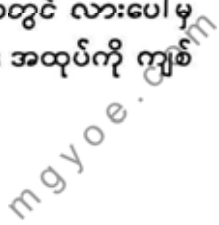
‘ခေါ်လာမှာပေါ့၊ မြစ်ဆိပ်ထိ ဆင်းပြီး ရေခပ်ရင် သူ့ကျောပေါ်မှာ အိုးတင်ရမယ်၊ ထင်းခွေသွားရင်လည်း သူ့ကို သုံးရမယ်၊ တောင်ကြားထဲမှာ သိပ်ချမ်းတော့ ညဆိုရင် မီးလုံရမယ် မဟုတ်လား၊ လေကလည်း ထင်းရှူးတောတွေထဲက တိုက်လာတော့ မွေးလို့ သင်းလို့၊ သစ်ရွက်လေးတွေကလည်း လေတိုက်လို့ ရဲ့ရဲ့ ရဲ့ရဲ့နှင့် မြည်လို့’

မှောင်နေသေးသဖြင့် ဗိုလ်တဲများနှင့် သစ်ပင်များကို ရေးရေးရိပ်ရိပ်သာ မြင်ရသေးသည်။ လား၏ ခွာသံသည် ကျောက်ခင်းသည့် လမ်းပေါ်တွင် ပို၍ ကျယ်လောင်လာသည်။ သို့တိုင် သူတို့ကို မည်သူကမျှ လှမ်း၍ မေးမြန်းသံ မကြားရ။ စန္ဒရီတို့သည်လည်း အိပ်ပျော်နေကြပြီ ထင်သည်။

သိတာသည် ကောင်းကင်တွင် မီးတောက် အရောင်များနှင့် ကြယ်တွေ မှိန်သွားသည် အထိ အကြာကြီး စောင့်နေသည်။ အရုဏ်ရိပ် လဲ့လဲ့မှုန်မှုန် ဆန်းစပြုပြီ။ သည်တော့မှ အိပ်ပျော်နေသည့် လူကလေးကို နှိုးကာ ဒေလီ တပ်မြေဆီသို့ မှန်း၍ လာခဲ့သည်။

အဘူနော့ဆပ်၏ ဗိုလ်တဲသည် တပ်နယ်မြေအစွန် သစ်ပင်တို့ အုပ်မိုးနေသော လမ်းကလေးပေါ်တွင် ရှိ၏။ ခက်ခက်ခဲခဲ မရှာလိုက်ရ။ ဝင်းဝတွင် လားပေါ်မှ ဆင်းပြီး လူလေးကို အောက်သို့ ချ၏။ အထုပ်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ထပ်ချည်သည်။

ပေတစ်ရာပေါ်တွင် လူအသွားအလာ မရှိတော့။ လမ်းမကြီးက ရှင်းလျက်၊ ဖုန်တွေ ထူလျက်။ မြစ်ဘက်မှ တိုက်လာသော လေပြည်က အေးလျက်။ သို့တိုင် လေထဲတွင် မီးခိုးနဲ့ မီးလောင်သည့် ညှော်နဲ့တို့ကို ရနေသည်။ တိတ်ဆိတ်ခြင်းသည် လွန်စွာ တိုးညှင်းသည့် အသံကလေးကိုပင် ကျယ်လောင်လာအောင် လုပ်နေသကဲ့သို့ ရှိ၏။ သစ်ကိုင်းခြောက်ကို နင်းမိသည့် အသံ။ လားခွာဖြင့် ကျောက်တုံးကို တိုက်မိသံ။ နှေးလိုက် မြန်လိုက် ဖြစ်နေသော သူ့အသက်ရှူသံ။ ထိုအသံများကို အဝေးကြီးကပင် ကြားရလိမ့်မည်ဟု သိတာ ထင်သည်။ ထို

လူလေးက စိတ်ဝင်တစားဖြင့်
'အမေ ဘာလုပ်နေတာလဲ ဟင်'

သူ့စိတ်ထဲတွင် သိတာသည် သူ့အဖို့ စားစရာ တစ်ခုခုကို ထုတ်ယူနေသည်ဟု ထင်၏။ ဆာလည်း ဆာလှပြီ။ သို့ရာတွင် သိတာသည် ဒါယာရန်း၏ အစ်ကို ဂျုံကုန်သည် အိမ်ရောက်လျှင် သူ့ကို ဝတ်ပေးဖို့ အတွက် ကလေးဝတ် သင်္ဘောသား အင်္ကျီကလေးကို ထုတ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

သိတာသည် သူ့သခင်၏ သားငယ်အား သူတို့ မျက်နှာဖြူ အသိုင်းအဝိုင်းသို့ ပြန်ပို့ရာတွင် အဝတ် အစားကလေး သန့်သန့်ပြန်ပြန်နှင့် မြင်စေချင်သည်။ သူ့ဝတ်စုံကလေးသည် ကြေမွနေကောင်း ကြေမွနေမည်။ သို့ရာတွင် ဖြူစင်သည်။ ဖိနပ်ကလည်း ပြောင်လျက်။ မီးပူတွေ ဘာတွေ တိုက်မထားသည့်တိုင် တပ်က ဗိုလ် ကြီးတွေ မြင်လျှင် ခွင့်လွှတ်တန် ကောင်းသည်။

လူကလေးက သည်ဝတ်စုံကို မဝတ်ချင်။ သို့ ရာတွင် မတတ်နိုင်တော့။ သူ မုန်းသည့် ဝတ်စုံတို့ကိုပင် ဝတ်ရတော့မည်။ ထို့ကြောင့် သက်ပြင်းချ၏။ အလျင် တစ်ခါ ဝတ်တုန်းကလောက် မချောင်တော့။ နည်းနည်း ကျပ်စပြုနေလေပြီ။ ဘွတ်ဖိနပ် ကြီးသိုင်းကို စီးသည့် အခါတွင် ခြေထောက်ကိုပင် သွင်း၍ မရ။

'လူကလေးက အတင်းမှ မသွတ်ဘဲကိုး လူလေး ရ၊ စီး စီး အတွင်း ထိုးပြီး ဖိချလိုက်' ဟု သိတာက စိတ်ရှုပ်ရှုပ်ဖြင့် ပြောသည်။

သို့ရာတွင် အချည်းနှီးသာ။ မတတ်နိုင်တော့ သည့် အဆုံးတွင် လွှာဖိနပ် စီးသလို ရှေ့ပိုင်းသာ ဖိနပ် ထဲ ရောက်ပြီး ဖနောင့်ကို အပြင်ထုတ်၍ စီးခိုင်းရသည်။ ဘေးတွင် ကြီးပြာလေးတွေ ရစ်ထားသည့် သင်္ဘောသား ဦးထုပ်ဖြူမှာလည်း အထုပ်ထဲတွင် ကာလ ကြာရှည်စွာ သိမ်းထားသည့် အတွက် ကြေမွနေလေပြီ။ သိတာသည် ဦးထုပ်ကို အတွန့်အခေါက်တွေ ပျောက်အောင် လက် နှင့် ဆွဲသပ်ပြီး လူလေး ခေါင်းပေါ်တွင် ဆောင်းပေးလိုက် ၏။ သားရေကြီးကို သူ မေးအောက်တွင် ချည်ပေး သည်။

သိတာက သူ့ကို နမ်းလိုက်ရင်း

'ကဲ ခုဆို လူလေးလည်း သခင်ဆပ်နှင့် တူ သွားရောပေါ့'

သိတာသည် မျက်လုံးတွင် ဝဲကျလာသည့် မျက် ရည်တို့ကို ဆာရီ အနားဖြင့် သုတ်၏။ ထို့နောက် လူ

လေး၏ အဝတ်ဟောင်းများကို အထုပ်ထဲသို့ ပြန်ထည့်၍ ထုပ်လိုက်ပြီးလျှင် လူလေး လက်ကို ဆွဲ၍ ခြံထဲသို့ ဝင် လာခဲ့သည်။

အရုဏ်၏ မှန်ပျော့ပျော့ ရောင်ခြည်အောက်တွင် ပန်းခြံသည် ဖြူပြာရောင် သန်းလျက်။ အဘူနေရာ သခင် ဆပ်၏ ဗိုလ်တဲကို ထင်ထင်ရှားရှား မြင်နေရလေပြီ။ ဗိုလ်တဲ တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်လျက်။ တိတ်ဆိတ်လွန်း သဖြင့် အိမ်နားသို့ ရောက်လာသည့် အခါတွင် ဖျာကို တကျစ်ကျစ် လက်သည်းနှင့် ခြစ်နေသံများကိုပင် ကြား ရ၏။

ခဏကြာလျှင် အမှောင်ထဲမှ ခပ်မည်းမည်း သဏ္ဍာန် တစ်ခုသည် ဝရန်တာ အတိုင်း ပြေးထွက်လာ ကာ ပန်းခြံထဲသို့ ခုန်ဆင်းသွားသည်ကို မြင်လိုက်ရ သည်။ အဘူနေရာ သခင်ဆပ်၏ ခွေး မဖြစ်နိုင်။ တပ် နယ်မြေထဲတွင် သောင်းကျန်းနေကြသည့် ဈေးခွေးများ လည်း မဖြစ်နိုင်။ ခါးကုန်းကုန်း၊ နောက်ပိုင်း ခြေတိုတို နှင့် ဖြစ်သည့်အတွက် တောခွေး တစ်ကောင် ဖြစ်လိမ့် မည်။

သိတာသည် ငူငူကြီးရပ်ရင်း တထိတ်ထိတ် ဖြစ် နေသည်။ တောခွေးက ပန်းချဲ့တွေ ကြားထဲသို့ ဝင်ပြေး သဖြင့် သစ်ရွက်များသည် လှုပ်ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။ သစ် ရွက်များ တရဲရဲမြည်သံနှင့် ဝင်းဝတွင် ချည်ထားခဲ့သည့် လား၏ တမြုတ်မြုတ် မြက်ဝါးသံကိုသာ ကြားရ၏။ သို့ရာတွင် အိမ်ထဲမှမူ ဘာသံမျှ မကြားရ။ အစေခံ တန်းလျားဘက်မှလည်း ဘာသံမျှ မကြားရ။ ဗိုလ်တဲကို စောင့်သည့် ညစောင့်တို့ကော ဘယ်မှာနည်း။

သိတာ၏ မျက်လုံးများသည် သူ့ခြေရင်း ကျောက် စရစ် လမ်းကလေးပေါ်တွင် ကျနေသည့် ဖြူဖြူ အရာ တစ်ခုကို မြင်လိုက်သည်။ ကောက်ကြည့်လိုက်သည့် အခါတွင် ကပွဲများ၊ ညစာစားပွဲများတွင် သခင်မတွေ စီးလေ့ရှိသည့် ခုံဖြင့် ဖဲဖိနပ်ကလေး တစ်ဖက်။ သည် လောက်လှသည့် ဖိနပ်ကလေး တစ်ဖက် လမ်းမပေါ်တွင် ပိုးစိုးပက်စက် ဖြစ်နေခြင်းမှာ သည်လို အချိန်မျိုးတွင် ကြည့်၍ မကောင်း။ ဘယ်လို အချိန်မျိုးမှလည်း ကြည့်၍ မကောင်း။

သိတာ၏ မျက်လုံးများသည် လမ်းဘေးပန်းခြံ နှင့် မြက်ခင်းပေါ်သို့ ရောက်သွားကြ၏။ ထိုအခါကျမှ သည်နားတစ်ဝိုက်တွင် တခြား ပစ္စည်းများလည်း ပြန်ကျ လျက် ရှိကြောင်းကို ပထမဆုံး အကြိမ် သတိပြုမိတော့

သည်။ စာအုပ်များ၊ ပန်းကန်ကွဲများ၊ စုတ်ပြန်နေသည့် အဝတ်အစားများ၊ မိန်းမဝတ် ခြေအိတ်ရှည် တစ်စုံ။ သီတာသည် လက်တွင် ကိုင်ထားသည့် ခုံမြင့် ဖဲဖိနပ် လှလှကလေးကို လွှတ်ချလိုက်ပြီးနောက် လူလေး လက် ကို ဆွဲကာ ဝင်းဝသို့ ပြန်ပြေးလာခဲ့သည်။ ဝင်းဝသို့ ရောက်သည့်အခါတွင် လူလေးကို ချုံကြီးအောက်တွင် ဝှက်ထားလိုက်၏။

‘လူလေး၊ ဒီမှာ ခဏ နေရစ်ခဲ့ဦးနော်၊ အဲဒီ အမှောင်ထဲမှာ အသာ ဝပ်နေ၊ အသံ မကြားရစေနှင့်၊ ဗိုလ်တဲထဲမှာ ဘယ်သူ ရှိသလဲလို့ ဝင်ကြည့်ချည်ဦးမယ်၊ ချက်ချင်း ပြန်လာခဲ့မယ်၊ အမေ့ကို ချစ်ရင် တိတ်တိတ် ကလေး နေရစ်နော်၊ ဘာသံမှ မကြားရစေနှင့်နော်’

‘အမေ၊ ဆာတယ်၊ စားစရာ တစ်ခုခု ယူခဲ့နော်’ ဟု လူလေးက ပြော၏။

‘အေး အေး ရှာခဲ့မယ် စိတ်ချ၊ ငြိမ်ငြိမ်သာ နေ ရစ်ခဲ့’

သီတာသည် ပန်းခြံကို ဖြတ်ကာ ရဲဆေးတင်၍ တိတ်ဆိတ် မှောင်မည်းနေသည့် အိမ်ကြီးထဲသို့ ဝင်လာ ခဲ့သည်။ အိမ်ထဲတွင် လူတစ်ယောက်မျှ မရှိ။ အိမ်ထောင် ပရိဘောဂ အကျိုးအပဲ့တို့ ပြန့်ကျဲလျက်။ အဖိုးတန် ပစ္စည်းတို့ကို လူယက် ယူငင်ပြီးနောက် ကျန်သည့် ပစ္စည်းတို့ကို ရိုက်ချိုး ဖျက်ဆီး သွားခဲ့ကြဟန် တူသည်။ အစေခံ တန်းလျားတွင်လည်း လူတစ်ယောက်မျှ မရှိ။ သူပုန်များသည် ဗိုလ်တဲကို မီးတင်ရှို့ရန် ကြိုးစားကြ သေးဟန် တူ၏။ မီးစွဲထားသည့် နေရာများကို တွေ့ရ သည်။ ကျိုးပဲ့နေသော တံခါးမှ ကြည့်လိုက်သည့်အခါ မီးဖိုထဲတွင် စားစရာ အချို့ကို တွေ့ရသည်။ မည်သူမျှ စားမသွားကြ။ သူပုန်တို့သည် သူတို့၏ဇာတ် အဆင့် အတန်းအရ ထိုအစားအသောက်များကို မစားဘဲ ချန် ထားခဲ့ပုံ ရသည်။

အခြားသော အခြေအနေများတွင် ဆိုလျှင် သီတာ ကိုယ်တိုင်လည်း ထိုအစားအသောက်မျိုးကို လက်ဖျား နှင့်ပင် တို့မည် မဟုတ်။ သို့ရာတွင် ယခုမူ သီတာ မနေ နိုင်။ စုတ်နေသည့် စားပွဲခင်း တစ်ထည်ကို ကောက်ယူ လိုက်ကာ သယ်နိုင်သမျှသော အစားအသောက်တို့ကို ထုပ်ယူလိုက်သည်။ ပေါင်မုန့်၊ ကြက်သားဟင်း၊ ပဲဟင်း၊ ပူတင်း၊ အာလူးပြုတ်နှင့် သစ်သီး အချို့၊ ယိုဘူး တစ် ဘူး၊ သစ်သီးကိတ်နှင့် ဘီစကွတ်မုန့်များ ဖြစ်သည်။ နို့ ခွက်ကိုလည်း တွေ့ရ၏။ သို့ရာတွင် နို့က ချဉ်နေပြီ။

ထို့ပြင် သူ မသယ်နိုင်သည့် စည်သွတ်ဘူးကြီးတွေလည်း ရှိသေးသည်။ ကွဲနေသော ပုလင်းများထဲတွင် အကောင်း ပကတိ ကျန်နေသည့် ပုလင်း တစ်လုံးကို တွေ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် သီတာသည် ထိုပုလင်းကို ယူ၍ မီးဖို အနီး ရှိ ရောဘုံပိုင်တွင် ရေခပ်ပြီးနောက် လူလေးဆီသို့ ခပ် သုတ်သုတ် ပြန်လာခဲ့၏။

တဖြည်းဖြည်း လင်းစ ပြုနေလေပြီ။ ခဏကြာ လျှင် မနေ့တုန်းက လူယက် တိုက်ခိုက်ခဲ့သူများ၊ ပစ္စည်း ကို ဖောက်ထွင်းယူသည့် တောကြောင်များသည် အကြွင်း အကျန်များကို ယူရန် ပြန်လာကြလိမ့်ဦးမည်။ သည်နေ ရာတွင် ကြာကြာနေ၍ မဖြစ်။ သို့ရာတွင် သည်နေရာ က ထွက်မည် ဆိုလျှင် ခပ်စောစောက လူလေးကို ဝတ် ပေးထားသည့် သင်္ဘောသား အင်္ကျီကို ပြန်ချွတ်ပေးရ ဦးမည်။ လူလေးကလည်း ထိုအင်္ကျီကြီးကို မဝတ်ရ သည့် အတွက် ဝမ်းသာသည်။ ငရုတ်ပင် အောက်တွင် သီတာက လွင့်ပစ်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သဖြင့် နောက်ထပ် ဝတ်ရ တော့မည် မဟုတ်ဟုလည်း စိတ်သက်သာရာ ရသွား သည်။

လူလေးသည် ဆာဆာဖြင့် အေးစက်နေသည့် ပူတင်းကို အဝ စားပစ်လိုက်၏။ သီတာက ကျိုးပဲ့ ကြေမွနေသည့် စပယ်ချုံကြီးများ အနီးရှိ ရေတွင်းကလေး အတွင်းမှ ရေကို ခပ်၍ သူ့ကြေးအိုးကလေးထဲသို့ ထည့် နေသည်။ လားအတွက်လည်း သားရေဘူး တစ်လုံးဖြင့် ရေထည့်သည်။ အားလုံး ပြင်ဆင်ပြီးသည့် အခါတွင် သီတာတို့ နှစ်ယောက်သည် ပုလဲရောင် ဖြူပြာပြာ အလင်းရောင်ထဲတွင် ပန်ဂျပ်ပြည်ဘက်သို့ သွားသော ပေတစ်ရာ လမ်းမကြီးဆီသို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

လားက တပ်နယ်မြေထဲတွင် ရှိသည့် မြေညီ ညာသည့် ကတ္တရာစေး လမ်းတွေ အတိုင်း သွားချင် သည်။ ယခုအချိန်၌ မိုးစင်စင် လင်းနေလေပြီ။ မီးလောင် ပျက်စီးသွားသော ဗိုလ်တဲများ၊ တငွေငွေ လောင်နေသော အပျက်အစီးပုံများ၊ မီးခိုးများကို ကောင်းစွာ မြင်နေရ လေပြီ။ ထိတ်စရာ လန့်စရာ ရှုခင်းတွေကို သီတာ မကြည့်ချင်၊ မမြင်ချင်။ ထို့ကြောင့် တပ်နယ်မြေထဲက လမ်းအတိုင်း မသွားတော့ဘဲ ဗိုလ်တဲကုန်းနှင့် အလံတိုင် မျှော်စင်ကြီး ရှိရာဘက်သို့ ချိုးလိုက်သည်။ ဒေလီမြို့ထဲ က ထွက်၍ သည်လမ်းအတိုင်း မြောက်ဘက်သို့ လိုက် သွားလျှင် ပန်ဂျပ်ပြည်ထဲသို့ သွားသည့် ပေတစ်ရာ လမ်းမကြီးကို ရောက်နိုင်သည်။

သီတာသည် ဗိုလ်တဲကုန်းပေါ်မှ နေ၍ တပ်နယ် မြေဘက်သို့ မျှော်ကြည့်လိုက်၏။ တစ်ခါတုန်းက စစ် ဗိုလ်တွေ၊ စစ်သားတွေ၊ ဈေးသည်တွေဖြင့် ပျားပန်းခပ်မျှ စည်ကားသည့် တပ်နယ်မြေသည် ယခု ဟာလာဟင်း လင်း။ ခရုခွဲ ဟောင်းလောင်း တစ်ခုနှယ်။ သစ်ပင်များ ကြားမှ မီးခိုးတို့ တလူလူ ထွက်နေသည်ကိုသာ မြင်ရ တော့သည်။ ဗိုလ်တဲကုန်း တစ်ဖက်တွင်မူ တောင်ကုန်း မြေပြင်သည် ပြေလျောဆင်းသွားကာ သဲကမ်းပါး ဖြူ ဖြူများနှင့် လယ်ကွင်းပြင်ကျယ်ကြီးများ ကြားတွင်မူ ယမုန်နာ မြစ်သည် တငြိမ်ငြိမ် စီးဆင်းလျက်။

ထိုလယ်ကွင်း ပြင်ကြီးကို ကျော်၍ မျှော်ကြည့် လိုက်လျှင် မနက်ခင်း နှင်းမြူငွေ့တို့ ကြားမှနေ၍ နီ ကြန့်ကြန့် မြို့ရိုးများနှင့် စုလစ်မွမ်းချွန်များကို မြင်ရ သည်။ အလံပြ မျှော်စင်မှ ကသို့ယ တံခါး အထိ လမ်း တစ်သွယ်သည် ဓားရှည် တစ်စင်းလို ဖြောင့်တန်းလျက်။

သို့ရာတွင် ယခုအချိန်၌မူ လမ်းမပေါ်တွင် ဘာမျှ လှုပ်ရှားမှု မတွေ့ရ။ လေသည်ပင် တိုက်ခတ်ခြင်း မရှိ။ လောကအလုံးသည် တိတ်ဆိတ်လျက်။ အဝေးရှိ နာ ဂျာဂတ် တူးမြောင်း တစ်ဖက်ရှိ ရွာတစ်ရွာ ဘက်ဆီမှ ကြက်တွန်သံ သဲ့သဲ့ကို ကြားရသည်။

သူတို့ ရပ်နေသည့် တောင်စွယ်သည်လည်း တိတ် ဆိတ် ငြိမ်သက်နေသည်။ သို့ရာတွင် ဗရတ်သုတ်ခဲ ဖြစ် ခဲ့ကြောင်းကို သက်သေပြနေသည့် အထောက်အထား များကိုမူ တွေ့နေရ၏။ ကလေး ဖိနပ် တစ်ရန်၊ ယမင်း ရုပ်ကလေး တစ်ရုပ်၊ ဆူးချုံပေါ်တွင် တင်နေသည့် နှင်းဆီပွင့် စိုက်ထားသော မိန်းမဆောင်း ဦးထုပ်လှလှ ကလေး တစ်လုံး၊ ကလေး ကစားစရာ အချို့။ စာအုပ် များ၊ အထုပ်များနှင့် သေတ္တာများ။ ည မှောင်ကြီး မည်း ကြီးတွင် ပြေးရင်းလွှားရင်း ကျကျန်ရစ်ခဲ့သလော၊ သို့ မဟုတ် ကြောက်ကြောက်ဖြင့် စွန့်ပစ်ခဲ့လေသလော။

ဒေါက်ကပ် ရထားကြီး တစ်စီးမှာ လမ်းဘေး မြောင်းထဲတွင် စောင်း၍ မှောက်နေသည်။ ဘီးတစ်ဖက် က မိုးသို့ ထောင်လျက်။ ဝင်ရိုးလည်း ကျိုးနေပြီ။ ညက နှင်းတွေ ရွဲနေအောင် ကျထားသဖြင့် အပျက်အစီးတွေ ပေါ်တွင် နှင်းစက်တွေ စီးလျက်။ မြက်ပင်တို့မှာ ငွေရည် ဆမ်းထားသည့်နှယ်။ သို့ရာတွင် ပထမဆုံး ကျလာသည့် နေရောင်ခြည်များကြောင့် နှင်းစက်ကလေးတွေ ပျောက် သွားကြပြီ။ ချုံများထဲတွင် ငှက်တို့က တေးသီစ ပြုနေ ပြီ။

အလံပြ မျှော်စင်ပေါ်တွင်လည်း လူတစ်ယောက် မျှ မရှိ။ သည်နေရာတွင်မူ အပျက်အစီးက ပို၍ပင် များ သေးသည်။ မြေကြီးတွေက ပွယောင်းနေသည်။ သည် နေရာ တစ်ဝိုက်တွင် အရာရှိတွေ မိန်းမတွေ ကလေး တွေ အချိန် အတော်ကြာကြာ စခန်းချသွားဟန် တူ သည်။ ဒေါက်ကပ် ရထား တစ်စင်းပေါ်တွင် ယခုတိုင် မီးမငြိမ်းသေးသည်ကို ထောက်လျှင် သည်နေရာမှ ထွက် သွားသည်မှာ သိပ်ကြာပုံ မရသေး။ လှည်းဘီးရာ၊ မြင်း ခွာရာ၊ လူခြေရာတို့ကို ကြည့်ခြင်းဖြင့် သူတို့ တစ်သိုက် သည် မြောက်ဘက် ကွန်နား မြို့ဘက်သို့ ထွက်ပြေးကြ ဟန် တူ၏။ သီတာလည်း သူတို့လမ်းအတိုင်း လိုက်မှ ဖြစ်မည်။

တစ်ခုမူ ရှိသည်။ အလံပြ မျှော်စင်နှင့် ကိုက် ငါးဆယ်လောက် အကွာရှိ ဆူဒါးဘေးဘက်သို့ သွားပြီး ထိုမှ ပေတစ်ရာ လမ်းမကြီး ညာဘက်သို့ ချိုးကွေ့လိုက်လျှင် ပန်ဂျပ် ပြည်သွား ပေတစ်ရာ လမ်းမကြီးကို တွေ့ရမည်။ ထို လမ်းချိုးနားတွင် စွန့်ပစ်ခဲ့သည့် လှည်းတစ်စီးကို မြင် ရသည်။ အဝေးမှနေ ကြည့်လျှင် လှည်းပေါ်တွင် မိန်းမ အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းတွေ တင်ထားသည်ဟု ထင် ရ၏။

ထိုလှည်းနားသို့ ရောက်သည့်အခါတွင် သူတို့ လားသည် မနေ့ညကလို ဆက်မသွားတော့ဘဲ ပေရပ် နေသည်။ လားကို မောင်းသည်။ သို့ရာတွင် လားက နေရာမှ မရွေ့။ သီတာ သိပြီ။ ထို့ကြောင့် လားပေါ်မှ ဆင်းကာ မရဲတရဲနှင့် လှည်းနားသို့ ကပ်ကြည့်သည်။

လှည်းပေါ်တွင် အလောင်းတွေ။ ကြက်သွေးရောင် ယူနီဖောင်းကို ဝတ်ထားသည့် သခင်ဆပ် လေးယောက်။ သူတို့၏ ကိုယ်ခန္ဓာများကို အပိုင်းပိုင်း ဖြစ်အောင် ခုတ် ထစ်ထားကြသည်။ အလောင်းများပေါ်တွင် အမျိုးသမီး ဝတ် ပန်းရိုက် ဂါဝန်ကို လွမ်းခြုံထားသည်။ မြင်မကောင်း သူတို့က လွမ်းပစ်ခဲ့ပုံ ရ၏။ သို့ရာတွင် မလုံတလုံ ဖြစ်၍ မမြင်ချင် အဆုံး။ အဝတ်ပေါ်တွင် ရိုက်ထားသည့် ပန်းပွင့်ကလေးများက မမေ့နိုင် ပန်းပွင့်ကလေးများ၊ နှင်းဆီဖူးကလေးများ ဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် ယခုမူ ပန်းပွင့်တွေ မပေါ်တော့။ တစ်ခါက ဖြူဖွေးသည့် အောက်ခံပေါ်တွင် ညိုမည်းနေ သည့် အကွက်ကြီးများ စွန်းနေသည်။ တောက်ပသည့် ကြက်သွေးရောင် ယူနီဖောင်းများမှာ ဓားခုတ်ရာဇာတ်ဖြင့်

မွန်းထားသကဲ့သို့ ဖြစ်နေပြီး သွေးတွေဖြင့် စေးထန်းကာ ချပ်ခဲကြီး ဖြစ်နေကြသည်။

လက်သန်းလေး တစ်ချောင်း မပါတော့သော် လည်း လက်သူကြွယ်တွင် ရွှေလက်စွပ် တစ်ကွင်း ဝတ် လျက်သား ရှိသည့် လက်တစ်ဖက်သည် လွမ်းထားသည့် အဝတ်အောက်မှ ငေါငေါကြီး ပေါ်လျက် ရှိ၏။ သိတာ သည် ရင်တွေ ပန်းတွေ တုန်ကာ လှည်းနားမှ နောက်သို့ ပြန်ဆုတ်လာခဲ့သည်။ မဖြစ်။ သူတို့ သခင်ဆပ်တွေ ပြောင်းရွှေ့သွားသည့် လမ်းအတိုင်း လိုက်၍ မဖြစ်တော့။

မနေ့ညက ယမုန်နာမြစ်ကို ကူးစဉ် ခရီးသည် များထံမှ ကြားခဲ့ရသည့် သတင်းများ၊ ချုံဖုတ်ထဲမှ အင်္ဂလိပ် သခင်မ၏ အလောင်းနှင့် လူသူ တိတ်ဆိတ် နေသော တပ်နယ်မြေကို တွေ့လိုက်ရသည့်တိုင် အခြေ အနေကို သိတာ မရိပ်မိသေး။ ယခု သူ မြင်လိုက်ရ သည့် အခြင်းအရာသည် ပုန်ကန်မှု ဖြစ်သည်။ အမိ ကရုဏ်း ဖြစ်သည်။ မီးရှို့မှု ဖြစ်သည်။ ဂူးရ်ဘားရ်ဟု ခေါ်သော ထကြွမှု ဖြစ်သည်။

သည်လို ပုန်ကန် ထကြွမှုများ အကြောင်းကို သိတာ မကြာခဏ ကြားခဲ့ဖူး၏။ သို့ရာတွင် ကိုယ်တိုင် ကိုယ်ကျ တစ်ခါမျှ မကြုံဖူးသေး။ သခင်ဆပ်တို့သည် ထိုပုန်ကန် ထကြွမှုများကို နှိမ်နင်းခဲ့ကြသည်။ နှိမ်နင်း ပြီးသည်နှင့် ပါဝင်သူတို့ကို ကြီးစင် တင်ခဲ့ကြသည်။ တစ်သက် တစ်ကျွန်းသို့ ပို့ခဲ့ကြသည်။ သူတို့တစ်တွေ ဘယ်လောက်ပင် ပုန်ကန် ထကြွသည် ဖြစ်စေ သခင်ဆပ် တို့က ရှိစမြဲ။ သခင်ဆပ်တို့ အာဏာသည် တောင့်တင်း ခိုင်မာစမြဲ။ သခင်ဆပ်တို့ စစ်တပ်များ၏ အရေအတွက် သည် ပိုမို များလာမြဲ။

သို့ရာတွင် သည်အချို့တွင်မူကား သခင်ဆပ်တို့ ကို ကြည့်ရသည်မှာ အရေးလှပုံ မပေါ်။ လှည်းပေါ်တွင် သေနက်သည့် အလောင်း လေးလောင်းသည် အရှေ့အိန္ဒိယ ကုမ္ပဏီပိုင် စစ်တပ်များမှ အရာရှိများ ဖြစ်သည်။ သခင် ဆပ်များသည် အသတ် ခံလိုက်ရသည့် သူတို့ ရဲဘော် လေးယောက်ကိုပင် မြေမြှုပ် သင်္ဂြိုဟ်ခြင်း မပြုနိုင်။ မိန်းမ အဝတ်အထည်ဖြင့် ပျာယံပျာယာ ဖုံးအုပ်ကာ ကသောကမျော ထွက်ပြေးကုန်ကြပြီ။ သူတို့ ရဲဘော် များ၏ အလောင်းများကို ခွေးစာ ကျီးစာ လင်းတစာ ကျွေးပစ်ခဲ့ကြပြီ။ ကျန်သည့် လက်ဝတ်လက်စား၊ အဝတ် အထည်တို့ကို တောကြောင်တို့က ချွတ်ယူကြတော့ မည်။

သို့ဖြစ်လျှင် အမြဲတမ်း တောင့်တင်း၍ အမြဲတမ်း ဘေးမသိ ရန်မခ ရှိတတ်သည့် သခင်ဆပ်တို့သည်လည်း လုံခြုံမှု မရှိတော့။ မိမိ၏ ဝမ်းမနာသား ဖြစ်သည့် အက်ရှ်ဘာဘာ ခေါ် လူလေးကို ဒေလီမှ ဝေးရာ၊ သခင် ဆပ် အင်္ဂလိပ်များနှင့် ဝေးရာသို့ ခေါ်သွားမှ ဖြစ်တော့ မည်။

သိတာသည် နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ကာ ပျက် စီးနေသည့် တပ်နယ်မြေများကို ဖြတ်သန်းလာခဲ့သည်။ မီးလောင်ကျွမ်း မည်းနက်ကာ အမိုး ဟောင်းလောင်း ဖြစ်နေသည့် ဗိုလ်တဲများကို ကွေ့ရှောင်လာခဲ့သည်။ ပျက်စီးနေသော ပန်းခြံများ၊ မီးလောင်ကျွမ်းနေသော စစ်တန်းလျားများ၊ လက်နက် အပျက်အစီးပုံများ၊ သူများ မြေပေါ်တွင် လာရောက် ခေါင်းချကြသည့် အင်္ဂလိပ် သခင်ဆပ်တို့၏ သင်္ချိုင်းများကို ဖြတ်သန်းလာခဲ့သည်။

လားခွာသံက တဖြောက်ဖြောက်။ နဂျပ်ဝါး တူး မြောင်းပေါ်က တံတားကို ဖြတ်သည့်အခါတွင် လေးလေး ကန်ကန်။ ရေအိုင်ကလေး တစ်ခုထဲတွင် ရေသောက် နေကြသည့် ကြက်တူရွေး တစ်အုပ်သည် သူတို့ ခြေသံ များကြောင့် ကျည်ကျည်ကျာကျာ အော်မြည်၍ လန့်ပျံ သွားကြသည်။

ယခု တပ်မြေ နယ်နိမိတ်မှ ထွက်လာခဲ့ကာ လွင်ပြင်သို့ ရောက်လာခဲ့ပြီ။ တောထဲသို့ ရောက်လာခဲ့ပြီ။ လောကကြီးသည် မှုန်မှိုင်း တိတ်ဆိတ်နေသော လောက ကြီး မဟုတ်တော့။ အရုဏ်ကြောင့် ဝါလဲ့လဲ့ အသွေး တောက်ကာ ငှက်မြည်သံ၊ ရှဉ့်တစ်သံတို့ဖြင့် ဆူညံနေ သည်။

တူးမြောင်းကို ကျော်မိလျှင် လမ်းသည် တဖြည်း ဖြည်း ကျဉ်းလာ၏။ ခဏကြာလျှင် လမ်းကလေးသည် ကြံခင်းများနှင့် ပြောင်းခင်းများ ကြားက ဖြတ်သွားသည်။ ထို့နောက် ပန်ဂျပ်ပြည်သွား ပေတစ်ရာ လမ်းမကြီးကို ဘွားခနဲ တွေ့လိုက်ရ၏။

သို့ရာတွင် သူတို့နှစ်ယောက်သည် ပေတစ်ရာ လမ်းမကြီးအတိုင်း မလိုက်။ ပေတစ်ရာကို ကျော်ဖြတ် ကာ ကွင်းပြင်များထဲက လူသွားလမ်းကလေး အတိုင်း လိုက်လာခဲ့ရာ ဒဟီပူရ် ရွာကလေးသို့ ရောက်သည်။ လားကလေးသာ မပါလျှင် သည်လောက် ခရီးတွင်ဖွယ် ရာ မမြင်။ သို့ရာတွင် ပေတစ်ရာ လမ်းမကြီး ကွယ် သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သိတာသည် လားမျှော်မှ ဆင်းသည်။ ခြေကျင် လျှောက်သည်။

m ဖြင့် နေ့မွန်းတည့်ချိန်လောက် ရောက်သည့် သီတာစိတ်ပျက်သွား၏။ အကြောက်ကြောက် အလန့်အခါ၌ကား ဒေလီနှင့် တော်တော် ဝေးလာခဲ့လေပြီ။ သီတာသည် ရန်ကို စိတ်မချသေးသည့် အတွက် ရွာများနှင့် လမ်းသွားလမ်းလာများကို မတွေ့အောင် မကြာခဏ ရှောင်ကွင်း လာခဲ့သဖြင့် ထင်သလောက် ခရီးမတွင်လှ။

လူလေး အက်ရိုဘာဘာသည် သူ့ အမေထံမှ ဆံပင်နက်နက်ကို အမွေရခဲ့ပြီး တပ်စခန်းများထဲတွင် နေခဲ့သဖြင့် နဂိုက ညိုသည့် သူ့အသားသည် အိန္ဒိယ လူမျိုး တစ်ယောက်၏ အသားကဲ့သို့ ညိုလျက် ရှိသည့် တိုင် မျက်လုံးများက ပြာလဲ့လဲ့။ ထို့ကြောင့် လမ်းသွားလမ်းလာ တစ်ယောက်ယောက်က အင်္ဂလိပ်ကလေး တစ်ယောက်ဟု ထင်သွားကာ သတ်မသွားဟု မည်သူမျှ တာဝန်မခံနိုင်။ ထို့ပြင် ကလေး ဆိုသည်ကလည်း အခက်သား။ သူ ဘာလုပ်၍ ဘာပြောမည် ဆိုသည်ကို မည်သူမှ ကြိုတင် ပြောနိုင်သည် မဟုတ်။ အက်ရိုဘာဘာ ကိုယ်တိုင်က အင်္ဂလိပ်ကလေး တစ်ယောက်ဟု ပြောလိုက်မှဖြင့် ဒုက္ခ။ ဒေလီမြို့နှင့် မဝေးမချင်း၊ မီးရတ် သူပုန်တွေနှင့် မဝေးမချင်း သီတာ စိတ်မအေးနိုင်။

ထိုအထဲတွင် ဂျူခင်း ပဲခင်းတွေကလည်း သိပ် မသန်ကြသေးသည့် အတွက် သူတို့ကို အကာအကွယ် မပေးနိုင်။ သို့ရာတွင် ကံကောင်းသည်က သည်နေရာ တစ်ဝိုက်တွင် လျှိုမြောင်ကလေးတွေ၊ ချပ်ကြားကလေး တွေ ပေါသည်။ ချုံဖုတ်များနှင့် ကိုင်းတောကြီးတွေ ပေါ သည်။ လား တစ်ကောင်လုံး ပျောက်သွားအောင်ပင် အကာအကွယ် ပေးနိုင်သည်။

သို့တိုင် ဤနေရာတွင်လည်း အင်္ဂလိပ် သခင်ဆပ် တို့ ရောက်သွားသည့် အထောက်အထားများကို တွေ့ နေရသည်။ ယင်မမည်းရိုင်းတွေ တဝီဝီ ပျံနေသည့် အင်္ဂလိပ် အိန္ဒိယ ကပြား တစ်ဦး၏ အလောင်းကို တွေ့ လိုက်ရ၏။ ကြည့်ရသည်က အစိုးရ ရုံးတစ်ရုံးမှ စာရေး ဖြစ်ဟန် တူသည်။ သူလည်း ချုံဖုတ်ထဲတွင် တွေ့ရသည့် သခင်မ ဝဝကြီးကဲ့သို့ပင် ကိုင်းတောထဲတွင် တွားသွား လာရင်း သေသွားခဲ့ဟန် တူသည်။ သို့ရာတွင် သူက ဒဏ်ရာကြီးနှင့်။ သည်ဒဏ်ရာကြီးဖြင့် သည်လောက်ဝေး ဝေး ဘယ်လို ဘယ်ပုံ ရောက်လာသည် မသိ။

သည်လမ်းအတိုင်း ထွက်ပြေးလာသူမှာ သူတို့ နှစ်ယောက်သာ မဟုတ်။ သူတို့ ရှေ့တွင်လည်း ထွက် ပြေးလာသူတွေ ရှိသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည့် အခါတွင်

လန့်ဖြင့် ထွက်ပြေးလာသော ဖာရင်ဂီ (နိုင်ငံခြားသား) များကို မြင်ရလျှင် တိတ်ဆိတ် အေးချမ်း ငြိမ်သက် သည့် ရွာကလေးများတွင် ကောလာဟလတွေ ပေါ်ကြ တော့မည်။ ပုန်ကန်သူ စစ်ဗာရီများကို ကျေးလက်လူထု ကလည်း ထောက်ခံကြတော့မည်။

ဒေလီတွင် ဖြစ်နေသည့် ထိုသတင်းများကို ကြား ဟန် မတူသေးဟု ထင်သဖြင့် ထိုလမ်း ထိုရွာများဘက် သို့ လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ယခုတော့ သီတာ မှားပြီ။ လမ်းဘေး ကိုင်းတောစပ်တွင် တွေ့ရသည့် အလောင်း သည် မနေ့ကတည်းက သည်နေရာသို့ ရောက်လာခဲ့ဟန် တူသည်။ သည်နေရာသို့ သည်ဒဏ်ရာကြီးဖြင့် ရောက် လာခဲ့လျှင် သူ့ကို တစ်ယောက်ယောက် ခေါ်လာခဲ့၍သာ ဖြစ်ရမည်။ ခွေးအများ၊ လင်းတများနှင့် ယင်မမည်းရိုင်း တို့ လက်သို့ ဝကွက် အပ်ထားခဲ့ခြင်း မပြုမီ သေသူ၏ မျက်နှာကို လက်ကိုင် ပဝါကလေးပင် အုပ်ပေးခဲ့သေး သည် မဟုတ်လော။

သီတာသည် လားကို ဆက်မောင်း၏။ လူလေး စိတ်ပြေလက်ပျောက် ဖြစ်စေရန်နှင့် သူ့ကိုယ်သူ အား ပေးရန် အတွက် သူ ပြောနေကျ ဖြစ်သည့် သာယာ လှပ သော တောင်ခြေ ချိုင့်ဝှမ်း လွင်ပြင် အကြောင်း ပုံပြင် ကိုပင် ပြောပြလာခဲ့သည်။ သူ ပြောသည့် ပုံပြင်ထဲက တောင်ခြေ ချိုင့်ဝှမ်း လွင်ပြင်တွင် မည်မျှ သာယာသည့် အကြောင်း၊ မည်မျှ လှပသည့် အကြောင်း၊ ပန်းပွင့်တွေ သစ်သီးတွေ မည်မျှ ဝေဆာသည့် အကြောင်း။ တစ်နေ့ တွင် သူတို့နှစ်ယောက် ရောက်သွားပြီး သေတပန်သက် ဆုံး အေးချမ်းစွာ နေထိုင်သွားကြမည့် အကြောင်း။

မှောင်စပျိုးသည့် အခါတွင် သူတို့နှစ်ယောက် သည် ပေတစ်ရာ လမ်းမကြီးနှင့် တော်တော် ဝေးလာ ခဲ့ကြပြီ။ သည်နားတစ်ဝိုက်က ရွာတစ်ရွာတွင် ဝင်နား လျှင်မူ စိတ်ချရကောင်းသည်။ မီးကလေးတွေ တလက် လက် မြင်ရသဖြင့် ဈေးဆိုင်ကနားတို့ ရှိဟန်တူသည်။ မုန့် ပူပူနွေးနွေးနှင့် နွားနို့ ကောင်းကောင်း ရလျှင် ဟန် ကျပြီ။ လူလေး အက်ရိုဘာဘာသည် မောလည်း မောလှ ပြီ။ အိပ်လည်း အိပ်ချင်ပြီ။ လားကိုလည်း အစာရေစာ တိုက်ကျွေးဖို့ လိုနေပြီ။ သီတာ ကိုယ်တိုင်လည်း ပင် ပန်းလှပြီ။

ထိုနေ့ညက သူတို့နှစ်ယောက်သည် စေတနာ ကောင်းသော လယ်သမား တစ်ဦး၏ တစ်ဖက်ရပ် နွား

တင်းကုပ်ကလေးထဲတွင် အိပ်ရ၏။ နွားတင်းကုပ်ကလေးထဲတွင် သူတို့နှစ်ယောက်၊ လားတစ်ကောင်၊ နွားမတစ်ကောင် စုပြုံ အိပ်ခဲ့ရသည်။ သိတာက သူ့ကိုယ်သူ ဂျပုန်ဒါရွာမှ ပန်းပဲဆရာ တစ်ဦး မိန်းမဟု ပြောသည်။ လူလေး အက်ရှ်ဘာဘာကိုမူ သူ့ယောက်ျား၏ အစ်ကိုသား၊ မိဘမဲ့ ဖြစ်သည်ဟု ပြောသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် အက်ဂါရာမှ ဘုရားဖူး ပြန်လာကြခြင်း ဖြစ်သည်ဟု လုပ်ဇာတ်ထွင်သည်။

သိတာသည် မုန့်ပူပူနွေးနွေးနှင့် ကျွဲနို့ကို ဈေးမှ သွားဝယ်၏။ ဈေးထဲ ရောက်တော့ ကြောက်စရာ ကောလာဟလ သတင်းစုံကို ကြားရသည်။ သတင်းတွေက တစ်ခုမှ မကောင်း။ လူလေး အိပ်ပျော်သွားသည့်အခါ၌ သိတာသည် ရွာက အမျိုးသမီးများနှင့် အတူ ကောက်တလင်း အစပ်တွင် ထိုင်၍ သတင်းပေါင်းစုံကို ပြောကြသည်။

တင်းကုပ်ထဲသို့ ပြန်ရောက်သည့် အခါကျမှ သိတာသည် ကြားရသည့် သတင်းများကို အနုလုံပဋိလုံ ပြန်စဉ်းစားမိ၏။ မနက်က ဂူဂျာရတီ အမျိုးသား တစ်သိုက် သူတို့ ရွာကလေးသို့ ရောက်လာကာ ဒေလီတွင် ပုန်ကန် ထကြွကုန်ကြပြီ ဖြစ်ကြောင်း ပြောသွားကြသည်။ ညနေပိုင်းသို့ ရောက်သော် ကသိယ တံခါးတွင် သူပုန်ဘက်သို့ လိုက်ပါသွားကြသည့် အမှတ် ၅၄ တိုင်းရင်း တပ်ရင်းမှ စစ်ဗာရီ ငါးယောက် ရောက်လာကြကာ ဒေလီတွင် သူပုန်ထပြီ ဆိုသည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်ကြောင်း၊ အချို့ သူပုန်တပ်များမှာ ဆာရ်ဒါနာနှင့် မပေန်ဂါသို့ ချီတက်သွားကြပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ အရှေ့အိန္ဒိယ ကုမ္ပဏီ အစိုးရ၏ အုပ်ချုပ်ရေးသည် ပျက်စီးသွားပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ ယခုအချိန်တွင် ဒေလီမြို့ကို မဂိုမင်း အဆက်အနွယ် တစ်ဦးက အုပ်ချုပ်လျက် ရှိကြောင်းဖြင့် ပြောပြကြသည်။ သတင်းက အပြည့်အစုံ။ ရွာက လူများ ပြန်ပြောသည်ကို ကြားရသဖြင့် တစ်ကြောင်း၊ မီးရတ် ပေတစ်ရာလမ်း ပေါ်တွင် သူပုန် မြင်းတပ်ရင်းကြီး ဖြတ်သန်းသွားသည်ကို သူ့ကိုယ်တိုင် မြင်ခဲ့ရပြီ ဖြစ်သည့် အတွက်ကြောင့် တစ်ကြောင်း သိတာသည် သူတို့စကားကို လက်ခံလိုက်ပြီ။

ရွာသားများ၏ အဆိုအရ မီးရတ်တွင် ရှိသည့် အင်္ဂလိပ်များ အားလုံးကို သူပုန်တို့က သတ်ပစ်လိုက်ကြပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ ဒေလီတွင်လည်း တပ်နယ်မြေများနှင့် အရပ်ထဲ ရှိသည့် အင်္ဂလိပ်များ အားလုံးကို သတ်ဖြတ်

ပစ်လိုက်ပြီ ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် သိရ၏။ မနေ့ မနက်က ယမုန်နာ မြစ်ကူး တံတားတွင် သူ ကြားခဲ့ရသည်နှင့် အတူတူ။

ဒေလီနှင့် မီးရတ် မြို့များတွင်မက စစ်ဗာရီ သူပုန်တို့သည် အိန္ဒိယပြည် တစ်ပြည်လုံးတွင် မည်သည့် ဖာရင်ဂီတို့ကိုမှ အရှင် ထားတော့မည် မဟုတ်ကြောင်း၊ ကလေးငယ်များကိုလည်း ခြွင်းချန်ထားမည် မဟုတ်ကြောင်း၊ ထွက်ပြေးသူများကိုလည်း လိုက်လံ သတ်ဖြတ်လျက် ရှိကြောင်း၊ တောထဲသို့ ထွက်ပြေး ပုန်းအောင်းနေကြသူများမှာလည်း ကျားစာ ဖြစ်မည် ဖြစ်ကြောင်း၊ သို့မဟုတ်လျှင်လည်း အစာရေစာ ငတ်သည့်ဒဏ်၊ ရာသီဥတုဒဏ်တို့ကြောင့် သေကြေ ပျက်စီးကြတော့မည်သာ ဖြစ်ကြောင်း။

သခင်ဆပ်တို့၏ ခေတ်သည် ကုန်ဆုံးသွားပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ လေပြင်းတိုက်လျှင် ဖုန်မှုန့်တို့ လွင့်ကြရသကဲ့သို့ သခင်ဆပ်တို့သည်လည်း ထွက်ပြေးကြရတော့မည် ဖြစ်ကြောင်း၊ အရှေ့အိန္ဒိယ ကုမ္ပဏီသည် ပလာဆီတိုက်ပွဲဖြင့် အိန္ဒိယပြည်ကြီးကို အောင်နိုင်ခဲ့သော်လည်း ယခု အိန္ဒိယ တိုင်းရင်းသားတို့က လက်စားချေလိုက်ပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ အိန္ဒိယပြည်ကို အရှေ့အိန္ဒိယ ကုမ္ပဏီက သိမ်းပိုက်ခဲ့ပြီး အနှစ်တစ်ရာကြာတွင် အရှေ့အိန္ဒိယ ကုမ္ပဏီသည် အိန္ဒိယမှ ထွက်ပြေးရမည်ဟု တဘောင် ပေါ်ခဲ့ကြောင်း၊ ယခု မိမိတို့ အနေဖြင့် အခွန်အတုတ်တို့ကို ပေးရတော့မည် မဟုတ်ကြောင်း စသဖြင့် ပြောဆိုကြသည်။

‘စမစ်ဆပ်ကော သေပြီပေါ့’ ဟု ရွာသား တစ်ယောက်က တအံ့တသြဖြင့် မေးသည်။ စမစ်မှာ သူတို့ ခရိုင် အရာရှိ တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူတို့ ရွာသားများမှာ အင်္ဂလိပ် ဆို၍ သူ တစ်ယောက်ကိုသာ မြင်ဖူးခြင်း ဖြစ်၏။

‘သူကကော ဘာသားနှင့် ထုထားတာမို့လဲကွ၊ ဒီလောက်ဆို သေရောပေါ့၊ ဒူဂါဒတ်စ်က ပြောတယ်၊ သောကြာနေ့တုန်းက တိုင်းမင်းကြီးနှင့် တွေ့ဖို့ ဒေလီကို တက်သွားသတဲ့၊ ကျောက်ပေါက်မာ သက်သက်နှင့် စစ်ဗာရီ ပြောသွားတယ် မဟုတ်လား၊ ဒေလီမှာ အင်ဂရေစီ ဆိုလို့ တစ်ယောက်မှ မကျန်တော့ဘူးတဲ့၊ အကုန်အသတ်ခံရသတဲ့၊ ဒီလောက်ဆို ဘယ်ရှိတော့မလဲ၊ ကောင်းတယ်ကွာ၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ ဒီကောင်တွေ သေကုန်မှ အေးမယ်’

သိတာသည် သူတို့ စကားများကို နားထောင်ပြီးနောက် လူချင်းခွဲကာ ဈေးသို့ နောက်တစ်ခေါက် ပြန်လာ၏။ ဈေးမှ မြေအိုး တစ်လုံး ဝယ်သည်။ ထို့နောက် အသားပေါ်တွင် စွဲသည့် သစ်ခေါက် ဆိုးဆေးတွေကို ဝယ်သည်။ ညက စိမ်းထားလိုက်လျှင် မနက်လင်းသည်နှင့် အဆင်သင့် ဖြစ်လေပြီ။

သိတာသည် လူတွေ မနိုးခင် လူလေး အက်ရှ်ကို အိပ်ရာမှ နှိုးကာ တစောင်း ချုံကွယ် တစ်ခုသို့ ခေါ်လာခဲ့၏။ ချုံကွယ်သို့ ရောက်လျှင် လူလေး အက်ရှ်၏ကိုယ်မှ အဝတ်အစားများကို ချွတ်ပစ်လိုက်သည်။ ဝမ်းဖတ် တစ်ဖတ်ဖြင့် သူတစ်ကိုယ်လုံးကို သုတ်လိမ်းပေးသည်။

ယခု အချိန်မှ စ၍ သူ့အမည်ကို အက်ရှ် အစား အိန္ဒိယ အမည် ဖြစ်သည့် အရှောဟု အမည်ပြောင်းလိုက်ကြောင်း တတွတ်တွတ် ပြောလျက် ရှိ၏။

‘မမေ့နှင့်နော် လူလေး၊ လူလေး နာမည်က အရှောတဲ့၊ မမေ့နှင့်နော် သိလား’

‘ဘာလုပ်မလို့လဲ၊ ရုပ်ဖျက်တမ်း ကစားမလို့လား’

‘အေး ဟုတ်တယ်၊ ကစားနည်း တစ်မျိုးပေါ့၊ ရုပ်ဖျက်တမ်း ကစားတာ၊ လူလေးရဲ့ နာမည်က အရှောတဲ့၊ ပြီးတော့ အမေ့သားလို့ ပြောရမယ်၊ အဖေ သေပြီလို့ပြော နားလည်လား၊ ကံ ပြောစမ်း လူလေး၊ နာမည် ဘယ်သူလဲ’

‘အရှော’

သိတာသည် အက်ရှ်ကို ပွေ့ဖက် နမ်းရှုပ်ကာ သူ့ကို လူတွေက ဟိုမေး သည်မေး မေးလျှင် မဖြေဖို့ အကြောင်း ပြောဆိုကာ နွားတင်းကုပ်ထဲသို့ ပြန်ဝင်လာခဲ့ကြသည်။

အစားအသောက်ကို ခပ်သုတ်သုတ် စားကာ လယ်သမားကြီးအား တည်းခိုခ ပေးပြီးနောက် သူတို့ နှစ်ယောက်သည် လယ်ကွင်းများကို ဖြတ်၍ ခရီး နှင့် ခဲ့ကြ၏။ မွန်းတိမ်သို့ ရောက်သည့်အခါတွင် ရွာနှင့် တော်တော် ဝေးလာခဲ့ပြီ။ ဒေလီနှင့် မီးရတ်မြို့မှ အဖြစ် အပျက်များသည်လည်း သူတို့ မှတ်ဉာဏ်တွင် မှန်ဝါးစပြုလာခဲ့ပြီ။

‘ခု အမေတို့ မြောက်ပိုင်းက မဒန်းကို ရောက်အောင် သွားမယ်လေ၊ မြောက်ပိုင်းမှာတော့ အေးဆေးမှာပါ’

‘အမေ ပြောတဲ့ တောင်ကြားက ရွာကလေး ဆိုတာလား၊ ကျွန်တော့်ကို ခဏ ခဏ ပြောနေတဲ့ တောင်ကြားရွာကို ရောက်တော့မှာပေါ့၊ ဟုတ်လား’

‘ခုတော့ မရောက်သေးဘူးလေ၊ တစ်နေ့နေ့တော့ ရောက်မှာပေါ့၊ အဲဒီ တောင်ကြား ရွာကလေးကလည်း မြောက်ဘက်မှာ ရှိတယ်၊ ဒါကြောင့် အမေတို့ မြောက်ဘက်ကို သွားနေကြတာပေါ့’

သိတာတို့ နှစ်ယောက် ထွက်ပြေးလာခဲ့ကြသည်မှာ ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရလိမ့်မည်။ သူတို့ နောက်တွင် အိန္ဒိယ ပြည်ကြီးသည် ဆူပွက် ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ အဂ္ဂါရာ၊ အလီပူရ၊ နီမတ်၊ နုဆီရာဗတ်၊ လပ်ကနောင် စသည့် မြို့များ၊ တပ်နယ်မြေများနှင့် တကွ အိန္ဒိယပြည်ကြီး တစ်ခုလုံးသည် အင်္ဂလိပ်တို့ကို ပုန်ကန် တိုက်ခိုက်နေလေပြီ။

ကောင်ပူရမြို့တွင် ကွယ်လွန်သူ စော်ဘွား၏ မွေးစားသား နာနာသည် အင်္ဂလိပ်တို့ကို ပုန်ကန်ကာ မြို့ကို သိမ်းလိုက်၏။ အင်္ဂလိပ်တို့က တပ်နယ်မြေထဲမှ မထွက်ဘဲ ကတုတ်ကျင်းျား တူး၍ ခုခံကြ၏။ နာနာသည် တပ်နယ်မြေကို ဝိုင်းပိတ် ထားလိုက်၏။ အရက် နှစ်ဆယ်မြောက်သည့် အခါတွင် နာနာသည် အင်္ဂလိပ်များအား အေးချမ်းစွာ ထွက်သွားခွင့် ပေးလိုက်သည်။

တပ်ထဲမှ အင်္ဂလိပ်များသည် လက်နက်ချ၍ ထွက်လာကာ မြစ်တွင် ဆိုက်ကပ်ထားသည့် လှေများ ပေါ်သို့ တက်ကြသည်။ သူတို့လှေများ ကမ်းမှ ခွာသည့် အခါတွင် ကမ်းပေါ်မှ သူပုန်များက လှေများကို သေ နတ်များဖြင့် ဝိုင်းပစ်ကြသည်။ လှေများကို မီးရှို့ပစ်ကြသည်။ ကမ်းသို့ ကူး၍ လွတ်မြောက်လာသူများကို သုံ့ပန်း အဖြစ် ဖမ်းဆီးသည်။ ယောက်ျားများကို ပစ်သတ်ပြီး အမျိုးသမီးနှင့် ကလေးငယ် နှစ်ရာတို့အား (တပ်မြေထဲတွင် မူလက အမျိုးသမီးနှင့် ကလေးပေါင်း တစ်ထောင်ခန့် ရှိသည်။) အကျဉ်းတိုက် ကလေးထဲတွင် လှောင်ပိတ်ထားပြီး နောင်တွင် နာနာ၏ အမိန့်အရ ဓားဖြင့် ခုတ်သတ်ပစ်ကြသည်။ အလောင်းများနှင့် ဒဏ်ရာ ရသူများကို အနီးရှိ ရေတွင်းများထဲသို့ ပစ်ချခဲ့ကြသည်။

ပါမောက္ခ ဟိလာရီ၏ အစီရင်ခံချက်ထဲတွင် ဖော်ပြခဲ့သည့် ဂျန်စီ စော်ဘွားကတော် လက်ရှမ်းဘို့စ်သည် ရုပ်ချောသည်။ ငယ်လည်း ငယ်သည်။ သားသမီး

မရှိသဖြင့် သူ့ ပစ္စည်းများကို အမွေ ဆက်ခံစေရန် မွေးစား သားသမီး ထားခွင့် လျှောက်သည်။ သို့ရာတွင် အရှေ့ အိန္ဒိယ ကုမ္ပဏီသည် မဟာဒေဝီ၏ ပစ္စည်းများကို သိမ်းချင်သည့် အတွက် မွေးစားခွင့် မပေးခဲ့။ ဤတွင် ဂျန်စီ မဟာဒေဝီသည် သူပုန်တို့ကို ခေါင်းဆောင်ကာ မြို့ကို သိမ်းပိုက်ပြီးနောက် တပ်နယ်မြေထဲရှိ အင်္ဂလိပ်များ အားလုံးကို အစုလိုက် အပြုံလိုက် သတ်ဖြတ်ပစ်ခဲ့သည်။

ထိုစဉ်က ပါမောက္ခ ဟိလာရီက 'ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် သားသမီး မွေးစားတာပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ မွေးစားခွင့် မရှိရမှာလဲ၊ လူတွေကကော ဘာဖြစ်လို့ ခံနေကြရသလဲ၊ တစ်ခုခုတော့ လုပ်မှာပေါ့' ဟု သူတပည့် အက္ကဘာခန်ကို ပြောခဲ့သည်။ ယခု ဂျန်စီ မဟာဒေဝီသည် ထိုတစ်ခုခုကို လုပ်ခဲ့လေပြီ။ အိန္ဒိယပြည် ဘုရင်ခံချုပ်နှင့် အရှေ့အိန္ဒိယ

ကုမ္ပဏီမှ ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးများ၏ မတရားမှု၊ အဓမ္မမှုကို မဟာဒေဝီသည် ပို၍ အဓမ္မကျသော အပြုအမူဖြင့် ကြွေးပြန်ဆပ်ခဲ့ပြီ။ ထိုတိုက်ပွဲတွင် အင်္ဂလိပ် အမျိုးသားများ သာမက အမျိုးသမီးများနှင့် ကလေးများကိုပါ ကြီးဖြင့် ပူးချည်ပြီး တစ်ပြည်လုံး သတ်ပစ်ခဲ့သည်။ ကလေးများ၊ အမျိုးသမီးများနှင့် အမျိုးသားများကို အစီအစဉ်လိုက် ကြီးချည်၍ သတ်ခဲ့သည်။

ဤလေကို ပင့်သူမှာ 'ရွှန်' ကုမ္ပဏီဟု ခေါ်ကြသည့် အရှေ့အိန္ဒိယ ကုမ္ပဏီ ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် သီတာနှင့် အက်ရှ်တို့ကဲ့သို့သော အပြစ်မဲ့ လူပေါင်းများစွာတို့သည် ထိုလေပြင်းမှ ပေါ်ပေါက်လာသော လေမုန်တိုင်းကြီး၏ ဒဏ်ကို ခံလိုက်ကြရသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် မုန်တိုင်းထန်သော နေ့တစ်နေ့တွင် စာကလေးနှစ်ကောင်လို လွင့်ပါ သွားခဲ့ကြရသည်။

mgyoe.com

အခန်း ၃

အောက်တိုဘာလသို့ ရောက်ပြီ။ သူတို့နှစ်ယောက် ဂူးလ် ကုတ်သို့ ရောက်သည့်အခါတွင် သစ်ရွက်တို့ ရွှေ့ရောင် လဲ့လဲ့ ပြေးစပြုလေပြီ။ ဂူးလ်ကုတ်သည် ပန်ဂျပ်ပြည် နယ်စပ်တွင် ရှိသည့် မြို့ကလေး တစ်မြို့ ဖြစ်၏။ ထို နေရာတွင် လွင်ပြင် ဆုံးသွားကာ ပါပင်ဂျား တောင် ခြေကို စတွေ့ရသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် တဖြည်းဖြည်း လာခဲ့ကြ ရခြင်း ဖြစ်၏။ အများအားဖြင့် ခြေကျင်ခရီး လာခဲ့ ကြရခြင်း ဖြစ်သည်။ မေလထဲတုန်းက သူတို့ စီးလာ သည့် လားကလေးကို စစ်ဗာရီ တစ်စုက သိမ်းသွား သဖြင့် သူတို့တွင် လားလည်း မရှိတော့။ နေ အလွန် ပူသဖြင့် နေမထွက်မီ သို့မဟုတ် နေဝင်ပြီး နောက်မှသာ ခရီးတွင်အောင် သွားနိုင်သည်။

သူတို့ လားကလေးကို သိမ်းသွားကြသည့် စစ် ဗာရီများမှာ အမှတ် ၃၈ တိုင်းရင်းသား ခြေလျင် တပ် ရင်းမှ ဖြစ်၏။ ထိုတပ်ရင်းသည် မီးရတ်ကို အမှတ် ၃ မြင်းတပ်ရင်းက သိမ်းပိုက်လိုက်သည့် နေ့မှ စ၍ ဖရိုဖရဲ ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့ တပ်သားများသည် လုယက်၍ ရသမျှသော ပစ္စည်းတို့ကို ယူကာ အိမ်သို့ ပြန်ကြသည်။ ဒေလီတွင် ပုန်ကန် ထကြွကြသည့် အကြောင်း၊ နောက်ဆုံး ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် ဖာရင်ဂီ အမျိုး သား နှစ်ယောက်နှင့် အမျိုးသမီးနှင့် ကလေး ငါးဆယ် တို့ ဘုရင့် နန်းတော်တွင် မည်သို့ အကျဉ်းချ ခံခဲ့ရပြီး မည်သို့ အသတ် ခံခဲ့ကြရကြောင်းကို မြန်ရေရှက်ရေ ပြောတတ်ကြသည်။

‘ကျုပ်တို့ တိုင်းပြည်မှာ နိုင်ငံခြားသား ဖာရင်ဂီ တွေကို တစ်ယောက်မှ ထားလို့ မဖြစ်ဘူးဗျ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့ စစ်သားတွေကတော့ အမျိုးသမီးတွေနှင့် ကလေး တွေကို မသတ်ပါဘူး။ သူတို့ခမျာ သေမတတ် ကြောက် လန့်နေကြပြီပဲ။ ဘာသတ်နေစရာ လိုသေးသလဲ။ အမှောင်

ထဲမှာလည်း အကျဉ်းကျ၊ အစာ ရေစာကလည်း ငတ်နေ တော့ မြော့မြော့ပဲ ကျန်တော့တယ်။ ဘုရင့်ရဲ့ နန်းတော် အမှုထမ်းတွေကလည်း အမျိုးသမီးတွေနှင့် ကလေးတွေ ကို သတ်တာ မကြိုက်ဘူး။ အမျိုးသမီးနှင့် ကလေးတွေ ကို သတ်တာ၊ သဲ့ပန်းတွေကို သတ်တာဟာ ကျုပ်တို့ မှုဆလင် ဘာသာတရားတော်နှင့်လည်း မကိုက်ညီဘူး။ ဒါပေမဲ့ မိဇာမာဂျလီက သူတို့ အသက်ကို ကယ်မယ် လုပ်တော့ လူအုပ်ကြီးက မကယ်ရဘူးတဲ့။ ကယ်မယ့်လူ ကို သတ်ပြီး သူ့သွေးကို သောက်မယ်လို့ အော်ကြတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ဘယ်နေလို့ ရတော့မလဲ။ ဘုရင့် နန်း တော် အမှုထမ်းတွေက ဓားတွေကို ထုတ်ပြီး သူတို့ကို သတ်ပစ်လိုက်ရတယ်’

‘ဘုရား... ဘုရား၊ အကုန်လုံးကို သတ်ပစ်လိုက် သလား။ ကလေးတွေက ဘာလုပ်နိုင်မှာတဲ့လဲတော်။ ကလေးတွေရဲ့ အသက်ကိုတောင် ချမ်းသာ မပေးကြ တော့ဘူးတဲ့လား’

သိတာက အသံ တုန်တုန်ဖြင့် မေး၏။ စစ် ဗာရီက

‘ဘာဖြစ်လို့ ချမ်းသာပေးရမှာလဲဗျ။ မြွေပွေးကို အငယ်ကလေး ဆိုပြီး မသတ်ဘဲ နေလို့ ရမလား’

သိတာသည် သူနှင့် မလှမ်းမကမ်း ဖုန်ထဲတွင် ဆော့နေသည့် မြွေပွေးကလေး တစ်ကောင် ဖြစ်သော အက်ရှ်ဘာဘာကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။

အခြား စစ်ဗာရီ တစ်ယောက်က

‘ဟုတ်တာပေါ့၊ မသတ်လို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။ သူတို့ကို မသတ်ဘဲ လွှတ်ပေးလိုက်ရင် ကြီးလာတော့ မြွေပွေးကလေးတွေ ထပ်ပေါက်ဦးမယ် မဟုတ်လား။ တစ်နေ့မှာ ဒီကောင်ကလေးတွေဟာ သူခိုးတွေ၊ ဓားပြ တွေ၊ ကျုပ်တို့ကို ဖိနှိပ်သူတွေ ဖြစ်လာဦးမှာပဲ။ ဒီစော့ အပြတ် ရှင်းပစ်တာပဲ ကောင်းတယ်’

ထိုစစ်ဗာရီက ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် သိတာတို့ စီးလာသည့် လားကလေးကို သိမ်းသည်။ သိတာက ကန့်ကွက်သည်တွင် သိတာ ခေါင်းကို သေနတ်ဒင်ဖြင့် ရိုက်ချလိုက်၏။ သိတာကို ကာကွယ်ရန် ကျားသစ်ကလေး တစ်ကောင်ကဲ့သို့ ပြေးဝင်လာသော အက်ရှ်ကို စစ်ဗာရီ တစ်ယောက်က ကောက်ယူကာ ဆူးချုံထဲသို့ ပစ်ချလိုက်သည်။ အက်ရှ် တစ်ကိုယ်လုံးတွင် ခြစ်ရာတွေ၊ ပွန်းရာပဲ့ရာတွေ ပြည့်လျက်။ အက်ရှ်က သွေးအလိမ်းလိမ်းဖြင့် ငိုယိုလျက်။ ချုံထဲမှ ထလာသည့် အခါတွင် လမ်းပေါ်တွင် သတိမေ့ လဲကျနေသော သိတာကို တွေ့ရ၏။ စစ်ဗာရီများနှင့် လားကလေးမှာ အဝေးတွင် မှန်မှန်ပျံ့ပျံ့သာ မြင်ရတော့သည်။

ထိုနေ့သည် သူတို့နှစ်ယောက် အဖို့ ကံဆိုးမိုးမှောင် ကျသည့်နေ့ ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် သိတာ အထုပ်ထဲက ပစ္စည်းကလေးများကို ယူမသွားသဖြင့် တော်သေးသည်ဟု ဆိုရမည်။ စုတ်ပြတ်နေသော ကလေး တစ်ယောက်နှင့် မိန်းမ တစ်ယောက်တို့၏ အထုပ်ထဲတွင် အဖိုးထိုက် အဖိုးတန် ပစ္စည်း ပါမည် မဟုတ်ဟု သူတို့ ထင်ပုံရသည်။ အထုပ် အောက်ဆုံးတွင် ပါမောက္ခ ဟိလာရီ၏ အိပ်ရာအောက်မှ တွေ့ရသည့် ရွှေဒင်္ဂါးပြားတွေ ပါလာခဲ့သည်။ သိတာသည် ရွှေဒင်္ဂါးများကိုသာ သားရေ အိတ်စုတ်ကလေးဖြင့် ထည့်ကာ အဝတ်ထုပ်အောက်ဆုံးတွင် ထိုးထည့်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

သိတာသည် သတိ ပြန်ရလျှင်ရချင်း အထုပ်ထဲမှ ရွှေဒင်္ဂါးများကို ထုတ်ကာ သူ့ ဆာရီအောက်ခါးကြားတွင် ကျစ်ကျစ်ပါအောင် စည်းထားလိုက်၏။ ခါးထဲတွင် ခိုးလိုးခုလု ဖြစ်နေသည်တော့ အမှန်။ သို့ရာတွင် အထုပ်ထဲ ထားရသည်ထက်မူ စိတ်ချရသည်။ ယခု သူတို့တွင် လားကလေးလည်း မရှိတော့သည့်အတွက် အထုပ်ကို သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် ရွက်ခဲ့ရတော့သည်။

သူတို့တွင် လားကလေး အလှ ခံလိုက်ရသည်ကမူ တော်တော် ထိခိုက်သည်။ လားကလေး မရှိတော့သည့် အတွက် လူလည်း ပင်ပန်းသည်။ စိတ်လည်း ပင်ပန်းသည်။ အက်ရှ်သည် ယခုအချိန်တွင် လားကလေးအပေါ် သံယောဇဉ် တွယ်နေလေပြီ။ သူ့ကိုယ်တွင် ဆူးတွေ ခြစ်မိသည့် ဒဏ်ရာကို သည်လောက် ဂရုမစိုက်နိုင်။ လားကလေး ပါသွားသည့် အတွက်မူ တော်တော် စိတ်ထိခိုက်ခြင်း ဖြစ်ရ၏။

သို့ရာတွင် လားကလေး မရှိတော့သည့် အတွက်ကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ အလှ ခံလိုက်ရသည့် အတွက်ကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ စစ်ဗာရီများ၏ စကားများကို ကြားလိုက်ရသည့် အတွက်ကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ မြို့ကြီးများနှင့် ရွာကြီးများကို သွားသည့် ပေတစ်ရာ လမ်းအတိုင်း သွားလျှင် လုံခြုံခြင်း မရှိ ဆိုသည့် အချက်ကမူ ထင်ရှားနေပြီ။ ထို့ကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက်သည် ပေတစ်ရာ လမ်းမကြီးများကို ရှောင်ကွင်းကာ လူသွားလမ်းကလေးများ အတိုင်း လိုက်ခဲ့ကြသည်။ ပြင်ပကမ္ဘာကြီးနှင့် အဆက်ပြတ်ကာ အထီးတည်း ရှိနေသော ရွာကလေးများကိုသာ ဖြတ်သန်းခဲ့ကြသည်။

တစ်ခါတစ်ရံတွင်မူ ဒေလီနှင့် မီးရတ်မြို့တို့တွင် တိုက်ခဲ့ကြသည့် မုန်တိုင်းကြီး၏ အဖျားသည် အလွန်ဝေးလံသီခေါင်သည့် တောရွာကလေးများ အထိပင် ရောက်လာတတ်သည့် အခါမျိုးလည်း တွေ့ရတတ်သေး၏။ တောထဲတွင် ဒဏ်ရာရကာ ငတ်ပြတ် ပုန်းအောင်းလျက် ရှိသည့် သခင်ဆပ်များကို တွေ့ခဲ့ရကြောင်း၊ လမ်းသွားလမ်းလာများထံမှ ရသမျှ အစာကို တောင်းစားကြကြောင်းဖြင့် ကြားရသည်။ တစ်ခါတွင်မူ သူပုန်တို့အောင်ပွဲ ခံနေသည်ဟု ကြားရသည့်အတွက် ဖရိုဖရဲနှင့် ဆယ်လီကုတ်တို့တွင်လည်း ပုန်ကန် ထကြွမှုများ ဖြစ်ကာ အင်္ဂလိပ် သခင်ဆပ်တို့ကို သတ်ဖြတ်ကြကြောင်း ဖြင့်လည်း ကြားရသေးသည်။

သိတာ၏ စိတ်ကူးမှာ အက်ရှ်ကို သူ့ဦးကြီးဝီလျံ ရှိရာ နယ်ခြားစောင့်တပ် ရှိသည့် မဒရပ်မြို့သို့ ခေါ်သွားရန် ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ဖရိုဖရဲနှင့် ဆယ်လီကုတ်လို မြို့ကလေးများမှာပင် အိန္ဒိယ တိုင်းရင်းသား စစ်ဗာရီတို့က ပုန်ကန် ထကြွနေကြပြီ ဆိုလျှင် ပုန်ကန်မှု မဖြစ်သည့် တပ်နယ်မြေ ဆို၍ ရှိဖွယ် မမြင်တော့။ သို့ဆိုလျှင် တိုက်ပွဲတွင် အသတ် မခံရသည့်တိုင် (ဤသည်မှာလည်း ဆယ်ရေးတစ်ရေးမျှသာ အခွင့်အလမ်း ရှိပါသည်။) သို့ပင် အဖြစ် ဖမ်းမိကာ အခုလောက်ဆိုလျှင် အသတ်ခံရပြီး ဖြစ်နေမည်မှာ ဗေဒင် မေးစရာ မလိုတော့။ အိန္ဒိယ တစ်ပြည်လုံးတွင် အင်ဂရေစီ ဆို၍ ယခု သူ့သား အရှေ့ အဖြစ် အမည် ပြောင်းလိုက်သည့် အက်ရှ် တစ်ယောက်သာလျှင် ကျန်တော့မည် ထင်သည်။

ယခုအချိန်တွင် သိတာသည် အက်ရှ်ကို လူလေးဟု လည်းကောင်း၊ တစ်ခါတစ်ရံတွင် သားဟု လည်း

ကောင်း ခေါ်တတ်သည်။ အက်ရှ်ကလည်း သူ့သား အဖြစ်ကို ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ ခံယူ၏။ တစ်ပတ်လောက် ကြာလျှင် သူတို့နှစ်ယောက်သည် ရုပ်ဖျက်တမ်း ကစား နေခြင်း မဟုတ်တော့ဘဲ တကယ့် သားနှင့် အမေလို ထင်မှတ်လာကြသည်။ အက်ရှ်ကလည်း အမေဟု ခေါ် ရသည်ကို နှစ်ခြိုက်နေလေပြီ။

သူတို့သည် ဆွာဝါလီ တောင်ခြေရင်း အတိုင်း မြောက်ဘက်သို့ လာခဲ့ကြ၏။ ပုန်ကန် ထကြွမှု သတင်း ကို ကောင်းကောင်း မကြားရတော့။ ထိုနယ်များတွင် ကောက်ပဲသီးနှံ အကြောင်း၊ ရာသီဥတု အကြောင်း၊ ရွာသူကြီးတို့က နှိပ်စက် ဗိုလ်ကျကြသည့် အကြောင်း များလောက်ကိုသာ ကြားရတော့သည်။

ဇွန်လ၏ ပူပြင်းသော နေ့ရက်များ နောက်တွင် မိုးစက်မိုးပေါက်များ ရောက်လာကြ၏။ မုတ်သုံရာသီ သည် ပပ်ကြားအက်နေသော အိန္ဒိယပြည် မြောက်ပိုင်း မှ လွင်ပြင်ကြီးများကို ရေဖွေးဖွေး ထနေသော လယ် ကွင်းပြင်ကြီးများ အဖြစ် ပြောင်းလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် ခရီး မတွင်လှ။ ခါတိုင်းလို တွေ့ရာ သစ်ပင်အောက် တွင်လည်း အိပ်၍ မဖြစ်။ လေမိုး လုံရာကို ရှာရသည်။ တည်းခိုခ ပေးရသည်။

သီတာက နှမြောသည်။ သည်ပိုက်ဆံကို လွယ် လွယ်သုံး၍ မဖြစ်။ ချွေချွေတာတာ သုံးမှ ဖြစ်မည်။ ထို ပိုက်ဆံများသည် အက်ရှ်၏ ပိုက်ဆံ ဖြစ်သည်။ သူ လူ လားမြောက်သည် အထိ သိမ်းဆည်း ထားရလိမ့်မည်။ သည်အထဲတွင် သွားရင်းလာရင်း ပိုက်ဆံ ပေါသည်ဟု အထင် မခံရအောင်လည်း လုပ်ရသေးသည်။ ကိုယ်က ပိုက်ဆံတွေ ဖောဖော သုံးပြုနေလျှင် ဓားပြကို ဖိတ်ခေါ် သကဲ့သို့ ရှိချိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် ပိုက်ဆံ ထုတ်ပေးလျှင် အကြွေ အနုတ်ကလေးများကိုသာ ထုတ်သုံး၏။ တော် တော်တန်တန်ကိုလည်း မရမက ဈေးဆစ်၏။

သီတာသည် အက်ရှ်ကို မိုးရေ မစိုအောင် တိုင်း ရင်းဖြစ် ခပ်ကြမ်းကြမ်း ပတ္တမြား တစ်စကို ဝယ်သည်။ အက်ရှ်က မိုးရေထဲတွင် သည်အတိုင်း ခေါင်းရေစိုခံ၍ သွားချင်သည်။ ဖိနပ် မပါဘဲ သွားချင်သည်။ အက်ရှ်၏ အဖေဘက်မှ ဘွားအေသည် အာဂျိုင်း အနောက်ဘက် ကမ်းခြေမှ စကော့ အမျိုးသမီး တစ်ယောက် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မိုးထဲလေထဲတွင် မျက်နှာကို မိုးရေစက်တွေ အပက်ခံ၍ သွားလာရသည်မှာ သူ့ဘွားအေ၏ သွေး ပါသည်ဟု ထင်မည်ဆိုက ထင်စရာ။ သို့ရာတွင် စင်စစ်

ထို့ကြောင့် မဟုတ်။ ကလေးပီပီ ရွှံ့တွေ ရေတွေထဲတွင် ဆော့ချင်သောကြောင့်သာ ဖြစ်၏။

မိုးရေတွေထဲတွင် အမြဲ သွားနေရသဖြင့် အက်ရှ် ၏ ကိုယ်တွင် လိမ်းထားသည့် ဆိုးဆေးတို့သည် စွန်း ကွက်ကုန်ကြကာ သူ့နဂို အသားရောင် ပေါ်လာ၏။ သီတာသည် ထိုအချက်ကို သတိပြုမိသည့်တိုင် ဆိုး ဆေးများကို နောက်ထပ် လိမ်းမပေးတော့။ သူတို့ နှစ် ယောက်သည် ဟိမဝန္တာ တောင်ခြေနားသို့ ကပ်လာခဲ့ ကြပြီ ဖြစ်သဖြင့် နောက်ထပ် ဆိုးဆေးများကို လိမ်းမပေး တော့။

တောင်ခြေက လူမျိုးစုများမှာ တောင်ပိုင်းသား များထက် အသားအရေ ကောင်းသည်။ မျက်လုံးက ပြာ ပြာ၊ ဆံပင်ကလည်း အနီ အညို အနက် စုံနေတော့ သည်။ သူ့သား အရှေ့ ခေါ် အက်ရှ်ဘာဘာသည် မြောက်ပိုင်းတွင် အထူးအဆန်း မဟုတ်တော့။ ရွာထဲမှ အသားဖြူဖြူ ဟိန္ဒူကလေးများနှင့် ကစားလျှင် သူကပင် ညိုနေသေးသည်ဟု ထင်ရ၏။ ထို့ကြောင့် သူ့ဝမ်းမနာ သား အရှေ့၏ လုံခြုံရေး အတွက်လည်း ပူပန်စရာ မလိုတော့။ အရှေ့ ခေါ် အက်ရှ်သည်လည်း ဘဝဟောင်း ကို မေ့သလို ဖြစ်နေသည် ထင်ရ၏။

စင်စစ်တွင်မူ အက်ရှ်သည် ဘဝဟောင်းကို မမေ့။ ဘဝဟောင်းကို ပြန်ပြောင်း မတွေ့လို မပြောလိုခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ အရှေ့တိုင်းတွင် ကလေးများသည် အလွန် လူဖြစ် မြန်ကြသည်။ အနောက်နိုင်ငံများတွင် သူတို့ အရွယ်များသည် အထက်တန်းကျောင်းများတွင် ကျောင်း တက်နေကြရစဉ် သူတို့မှာ ယောက်ျားကြီးတွေ၊ မိန်းမ ကြီးတွေ ဖြစ်ကုန်ကြပြီ။

ယခု အက်ရှ်သည် လူမမည် အရွယ်သာ ရှိသေး သည့်တိုင် သူ့ကို လူကြီးလို ဆက်ဆံခဲ့ကြသည်။ လေး ဖက် တွားတတ်သည့် အရွယ်က စ၍ သူ့အဖေ၏ စခန်း တွင် သူ့ကို လူကြီးသဖွယ် ဆက်ဆံခဲ့ကြသည်။ အင်ရ ပေး ခံခဲ့ရသည်။ အလိုလိုက် ခံခဲ့ရသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင် ကလည်း လူကြီးတွေထဲမှာ နေခဲ့ရသည်။ သူ့အဖေ ပါမောက္ခ ဟိလာရီနှင့် အဘ အက္ကဘာခန်တို့သာ မရှိ ခဲ့လျှင် အက်ရှ်သည် ပျက်စီးချင်းမလှ ပျက်စီးလှရော့ မည်။

သူ့အဖေ ပါမောက္ခ ဟိလာရီနှင့် အဘ အက္က ဘာခန်တို့သည် သွန်သင်ပုံချင်း ကွဲပြား ခြားနားကြသည့် တိုင် သူ့ကို အလိုလိုက် အမိုက် စော်ကားသည့် ဇာလေး

မျိုးမဖြစ်ရန် ကွပ်ညှပ်ခဲ့ကြသည်။ အဖေ ဟိလာရီက သူ့ကို လူပျင်း လူညံ့ မဖြစ်စေချင်။ ဉာဏ် အမြော် အမြင် ရှိသည့် လူတစ်ယောက် ဖြစ်စေချင်သည်။ အဘ အက္ကဘာခန်က သူ့ကို တပ်မှူးကောင်းကြီး တစ်ယောက်၊ စစ်ဗိုလ်ကြီး၊ ခေါင်းဆောင်ကြီး တစ်ယောက် ဖြစ်စေ ချင်သည်။ ငယ်ငယ်က အလိုလိုက် ခံခဲ့ရ၍ ပျက်စီးနေ သော ကလေး တစ်ယောက် ဆိုလျှင် သူတို့ မျှော်မှန်း သည့် လူမျိုး ဘယ်နည်းနှင့်မျှ မဖြစ်နိုင်။

အက်ရ်ကို ကလေးလေးလို ပုံပြောပြီး ကလေး လို သီချင်း ဆိုပြသူဟူ၍ သိတာ တစ်ယောက်သာ ရှိ၏။ အဘ အက္ကဘာခန်ကမူ ယောက်ျားလေး တစ်ယောက် သည် ယောက်ျား ပီသရမည်။ ပျော့တိ ပျော့ဖတ် စိတ် ကူးမျိုးတွေ မရှိရဟု သင်ကြားသည်။ ထို့ကြောင့် သီချင်း ဆိုပြခြင်း၊ ရောက်တတ်ရာရာ ကလေးစကားတို့ကို ပြော ခြင်း စသည့် ကိစ္စများသည် အက်ရ်နှင့် သူ့ မွေးစား အမေ သိတာတို့ နှစ်ယောက်သာ သိသည့် လျှို့ဝှက်ကိစ္စ တစ်ခုမျှသာ ဖြစ်နေသည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်ကြားက စကားများကို ပါမောက္ခ ဟိလာရီတို့၊ အဘ အက္ကဘာခန် တို့ကို အသိပေး၍ မဖြစ်။

ဤနည်းဖြင့် အက်ရ်သည် လျှို့ဝှက်တတ်သော အကျင့်ကို ရလာခဲ့ကာ ထိုအကျင့်ကြောင့်ပင် ဒေလီသို့ ထွက်ပြေးခဲ့စဉ် လမ်းတစ်လျှောက်တွင် သူ့ကိုယ်သူ အိန္ဒိယ တိုင်းရင်းသား ကလေး တစ်ယောက်လို လျှို့ဝှက် ဟန် ဆောင်နိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သိတာက သူ့အဖေ ဘရား ဆပ်နှင့် အဘ အက္ကဘာခန်တို့ အကြောင်းကို ပြောဆို ခြင်း မပြုရန် သူ့ကို အထပ်ထပ် သတိပေး၏။ သူ့ အဖေ နှင့် တောတွင် စခန်းချခဲ့ကြပုံနှင့် တကွ သူ့ရှေးဟောင်း နှောင်းဖြစ်များကို ပြောဆိုခြင်း မပြုရန် သတိပေး၏။

အက်ရ်ကလည်း သိတာ့ စကားကို နားထောင် ၏။ သိတာကို ချစ်သောကြောင့် လည်းကောင်း၊ ထိတ် လန့်နေသောကြောင့် လည်းကောင်း နားထောင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ့ ကမ္ဘာ လောကကလေး လျင်မြန်စွာ ပျက် စီးသွားခဲ့ပုံ၊ သူ့ဘဝ ပျက်ခဲ့ပုံ စသည်တို့သည် အရိပ် မည်းမည်းကြီးတွေလို ဖြစ်နေသည်။

အက်ရ်သည် ထိုအရိပ်ကြီးများကို မကြည့်ချင်။ အဟောင်းတွေကို ပြန်၍ အသစ် မဖြစ်စေချင်။ အဘ အက္ကဘာခန်ကို မြေကျင်းကြီးထဲတွင် ချလိုက်ပြီး သူ့ အပေါ်မှ မြေကြီးတွေ ဖို့ပစ်လိုက်ပုံ၊ မြေပုံဘေးတွင် ထိုင် ကာ သူ့အဖေ ဘရားဆပ် ဟိလာရီ ငိုနေခဲ့ပုံ၊ 'မျက်ရည်

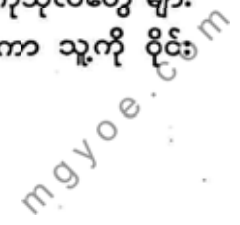
ကျတယ် ဆိုတာ ယောက်ျားတွေရဲ့ အလုပ် မဟုတ်ဘူး၊ မိန်းမတွေရဲ့ အလုပ်' ဟု အဘ အက္ကဘာခန်နှင့် သူတို့ မကြာခဏ ပြောခဲ့ကြပုံတို့ကို အက်ရ် ပြန်၍ မြင်ယောင် သည်။

ထိုအရာများကို မေ့ပျောက်ပစ်မှ ဖြစ်မည်။ ယခု ထိုဘဝဟောင်းကို အက်ရ် ကျောခိုင်းခဲ့ပြီ။ အမေ သိတာ တိုက်တွန်းဖို့ မလိုတော့။ အမေ သိတာက သူ့အတိတ် ဟောင်း အကြောင်းကို ပြန်၍ အပြောခိုင်းလျှင်ပင် ပြော မည် မဟုတ်တော့။ သို့ရာတွင် သိတာဘက်ကမူ ထို အကြောင်းများကို သူ မေ့နေသည်ဟု ထင်ကာ ဝမ်းသာ နေသည်။ ကလေးများတွင် မေ့လွယ် ပျောက်လွယ်သည့် မှတ်ဉာဏ် ရှိနေသည့် အတွက် ကျေးဇူးတင်ရသည်။

ယခု လောလောဆယ်တွင် သိတာ့ အတွက် အရေးအကြီးဆုံးမှာ အရှေ့အိန္ဒိယ ကုမ္ပဏီ၏ အကြောင်း တွေ၊ ပုန်ကန် ထကြွမှု၏ အကြောင်းတွေကို ဘာမှ မသိ သည့် ချောင်ကလေး တစ်ချောင်ထဲတွင် လုံလုံခြုံခြုံ နေ နိုင်ဖို့ပင် ဖြစ်သည်။

အင်ဂရေစီတို့ကို လိုက်လံ သတ်ဖြတ်နေသည့် သူတို့ မျက်စိ လျှမ်းသွားနိုင်မည့် နေရာကလေး တစ်ခု။ သို့တိုင် ကလေး တစ်ယောက်နှင့် မိန်းမ တစ်ယောက် ရောက်လာသည်ကို မည်သူကမှ သတိ မထားလိုက်မိ အောင် ကျယ်ပြန့်သည့် နေရာ တစ်ခုကို လိုချင်သည်။ ထိုနေရာတွင် အလုပ် တစ်ခုခု ရှာမည်။ အခြေချမည်။ ဘဝကို အသစ် ပြန်စမည်။ ငြိမ်းချမ်းသော ဘဝ၊ ရောင့် ရဲစရာ ကောင်းသော ဘဝ၊ ဘာကိုမှ ကြောက်လန့်ရခြင်း မရှိဘဲ မပူမပင် မကြောင့်မကြ နေရသော ဘဝကို တွေ့ အောင် ရှာမည်။ ဤနေရာမျိုးကို ရှာလိုလျှင် သူ့မွေး ဇာတိ ရွာကလေးပင်လျှင် ကျေနပ်စရာ မရှိသေး။

ရွာသို့ သူ ပြန်ရောက်သွားလျှင် အမျိုးမျိုး အဖုံဖုံ ပြောကြ ဆိုကြမည်။ မိမိအတွက် အရေးမကြီးလှသော် လည်း အက်ရ်၏ လုံခြုံရေး အတွက် သူ့ရွာသို့ ပြန်၍ မဖြစ်။ ရွာသို့ ပြန်ရောက်လျှင် သူ့ယောက်ျား ဒါယာ ရန်း သေခဲ့သည့် အကြောင်းကို သူ့မိဘတွေကို ပြန် ပြောရတော့မည်။ မုဆိုးမ တစ်ယောက် အဖြစ် နေရ တော့မည်။ မုဆိုးမ အဖြစ် နေရရုံတွင် ဆိုလျှင် တော် သေးသည်။ အိန္ဒိယပြည်သည် အယူသီးသည့် တိုင်း ပြည် ဖြစ်ရာ မိန်းမက မကောင်းမှု အကုသိုလ်တွေ များ ခဲ့သဖြင့် လင် သေရသည်ဟု အယူရှိကာ သူ့ကို ဝိုင်း ကြည့်ကြည့်မည်။

ထုံးစံအရ မုဆိုးမ တစ်ယောက်သည် စိန်ရွှေ
လက်ဝတ် လက်စားတို့ကို ဘယ်တော့မျှ မဝတ်ရ။
အဝတ်အစား ပြောင်ပြောင်လက်လက်ကို မဝတ်ရ။ ခေါင်း
တုံး တုံးကာ ဆာရီ အဖြူကိုသာ ဝတ်ရသည်။ နောက်
ထပ် အိမ်ထောင် ပြုချင်သည် ဆိုလျှင်လည်း ပြု၍ မရ
တော့။ ယောက်ျား၏ ဆွေမျိုးသားချင်းများထံတွင် တစ်
သက်လုံး ထမင်းစား ကျွန်ခံ လုပ်ရတော့မည်။ မုဆိုးမ
ဟု အနှိမ်ခံရတော့မည်။ ဂြိုဟ်မွေတဲ့ မိန်းမဟု အပြော
ခံရတော့မည်။

ဤလို မုဆိုးမ အဖြစ် တစ်သက်လုံး အနှိမ်ခံ၊
အထင်သေး ခံရခြင်းကို ကြောက်သဖြင့် ဟိန္ဒူ အမျိုး
သမီးများသည် လင်ယောက်ျား သေသည်နှင့် တစ်ပြိုင်
နက် ယောက်ျား အလောင်းကို ရှို့သည့် မီးပုံထဲသို့ ခုန်
ဆင်းကာ သူတို့ကိုယ် သူတို့ ဆတ္တီး လုပ်ခဲ့ကြသည်
မဟုတ်လော။ အရှေ့အိန္ဒိယ ကုမ္ပဏီ လာရောက် အုပ်
စိုးသည့် အခါကျမှ ထိုထုံးစံကို ဥပဒေ ပြဋ္ဌာန်း၍ ဖျက်
သိမ်းခဲ့ရသည် မဟုတ်လော။

သို့ရာတွင် သူများ ရပ်ရွာတွင်မူ ကိစ္စ မရှိ။
သူတို့ကလည်း လူစိမ်း၊ နေရာကလည်း နေရာစိမ်း။
မည်သည့် အမည်ကို ယူ ယူ ရသည်။ သူသည် မုဆိုးမ
တစ်ယောက် ဖြစ်သည်ကို မည်သူက သိမည်နည်း။ မည်
သူက အရေးလုပ်၍ နေမည်နည်း။ သူယောက်ျားသည်
တောင်ပိုင်းတွင် အလုပ် လုပ်နေသည်ဟု ပြောနိုင်သည်။
သို့မဟုတ် မိမိကို စွန့်ပစ်ကာ နောက်မိန်းမ ယူသွားပြီ
ဟု ပြောနိုင်သည်။

ဘာအရေးနည်း။ သား တစ်ယောက် အမေ
အဖြစ် ခေါင်းကို မော့ထားနိုင်သည်။ အဝတ်အစား
ပြောင်ပြောင်လက်လက်ကို ဝတ်နိုင်သည်။ ဖန်လက်
ကောက် ရှိစုမဲ့စုကလေးကို ဝတ်နိုင်သည်။ အလုပ် တွေ
လျှင်လည်း သူနှင့် အက်ရှ်တို့ နှစ်ယောက် ဝမ်းရေး
အတွက် လုပ်နိုင်သည်။ သူယောက်ျား၏ ဆွေမျိုးများ
ထံတွင် သွား၍ ထမင်းစား ကျွန်ခံ လုပ်စရာ မလို။

ဒေလီမှ ထွက်ပြေးလာပြီးသည့် နောက်မှ စ၍
နေရာများစွာကို ရောက်ခဲ့သည်။ ယခုမှ ကိုယ်နှင့်တန်ရာ
ရိပ်မြို့ကို တွေ့ပြီဟု သိတာ ယူဆသည်။ ထိုရိပ်မြို့ကို
စွန့်ခွာ ထွက်ပြေးစရာ မလိုတော့။ လုံခြုံပြီ။ စိတ်အေး
ရပြီ။ စိတ်ချလက်ချ အလုပ် လုပ်နိုင်ပြီ။

သို့ရာတွင် အင်္ဂလိပ် တပ်မှူးများကို ပုန်ကန်၍
ထွက်လာသည့် စစ်ဗာရီများ၊ ထွက်ပြေးနေသည့် အင်

ဂရေစီများကို လိုက်လံ ရှာဖွေနေသည့် စစ်ဗာရီများ၊
ငတ်ပြတ်နေသည့် ဖာရင်ဂီ မိသားစုများ၊ ပုန်းအောင်း
နေသည့် နေရာမှ မိသွား၍ လူအုပ်က ဆွဲထုတ်ပြီး
အသတ် ခံလိုက်ရသည့် ဖာရင်ဂီများ၊ အသတ်ခံရသည့်
အင်္ဂလိပ် စစ်ဗိုလ်၏ ယူနီဖောင်း ကိုးရီးကားရား ဝတ်
ထားသည့် ခရီးသွားများနှင့် လယ်ကွင်းတွေထဲတွင် မြင်း
ကို ကဆုန်ဆိုင်း စီးသွားကြသော စစ်ဗာရီ မြင်းတပ်
သားများ စသည်တို့ကို မြင်လိုက်ရသည့် အခါတွင်မူ
သိတာ အသည်းတုန် အူတုန် ဖြစ်မိသေးသည်။

‘ကျွန်တော်တို့ တစ်နေရာရာမှာ အတည်တကျ
မနေတော့ဘူးလား’ ဟု အက်ရှ်က စိုးရိမ်တကြီးဖြင့် မေး
တတ်သည်။

ဇွန်လ ကုန်လျှင် ဇူလိုင်။ ဇူလိုင် ကုန်လျှင် ဩဂုတ်လ။
သူတို့နောက်တွင် လယ်ကွင်းကြီးတွေ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီး ရှေ့
တွင် တောင်တန်းများနှင့် တောအုပ်များသာ ရှိတော့
သည်။

သိတာနှင့် အက်ရှ်တို့သည် တောတောင်ထဲတွင်
သွားနေကျ လာနေကျ ဖြစ်နေလေပြီ။ တိတ်ဆိတ်ခြင်း
နှင့် ပူပြင်း စိုစွတ်သည့် ချုံဖုတ်များသည် သူတို့အဖို့ ရွာ
သားများလောက် ကြောက်ဖွယ် မကောင်း။ တောထဲ
တွင် စားစရာ သစ်သီးဝလံ ရှိသည်။ ရေ ရှိသည်။ ထင်း
ရှိသည်။ နေရိပ်ခိုဖို့ အရိပ် ရှိသည်။ မိုးခိုဖို့ အကာ
အကွယ် ရှိသည်။

တစ်ခါတွင်မူ အမဲလိုက်သူများ သွားလေ့ရှိသည့်
ကိုင်းတောထဲက လမ်းကလေး အပေါ်တွင် သူတို့နှစ်
ယောက် ကျားနှင့် ပက်ပင်း တိုးနေသည်။ သို့ရာတွင်
ကျားမှာ အစာ ဝနေပြီ။ ကိုင်းတောထဲသို့ ရောက်လာ
သည့် သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကြာမြင့်စွာ စိန်းစိန်းကြီး
စိုက်ကြည့်နေပြီးနောက် အေးဆေးစွာပင် ကိုင်းတောထဲ
သို့ ဝင်သွား၏။

သိတာသည် ငါးမိနစ်မျှ ကြာအောင် မလှုပ်နိုင်
ဘဲ တောင့်တောင့်ကြီး ရပ်နေမိသည်။ သူတို့ လက်ယာ
ဘက် ကိုက်သုံးဆယ်လောက်ဆီမှ တောကြက် တစ်
ကောင် တွန်သံကို ကြားလိုက်သည့် အခါကျမှ သတိပြု
မိတော့သည်။ သိတာသည် ရှေ့သို့ ဆက် မသွားရဲ
တော့။ နောက်သို့ ပြန်ဆုတ်လာကာ ကိုင်းတောထဲမှ
ထွက်ပြီး ကိုင်းတောကို ကွင်းလာခဲ့သည်။ ချုံတွေ၊ ကိုင်း

တောတွေ၊ ဝါးတောတွေ၊ တောင်ကြောတွေ၊ နွယ်ငန်းကြီးတွေ။

သည်လောက် တောထူသည် မြိုင်ထဲတွင် သူတို့ နှစ်ယောက် မျက်စိလည် လမ်းမှားခြင်း မရှိသည်ကို အံ့ဩရသေးသည်။ သို့ရာတွင် သိတာကလည်း အမှတ်အသား ကောင်းသည်။ ထို့ပြင် သူတို့ သွားနေသည်ကလည်း ဘယ်မြို့၊ ဘယ်ရွာရယ်ဟု ရည်ရွယ်ထားခြင်း မဟုတ်။ မြောက်စူးစူးသို့ လာနေခြင်း ဖြစ်သဖြင့် ဘယ်လမ်းကပင် သွား သွား ခရီးပေါက်သည်သာ။

ဩဂုတ်လ ကုန်သည် အခါတွင် သူတို့သည် တောတောင်များကို လွန်ကာ ကွင်းပြင်သို့ ရောက်လာခဲ့ကြ၏။ စက်တင်ဘာလ ရောက်လျှင် မုတ်သုံကလည်း အရှိန် လျော့လာသည်။ နေပူရှိန် ပြင်းစပြုလာပြီ။ ညနေတိုင် ဆိုလျှင် ခြင်အုပ်ကြီးများသည် ချုံဖုတ်တွေ၊ ရေအိုင်တွေ အစပ်မှ ပေါ်လာကြသည်။

သို့ရာတွင် ကွင်းပြင် အစပ်နှင့် တောင်ခြေရင်း တစ်ဝိုက် ဟိုမှာဘက်တွင်မူ မြင့်မား ဝေသီသော ဟိမဝန္တာ တောင်တန်းကြီးသည် နှင်းမြူထဲတွင် မှိုင်းပျံလျက် ရှိကာ ညဆိုလျှင် လောက အေးစိမ့်စိမ့် ဖြစ်နေသည်။ သည်နားတစ်ဝိုက်က ရွာကလေးများတွင်မူ တိုင်းပြည် ဆူပူသည့် အကြောင်း၊ ပုန်ကန် ထကြွသည့် အကြောင်းကို မကြားရတော့။

ရွာကလေးများက အဆက်ပြတ်သည်။ လမ်းဟူ၍ ကောင်းကောင်း မရှိ။ လူသွားလမ်းကလေးများသာ ရှိသည်။ ရွာဆိုသော်လည်း လယ်ကွက်ကလေး အနည်းငယ်နှင့် တဲသိုက်ကလေးသာ ရှိသည့် နေရာကလေးများ ဖြစ်၏။ တစ်ဖက်တွင် ကျောက်စရစ်ကုန်းများနှင့် တစ်ဖက်တွင် တောင်ခြေရင်း တောစွယ်များ ဖြစ်သည်။

ကြည်လင်သော နေ့များတွင် မြောက်ဘက်သို့ မျှော်ကြည့်လိုက်လျှင် နှင်းတွေ ဖုံးနေသော ရေခဲတောင်ထွတ်များကို မြင်ရ၏။ သီတာ အဖို့မူ ထိုရေခဲသော တောင်ထွတ်တို့ကို မြင်လျှင် ဆောင်းရာသီ ရောက်တော့မည်။ မိမိတို့ အတွက် အချိန် မရှိတော့ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အမြဲ နှလုံးသွင်းသည်။ ဆောင်းရာသီ မရောက်ခင် မိမိတို့ အတွက် တစ်နေရာရာတွင် အမိုးအကာနှင့် နေစရာကို ရအောင် ရှာမှ ဖြစ်တော့မည်။

သို့ရာတွင် သည်လို တောခေါင်ခေါင် နေရာမျိုးတွင် မိမိအတွက် မည်သည့် အလုပ် ရှိမည်နည်း။

အရှေ့ခေါ် အက်ရှ် အတွက်လည်း ဘာမျှော်လင့်ချက် ရှိမည်နည်း။ ပင်ပန်း နွမ်းနယ်ကာ ခြေထောက်တွေ ပေါက်နေသည့်တိုင် ဤသည်တို့ကို အမှုမထားနိုင်။ ဘာရာဆပ် ဟီလာရီ၏ ရွက်ပျင်တဲကလေးကို ကျောခိုင်းကာ ဒေလီသို့ ထွက်လာခဲ့သည့် ဧပြီလ မနက်ခင်း တစ်ခုမှ စ၍ သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံး တစ်ချက်ကလေးမျှ အနား မရခဲ့ကြသေး။

သစ်ရွက်တို့ ရွှေရောင် လှစပြုသည့် အောက်တိုဘာလထဲတွင် ဝူးလ်ကုတ် မြို့ကလေးသို့ ရောက်သည့် အခါ၌ ထိုနေရာကလေးသည် သူတို့ ရပ်နား မှီခိုဖို့ ကောင်းသည့် နေရာကလေး ဖြစ်သည်ဟု သိတာ ထင်ခဲ့သည်။ သူတို့ လုံခြုံစွာ ပုန်းခို နားနေနိုင်သည့် နေရာကလေး ဖြစ်သည်ဟု ယူဆခဲ့သည်။

ဝူးလ်ကုတ်နယ်သည် သေးငယ်သည့် နယ်ကလေး တစ်နယ် ဖြစ်ပြီး အရောက်အပေါက် အသွားအလာ ခက်သည့် ဒေသ ဖြစ်၏။ ထို့ပြင် အလွန် ခေါင်းပါး ဆင်းရဲသဖြင့် ဘုရင်ခံချုပ်နှင့် အရှေ့အိန္ဒိယ ကုမ္ပဏီတို့က စိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိကြ။ ထိုနယ်က နယ်စောင့် တပ်သားပေါင်း တစ်ရာလောက်သာ ရှိပြီး မီးကျိုးမောင်းပျက် သေနတ်များနှင့် ဓားများ လှံများသာ ရှိသည်။ ထိုနယ်မှ စော်ဘွားသည် လူထုများနှင့် အဆင်ပြေဟန် ရှိသည်။ အရှေ့အိန္ဒိယ ကုမ္ပဏီကလည်း စော်ဘွားကို လက်ဖျားနှင့်မျှ မတို့ဘဲ ထားသည်။

ပြည်နယ်၏ မြို့တော်မှာလည်း ဝူးလ်ကုတ်ဟု အမည်တွင်သည်။ ပင်လယ်ရေပြင်မှ အထက် ပေငါးထောင် မြင့်ပြီး တောင်ခြေရင်းရှိ သုံးမြောင့်ချွန်း ကုန်းမြင့်ကြီး တစ်ခုပေါ်တွင် မြို့တည်ထားခြင်း ဖြစ်၏။ တစ်ခါက ခံတပ်မြို့ တစ်မြို့ ဖြစ်ခဲ့ပြီး ယခုတိုင် မြို့ရိုးပျက်များ ရှိသေးသည်။ မြို့လယ်ကို ဖြတ်သွားသည့် လမ်းမကြီးသည် တောင်ဘက်တွင် လာဟိုရီ တံခါးမှ မြောက်ဘက် တံခါးနီထိအောင် ဖြောင့်တန်းနေသည်။ ကျန်လမ်းကလေးတွေက လမ်းသေး လမ်းမြွှာကလေးတွေ။

ဘုရားဝတ်ကျောင်း သုံးကျောင်းနှင့် ဗလီ တစ်ခု ရှိသည်။ ကုန်းထိပ်တွင် မဟာရာဇာ စော်ဘွား၏ တံတိုင်း အထပ်ထပ် ကာထားသည့် ဟော်ကြီး တစ်ဆောင် ရှိ၏။ မြို့တံတိုင်းပြင်ထက် ကျောက်တောင်ကြီးပေါ်တွင်

ဆောက်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုဟော်နန်းကား လေညှင်းလေညှင်းသာ ဟော်နန်းမှ မဟာဒေဝီကြီးတွင် သားသမီး သာဟော် ဖြစ်သတည်း။

မဟာရာဇာ ဇော်ဘွား၏ ဘိုးဘေးများမှာ ဆီကန္တာ မင်းလက်ထက်က မြောက်ဘက်မှ ဝင်ရောက်လာသည့် ရတ်ဂျပ္ပတ် အကြီးအကဲ တစ်ဦး ဖြစ်၍ ဆီကန္တာ မင်း၏ နိုင်ငံတော်ကို ဖဲ့သိမ်းပိုက်ကာ ထိုမြို့တွင် မင်းဆက် ထူထောင်ခဲ့သည်။ ရတ်ဂျပ္ပတ် မင်း၏ နိုင်ငံတော်သည် ကာလ ကြာမြင့်သည့် အခါတွင် တဖြည်းဖြည်း ယိုယွင်း သေးငယ်လာခဲ့ကာ ရန်ဂျစ်ဆင်း ခေါင်းဆောင်သော ဆစ်လူမျိုးများက ပန်ဂျပ်ပြည်နယ်ကို သိမ်းပိုက်လိုက်သည့် အခါတွင် မြင်းတစ်နေ့ ခရီးစားစီးရသည့် ရွာစုကလေးများသာ ပါရှိသည့် နယ်ကလေးတစ်နယ် အဖြစ်သို့ လျှောကျသွားခဲ့သည်။

ဘေးတွင် တံတား ဆက်သွယ်ထားခြင်း မရှိသော မြစ်ကြီး တစ်စင်း ရှိခြင်း၊ တစ်ဖက်တွင် အလွန်ထူထပ်သည့် တောအုပ်ကြီး တစ်ခု ရှိခြင်း၊ တစ်ဖက်တွင် ကျောက်စွယ်တို့ ထူထပ်သည့် ကျောက်တောင်ကြီး တစ်ခု ရှိခြင်းနှင့် နက်စွာသော လျှိုမြောင်ကြီးများ ရှိခြင်းကြောင့်သာလျှင် ယခုအချိန်ထိ သီးခြား ပြည်နယ်တစ်နယ် အဖြစ် တည်ရှိနေခြင်း ဖြစ်သည်။

အနီး တစ်ဝိုက်ရှိ ပြည်နယ်များမှာလည်း ရတ်ဂျပ္ပတ် ဇော်ဘွားနှင့် ဆွေရိပ် မျိုးရိပ် မကင်းသူများ ဖြစ်ကြသည်။ ဝူးလ်ကုတ် ပြည်နယ်၏ နောက်ကျောတွင်မူ တွန့်ခေါက်နေသော တောတောင် လျှိုမြောင် အထပ်ထပ်တို့သည် ဒူးရဲခိုင်မာ တောင်ထွတ်ထိ ကျယ်ပြောသည်။ ထိုတောင်တန်းကြီး ကာဆီးထားသည့် အတွက် ဝူးလ်ကုတ် ပြည်နယ်ကို မြောက်ဘက်မှလည်း ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုနိုင်တော့။ စစ်ရေးစစ်ရာ အရ လုံခြုံသည့် ပြည်နယ် တစ်နယ်ကို ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်ဖို့ ဆိုသည်မှာ လွယ်မည် မထင်။ အရေးတကြီး ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်စရာလည်း အကြောင်း မရှိ။

ထို့ကြောင့် ထိုပြည်နယ်ကလေးကို မဂိုမင်းများ ကလည်း မတိုက်ခဲ့။ 'ဂျွန်' ကုမ္ပဏီ ခေါ် အရှေ့အိန္ဒိယ ကုမ္ပဏီကလည်း မတိုက်ခဲ့။ သို့ဖြင့် ထိုပြည်နယ်ကလေးသည် ဆယ့်ကိုးရာစုကြီးနှင့် အဆက်ပြတ်ကာ တသီးတခြား အေးဆေးစွာ ရှိနေခဲ့သည်။

သီတာနှင့် အရှေ့ ခေါ် အက်ရှ်တို့ ထိုမြို့ကလေးသို့ ရောက်သွားသည့်နေ့က တစ်မြို့လုံး လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်ကာ ပျော်ပွဲ ရွှင်ပွဲတွေ တခြံမိခြံမိ ဖြစ်နေသည်။

ဖွားသန့်စင်သည့် အတွက် ဆင်းရဲသားများအား အဝတ်အထည်များ၊ အစားအသောက်များ စွန့်ကြဲ ပေးကမ်းသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် မီးရှူးသန့်စင်သူမှာ သမီးလေး တစ်ယောက် ဖြစ်နေသည့် အတွက် အထူးအထွေ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ကျင်းပခြင်း မဟုတ်။ သင့်ရုံ ကျင်းပခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

မြို့သူမြို့သားများမှာ ထိုအချိန်ကို အခွင့်ကောင်းယူကာ ပွဲလမ်းသဘင်တွေ ကျင်းပနေကြသည်။ စတုဒီသာတွေ ခင်းနေကြသည်။ အိမ်များတွင် ပန်းကုံးတွေ၊ အလံတွေ ဆင်ထားကြသည်။ ကလေးများက လမ်းသွားလမ်းလာတွေ ကြားထဲသို့ ပျောက်အိုးတွေ ပစ်ဖောက်ကြသည်။ ညရောက်သည်နှင့် မီးရှူးမီးပန်းတွေ ဖောက်ကြသဖြင့် ကောင်းကင်တွင် လင်းထိန်နေတော့သည်။ အမျိုးသမီးများ အိမ်အပေါ်ထပ် ဝရန်တာသို့ တက်ကာ စာကလေး တစ်သိုက်လို ကျွတ်စီကျွတ်စီနှင့် မီးရှူးလွတ်ပွဲကို ကြည့်ကြသည်။

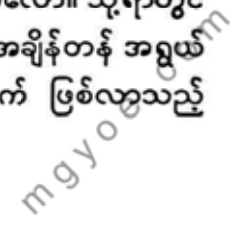
တောထဲ တောင်ထဲတွင် အထီးတည်း အနေကြာလာခဲ့ပြီ ဖြစ်သည့် သီတာနှင့် အက်ရှ်တို့ အဖို့သော်မူ အရောင်အသွေးတွေ၊ လူအုပ်တွေ၊ ဆူဆူညံညံ အသံတွေကို ကြည့်၍ အကြီးအကျယ် ပျော်သွားကြ၏။ ဇော်ဘွား စွန့်ကြဲသော အစားအသောက်တို့ကို စားကြသည်။ မီးရှူး မီးပန်းတို့ကို ကြည့်ကြသည်။ ချန်ဒါဇျေး အနီးက သစ်သီးသည် တစ်ယောက်၏ နေအိမ်တွင် အိပ်စရာ ရကြသည်။

အက်ရှ်မှာ စားကောင်းသောက်ဖွယ်နှင့် အချိုအချဉ်တို့ကို စားရသဖြင့် ဝမ်းသာ၍ မဆုံး။

'အမေ၊ ကျွန်တော်တို့ ဒီမှာ နေရတော့မှာလားဟင်' ဟု အိပ်ချင်မူးတူးဖြင့် မေး၏။

'ဟုတ်တယ်၊ အမေတို့ ဒီမှာ နေဦးမယ်၊ အလုပ်ကလေး ဘာလေး ရှာပြီး အေးအေးချမ်းချမ်း နေကြတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ အမေ ဖြစ်ချင်တာကတော့...'

သီတာက စကားကို ဆုံးအောင် မပြောဘဲ သက်ပြင်းကြီး တစ်ချက် ချလိုက်၏။ သူ့ကိုယ်သူ လိပ်ပြာမသန့်။ ကွယ်လွန်သူ ဘုရားဆပ် ဟိလာရီသည် သူ့သားလေး အက်ရှ်ကို သူတို့ အမျိုးများဆီသို့ ရောက်အောင် ပို့ရန် တဖွဖွ မှာခဲ့သည် မဟုတ်လော။ သို့ရာတွင် သူ မတတ်နိုင်။ ဘာလုပ်ရမည် မသိ။ အချိန်တန် အရွယ် ရောက်၍ ယောက်ျားကြီး တစ်ယောက် ဖြစ်လာသည့်

အခါတွင်မူ သူ့ကို အရောက် ပြန်ပို့နိုင်မည်လော မဆို နိုင်။

သို့ရာတွင် ယခု လောလောဆယ်တွင်မူ ခရီး သွားရသည်ကို ငြီးငွေ့လှပြီ။ ပင်ပန်းလှပြီ။ မည်သို့ ပြောပြော ခု လောလောဆယ်တွင်မူ အေးချမ်းရာ၊ လုံခြုံ ရာ တောင်တန်းများပေါ်သို့ ရောက်နေပြီ။ ယခု မြို့ထဲသို့ ရောက်သည်မှာ တစ်နာရီ နှစ်နာရီခန့် ရှိပြီ။ ယခုတိုင် မီးရတ် သူပုန်ကြီး အကြောင်း၊ ဆူပူမှုများ အကြောင်း ကို ဘာမျှ ပြောသံ ဆိုသံတို့ မကြားရသေး။ အင်္ဂလိပ် သခင်ဆပ်တို့ကို ပုန်ကန် ထကြွသည့် စစ်ဗာရီများ အကြောင်းကို ဘာမျှ ပြောသံ မကြားရသေး။

ဂူးလ်ကုတ် မြို့ကလေးသည် သူ့ကိစ္စဖြင့်သူ အလုပ် များနေသည်။ ဟော်နန်း အတွင်းက သတင်းများ လောက်ကိုသာ ပြောနေကြသည်။ သူတို့ပြည် နယ်နိမိတ် အပြင်ဘက်ရှိ ကမ္ဘာကြီး အကြောင်းကို သူတို့ စိတ်မဝင် စားနိုင်။ ယခု လောလောဆယ် သူတို့ စိတ်ဝင်တစား ပြောဆိုနေကြသည့် အကြောင်းမှာ (ကောက်နံ့ အထွက် နှင့် အခွန်အတုတ် ကိစ္စများ အပြင်) မဟာရာဇာ ဇော် ဘွားသည် ထိပ်ခေါင်တင် မဟာဒေဝီကြီးကို များစွာ စုံမက်ခြင်း မရှိတော့ဘဲ ကသိယ ပြည်နယ်မှ ဂျာနူး အမည်ရှိ ကချေသည် တစ်ဦးကို စွဲလမ်းလျက် ရှိ ကြောင်း၊ ယခု ထိုကချေသည်ကို မဟာဒေဝီ တစ်ယောက် အဖြစ် မြှောက်လိုက်ကြောင်း စသည့် သတင်းများ ဖြစ် သည်။

ကချေသည် ဂျာနူးဘိုင်သည် စုန်းကဝေ အတတ် ကို တတ်သည်ဟု အချို့က ပြောကြ၏။ စုန်းကဝေ အတတ်ကို မတတ်လျှင် အဘယ်ကြောင့် သူ့လို သာမန် ကချေသည် တစ်ဦးသည် မဟာဒေဝီ အရာသို့ ရောက် လာနိုင်မည်နည်း။ သမီးကလေး တစ်ယောက်ကို မွေး ဖွားပေးခဲ့သည့် ထိပ်ခေါင်တင် မဟာဒေဝီထက် သာ အောင် အဘယ်ကြောင့် လုပ်နိုင်မည်နည်း။

ဂျာနူးဘိုင်သည် လှသည်ဟုလည်း နာမည်ကြီး ၏။ ရက်စက်သည်ဟုလည်း ကျော်ကြား၏။ သူ ပြုစား သောကြောင့် မဟာဒေဝီကြီးတွင် သမီး မိန်းကလေး ဖွားမြင်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟုပင် ပြောကြသည်။

'ကဝေမှ ဆယ့်နှစ်ကြီး တပ်တဲ့ ကဝေပါဗျာ၊ ခု ဟော်နန်းက ဆင်းရဲသားတွေကို စတုဒိသာ ကျွေးတာ ဟာ သူ့ အမိန့်ကြောင့်ဆိုပဲ။ မဟာဒေဝီကြီးမှာ သား ယောက်ျားလေး မမွေးဘဲ သမီး မိန်းကလေး မွေးလို့

ဝမ်းသာတဲ့ အတွက် စတုဒိသာ အကျွေး ခိုင်းတာပဲဗျာ၊ အေးလေ၊ ဒါတော့ သူတို့ အချင်းချင်း နားလည်ကြမှာ ပေါ့။ သူသာ သားယောက်ျားကလေး မွေးရင် ဘယ်လို နေမလဲ မသိဘူးနော်' ဟု ဂူးလ်ကုတ် မြို့သူမြို့သား တို့က ပြောကြ၏။

သိတာသည် သူတို့စကားကို နားထောင်ပြီး နောက် စိတ်အေးသွား၏။ ဟုတ်ပြီ၊ ဂူးလ်ကုတ်တွင် သူတို့အတွက် ဘာမျှ စိုးရိမ်စရာ မလိုတော့။ ကလေး တစ်ယောက်နှင့် မိန်းမကို စွန့်ပစ်ကာ အရပ်ပျက်မ တစ်ယောက်နှင့် ထွက်ပြေးသွားသော မြင်းထိန်း ဆိုက်ကုလား၏ သား အရှေ့ အတွက်လည်း ဘာမှ စိုးရိမ်စရာ မရှိတော့။

သူ့စကားကို အားလုံးက အစစ်အဆေး မရှိ လက်ခံလိုက်ကြ၏။ မကြာမီတွင် ဂါနက် ဝတ်ကျောင်း နောက်ဖေးရှိ ခန်နာလား၏ ပန်းဆိုင်တွင် သိတာ အလုပ် ရသည်။ သူ့အလုပ်မှာ မင်္ဂလာဆောင်များ၊ ပွဲတော်များတွင် သုံးသည့် ပန်းကုံးများတွင် ဆင်ရန် အတွက် ပန်းစက္ကူကလေးများ လုပ်ရခြင်း ဖြစ်၏။ ရ သည့် လုပ်ခကလေးက မဖြစ်စလောက်မျှသာ။ သို့ရာတွင် သူတို့တွင်လည်း သုံးစရာ သိပ် ရှိလှသည် မဟုတ်။ သည်အထဲတွင် သိတာကလည်း လက်မြောက်သည်။ အားလပ်ချိန်တွင် သစ်သီးဆိုင်တွင် သုံးရန် ခြင်းတောင်း ကလေးများ ယက်သည်။ ကျန်အချိန်တွင် ဆိုင်တွင် ကူညီ လုပ်ကိုင်ပေး၏။

သူတို့နှစ်ယောက် နေသားကျသွားသည့် အခါ သိတာသည် သူတို့ အိပ်ခန်းကလေးထဲက ရွံ့ကြမ်းခင်း ကလေးတွင် ကျင်းကလေး တစ်ကျင်း တူးပြီး ဘရားဆပ် ဟီလာရီ ပေးလိုက်သည့် ရွှေဒင်္ဂါးများကို မြှုပ်ထားလိုက် သည်။ မြေကို ခြေထောက်ဖြင့် နင်းသိပ် ပြန်ဖို့ပြီးနောက် အပေါ်က နွားချေးမံကာ သရွတ်ကိုင်လိုက်သည်။ မည် သူမျှ ရှာတွေ့နိုင်ဖွယ် မရှိတော့။ ဖယောင်းပုဆိုးစဖြင့် လိပ်ထားသည့် စာရွက်စာတမ်းများနှင့် စာများ ကျန် သေးသည်။ ထိုပစ္စည်းများကို မီးရှို့ပစ်ချင်သည်။ ထို စာရွက်စာတမ်းထဲတွင် ပါသည့် စာများကို မဖတ်တတ် သည့်တိုင် ထိုစာရွက်များသည် အရှေ့၏ မျိုးရိုးဇာတိ ကို အစကောက်ရာတွင် သက်သေ အထောက်အထား ဖြစ်နေလိမ့်မည်ဟု ထင်နေသည်။

သိတာသည် ကြောက်သည်ရော၊ မနာလိုသည် ရော ဖြစ်ကာ ထိုစာရွက်များကို ပျက်ဆီးဖို့သာ စိတ်

စောနေသည်။ ထိုစာရွက်များကိုသာ တွေ့သွားခဲ့လျှင် ဒေလီ၊ ဂျန်စီ၊ ကောင်ပူရီ စသည့် မြို့ကြီးများတွင် သခင် ဆပ်တို့၏ ကလေးငယ်များ အသတ်ခံခဲ့ရသည့်နည်းတူ အရှေ့ ခေါ် အက်ရှ်သည်လည်း အသတ်ခံရတော့မည်။ သူ့ကို ကယ်ခဲ့မိသည့် အတွက် သူလည်း သက်သာမည် မဟုတ်။ အသတ် မခံရသည့်တိုင် အရှေ့ ခေါ် အက်ရှ်သည် သူ့သား မဟုတ်ကြောင်း ဘူးပေါ်သလို ပေါ်တော့မည်။ သို့ရာတွင် သည်လောက်ကိုပင် မတွေးရက်။ ထို့ကြောင့် စာရွက်စာတမ်းများကို ဖျက်ဆီးမည်ဟု စိတ်ကူးပြန်သည်။ သို့ရာတွင် တကယ် ဖျက်ဆီးတော့မည် ပြုသည့်အခါ သူ မဖျက်ဆီးရက်။

စင်စစ် ထိုစာရွက်စာတမ်းများသည် သူ့ကို ဘုရား ဆပ်က ပေးလိုက်သည့် စာရွက်များ ဖြစ်သည်။ ဘုရား ဆပ်သည် စာရွက်များကို ယုံယုံကြည်ကြည်ဖြင့် သူ လက်ထံသို့ ထည့်ခဲ့၏။ ထိုစာရွက်များကို မီးရှို့ ဖျက် ဆီးပစ်သည် ဆိုလျှင် ဘုရားဆပ်၏ တစ္ဆေ သို့မဟုတ် ဘုရားဆပ်၏ လိပ်ပြာသည် သူ့ကို ကိုယ်ထင်ပြကာ လက်စားချေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် မည်သို့ဖြစ်ဖြစ် ထို စာရွက်စာတမ်းများကို သူ သိမ်းတော့မည်။ မည်သူမှ မမြင်စေရ။ စာရွက်များကို ခြစားသွားလျှင်မူ သူ မတတ် နိုင်။ သူ့တာဝန် မဟုတ်တော့ပြီ။

အရှေ့ ခေါ် အက်ရှ်၏ မျက်လုံးပြာပြာများနှင့် ပါးအိုနီနီတို့ အတွက်မူ ဂူးလ်ကုတ်မြို့တွင် ဘာမျှ မဆန်း။ ထိုနယ်သူ နယ်သားများမှာ အများအားဖြင့် ကသွိယ၊ ကူလူးနှင့် ဟိန္ဒူကွတ် တောင်တန်းများမှ လာ ရောက် နေထိုင်သူများ ဖြစ်ကြသည်။ သီတာ ကိုယ်တိုင် လည်း တောင်ပေါ်သူ တစ်ယောက် ဖြစ်၏။ အက်ရှ် သည် သူတို့ သားများ၊ မြေးများနှင့် ရောသွားသည်။ ကြာသော် ဂူးလ်ကုတ် လမ်းပေါ်တွင် ဆော့ကလေးနေ သည့် ကလေးများနှင့် ခွဲမရတော့။ ဤသည်ကို ကြည့် ၍ သီတာ ကျေနပ်သည်။

အင်္ဂလိပ် လူမျိုး အားလုံး သေကုန်ပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ အရှေ့အိန္ဒိယ ကုမ္ပဏီသည်လည်း အပြီးသတ် ပြိုကွဲ ပျက်စီးသွားပြီ ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် စစ်ဗာရီများက ပြောပြ ခဲ့ရာ သီတာသည် ထိုစကားများကို ယခုတိုင် ယုံကြည် နေဆဲ။ ဒေလီမြို့သည် ဝေးလှဘိခြင်း။ ဂူးလ်ကုတ်မြို့ အနီးတွင် ပန်ဂျပ် နယ်စပ် ရှိသည်။ ပန်ဂျပ် ပြည်နယ် တွင် အခြေအနေ မဆိုး။ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်။ တစ်ခါ တစ်ရံ ဈေးထဲတွင် ကောလာဟလတွေ ကြားရတတ်

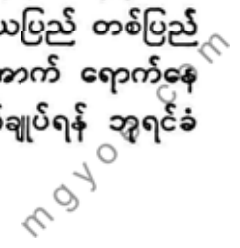
သော်လည်း ဘာမျှ ရေရေရာရာ ရှိသည် မဟုတ်။ ဗလုံး ဗထွေးမျှသာ။ လပေါင်းများစွာ ကြာခဲ့ပြီ ဖြစ်သော သတင်း အဟောင်းတွေ၊ အင်္ဂလိပ်တို့ ဘယ်ပုံဘယ်နည်း အသတ် ခံခဲ့ရသည် ဟူသော သတင်းမျိုးတွေ။

အင်ဗာလာတွင် အင်္ဂလိပ်တို့က တပ်များကို ပြန်ဖွဲ့နေကြောင်း၊ အင်္ဂလိပ် နယ်ခြား အစောင့်တပ် များသည် မဒရပ်မှ ဒေလီ အထိ နွေခေါင်ခေါင်ကြီးတွင် မိုင် ငါးရာရှစ်ဆယ်ကို နှစ်ဆယ့်နှစ်ရက်ဖြင့် ချီတက် ခဲ့ပြီး ဒေလီကို သူပုန်တို့လက်မှ ပြန်၍ သိမ်းပိုက်ခဲ့ကြ ကြောင်း၊ သူပုန်တို့ နန်းတင်ထားသော မဂိုဘုရင်မှာ လက်နက်ချ အညံ့ခံကြောင်း၊ မဂိုဘုရင်၏ သားတော် များကို မြင်းတပ်ဖိုလ် ဟော့ဆန်က သတ်ဖြတ်ခဲ့ကြောင်း၊ မီးရတ်တွင် အစပြုခဲ့သည့် အိန္ဒိယ တိုင်းရင်းသားတို့၏ သူပုန်ကြီးသည် ပြီးဆုံးခြင်း မရှိသေးကြောင်း စသည့် အကြောင်းများကိုမူ သူတို့ မသိကြ။ ထိုသတင်းများသည် သူတို့ မြို့ကလေးကိုလည်း ရောက်မလာသေး။

သို့ဖြင့် အိန္ဒိယပြည် အဝန်းတွင် လေဆိုး မုန် တိုင်းကြီး တိုက်ခတ်လျက် ရှိစဉ် ဂူးလ်ကုတ်မြို့ကလေး မှာ အေးအေးချမ်းချမ်းပင်။

ထိုနှစ် အောက်တိုဘာလတွင် အက်ရှ်သည် ငါးနှစ် ရှိပြီ။ နောက်တစ်နှစ် ဖြစ်သည့် ၁၈၅၈ ခုနှစ်တွင်မှ အပြင် လောက အကြောင်းကို အရပ်တကာ လှည့်၍ တရား အားထုတ်နေသော ဆာဒူးကြီး တစ်ပါးထံမှ သီတာ သိရသည်။ ဒေလီနှင့် လပ်ကနောင် မြို့များကို သူပုန် လက်မှ ပြန်သိမ်းပြီးပြီ။ သူပုန်ခေါင်းဆောင် နင်နာဆတ် သည် ဝရမ်းပြေးနေပြီ။ သတ္တိကောင်းသော ဂျန်စီ မဟာ ဒေဝီသည် ယောက်ျားလေးလို ဝတ်၍ တိုက်ရင်း တိုက်ပွဲ တွင် ကျသွားခဲ့ပြီ။ အရှေ့အိန္ဒိယ ကုမ္ပဏီသည်လည်း ပြိုကွဲသွားပြီ။

သို့ရာတွင် ဖာရင်ဂီ နိုင်ငံခြားသားများမှာ ယခင် ကကဲ့သို့ပင် အာဏာ ပြန်ရှိလာပြီး သူပုန်တို့ကို ရက် ရက်စက်စက် နှိပ်ကွပ်လျက် ရှိကြောင်း၊ အရှေ့အိန္ဒိယ ကုမ္ပဏီ ဟူ၍ မရှိတော့သော်လည်း ထိုနေရာတွင် မျက် နှာဖြူ ဘုရင်မ တစ်ဦး ဖြစ်သော ဝိတိုရိယ ဘုရင်မက အုပ်ချုပ်လျက် ရှိကြောင်း၊ ယခု အိန္ဒိယပြည် တစ်ပြည် လုံးသည် ဝိတိုရိယ ဘုရင်မ လက်အောက် ရောက်နေ ပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ အိန္ဒိယပြည်ကို အုပ်ချုပ်ရန် ဘုရင်ခံ

ချုပ် တစ်ဦးနှင့် အင်္ဂလိပ် စစ်တပ်များကို ပို့ထားပြီ ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ဆာဒူးကြီးက ပြောပြ၏။

ဆာဒူးကြီးသည် လိမ်ပြောနေခြင်း ဖြစ်ပါစေ၊ သို့မဟုတ်လျှင်လည်း သူ့စကားများ မဟုတ်ပါစေနှင့် ဟု သိတာ ကျိတ်၍ ဆုတောင်းသည်။ သူပြောသည့် အတိုင်း မှန်လျှင် သူသည် အရှေ့ ခေါ် အက်ရှ်ကို သူ့ ဆွေမျိုးများဆီသို့ ပို့ရတော့မည်။ သို့ဆိုလျှင် သူနှင့် ခွဲ ရတော့မည်။ မဖြစ်နိုင်။ ဆာဒူးကြီး ပြောသည့် စကား များသည် လုံးဝ မဖြစ်နိုင်။ စောင့်ရဦးမည်။ ထိုသတင်း မှန် မမှန် စုံစမ်းရဦးမည်။ ယခု လောလောဆယ် ထင် ရာတွေ လျှောက်လုပ်၍ မဖြစ်သေး။

သိတာသည် ထိုနှစ် တစ်ဆောင်းလုံး သတင်း ပလင်းကို စနည်းနာသည်။ နွေဦးပေါက်သို့ အရောက် တွင် ဆာဒူးကြီး ပြောသည့်အတိုင်း မှန်ကြောင်း ထောက် ခံ အတည်ပြုသည့် သတင်းများ ကြားရ၏။ သို့တိုင် အောင် သိတာသည် ဘာမျှ မလုပ်သေး။ အရှေ့ ခေါ် အက်ရှ်သည် သူ့သား ဖြစ်သည်။ အက်ရှ်ကို ပြန်ပေး လိမ့်မည် မဟုတ်။ ပြန်၍လည်း မပေးနိုင်။

အလျင်တုန်းကလို ဆိုလျှင် အက်ရှ်ကို သူတို့ ဆွေမျိုးတွေဆီကို ပြန်ပို့ချင် ပိုဦးမည်။ သို့ရာတွင် ယခု သူ့သား အဖြစ် အသိအမှတ် ပြုလိုက်သည့် အချိန်မှ စ၍ အက်ရှ်ကို ပြန်မပို့နိုင်တော့။ မပို့ချင်တော့။ ယခု သူ သည်ပင်လျှင် အဖေ၊ သူသည်ပင်လျှင် အမေ။ အက်ရှ် တွင် အဖေလည်း မရှိတော့၊ အမေလည်း မရှိတော့။ လောကတွင် အက်ရှ်ကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရှိသူ ရှိသည် ဆို လျှင် ထိုသူသည် တခြားသူ မဟုတ်။ အက်ရှ်ကို မွေး ကင်းစ ကတည်းက ယခုထက်တိုင် ပြုစု စောင့်ရှောက် ခဲ့သည့် သူပင် ဖြစ်ရလိမ့်မည်။

သူသည် အက်ရှ်ကို အမေဝမ်းမှ ဆွဲထုတ်ပေး ခဲ့ပြီး ရင်မှ ဖြစ်သော သွေးဖြင့် နို့ချို တိုက်ကျွေးခဲ့သည် မဟုတ်လော။ အက်ရှ် ကိုယ်တိုင်ကလည်း သူက လွဲ လျှင် အမေ ရှိသည်ဟု မထင်။ မိမိ သားအရင်းလို လက်ခံနေပြီ မဟုတ်လော။ မိမိသည် မည်သူ့ဆီကမျှ သူ့ကို လုယူခဲ့ခြင်း မဟုတ်။ သူသည် အက်ရှ်ဘာဘာ မဟုတ်တော့။ သူ့သား အရှေ့ ဖြစ်နေပြီ မဟုတ်လော။ စာရင်း ပြတ်သွားအောင် လုပ်မှ ဖြစ်မည်။ ဝှက်ထား သည့် စာရွက်စာတမ်းများကို အပြတ် ရှင်းပစ်တော့ မည်။ မည်သူ့ကိုမျှ မပြောတော့။ မည်သူမျှ သိတော့မည် မဟုတ်။

သို့ဖြင့် သူတို့သည် ဂူးလ်ကုတ်တွင် ပျော်ရွှင် ချမ်းမြေ့စွာ နေခဲ့ကြသည်။ သို့ရာတွင် သိတာသည် ဘုရားဆပ် ဟိလာရီ၏ စာရွက်စာတမ်းများကို မီးရှို့ ဖျက်ဆီးခြင်း မပြု။ အရေးမကြီး၊ ထိုစာရွက်စာတမ်း များကို လူတွေ တွေ့သွားသည်က အရေးမကြီး။ ဘုရား ဆပ် ဟိလာရီ၏ တစ္ဆေ ခြောက်ခံရမည်ကိုမူ သိတာ ကြောက်သည်။

ဂူးလ်ကုတ်မြို့တွင် နောက်တစ်ကြိမ် မီးရှူးမီးပန်း တွေ ဖောက်ကာ ပျော်ပွဲ ရွှင်ပွဲများ ကျင်းပပြန်သည်။ သည်တစ်ကြိမ်တွင်မူ တစ်ခါက ကချေသည် ဖြစ်ခဲ့သည့် မဟာဒေဝီ ဂျာနူးဘိုင်မှာ သားယောက်ျားကလေး တစ် ယောက် မွေးသဖြင့် ကျင်းပခြင်း ဖြစ်၏။ ဂျာနူးဘိုင်မှ မွေးသည့် သားငယ်သာ ဂူးလ်ကုတ် ပြည်နယ်ကို အုပ် ချုပ်သူ အစစ် ဖြစ်နေသည်။ ဂျာနူးဘိုင်သည် နောက်မှ နေ၍ မဟာရာဇာ ဇော်ဘွားကို ကြီးကိုင်ကာ သူ့စိတ် တိုင်းကျ အုပ်ချုပ်လျက် ရှိ၏။

မဟာရာဇာ ဇော်ဘွား၏ လက်အောက်ခံများ အား ထိုအထိမ်းအမှတ် အဖြစ် ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲ ကျင်းပ ခိုင်းသည်တွင် လက်အောက်ခံများကလည်း အမိန့်အတိုင်း လုပ်ကြသည်။ စိတ်ပါ၍ကား မဟုတ်။ ကချေသည် မဟာဒေဝီကို ပြည်နယ်သားများက နှစ်သက်ခြင်း မရှိ သည့် အတွက် သူ မွေးသည့် သားက ဇော်ဘွား အရိုက် အရာ ခံမည် ဆိုသည်ကိုလည်း များစွာ နှစ်ခြိုက်ခြင်း မရှိလှ။

အမှန်အားဖြင့် ထိုကချေသည် မဟာဒေဝီ၏ သားသည် ဇော်ဘွား အရိုက်အရာကို ခံရစရာ အကြောင်း မရှိ။ ထိပ်ခေါင်တင် မဟာဒေဝီသည် မီးတွင်းတွင် ကွယ်လွန် အနိစ္စ ရောက်သွားခဲ့ရာ ထိုမဟာဒေဝီမှ လာလာဂျီ အမည်တွင်သည့် သားငယ် တစ်ယောက် မွေးခဲ့သည်။

မဟာဒေဝီကြီးမှ မွေးသည့် သားမှာ ယခုအခါ တွင် အသက် ရှစ်နှစ်သား ရှိလေပြီ။ အိမ်ရှေ့ ဥပရာဇာ ဇော်ဘွား အဖြစ် ရွေးချယ်ပြီး ဖြစ်၏။ ခမည်းတော် ဇော်ဘွားကြီးကလည်း ချစ်သည်။ နယ်သူနယ်သားများ ကလည်း ဂုဏ်ယူကြသည်။

သို့ရာတွင် ခက်သည်က အိန္ဒိယပြည်တွင် ဘာမျှ သေချာ ရေရာသည် မဟုတ်။ လာလာဂျီသည် အရွယ် ရောက်သည် အထိ ဘေးမသိ ရန်မခ ရှိမည်ဟု မည်သူမှ မပြောနိုင်။ သူ့အမေ မဟာဒေဝီသည် အိမ်ထောင့်သက်

ဆယ့်ငါးနှစ် အတွင်းတွင် ကလေး ကိုးယောက် မွေးခဲ့သည်။ ယင်းတို့အနက် လာလာဂျီမှ အပ ကျန်ကလေးများ အားလုံးသည် နို့စို့အရွယ်တွင် ပျက်စီးသွားခဲ့ကြ၏။ (အငယ်ဆုံးဖြစ်သည့် မိန်းကလေးမှာ မွေး ကတည်းကပင် အသက် ပါမလာခဲ့။) ထိုကလေးကို မွေးပြီးနောက် မဟာဒေဝီ ကိုယ်တိုင်ကပင်လျှင် မီးတွင်းတွင် ကွယ်လွန် သွားခဲ့သည်။

စော်ဘွားသည် ထိုမဟာဒေဝီ ကွယ်လွန်ပြီးသည့်နောက် မကြာမီမှာပင် နိုင်ငံခြား ကြေးစား စစ်ဗိုလ်တစ်ဦး၏ သမီးကို မဟာဒေဝီ မြှောက်ခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို ဂူးလ်ကုတ် နယ်သူနယ်သားတို့က ဖာရင်ဂီ (နိုင်ငံခြားသူ) မဟာဒေဝီဟု ခေါ်ကြသည်။

ဖာရင်ဂီ မဟာဒေဝီ၏ ဖခင်သည် ကမ္ဘာ အနှံ့သွားနေသည့် ရုရှားလူမျိုး တစ်ဦး ဖြစ်၏။ အိန္ဒိယ ပြည်နယ် အချင်းချင်း ဖြစ်သည့် စစ်ပွဲများတွင် ပြည်နယ်ပေါင်းစုံဘက်မှ ပါဝင် တိုက်ခိုက်ဖူးသည်။ 'ပန်ဂျပ် ပြည်နယ်၏ ခြင်္သေ့ကြီး' ဟု အမည်တွင်သော ပန်ဂျပ် စော်ဘွား ရန်ဂျစ်ဆင်း၏ လက်အောက်တွင် အမှုထမ်းစဉ် ရာထူးကြီး တစ်ခုကို ရခဲ့သည်။ ရန်ဂျစ်ဆင်း ကွယ်လွန်သည့် နောက်တွင် အမှုထမ်း ဘဝမှ အနားယူကာ အလွန် ချောင်ကျသည့် ဂူးလ်ကုတ် ပြည်နယ်တွင် အခြေချသည်။

သူသည် တစ်ခါက ရုရှား ကော့ဆက် မြင်းတပ်ဗိုလ် တစ်ဦး ဖြစ်ကြောင်း၊ ပြစ်မှု တစ်ခုဖြင့် တစ်သက် တစ်ကျွန်း အပြစ်ခံရကြောင်း၊ ထောင်ကို ဖောက်ပြေးကာ တောင်တန်းများကို ဖြတ်၍ အိန္ဒိယပြည်ထဲသို့ ဝင်ရောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ မိမိ၏ နေရင်း တိုင်းပြည်သို့လည်း မပြန်တော့ကြောင်း၊ ရန်ဂျစ်ဆင်း ကွယ်လွန်သည့် အခါတွင် ပန်ဂျပ် ပြည်နယ် မင်းမှုထမ်း ဘဝမှ အနားယူကာ အမှုထမ်းသက် ဆယ်နှစ် အတွင်း စုမိဆောင်းမိခဲ့သော ပစ္စည်းများဖြင့် ဇိမ်ကျကျ နေထိုင်လျက် ရှိကြောင်း၊ သူနှင့် အတူ မောင်းမမိသံ အများအပြားလည်း ပါလာခဲ့ကြောင်း၊ သူ့ဇနီးမှာ သူနှင့် ယှဉ်ပြိုင် တိုက်ခိုက်ရာတွင် ရှုံးသွားသည့် ရတ်ဂျပ္ပတ် စော်ဘွား တစ်ဦး၏ သမီး အိန္ဒိယသူ တစ်ဦး ဖြစ်ပြီး ကုမ္ဘာရီ ဒေဝီဟု အမည်တွင်ကြောင်း၊ စစ်နိုင်သူ အဖြစ် ရတ်ဂျပ္ပတ် စော်ဘွားထံ သူ့သမီးကို တောင်းခဲ့ကြောင်း၊ သူတို့ နှစ်ယောက်သည် တွေ့လျှင် တွေ့ချင်း မေတ္တာသက်ဝင် သွားခဲ့ကြကြောင်းဖြင့် အဆိုရှိသည်။

ဖာရင်ဂီ မဟာဒေဝီသည် သူ့အမေ၏ အငယ်ဆုံးကလေး ဖြစ်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် တစ်ဦးတည်းသော ကလေးလည်း ဖြစ်၏။ ထိုအချိန်၌ကား ဖာရင်ဂီ မဟာဒေဝီ၏ အမေသည် အသက်အရွယ်လည်း အတန်ငယ် ထောက်လာပြီး ယောက်ျား စစ်တိုက် သွားရာကိုချည်းလိုက်နေရသဖြင့် သားပျက်သည့် အကြိမ်၊ ကလေးအသေ မွေးသည့် အကြိမ်ကလည်း မနည်းတော့။

သို့ဖြင့် ဖာရင်ဂီဒေဝီသည် သူ့အဖေ ရတ်ဂျပ္ပတ် စော်ဘွား၏ အခြားသော မောင်းမငယ်များမှ မွေးသော ကလေးများနှင့် အတူ ကြီးပြင်း လူလား မြောက်ခဲ့ရသည်။ လှလွန်း ချောလွန်းသဖြင့် ဂူးလ်ကုတ် စော်ဘွားက သူ့ကို မဟာဒေဝီ မြှောက်မည်ဟု ကြားရသည့် အခါတွင် ကျန်အဖေတူ အမေကွဲ ညီအစ်ကို မောင်နှမများက ဝမ်းသာကြသည်။ ဖာရင်ဂီ မဟာဒေဝီ၏ အမေဘက်မှ အမျိုးများမှာ စော်ဘွားမျိုးသာမက မင်းမျိုးမင်းနွယ်ထဲကလည်း ဖြစ်သဖြင့် ဂူးလ်ကုတ် စော်ဘွားသည် ဖာရင်ဂီ ဒေဝီနှင့် လက်ထပ် ထိမ်းမြားခွင့် တောင်းခဲ့သည်။

ဖာရင်ဂီ မဟာဒေဝီသည် ဂူးလ်ကုတ် စော်ဘွား၏ မဟာဒေဝီ ဖြစ်ရသည်ကို ပျော်၏။ ရတ်ဂျပ္ပတ်တွင် သူ့ဘက်မှ တစ်ယောက်မျှ မရှိ။ အဖေတူ အမေကွဲ ညီအစ်ကို မောင်နှမများကလည်း သူ့အပေါ်တွင် ကြင်နာခြင်း မရှိ။ မိထွေးများကလည်း သူ့အပေါ် ငြိုငြင်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့ပြည်နယ်မှ နေ၍ ဂူးလ်ကုတ် စော်ဘွား၏ ခမ်းနားသော လေညင်းသာ ဟော်နန်းကို ရောက်ရသည့် အတွက် ဝမ်းသာသည်။

သူ ရောက်လာသည့် အတွက် ဟဝါးမဟာ အဆောင်မှ မိန်းမများက မနာလိုဝန်တို့ ဖြစ်ကြသည့် တိုင် သူတို့ကို ဖာရင်ဂီ မဟာဒေဝီ ဂရုမစိုက်။ မိမိသည် မိန်းမဆောင်မှ ကုန်းချောမှုများ၊ လုပ်ကြံမှုများကို အများကြီး ကြိုခဲ့ တွေ့ခဲ့ဖူးပြီ။ အဆန်း မဟုတ်တော့။ ထို့ပြင် သူ့ကို ဂူးလ်ကုတ် စော်ဘွားကလည်း ချစ်ခင် မြတ်နိုးသည် မဟုတ်လော။ အလိုလိုက်သည် မဟုတ်လော။

လေညင်းသာ ဟော်နန်းသို့ သူ ရောက်ပြီး တစ်နှစ် အကြာတွင် သူ့ ခမည်းတော် ရတ်ဂျပ္ပတ် စော်ဘွား ကွယ်လွန်ကြောင်း ကြားသိရသည့် အခါတွင်လည်း ဖာရင်ဂီ မဟာဒေဝီသည် အထူးတလည် ဝမ်းနည်းခြင်း မဖြစ်မိ။ သူ့ခမည်းတော်တွင် မယားများစွာမှ မွေးသော သားသမီး အမြောက်အမြား ရှိရာ ခမည်းတော်သည် သူ့ကို ဘာမှ ဂရုစိုက်နိုင်ခဲ့သည် မဟုတ်။

mgyoog.com

SAMPLE BOOK

သို့ရာတွင် ဤသို့မဟုတ်။ ဂျာနူးသည် ငယ်ငယ်ကလေး ကတည်းကပင် ယောက်ျားများ ကျေနပ်အောင် မည်သို့ ကိုင်တွယ်ရမည်ကို သင်ကြားခဲ့သူ ဖြစ်ရာ၏။ ထို့ကြောင့် တစ်ခါတလေ စော်ဘွားက အမှတ်ရမှ ဆောင်တော်ကူးသည့် အဖြစ်မျိုး၊ ငွေစကလေး အနည်းငယ်ဖြင့် ကျေနပ်ရသည့် အဖြစ်မျိုး၊ လက်ဝတ်လက်စားကလေး မဖြစ်စလောက်ဖြင့် တင်းတိမ်ရသည့် အဖြစ်မျိုး သို့ အရောက်မခံနိုင်။ စော်ဘွား၏ ရာပေလွှင်ကိုပါ အပိုင် သိမ်းလိုသည်။ သို့ဖြင့် ဂျာနူးသည် စော်ဘွားကို ကျွမ်းကျင်စွာ ကိုင်တွယ်ခဲ့၏။ နောက်ဆုံးတွင် စော်ဘွားက သူ့ကို မဟာဒေဝီ မြှောက်ခဲ့သည်။

နောက်နှစ်ပတ် ကြာသော အခါတွင် ဖာရင်ဂီ မဟာဒေဝီတွင် ကမ္မဇလေ လှုပ်ရှားသည်။ သို့ရာတွင် သူ့ဂုဏ်သိက္ခာကို ဆည်ပေးမည့် သားယောက်ျားလေး မွေးခြင်း မဟုတ်ဘဲ အရုပ်ဆိုးဆိုး၊ သေးသေးညှက်ညှက် ဖြူရော်ရော် သမီးလေး တစ်ယောက်ကို မွေးခဲ့သည်။

ဂျာနူးဘိုင်က လှောင်ပြောင်သည့် လေသံဖြင့် 'သူနှင့် ထိုက်တန်တာပဲ မွေးမှာပေါ့၊ ဒီလောက် ချည်နဲ့ပြီး သွေးမရှိသလို ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဟာမမျိုးက သားယောက်ျားကလေး မွေးနိုင်မှာတဲ့လား၊ ငါ့သားလေး မွေးတော့မှ...'

သူ့ ပထမ ကလေးသည် သားယောက်ျားလေး ဖြစ်မည်ဟု ဂျာနူး ယုံကြည်သည်။ သားယောက်ျားလေးမှ ပျော့စိပျော့ဖတ် ယောက်ျားကလေး မဟုတ်။ ဖအေတွေ ဂုဏ်ယူချင်သည့် ကျားကျားလျားလျား သားယောက်ျားလေးမျိုး ဖြစ်ရမည်။ သူ ယုံကြည်သည့် အတိုင်းလည်း သားယောက်ျားလေး မွေးခဲ့သည်။ ပျော့စိပျော့ဖတ် မဟုတ်။ ဖအေတိုင်း ဂုဏ်ယူလောက်သည့် သားယောက်ျားလေး မျိုး ဖြစ်သည်။ သားယောက်ျားလေး မွေးသည့် အထိမ်းအမှတ် အဖြစ် ညတွင် ကောင်းကင်သို့ မီးရှူးမီးပန်းများ ပစ်လွှတ်ရာ မြို့ပေါ်တွင် ကြယ်တွေ ကြွေသကဲ့သို့ ရှိသည်။ ဝတ်ကျောင်းများတွင် မောင်းသံ၊ ခရုသင်းသံတို့ ညနေသည်။ ဥပရာဇာကလေးကို ရည်စူး၍ ဆင်းရဲသားများကို စတုဒိသာ တည်ခင်း ကျွေးမွေးသည်။ ထို မရှိဆင်းရဲသားများထဲတွင် အက်ရှ် ခေါ် အရှောနှင့် သူ့မွေးစား အမေ ပန်းသည်မ သီတာတို့လည်း ပါသည်။

ပါမောက္ခ ဟိလာရီနှင့် အစွဘယ်တို့၏ ခြောက်နှစ်သား အရွယ် အက်ရှ် ခေါ် အရှောသည် ဟလဝါနှင့် ဂျလေဘီတို့ကို အဝ စားပြီးနောက် သူငယ်ချင်းများနှင့်

မီးပန်းတွေ၊ ဗြောက်အိုးတွေ ပစ်ဖောက်ရင်း စော်ဘွားတွင် နေ့တိုင်း သားတစ်ယောက် မွေးနေလျှင် ကောင်းလေစွဟု အောက်မေ့မိသည်။

အက်ရှ်တွင် စိတ်ညစ်စရာ ဆို၍ ဘာမျှ မရှိ။ သူ့မွေးစား အမေ သီတာက ရှာဖွေကျွေးသည့် ထမင်းမှာ လူတန်းစေ့ရလောက်သာ ရှိသည်မှာ မှန်သည်။ ငြင်းစရာ မရှိ။ အချို့ အချဉ် စားချင်လျှင် သူငယ်ချင်းများနှင့်အတူ ဈေးထဲက မုန့်ဆိုင်သို့ သွား၍ အလစ်ဆွဲတတ်သည်။

အက်ရှ် ခေါ် အရှောက သန်မာ၍ အကြီးမြန်သည်။ သူ့အသက်နှင့် စာလျှင် အလုံးအရပ် ထွားသည်။ မျောက်တစ်ကောင်လို လျင်မြန် ဖျတ်လတ်သည်။ ဆင်းရဲသားတို့သာ စားလေ့ရှိသည့် ဂျုံကြမ်းကို စားရသဖြင့် သူ့ခန္ဓာကိုယ်သည် အဆီ မရှိဘဲ အသားတို့ဖြင့် ကျစ်လျစ်နေသည်။ သူငယ်ချင်းများနှင့် လိုက်တမ်းပြေးတမ်းကစားခြင်း၊ ကျောင်းခေါင်မိုးများပေါ်တွင် လိုက်တမ်းပြေးတမ်း ကစားခြင်း၊ သစ်သီး ချိုချဉ် စသည်တို့ကို အလစ်ဆွဲရာတွင် လိုက်ဖမ်းသဖြင့် အပြေးအလွှား ထွက်ပြေးရခြင်း စသည်တို့ကြောင့် သူ့ ကြွက်သားများသည် သန်မာ တောင့်တင်းလျက် ရှိကာ ခြေနှုတ် ခြေသိမ်း မြန်သည့် အကျင့်ကို ရနေလေပြီ။

ကမ္ဘာ တစ်ခြမ်းတွင် ရှိသော ဝိတိုရိယ လက်ထက် အင်္ဂလန်ပြည် အထက်တန်းနှင့် လူလတ်တန်းစား အိမ်ထောင်များတွင်မူ အသက် ငါးနှစ် ခြောက်နှစ်ရွယ် ဆိုသည်မှာ အေ ဘီ စီ ဒီ သင်ကောင်းတုန်း။ ဆရာမများ၏ ကြီးကြပ်မှု အောက်တွင် ရောင်စုံ ဘလောက်တုံးကလေးတွေ၊ ကွင်းကလေးတွေဖြင့် ကစား၍ ကောင်းတုန်း။ သို့တိုင် သတ္တုတွင်းများ၊ စက်ရုံများ၊ လယ်တောများတွင်မူ ဆင်းရဲသား သားသမီးများမှာ မိဘများနှင့်အတူ ရုန်းကန်ရသည့် နည်းတူ ဂူးလ်ကုတ် ပြည်နယ်တွင် အက်ရှ်သည်လည်း ကိုယ့်ဝမ်းစာ ကိုယ်ရှာစားရသည့် သူငယ်လေး တစ်ယောက် ဖြစ်နေလေပြီ။

ဗိဿနိုး ဘုရား ဝတ်ကျောင်းနားတွင် နေသည့် မြေပိုင်ရှင် ဒွန်နီချန်း၏ မြင်းစောင်းတွင် မြင်းထိန်း ဝင်လုပ်သည့် အချိန်၌ အက်ရှ်သည် အသက် ခြောက်နှစ်ခွဲမျှသာ ရှိသေးသည်။

ဒွန်နီချန်းသည် မြင်းတွေ အများကြီး မွေးထားသည်။ ထိုမြင်းများဖြင့် တောသို့ သွားကာ လယ်တွေကို လျှောက်ကြည့်သည်။ မြစ်ကမ်းဘေးက ဖုန်းဆိုးများတွင်

တောလိုက်လေ့ ရှိသည်။ အက်ရှ်၏ တာဝန်မှာ ထိုမြင်းများ ပြန်လာလျှင် ရေတိုက်ရသည်။ အစာ ကျွေးရသည်။ မြင်းကို ကကြီး ဆင်ပေးရသည်။ မြက်ရိတ်ခြင်း၊ မြင်းမွေး ညှပ်ခြင်း စသည့် ကိစ္စများတွင် လူကြီးများကို ကူညီ ရသဖြင့် အလုပ်က ပင်ပန်းသလောက် အခက နည်းသည်။

သို့ရာတွင် အက်ရှ်သည် သူ့ မွေးစား အဖေ (သူ့ကိုယ်တိုင်ကမူ တကယ့်အဖေ ထင်နေသည်။) ဒါယာ ရန်းနှင့် အတူ ငယ်စဉ်က မြင်းတွေ ကြားထဲတွင် နေခဲ့ ရသဖြင့် မြင်းတွေနှင့် ကျွမ်းဝင် ရင်းနှီးပြီးသား ဖြစ်နေ လေပြီ။ အက်ရှ်သည် မြင်းတွေနှင့် နေရသည်ကို ပျော် ရုံမက လုပ်ခကလေး တစ်မူး တစ်ပဲ ရသည့် အတွက် လည်း ကျေနပ်ကာ သူ့ကိုယ်သူ အဟုတ် ထင်နေသည်။ မိမိသည် ကိုယ့်လုပ်အားဖြင့် ကိုယ် ဝင်ငွေ ရအောင် ရှာ နိုင်ပြီ မဟုတ်လော။ သူ့အဖို့မူ အဆင့်အတန်း မြင့်မား လာခြင်းပင် မဟုတ်လော။

တစ်နေ့တွင် သီတာ ပြောသည့် တောင်ခြေ ချိုင့်ဝှမ်း လွင်ပြင်သို့ သွားလျှင် သူသည် မြင်းထိန်း ဆိုက်ကုလား လုပ်၍ သီတာကို ရှာကျွေးမည်ဟု ပြော နေလေပြီ။ သူတို့အထဲတွင် အကြီးအကဲ ဖြစ်သည့် မြင်း ထိန်း ဆိုက်ကုလားခေါင်း မာမက် ရှရစ်မှာ တစ်လလျှင် ဆယ့်နှစ်ကျပ် ရသည်။ ထိုအထဲတွင် မြင်းစာတို့ ဘာတို့ ဝယ်လျှင် တစ်ကျပ်ကို ကော်မရှင် တစ်ပဲ ရသေးသည်။ ထိုငွေကလည်း လခလောက် စည်သည်။

အက်ရှ်က ခပ်ကြွားကြွားဖြင့်

‘ကျွန်တော်သာ ဆိုက်ကုလားခေါင်း ဖြစ်ရင် အိမ် အကြီးကြီးနှင့် နေမယ်၊ ထမင်းချက်တွေလည်း ငှားထားမယ်၊ အဲဒီအခါကျရင် အမေ အလုပ် လုပ်ရ တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး အမေရယ်’

သူ ပြောသည့် အတိုင်း လုပ်ဖို့ အခွင့်အလမ်း လည်း ရခဲ့သည်။ မာမက် ရှရစ်သည် အက်ရှ်ကို မြင် သည့် အခါတွင် မြင်းစီးကောင်း တစ်ယောက် ဖြစ်နိုင် သည်ကို ချက်ချင်း သတိပြုလိုက်မိသည့် အတွက် သူ တာဝန်များကို ယူစေကာ မြင်းကောင်းကောင်း စီးတတ် အောင် သင်ပေး၏။ ထိုနှစ်က ဒွန်နီချန်း၏ မြင်းဇောင်း တွင် နေခဲ့ရသည့် ရက်များကို အက်ရှ် မမေ့နိုင်။ သို့ ရာတွင် ကံတရား ဆိုသည် ပြောရခက်သည်။ မမျှော် လင့်သည့် အဖြစ်အပျက် တစ်ခုကြောင့် အက်ရှ် တစ် ယောက် ဆိုက်ကုလားခေါင်း လုပ်ရန် အကြံသည် ပျက် စီး သွားခဲ့ရသည်။

သူတို့ရောက်ပြီး သုံးနှစ်ကြာသည့် ဧပြီလ တစ် မနက်၌ ဂူးလ်ကုတ် ပြည်နယ်၏ အိမ်ရှေ့ ဥပရာဇာ ကိုယ်တော်လေး လာလာရှိသည် ဗိဿနိုး ဝတ်ကျောင်း တွင် ဝတ်ပြုရန် အတွက် မြို့ထဲသို့ မြင်းဖြင့် လှည့်လာ ခဲ့၏။ ချန္တီဈေးနှင့် ပန်းတင်းတန်း လမ်းထောင့်သို့ ရောက်သည့် အခါတွင် ထိုလမ်းထောင့်တွင် ရှိသည့် ချားဗတ်ရှေး မြို့တံခါးကြီးကို ဖြတ်လာခဲ့သည်။ ဥပရာဇာ ရောက်မလာမီ တံခါးမုခ်မှ ကျောက်တုံးကြီး တစ်တုံး သည် ပြုတ်၍ ကျလာကာ လမ်းမတွင် ကန့်လန့်ကြီး ဖြစ်နေသည်။

အက်ရှ်သည် လမ်းဘေး တစ်ဖက် တစ်ချက်တွင် ရပ်နေသည့် လူအုပ်ကြီး ရှေ့တန်းတွင် ရပ်၍ ကြည့်နေ ၏။ အက်ရှ်သည် လူကြီးတွေ ခြေထောက်တွေ ကြား ထဲမှ အတင်း တိုးငှေ့ကာ လာစဉ် ကျောက်တုံးကြီး ပြုတ်ကျလာသည်ကို ရုတ်တရက် မြင်လိုက်ရသည်။ ထိုစဉ် အိမ်ရှေ့ ဥပရာဇာ၏ မြင်းသည် မုခ်ဦးအောက်မှ ထွက်လာသည်။ အက်ရှ်သည် ဘာမှ စဉ်းစားမနေနိုင်ဘဲ (စဉ်းစားချိန်လည်း မရပါ။) ဥပရာဇာ စီးသည့် မြင်းဇက် ကြီးကို ခုန်၍ လှမ်းကိုင်လိုက်ပြီး လန့်ဖျပ်နေသည့် မြင်း ကို အတင်း ဆွဲထားသည်။ ထိုစဉ် မြင်းရှေ့သို့ ကျောက် တုံးကြီး ဝုန်းခနဲ ကျလာကာ ပတတ်ရပ်နေသော မြင်း ကြီး အောက်တွင် ကျောက်တုံးတွေ အစိတ်စိတ် အမြွှာ မြွှာ ဖြစ်နေသည်။

အက်ရှ်နှင့် တကွ မြင်းကြီးရော ပရိသတ် အချို့ ပါ ကျောက်တုံး ကျောက်စတွေ မှန်သဖြင့် ဒဏ်ရာ ရ ကုန်ကြသည်။ သွေးတွေ သွေးတွေ။ ဖုန်ထူသည့် လမ်းမ ပေါ်မှာ။ ပရိသတ်များတွင် ဝတ်ထားသည့် အဝတ် အစား ပြောင်ပြောင်လက်လက်တွေပေါ်မှာ။ မြင်းတွင် ဆင်ထားသည့် ကကြီးတန်ဆာတွေပေါ်မှာ။ သွေးတွေ မြင်၍ မကောင်းတော့။

လာကြည့်သည့် ပရိသတ်မှာလည်း အော်သူ အော်၊ ပြေးသူ ပြေး၊ လဲသူ လဲ၊ ကွဲသူ ကွဲ ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ အကယ်၍ အက်ရှ်ကသာ မြင်းခေါင်းကို ကိုင်ပြီး ပွတ် သပ် ချောမော့ခြင်း မပြုလျှင် အသံနှင့် လူအုပ်ကြောင့် လန့်ဖျပ်နေသော မြင်းသည် လူတွေကို လျှောက်နင်း တော့မည်မှာ သေချာသည်။

ထိုသို့ ဖြစ်နေစဉ် မှင်တက်မိနေသော အစောင့် တစ်ယောက်က သတိ ပြန်ရလာကာ အတင်း ပြေးလာ ပြီး သူ့လက်ထဲမှ ကြီးကို ဆွဲယူလိုက်၏။ ထို့နောက်

အိမ်ရှေ့ ဥပရာဇာကလေး အနားသို့ တိုးကာ သူ့ကို ကိုယ်လုံးဖြင့် တိုက်ပစ်သည်။ ဤတွင် လူအုပ်ကြီးက ဝိုင်းအုံလာကာ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် မေးမြန်း ပြောဆို နေကြသည်တွင် အစောင့် တစ်ယောက်က လူအုပ်ကြီးကို တုတ်ဖြင့် ရိုက်၍ နောက်သို့ အဆုတ်ခိုင်းပြီး အပေါ်မှ တံခါးမုခ်ကြီးကို တအံ့တဩဖြင့် ငေးကြည့်နေသည်။ မုတ်ဆိတ်တွေ ဖြူနေသည့် မြင်းစီး ကိုယ်ရံတော် တစ်ယောက်က အက်ရှ်ကို ဒဂါး တစ်ပြား လှမ်းပစ်ပေးလိုက်ပြီး (သူ ပေးလိုက်သည့် ဒဂါးမှာ မိုဟားရွှေဒဂါး တစ်ပြား ဖြစ်သည်။) ...

‘ကောင်းလေး ကောင်းတယ်၊ အားကြီး သတ္တိကောင်းတယ်၊ ရှားဘားစ်’ ဟု လှမ်းအော်သည်။

မည်သူမျှ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ဒဏ်ရာ မရကြောင်းကို သိလိုက်သည့် အခါတွင် လူအုပ်ကြီးကလည်း ‘ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်’ ဟု အော်ကြသည်။ ဥပရာဇာနှင့် အခြေအရံများသည် ဝတ်ကျောင်းသို့ ဆက်သွားကြ၏။ လူအုပ်ကြီးကလည်း နောက်မှ ကောင်းချီးဩဘာပေး၍ လိုက်လာကြသည်။

အိမ်ရှေ့ ဥပရာဇာ ကိုယ်တော်လေးသည် ခါးကို မတ်၍ မြင်းကို ဆက်စီး လာရသော်လည်း သူ့လက်များသည် တုန်ယင်နေကြသည်။ သို့တိုင် မြင်းကို ကျင်လည်စွာ ကိုင်တွယ် စီးသွားသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် လူထုကလည်း သူတို့ အိမ်ရှေ့ ဥပရာဇာ အတွက် ဂုဏ်ယူကြသည်။ သို့ရာတွင် စိန်ရွှေ ရတနာတွေ စီခြယ်ထားသည့် မကိုင့်အောက်တွင် ရှိသည့် မျက်နှာနုနုကလေးမှာ တင်းမာ ထိတ်လန့်လျက် ရှိကာ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်နေလေပြီ။

ထိုသို့ စီးလာရင်းလည်း အိမ်ရှေ့ဥပရာဇာ ကိုယ်တော်လေးသည် သူ့မြင်းခေါင်းပေါ်သို့ ကျောက်တုံးကြီး မကျအောင် မြင်း၏ ဇက်ကို အတင်း တုံ့ဆွဲလိုက်သည့် သူငယ်ကလေးကို ရှာဖွေလျက် ရှိသည်။

အက်ရှ် မင်းခမ်းမင်းနားကို မြင်နိုင်အောင်ဟုဆိုကာ လူတစ်ယောက်က အက်ရှ်ကို ပခုံးပေါ်သို့ တင်၍ မြှောက်ပြသည်။ ထိုစဉ် အက်ရှ်နှင့် အိမ်ရှေ့ ဥပရာဇာ ကိုယ်တော်လေးတို့သည် မျက်လုံးချင်း ဆုံမိကြသည်။ ကြောက်လန့်နေသော ကိုယ်တော်လေး၏ နက်မှောင်သော မျက်လုံးများသည် ဒွန်နီချန်း၏ မြင်းလောင်းမှ ဆိုက်ကုလားကလေး အက်ရှ်၏ ပြာလဲ့လဲ့ မျက်လုံးများနှင့် ဆိုင်မိကြသည်။

တစ်မိနစ်လောက် အကြာတွင် လူအုပ်ကြီးများ ထူထပ်လာသဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် မမြင်ရတော့။ ပန်းတင်းတန်း လမ်းထိပ်သို့ ရောက်သည့် အခါတွင် ဥပရာဇာနှင့် နောက်လိုက် နောက်ပါတို့လည်း ကွေ့သွားကြသဖြင့် နောက်ထပ် မမြင်ရတော့။

သီတာသည် သူ့သား အရှေ့ ခေါ် အက်ရှ် ရွှေဒဂါး တစ်ပြား ရလာသည့် အတွက် ဂုဏ်လည်း ယူသည်။ ပျော်လည်း ပျော်သည်။ သူ့သား သတ္တိကောင်းပုံကို ကြားရသည့် အတွက်လည်း ကျေနပ်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ရွှေသည် ဘဂဝန်လားလ်ထံသို့ သွားကာ သီတာ ဝတ်ရန် ငွေထည် လက်ဝတ်လက်စားများကို ဝယ်ကြ၏။ ပိုက်ဆံ အသုံးလိုလျှင် ထိုပစ္စည်းများကို ထုခွဲ ရောင်းချရန် ဖြစ်သည်။ သို့ဖြင့် အိမ်နီးနားချင်းများက ချီးကျူးကြခြင်း၊ ဝမ်းသာစကား ပြောခြင်းတို့ကို ကြားပြီးနောက် ထိုကိစ္စကို မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် နေလိုက်ကြ၏။

သို့ရာတွင် နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင်မူ ဟော်နန်းမှ ခပ်ဝဝ အရာရှိ တစ်ဦး ဆိုက်ကုလားခေါင်း ဒွန်နီချန်း အိမ်သို့ ရောက်လာကာ ဤဇောင်းတွင် အလုပ်လုပ်သည့် ဆိုက်ကုလား သူငယ်ကလေးကို ဥပရာဇာက အခေါ် လွှတ်လိုက်ကြောင်း၊ ဟော်နန်းတွင် သူ့အတွက် နေရာထိုင်ခင်း ပေးထားမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ဟော်နန်းတွင် အလုပ် တစ်ခုလည်း ပေးထားမည် ဖြစ်ကြောင်း ခုံညားစွာ ပြောဆိုသည်။

အက်ရှ်က စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ‘ဟင့်အင်း၊ ကျွန်တော် မလိုက်ချင်ဘူးဗျ၊ ကျွန်တော် အမေကို တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ အမေကလည်း ထည့်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့...’

စကားကို ဆုံးအောင် မပြောလိုက်ရ။ ဟော်နန်းမှ အရာရှိက

‘မင်းအမေ ထည့်တာ မထည့်တာက အရေးမကြီးပါဘူး၊ အိမ်ရှေ့ ဥပရာဇာ ကိုယ်တော်လေးရဲ့ အမိန့်ပါတယ်၊ လိုက်ခဲ့ရမယ်၊ ကဲ အချိန် မရှိဘူး၊ ရေမိုးချိုး အဝတ်အစားလဲ၊ ဒီလို စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်နှင့် မလိုက်ခဲ့နှင့်’

သူ့အဖို့ အမိန့် နာခံရုံမှ အပ အခြား ဘာမှ လုပ်စရာ မရှိတော့။ သူတို့သည် အက်ရှ်ကို သူ နေသည့်

ရွှေပြည်တော် မျှော်တိုင်းစေး

သစ်သီးသည်၏ အိမ်သို့ ပြန်ခေါ်လာကြကာ သူ၏ တစ်ထည်တည်းသော အဝတ်သစ်ကို အလဲခိုင်းကြ၏။ အက်ရှ်က ဝမ်းပန်းတနည်း ဖြစ်နေသော သီတာကို နှစ်သိမ့်သည့် အနေဖြင့် စိတ်မပူဖို့ အကြောင်း၊ မကြာမီ ရောက်အောင် ပြန်လာခဲ့မည် ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပြောသည်။

‘မငိုပါနှင့် အမေ၊ ဘာငိုစရာ ရှိသလဲ၊ ကျွန်တော် ဒီမှာပဲ နေချင်တယ်လို့ ကိုယ်တော်လေးကို ပြောမှာပေါ့၊ သူ့ကို ဘာမှ မဖြစ်အောင် ကာကွယ်တဲ့ အတွက် ကျွန်

တော့်ကို ချီးမြှောက်ချင်တယ် ဆိုရင် ကျွန်တော့်ကို ခုလက်ရှိ နေရာကလေးကိုပဲ ပြန်ခွင့်ပေးပါလို့ ပြောမှာပေါ့၊ ကြည့်ပါ အမေ၊ ကျွန်တော်မှ မနေချင်တာ၊ သူတို့ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်နှယ်လုပ် ထားလို့ ရမှာလဲ’

အက်ရှ်သည် ဤယုံကြည်ချက်ဖြင့် သူ့အမေကို ပွေ့ဖက် နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် ဟော်နန်းမှ အခြွေအရံများနှင့် အတူ ဂူးလ်ကုတ် စော်ဘွား၏ ဟော်နန်းသို့ လိုက်ပါ သွားလေသတည်း။

အခန်း ၄

လေညင်းသာ ဟော်နန်းသည် တောင်ကုန်း မြင့်မြင့်ကြီး ပေါ်တွင် ရှိ၏။ ဟော်နန်းသို့ တက်သည့် လှေကားကြီးက မတ်စောက်သည့် နှမ်းဖတ်ကျောက်သား လှေကားကြီး။ အစဉ်အဆက် ဆင်တွေ၊ မြင်းတွေ၊ လူတွေ သွားခဲ့ကြပြီ ဖြစ်သဖြင့် အချို့ ကျောက်သားများမှာ ချိုင့်ခွက်နေကြ လေပြီ။ ဥပရာဇာ အခြွေအရံများ၏ နောက်မှ လိုက် လာသော အက်ရှ်၏ ခြေထောက် များတွင် ဖိနပ်မပါ။ ကျောက်တုံးကြီးများက အေးစက်နေသည်။ ရှေ့က မိုး ထိ မြင့်လှနီးသော ကျောက်ဆောင် တံတိုင်းကြီးကို မြင် လိုက်ရသဖြင့် အက်ရှ် ရုတ်တရက် လန့်သွားသည်။

သည်လို တံတိုင်းတွေ အထပ်ထပ် ကာထား သည့် ခံတပ်ကြီးထဲတွင် သူ မနေချင်။ အလုပ်လည်း မလုပ်ချင်။ သူငယ်ချင်းတွေ ရှိရာ မြို့ထဲတွင် နေချင် သည်။ ဒွန်နီချန်း၏ မြင်းများကို ကျောင်းချင်သည်။ မြင်းထိန်း ဆိုက်ကုလားခေါင်း မာမက် ရှရစ်ထံမှ အသိ ပညာတို့ကိုလည်း ဆည်းပူးချင်သည်။

လေညင်းသာ ခေါ် ဟဝါးမဟာသည် ညိုမှောင် မှိုင်းညှို့လျက် အန္တရာယ် များသည့် အသွင်ကို ဆောင် နေသည်။ ရာဇာတံခါးဟု ခေါ်သော တံခါးမကြီးမှ ဝင် လာသည့် အခါတွင်လည်း ထို့အတူ။ ထူထဲလှသော သံ တံခါးကြီး ပွင့်သွားသည်နှင့် တံခါး နောက်ကွယ်တွင် အမှောင်ထုသည် ကြီးစိုး မင်းမူလျက်။ ထိုအမှောင်ထဲမှ ကျောက်တုံး နံရံ နောက်ကွယ်တွင် တူမီး သေနတ်ကြီး များနှင့် ဓားရှည်ကြီးတွေကို ကိုင်ထားသည့် အစောင့် များကို ခပ်ရေးရေး မြင်ရသည်။

ဟော်နန်းထဲသို့ ဝင်သည့် လမ်းသည် ကျောက် တုံးဖြင့် ဆောက်ထားသည့် လေသာဆောင်ကြီး တစ်ခု အောက်မှ ဖြတ်သွားသည်။ ထိုကျောက်တုံး လေသာ ဆောင်ကြီးပေါ်တွင် အောက်သို့ ချိန်ထားသည့် ကြေး အမြောက်ဝကြီးများကို မြင်ရသည်။ ဥမင် တစ်ခုထဲသို့

ဝင်လိုက်သည့်အခါတွင် ဓားနှင့် တိခနဲ ဖြတ်ချလိုက် သကဲ့သို့ နေရောင်သည် ချက်ချင်း ပျောက်ကွယ်သွား သည်။ မည်းမှောင်နေသည့် ဥမင်နံရံ တစ်ဖက်တစ်ချက် တွင် အစောင့်များ၏ အခန်းများ၊ ရုပ်တုများ ထားသည့် အခန်းကလေးများသည် ပျားအုံ တစ်အုံမှ ပျားအိမ်များ သဖွယ် ဖြစ်နေသည်။

ပူနွေးသည့် နေခြည်ထဲမှ အေးစက်သည့် အမှောင် ထဲသို့ ရုတ်တရက် ရောက်သွားခြင်း၊ ဥမင် အမိုးခုံးကြီး အောက်တွင် ပဲ့တင်သံ ပါနေခြင်းတို့ကြောင့် အက်ရှ်မှာ ပို၍ပင် စိတ် မသက်မသာ ဖြစ်လာခဲ့လေပြီ။ နောက်သို့ သမင်လည်ပြန် ကြည့်လိုက်သည့် အခါတွင် ဘောင်ခတ် သကဲ့သို့ ဖြစ်နေသော ဥမင်ဝတွင် ပေါ်လာသည့် နေ ရောင်ခြည်နှင့် နှင်းမြူအောက်က ဂူးလ်ကုတ်မြို့ကို လှမ်း မြင်နေရလေသည်။

အက်ရှ်သည် နေရောင်ခြည်တွင် စိတ်အေးချမ်း သာ လဲလျောင်းနေသည့် ဂူးလ်ကုတ် မြို့ကြီးကို ကြည့် ရင်း ဤဥမင်ကြီးထဲမှ အမြန်ဆုံး ထွက်ပြေးချင်စိတ် ပေါက်လာသည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် ဘယ်တော့မှ လွတ် မြောက်နိုင်တော့မည် မဟုတ်သော အကျဉ်းထောင်ကြီး တစ်ခုထဲသို့ ဝင်လာရသည့်နယ် ထင်မိသည်။ ယခု ချက်ချင်း ထွက်ပြေးခြင်း မပြုလျှင် သူ့တွင် လွတ်လပ်မှု၊ ပျော်ရွှင်မှုနှင့် မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းများ ဆုံးရှုံးတော့ မည်။ မြို့ထဲက အိုးဆိုင်ရှေ့တွင် ချိတ်ထားသည့် လှောင် အိမ်ထဲက သာလိကာလို သံတိုင်တွေ နောက်ကွယ်တွင် ဘဝ တစ်ခုလုံး ကုန်ဆုံးရတော့မည်ဟု သူ့ စိတ်ထဲတွင် ထင်နေသည်။

အက်ရှ်သည် ထိုအတွေးကို တွေးလိုက်မိသည့် နှင့် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်သွား၏။ သို့ရာတွင် ထွက်ပြေး ဖို့ ဆိုသည်မှာ မလွယ်။ လမ်းတွင် အစောင့်တွေ တွာသိ ကြီး ရှိသည်။ သူတို့လက်မှ လွတ်အောင် ပြေးနိုင်ဖွယ်

မရှိ။ ထွက်ပြေးပြီးမှ ပြန်မိသွားပြီး သူတို့ခေါ်သည့် အတိုင်း ဟော်နန်းသို့ မလိုက်ချင် လိုက်ချင်နှင့် လိုက်လာရသည် ဆိုလျှင်လည်း ရှက်စရာ။ ထို့ပြင် သူကိုယ်တိုင်ကလည်း ဟဝါးမဟာ ခေါ် လေညင်းသာ ဟော်နန်းကို ကြည့်ဖူး မြင်ဖူးချင်သေးသည်။ ဟော်နန်းတွင်းသို့ ရောက်ဖူးပြီ ဆိုလျှင် ဟော်နန်းကြီး မည်မျှ ကြီးကျယ်ကြောင်း၊ ခမ်းနားကြောင်းကို သူ့ သူငယ်ချင်းများထံ ကြားရဦးမည်။

သို့ရာတွင် ဟော်နန်းကြီးထဲမှာ ဥပရာဇာ၏ အပါးတွင် အလုပ် လုပ်ရမည် ဆိုသည်ကိုမူ ခေါင်းထဲတွင် နည်းနည်းလေးမျှ ထည့်၍ပင် စဉ်းစားခြင်း မရှိ။ သူ့ကို အတင်းအကျပ် လုပ်၍ ရသည်ဟု သူတို့ထင်လျှင် မူ တက်တက်စင်အောင် လွဲလိမ့်မည်။ သူတို့ခိုင်းလျှင် မိမိသည် မြို့ရိုး တံတိုင်းကြီးများကို ကျော်၍ မြို့ထဲသို့ ပြန်ပြေးမည်။ မြို့ထဲ ရောက်အောင် လိုက်လာသည် ဆိုလျှင် အမေ သိတာကို ခေါ်ကာ သည်နယ်မှ ထွက်ပြေးကြမည်။ ကမ္ဘာကြီးသည် အကျယ်ကြီး။ ဟိုးအဝေးက တောင်ကြားတွေထဲတွင် အမေ သိတာ ပြောသည့် သူတို့ နေရာကလေး၊ သူတို့ရွာကလေး ရှိသည် မဟုတ်လော။ ထိုနေရာကလေးတွင် သူတို့နှစ်ယောက် အေးချမ်း လုံခြုံစွာ သေတပန် သက်တဆုံး နေနိုင်သည်။

ဥမင်သည် လက်ယာဘက်သို့ တည့်တည့်ကြီး ချိုးကွေ့လိုက်၏။ ထိုဥမင်မှ ထွက်လိုက်သည့် အခါတွင် ကွက်လပ်ကလေး တစ်ခု ရှိပြီး ထိုကွက်လပ်ထဲတွင် စောစောကထက် အရေအတွက် များသော အစောင့်များနှင့် ကြေးအမြောက်ကြီးများကို တွေ့ရပြန်သည်။ ထိုကွက်လပ် အဆုံးတွင် ဝင်းတံခါးကြီး တစ်ခု ရှိပြီး ထိုဝင်း တံခါးနောက် ဆင်ကျုံးထဲ၌ ဇော်ဘွား၏ ဆင်နှစ်ကောင်သည် သစ်ပင်ကြီး တစ်ပင် အောက်တွင် ထူးခတ်လျက်သား ရပ်နေကြပြီး မိန်းမ တစ်ကျိပ်ခန့်သည် ဆူညံစွာ စကား ပြောဆိုလျက် ရှိကာ ကျောက်ကန်ကြီး တစ်ခုထဲမှ နက်မှောင် စိမ်းပြာနေသော ရေထဲတွင် အဝတ်များကို လျှော်ဖွပ်လျက် ရှိကြ၏။

ထိုကျုံးကို လွန်လျှင်မူ ဟော်နန်းမကြီးသို့ ရောက်လေပြီ။ လှပ ခိုင်ခံ့စွာ တည်ဆောက်ထားသော နံရံကြီးများ၊ သူရဲခိုများ၊ ပစ္စင်များ၊ ရင်တားများ၊ လသာဆောင်များ၊ လေသာ ပြတင်းများ၊ အပြောက်အမွမ်းတို့ဖြင့် ထုလုပ်ထားသော ခန်းဆောင်ကြီးများ၊ ပြာသာဒ်များ စသည်တို့ဖြင့် ဟော်ကြီးမှာ အံ့မခန်း ရှိ၏။ သို့ရာတွင်

အပြင်၊ တံတိုင်းကြီး ကာ၍ နေသည့် အတွက် ဟော်နန်းကို တောင်အောက်ရှိ ဂူးလ်ကုတ် မြို့ထဲမှ မမြင်ရ။

လေညင်းသာ ဟော်နန်း ခေါ် ဟဝါးမဟာ ခံတပ်ကြီးသည် သက်တမ်း ဘယ်လောက် ရှိပြီ ဆိုသည်ကို မည်သူမျှ မပြောနိုင်။ ဒဏ္ဍာရီများ အဆိုအရမူ ဆိကန်ဒါ ဂူးလ်ခန် ခေါ် မဟာ အယ်လက်စနွာ ဘုရင်ကြီးသည် အိန္ဒိယပြည်ကို မြောက်ဘက်မှ ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်ခဲ့စဉ် သူ့စစ်တပ်များသည် ဤခံတပ်ကြီးကို ပေါက်အောင် မတိုက်နိုင်ခဲ့ကြဟု အဆိုရှိသည်။ မည်သို့ရှိစေ ဟော်နန်းနှင့် ခံတပ်ကြီး၏ အဓိက အပိုင်းများကိုမူ ဆယ့်ငါးရာစုနှစ် အစလောက်တုန်းက တောပုန်းဗိုလ်ကြီး တစ်ဦးက ဆောက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

တောပုန်း ဓားပြဗိုလ်ကြီးနှင့် သူ့နောက်လိုက်များသည် ထိုခံတပ်ကြီးကို အခိုင်အမာ ဆောက်ခဲ့ကြပြီးနောက် မြစ်တစ်ဖက်ကို ကူးကာ လွင်ပြင်ရှိ မြို့များ၊ ရွာများကို လုယက် တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြပြီးနောက် အရေးကြုံလျှင် ထိုခံတပ်ကြီးဆီသို့ ပြန်၍ ဆုတ်ခွာ ပုန်းအောင်းခဲ့ကြသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုခေတ်က ထိုခံတပ်ကြီးကို ကလကီလ (ခံတပ်နက်) ဟု အမည် တွင်ခဲ့သည်။

ခံတပ်နက်ဟု ခေါ်ခြင်းမှာ ခံတပ်ကြီး၏ အရောင်က မည်းနက်နေခြင်းကြောင့် မဟုတ်။ စင်စစ် ထိုခံတပ်တံတိုင်းကြီးကို ဆောက်သည့် ကျောက်တုံးများ၏ အရောင်မှာ ခံတပ်ကြီး တည်ရာ ကျောက်တောင်ကြီးမှ ထွက်သည့် အပြာရောင် ကျောက်တုံးကြီးများ ဖြစ်၏။ ခံတပ်နက်ဟု ခေါ်ခြင်းမှာ ကျောက်တုံးများကြောင့် ခေါ်ခြင်းမဟုတ်ဘဲ မည်းမှောင်သည့် ဂုဏ်သတင်းကြောင့်သာ ဖြစ်သည်။

ထို့နောက် ရတ်ဂျပ္ပတ်နွယ် လူဆိုး တစ်ဦးက ထိုခံတပ်ကို တိုက်ခိုက် သိမ်းပိုက်လိုက်ပြီးလျှင် ထပ်မံပြင်ဆင်ခဲ့သည်။ သူ့သားက ခံတပ်အောက် တောင်ခြေရင်းတွင် ရှိသည့် ဂူးလ်ကုတ်မြို့ကို တံတိုင်းနှင့် တည်ဆောက်ခဲ့ကာ ပထမဆုံးသော ဂူးလ်ကုတ် မဟာရာဇာ ဇော်ဘွား ဖြစ်လာခဲ့လေသည်။ ထိုဇော်ဘွားသည် ကလကီလ မည်သော ခံတပ်နက်ကို ပြန်လည် မွမ်းမံသည်။ အပြောက်အမွမ်း အဆင်တန်ဆာတို့ ထည့်သည်။ ထိုသို့ ပြင်ဆင်ပြီးနောက် မဟာရာဇာ၏ စံနန်း အဖြစ် ပြောင်းလဲလိုက်ကာ အမည်ကိုလည်း ဟဝါးမဟာ သို့မဟုတ် လေညင်းသာ ဟော်နန်းဟု ပြောင်းခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

mgyoe.com

လက်ရှိ ဂူးလ်ကုတ် ဖော်ဘွားမှာ ခမ်းနားသော ထိုဟော်အိုကြီးထဲရှိ ဝက်ပါလို ရှုပ်ထွေးနေသော ခန်းဆောင်များတွင် စံနေသည်။ ဟော်နန်းရှိ အဆောင်ဆောင် အခန်းခန်းတို့မှာ ကြမ်းပြင်တွင် ပါသျှန်း ကော်ဇောကြီးတွေ အပြည့်ခင်းလျက်။ ရွှေချည် ထိုးထားသည့် မျက်နှာကြက်များကမူ ဟောင်းအိုကာ ဖုန်တွေ တက်နေလေပြီ။ ငွေနားကွပ်ထားသော ကျောက်စိမ်းခွက်များ၊ အလှအပပစ္စည်းများတွင် ကျောက်နီများနှင့် နီလာရိုင်းတို့ စိခြယ်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ ညီလာခံရာ ခန်းမကြီးကို ပွတ်လုံးပန်းခက်တို့ ခြယ်လှယ်ထားသည့် သစ်သားလိုက်ကာများ ဆင်ထားသည်။

ညီလာခံ ခန်းမမှ ထွက်လိုက်လျှင် သစ်သီးများနှင့် နှင်းဆီတို့ ဖူးဝေနေသော ဥယျာဉ် တစ်ခု ရှိ၏။ ထိုဥယျာဉ်ကို ကျော်လျှင် အနောက်ဆောင် ခေါ် မိန်းမဆောင် ရှိသည်။ ငိုအနောက်ဆောင်ထဲမှ အဆောင် တစ်ဆောင်တွင် လက်ရှိ မဟာဒေဝီ ဂျာနူးဘိုင် နေလျက်ရှိပြီး သူ့ပြိုင်ဘက် ဖြစ်သည့် ဖာရင်ဂီ မဟာဒေဝီသည်လည်း ဤအဆောင်မှာပင် နာမကျန်း ဖြစ်ကာ ကွယ်လွန်သွားခဲ့သည်။ (အချို့ကမူ အဆိပ်မိသည်ဟု ပြောကြ၏။)

ဟော်နန်း၏ တောင်ဘက် တောင်ပံရှိ အခန်းများမှာမူ ငယ်ငယ်က လာလာဂျီဟု ခေါ်ခဲ့ကြသော အိမ်ရှေ့ ဥပရာဇာ ကိုယ်တော်လေး၏ အဆောင်များ ဖြစ်သည်။ ဥပရာဇာ ကိုယ်တော်လေးသည် ခမည်းတော် ဖော်ဘွားကြီးက ပေးထားသည့် အခြွေအရံများ၊ အရာရှိများ၊ နောက်လိုက် နောက်ပါများနှင့် အတူ ထိုအဆောင်ဘက်တွင် အချိန်ကုန်လေ့ ရှိသည်။

အမှုထမ်းများသည် အက်ရှ်အား လမ်းမြောင်များ၊ ခန်းဆောင်များကို ကျော်ဖြတ်ကာ ဥပရာဇာ၏ ခန်းဆောင်သို့ ခေါ်လာခဲ့ကြ၏။ အခန်းကြီး တစ်ခန်းထဲသို့ ရောက်သည့်အခါတွင် အိမ်ရှေ့ ကိုယ်တော်လေး လာလာဂျီသည် ကတ္တီပါ ထိုင်ခုံကြီး တစ်ခုပေါ်တွင် တင်ပျဉ်ခွေ ထိုင်ရင်း ကတ္တီဝါကြီး တစ်ကောင်ကို စလျက် ရှိလေရာ ကတ္တီဝါကြီးမှာ အတောင်တွေ ဖွကာ စိတ်ဆိုးနေဟန် ရှိလေ၏။

အိမ်ရှေ့ ဥပရာဇာ ကိုယ်တော်လေး ကိုယ်တွင် မနေ့က တွေ့ခဲ့ရသည့် တောက်ပ ပြုံးပြက်သော အဆင်းတန်ဆာ အဝတ်အစားတို့ မရှိတော့။ ချည်ဘောင်းဘီ ကျပ်နှင့် ဒူးဆစ် အထိ ရှည်သော အပေါ်ဝတ်ရုံ အင်္ကျီ ကျပ်တို့ကိုသာ ဝတ်ဆင်ထားသည်။

မနေ့က ဗိုလ်ပုံ ပရိသတ်၏ အလယ် မြင်းဖြူကြီးပေါ်တွင် စီးလိုက်လာသည်နှင့် စာလျှင် ကိုယ်တော်လေး လာလာဂျီသည် များစွာ နုနယ် ငယ်ရွယ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထိုစဉ်က သူ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ တကယ့် မင်းသား တစ်ပါး။ အိမ်ရှေ့ ဥပရာဇာ တစ်ဦး။ ကောင်းကင်ပြာရောင် ခေါင်းပေါင်းပေါ်တွင် ဗျိုင်းရုပ် တစ်ကောင်နှင့် စိန်ရင်ထိုး တစ်ခုကို တပ်ထားသည်။ ယခုမူ အိမ်ရှေ့ ဥပရာဇာသည် သူငယ်ကလေး တစ်ယောက်မျှသာ။ ခပ်ပြည့်ပြည့်၊ မျက်နှာဖောင်းဖောင်းနှင့် အက်ရှ်ထက် အသက်နှစ်နှစ် ကြီးသည့်တိုင် နှစ်နှစ်လောက် ငယ်နေသည်ဟု ထင်ရ၏။ ဘာမှ ကြောက်စရာ လန့်စရာ မကောင်း၊ သူလို ကိုယ်လို သူငယ်လေး တစ်ဦးမျှသာ။

အက်ရှ်သည် သူ့ကို မြင်လိုက်သည့် အခါ အကြောက်ပြေသွား၏။ ဥပရာဇာသည်လည်း သူ့လို ကြောက်တတ်သည်သာ။ သူ့လို စိတ်တိုသည်သာ။ ထိုအချက်ကို ခန်းဆောင်ထဲတွင် ပျင်းပျင်းရိရိ အထိန်းတော် လုပ်နေသူများ မသိသည့်တိုင် အက်ရှ် သတိပြုမိသည်။ ထို့ကြောင့် အက်ရှ်သည် တစ်နေ့တွင် ဂူးလ်ကုတ်ပြည်၏ မဟာရာဇာ ဖော်ဘွား ဖြစ်လာမည့် ထိုသူငယ်ကို ကိုယ်ချင်း စာနာမိသည်။

ပတ်ပတ်လည်တွင် ခစားနေကြရသော အခြွေအရံတို့မှာ ခေါင်းညိတ်ကြသည့်တိုင် စိတ် မပျံ့တပျံ့၊ မင်းတိုင်းကျေမျှသာ ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း အက်ရှ် သတိထားမိသည်။ အမြောက်အပင့်တို့ဖြင့် ပြောသည့်တိုင် သူတို့အသံက လုပ်ထားရသည့် အသံ။ သူတို့ မျက်နှာများက ခံစားချက် ကင်းကာ ကောက်ကျစ်သည့် အသွင်ကို ဆောင်လျက်။

အက်ရှ်သည် ထိုအခြင်းအရာတို့ကို ကြည့်၍ ထိုသူများကို အလိုလို မုန်းသွားကာ ဥပရာဇာ ကိုယ်တော်လေးဘက် ပါပြီးသား ဖြစ်နေသည်။

အက်ရှ်သည် သူတို့ကို အကဲခတ် ကြည့်၏။ သူတို့ကို ကြည့်ရသည်က ဖော်ဖော်ရွေရွေ ပျူပျူငှာငှာ မရှိ။ လူပုံပန်းတွေက ဝဝဖိုင့်ဖိုင့်၊ အဆီတွေ ရစ်လျက်။ သူတို့ကိုယ် သူတို့ ဘဝင်မြင့်နေသည့် ပုံတွေ။ တစ်ယောက်မူ ရုပ်ချောချော၊ အဝတ်အစားကို သားသားနားနား ဝတ်ထားကာ နားတစ်ဖက်တွင် စိန်နားဆွဲကြီး တစ်ဖက်ကို တွဲလောင်း ဆွဲထားသည်။ ဂူးလ်ကုတ် လမ်းမများပေါ်တွင် ကြီးပြင်းလာသည့် တေလေ ကြမ်းပိုးကလေး

ထံတွင် ဆင်းရဲသား အနံ့နှင့် မြင်းစောင်းမှ အနံ့များ ပါလာမည်ကို စိုးသည့်နယ် နှာဝကို ရေမွှေးဆွတ်သည့် လက်ကိုင်ပဝါ တစ်ထည်ဖြင့် ပိတ်ထား၏။

အက်ရှ်သည် အဝေးသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး လျှင် ထုံးတမ်းစဉ်လာအရ လက်နှစ်ဖက်ကို နဖူးပေါ်သို့ တင်၍ အရိုအသေ ပေးလိုက်၏။ အက်ရှ်၏ အကြည့်တွင် စိတ်ဝင်စားသည့် အကြည့်နှင့် ရင်းနှီးသော အကြည့် သည် ပေါ်လျက် ရှိ၏။ ထိုအခါကျမှ ဥပရာဇာ၏ မျက်နှာသည် ကြည်လင်သွားကာ စောစောက စိတ်တိုလျက် ရှိသည့် အပူအရာများသည် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

အိမ်ရှေ့ ဥပရာဇာသည် လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဝှေ့ယမ်း ပြလိုက်လျက်

‘ကဲ ကဲ ခင်ဗျားတို့ သွားချင် သွားနိုင်ပြီ၊ သူနှင့် နှစ်ယောက်တည်း စကား ပြောနေရစ်မယ်’

နားတစ်ဖက်တွင် စိန်နားပန်ကြီး တွဲလောင်း ဆွဲထားသည့် ရှိုးကျကျ အခြွေအရံက ဥပရာဇာ၏ နားနားသို့ကပ်၍ တစ်စုံတစ်ရာ ပြောလိုက်သည်တွင် ဥပရာဇာသည် သူ့ကို တွန်းဖယ်လိုက်ပြီး ခပ်ကျယ်ကျယ်ဖြင့်

‘ဒီမှာ ဘိဂျူရန်း၊ ဒီစကားတွေက အလကား စကားတွေဗျ၊ ကျွန်တော့် အသက်ကိုတောင် ကယ်ဆယ်ထားတဲ့သူ တစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လို အန္တရာယ် ပေးနိုင်မှာလဲ၊ ပြီးတော့ သူ့မှာ ဘာလက်နက်ပါလို့လဲ၊ သွားကြစမ်းဗျာ၊ မဟုတ်တယုတ်တွေ ပြောမနေကြစမ်းနှင့်’

အခြွေအရံ လူငယ်သည် နောက်သို့ ဆုတ်သွားကာ ဦးညွတ်၍ ထွက်သွား၏။ သို့ရာတွင် မျက်နှာက မူ ရှုံ့မဲ့နေသည်။ ဤလို အချိန်မျိုးတွင် ရှုံ့မဲ့ကာ မလိုတမာ မျက်နှာထားကို မြင်လိုက်ရသည့် အတွက် အက်ရှ်သည် တအံ့တဩ ဖြစ်နေသည်။ ဘိဂျူရန်းသည် အငေါက်ခဲလိုက်ရသည့် အတွက်လည်း အနည်းငယ် ရှက်သွားဟန် တူ၏။ သူ့ကြောင့် အငေါက်ခဲခြင်း ဖြစ်သည်ဟုလည်း အက်ရှ်ကို အနည်းငယ် အခဲမကျေ ဖြစ်သွားပုံ ရသည်။ စင်စစ် အက်ရှ်သည် ဘာတစ်လုံးမျှလည်း ပြောရသည် မဟုတ်။ ထို့ပြင် သူတို့ ဟော်နန်းသို့လည်း သူ လာချင်၍ လာခဲ့ရသည် မဟုတ်။

ဥပရာဇာက အခြွေအရံများကို လက်ဖြင့် ပြ၍ မောင်းထုတ်နေသည့် အတွက် အခြွေအရံများသည် ထွက်သွားကြ၏။ ခန်းဆောင်ထဲတွင် သူတို့ နှစ်ယောက်သာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ သို့တိုင်အောင် အက်ရှ်သည် စကား

တစ်လုံးမျှ မပြောမိ။ အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်နေကြစဉ် ဥပရာဇာက စတင်၍

‘ငါ့ အသက်ကို မင်း ဘယ်လို ကယ်ခဲ့တယ် ဆိုတာ ခမည်းတော်ကြီးကို ပြောပြတယ်၊ ဒါဖြင့် သူ့ကို အခြွေအရံ အဖြစ် ခေါ်ထားပါလား ဆိုလို့ မင်းကို အခေါ်လွှတ်လိုက်တာ၊ မင်းကို လစာတို့ ဘာတို့ ကောင်းကောင်း ပေးမှာပါကွာ၊ ငါ့မှာ ကစားဖော်ရယ်လို့ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး၊ ငါ့အနားမှာ မိန်းမတွေနှင့် ငါ့ထက် အသက်ကြီးတဲ့ လူကြီးတွေပဲ ရှိတယ်၊ ငါနှင့် နေမလားဟင်’

အက်ရှ်သည် အစကတည်းက ငြင်းဆန်ရန် စိတ်ကူးပြီးသား ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် သူ့စကားများကို ကြားလိုက်သည့်အခါ၌ မငြင်းရက်တော့။ ခပ်ဆိုင်းဆိုင်းဖြင့် မရေမရာ ပြောသည်။

‘ဟို ဟိုမှာ ကျွန်တော့် အမေ ရှိသေးတယ်၊ အမေ တစ်ယောက်တည်း ခွဲထားလို့ ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ အမေကလည်း...’

‘ဒါကတော့ လွယ်ပါတယ်ကွာ၊ သူလည်း ဒီမှာ နေနိုင်သားပဲ၊ ဒီမှာ ငါ့ ညီမတော် ရှိတယ်၊ သူ့ဆီမှာ အခြွေအရံ လုပ်ရင် ဖြစ်တာပဲ၊ နေစမ်းပါဦး၊ မင့်အမေကို တော်တော် ချစ်သလား’

အက်ရှ်မှာ အံ့အားသင့်လျက်

‘ချစ်တာပေါ့၊ ကိုယ့် အမေပဲ မချစ်ဘဲ နေပါ့မလား’

‘အင်း မင်း တော်တော် ကံကောင်းတယ်နော်၊ ငါ့မှာတော့ အမေ မရှိတော့ဘူး၊ ငါ့အမေက မဟာဒေဝီရယ်၊ မဟာဒေဝီတွေထဲမှာ အကြီးဆုံး၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့အမေက ငါ့ကို မွေးပြီး မကြာခင်မှာပဲ ဆုံးသွားတယ်၊ ဒီတော့ ငါ့အမေကို ငါ ကောင်းကောင်း မမြင်လိုက်ရဘူးပေါ့၊ တကယ်လို့ သူ မသေခဲ့ဘူး ဆိုရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့လေ၊ ပြီးတော့ ငါ့ညီမတော်လေး အန်ဇူလီရဲ့ အမေလည်း သေသွားရှာတယ်၊ တချို့က ပြောတော့ လူပြုစားခံရလို့ သေတာတဲ့၊ တချို့ကတော့လည်း အဆိပ်မိလို့ သေတာတဲ့၊ အမျိုးမျိုး ပြောကြတာပဲ၊ ပြီးတော့ ငါတို့ ဟော်နန်းမှာ ဖာရင်ဂီ မဟာဒေဝီ တစ်ယောက် ရောက်လာတယ်၊ စိတ်ထားကလည်း ဆိုးတယ်၊ သူ့ကိုတော့ အဆိပ်တွေ ပြုစားတာတွေ လုပ်လို့ ရချင်မှ’

ဥပရာဇာ ကိုယ်တော်လေးသည် ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို မလုံမလဲဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ ထို့နောက် ထိုင်ရာမှ ချက်ချင်း ထလိုက်ပြီးလျှင်

‘လာကွာ၊ ဥယျာဉ်ထဲကို သွားရအောင်၊ ဒီ အဆောင်ထဲမှာ စကား ပြောရတာ မလုံခြုံဘူး၊ သူလျှို တွေ၊ အထောက်တော်တွေက ချောင်းပြီး နားထောင် ချင် နားထောင်နေကြမှာ’

အိမ်ရှေ့ ကိုယ်တော်လေးသည် ကတ္တဝါကို လှောင် အိမ်ထဲသို့ ပြန်ထည့်လိုက်၏။ ကန့်လန့်ကာကြီး တစ်ခု ကာထားသည့် တံခါးပေါက်ကြီးကို ဖွင့်၍ ထွက်လိုက် ကာ အရိုအသေ ပေးနေသည့် အခြေအရံများကို ဖြတ် သန်းခဲ့ပြီးလျှင် ဥယျာဉ်ထဲသို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။ ဥယျာဉ် ထဲတွင် သစ်ချပင်များ၊ ရေပန်းများကို တွေ့ရ၏။ အဆောင်ကလေး တစ်ခုမှာ ကြာပန်းများနှင့် ရွှေငါးများ ကူးခတ်နေသည့် ကန်ကလေးထဲတွင် အလှကြည့်နေ သည်။

အက်ရှ်သည် သူ့နောက်မှ လိုက်လာခဲ့၏။ ဥယျာဉ် အစွန်းတွင်မူ မြက်ခင်း တစ်ခုရှိပြီး ထိုမြက်ခင်း ဆုံးလျှင် ကျောက်နံရံ တံတိုင်းကြီး ရှိသည်။ ကျောက်နံရံ တံတိုင်း ကြီး၏ တစ်ဖက်တွင် ပေနှစ်ရာခန့် နက်သည့် တောင် စောင်းကြီး။ ထိုတောင်စောင်း အောက်ခြေတွင်မူ ဂူးလ် ကုတ်မြို့ တည်ရာ ကုန်းမြင့် ရှိ၏။ ကျန်သုံးဖက်တွင် ဟော်နန်း အဆောက်အအုံများ ရှိသည်။ ဘုံဆောင်တွေ က အထပ်ထပ်။ အမိုးတွေက အဆင့်ဆင့်။ ဘုံဆောင် များပေါ်ရှိ လေသာပြတင်းများမှ လှမ်းကြည့်လျှင် ဂူးလ် ကုတ် မြို့ကို လည်းကောင်း၊ သစ်ပင် တောတောင်များ ကို လည်းကောင်း၊ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းကို လည်းကောင်း မြင်နေရသည်။

အိမ်ရှေ့ ကိုယ်တော်လေးသည် ရေကန် အစပ် တွင် ထိုင်လိုက်ကာ ကန်ထဲရှိ ရွှေငါးကလေးများကို ကျောက်စရစ်ကလေးများနှင့် ပေါက်လျက် ရှိရာမှ စကား တစ်ခွန်းကို ကောက်ကာငင်ကာ မေးလိုက်၏။

‘ကျောက်တုံးကို ဘယ်သူ တွန်းချလိုက်သလဲ ဆိုတာ မင်း မြင်လိုက်တယ်နော်’

‘ဘယ်ကျောက်တုံးလဲ’ ဟု အက်ရှ်က တအံ့ တကြဲဖြင့် မေး၏။

‘ငါ့ ခေါင်းပေါ်ကို ကျလာတဲ့ ကျောက်တုံးလေ၊ ငါ့မြင်းကို မင်း ဆွဲလိုက်ပေလို့ပေါ့၊ နို့မဟုတ်ရင် ငါ့ ခေါင်းပေါ်ကို တည့်တည့်ကျမှာ’

‘ဟင့်အင်း၊ ဘယ်သူကမှ ပစ်ချလိုက်တာ မဟုတ် ပါဘူး၊ သူ့ဘာသာသူ ကျလာတာပါ’

အိမ်ရှေ့ ကိုယ်တော်လေးက လေသံတိုးတိုးဖြင့်

‘မဟုတ်ဘူးကွ၊ တွန်းချတာ၊ သူဟာ ငါ့ကို အမြဲ တမ်း မကောင်းကြံနေတယ်လို့ အထိန်းတော်ကြီး ဒွန် မာယားက အမြဲ ပြောတယ်၊ သူသာ မျိုးရိုးကို ဆက်ခံ ဖို့ သားယောက်ျားလေး မွေးတယ် ဆိုရင် ငါ့ကို တစ်ခုခု တော့...’

အိမ်ရှေ့ ကိုယ်တော်လေးက စကားကို ဖြတ်လိုက် ၏။ နောက်ထပ် မပြောရဲဘဲ ဖြစ်နေသည်ကို ကလေး အချင်းချင်းပင် မသိစေချင်သည့် ပုံမျိုးဖြင့် ဖုံးကွယ် ထားသည်။ သို့တိုင်အောင် သူ့နှုတ်ခမ်းများသည် တုန်နေ ကြသဖြင့် သူပြောမည့် စကားသည် မည်သည့် စကား မျိုး ဖြစ်သည်ကို အလိုလို သိနိုင်သည်။ ကျောက်စရစ် ခဲကလေးများကို ကျောက်ကန်ထဲသို့ ကောက်ပစ်နေ သည့် လက်များကလည်း မသိမသာ တုန်လျက် ရှိ၏။

အက်ရှ်သည် မျက်မှောင်ကုတ်ကာ မုခ်ဦးကြီးပေါ် မှ ကျောက်တုံးကြီး ပြုတ်ကျလာစဉ် အဖြစ်အပျက်ကို စဉ်းစားနေသည်။ ထိုကျောက်တုံးကြီးသည် တိုက်တိုက် ဆိုင်ဆိုင် အဘယ်ကြောင့် အောက်သို့ ကျလာခဲ့ရသနည်း။ သို့မဟုတ်လျှင်လည်း အိမ်ရှေ့ ကိုယ်တော်လေး ပြော သည့်အတိုင်း တစ်ယောက်ယောက်က တွန်းချခြင်းပင် ဖြစ်သလော။

အိမ်ရှေ့ ကိုယ်တော်လေးက ခပ်တိုးတိုးဖြင့်

‘ခုတင်က ရွှေစိန် နားပန်ကြီးကို ပန်ထားတဲ့ ငါ့ ကိုယ်ရံတော် ဘီဂျူရန်းကို တွေ့တယ် မဟုတ်လား၊ သူ ကတော့ ဒါတွေဟာ ငါ့ဘာသာငါ ထင်နေတာတွေတဲ့၊ ငါ့ကို ဒီလို ဘယ်သူ လုပ်ရဲပါ့မလဲ တဲ့၊ သူလည်း လုပ် ရဲမယ် မထင်ပါဘူးတဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ကျောက်တုံးကြီး ကျ လာတော့ ငါ့ အထိန်းတော်ကြီး ပြောတာကို သွားပြီး သတိရတယ်၊ အထိန်းတော်ကြီး ဒွန်မာယားက ဘယ်သူ ကိုမှ မယုံနှင့်တဲ့၊ ခုတော့ ငါ့ကို မင်းကယ်လိုက်တာပဲ၊ မင်း ငါနှင့်အတူ နေမယ် ဆိုရင်တော့ ငါလည်း စိတ်ချ ရမယ်လို့ ထင်တာပဲ’

အက်ရှ်က ဇေဇေဝါဖြင့်

‘ကျွန်တော် နားမလည်ဘူး၊ ဘယ်လို ရန်မျိုး ရှိလို့ ပြောတာလဲ၊ ကိုယ်တော်လေးဟာ အိမ်ရှေ့ဥပရာ ဇာ၊ အခြေအရံတွေ ရှိတယ်၊ အစောင့်တွေ ရှိတယ်၊ တစ်နေ့ကျရင် ကိုယ်တော်လေး ကိုယ်တိုင်လည်း မဟာ ရာဇာ တစ်ယောက် ဖြစ်လာမှာပဲ မဟုတ်လား’

အိမ်ရှေ့ ကိုယ်တော်လေးက ရွှင်လန်းခြင်း ကင်း ဇွာ ရယ်လိုက်၏။

ဒါက ခပ်စောစောက အချိန်အထိတော့ ဟုတ်တာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ခု ငါ့ ခမည်းတော်မှာလည်း နောက်ထပ် သားလေး တစ်ယောက် ရနေပြီလေ၊ အဲဒီသားလေးက သူ့သား၊ ကချေသည်မရဲ့သား၊ ဒွန်မာယားကတော့ ငါ့ထီးနန်းကို မရမချင်း သူ ကျေနပ်မှာ မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ သူဟာ သူ့သားကို ငါ့အစား နန်းမွေခံရအောင် ဖြစ်တဲ့နည်းနှင့် ကြိုးစားမှာပဲတဲ့၊ သူ့သားငယ် အတွက် ထီးနန်းလိုချင်တာကိုး၊ ပြီးတော့ သူက ငါ့ခမည်းတော်ကြီးကိုလည်း ကြိုးကိုင်ထားနိုင်အောင် လုပ်မှာပဲ’

အိမ်ရှေ့ ကိုယ်တော်လေးက သူ့ လက်ကောက်ဝတ်တွေ ဖြူရော်သည် အထိ လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် လက်သီးဆုပ်ကို ဖြေကာ လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသည့် ကျောက်စရစ်ခဲလုံးကလေးများကို ကြည့်နေ၏။ ကလေး မျက်နှာကလေးသည် အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် ရင့်ကျက်သွားသည် ထင်ရ၏။

‘တကယ်တော့ ငါဟာ ခမည်းတော်ရဲ့ သားပဲအရှေ့၊ သားမှ အကြီးဆုံးသား၊ ဒါပေမဲ့ ခမည်းတော်ဟာ ဟိုမိန်းမ ကျေနပ်မယ် ဆိုရင် ဘာကိုပဲဖြစ်ဖြစ် လုပ်မှာပဲ’

အိမ်ရှေ့ ကိုယ်တော်လေး၏ အသံသည် တိမ်ဝင်သွားကာ ရေပန်းမှ ဖွာထွက်နေသော ရေသံများအောက်တွင် ပျောက်သွား၏။ ထိုစဉ် အက်ရှ်သည် ဘဝတစ်ခုတွင် သူ ကြားဖူးသော စကားလုံးများကို ချက်ချင်း ကြားယောင်လာသည်။ ‘လောကကြီးမှာ အဆိုးဆုံးဟာ အဓမ္မမှုပဲ၊ အဓမ္မမှု ဆိုတာ မတရားမှုပဲ’ ဟူသော စကားလုံးများ ဖြစ်သည်။

‘ကောင်းပါပြီ ကိုယ်တော်လေး၊ ကျွန်တော် နေပါတော့မယ်၊ ကိုယ်တော်လေး အနားမှာပဲ နေပါ့မယ်’

အက်ရှ်သည် မြို့ထဲ လမ်းမပေါ်မှာ သူ၏ အပူအပင် ကင်းမဲ့သော ဘဝကို စွန့်လွှတ်လိုက်ပြီ။ နောင်တွင် ဒွန်နီချန်း၏ မြင်းစောင်းတွင် မြင်းထိန်းခေါင်း ဖြစ်အောင် ကြိုးစားမည် ဟူသော သူ့အနာဂတ် မျှော်လင့်ချက်ကိုလည်း စွန့်လွှတ်လိုက်ရလေပြီ။ အက်ရှ်၏ အပူအပင် ကင်းမဲ့သော ဘဝသည် ကုန်ဆုံး သွားခဲ့လေပြီ။

ထိုနေ့ ညနေတွင် အက်ရှ်သည် သူ့အမေ သီတာထံ ထိုအကြောင်းကို ကြားလိုက်သည်။ သီတာသည် သူတို့ အခန်း မြေကြီးထဲတွင် မြှုပ်နှံထားသည့် ရွှေငွေနှင့် စာရွက်စာတမ်းတို့ ပါသည့် အထုပ်ငယ်ကလေးကို

တူးဖော်ကာ ကျန်ရှိစုမဲ့စု ပစ္စည်းကလေးများကို ထုပ်ပိုးပြီးလျှင် ဟဝါးမဟာ ခေါ် လေညင်းသာ ဟော်နန်းသို့ လိုက်လာခဲ့သည်။

နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် အက်ရှ်အား ကိုယ်တော်လေး၏ အိမ်တော်သား တစ်ဦး အဖြစ် ခန့်အပ်လိုက်ပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ အိမ်တော်သား လစာ အဖြစ် တစ်လလျှင် ငွေဒင်္ဂါး ငါးဆယ် ရမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ သီတာကိုလည်း ကွယ်လွန်သူ ဖာရင်ဂီ မဟာဒေဝီ၏ သမီးတော်ကလေး အန်ဂူလီထံတွင် အစေတော် တစ်ဦး အဖြစ် ခန့်အပ်လိုက်ကြောင်းဖြင့် သိရသည်။

သူတို့ ဟော်နန်း ထုံးစံအတိုင်း ဆိုလျှင် သီတာနှင့် အရှေ့ ခေါ် အက်ရှ်တို့ ရသည့် အခန်းကလေးက ခပ်ကျဉ်းကျဉ်း၊ ခပ်နပ်နပ်။ ပြတင်းပေါက် မပါသည့် အခန်းကျဉ်းကလေး သုံးခန်း ဖြစ်ပြီး တစ်ခန်းက မီးဖိုခန်း ဖြစ်သည်။ မြို့ထဲက ဒွန်နီချန်း၏ မြင်းစောင်းမှ အခန်းကျဉ်းကလေးနှင့် စာလျှင် ယခု သူတို့ အခန်းကလေးသည် တကယ့် နတ်ဘုံ နတ်နန်းဟု ဆိုနိုင်သည်။ သူတို့ အခန်းကလေးတွင် ပြတင်းပေါက် မရှိသော်လည်း ကိစ္စမရှိ။ တံခါးပေါက်ကြီး သုံးပေါက် ရှိသည်။ ထို တံခါးပေါက်ကြီး အတိုင်း ထွက်သွားလျှင် ကွက်လပ် တစ်ခုသို့ ရောက်သွား၏။ ကွက်လပ် ပတ်ပတ်လည်တွင် ရှစ်ပေခန့် မြင့်သည့် တံတိုင်းကြီး ကာထားပြီး ကွက်လပ်ထဲတွင် ထင်းရှူးကြီး တစ်ပင် မိုးနေသည်။

သီတာကား ထိုနေရာကို ရသည့်အတွက် ဝမ်းသာ၍ မဆုံး။ မကြာမီပင် ထိုနေရာကလေးကို သံယောဇဉ် တွယ်စပြုလာပြီ။ အရှေ့ ခေါ် အက်ရှ်မှာ ထိုနေရာတွင် အိပ်ခွင့် မရသည့် အတွက် သီတာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိသည်။ အက်ရှ်၏ တာဝန်မှာ အိမ်ရှေ့ ကိုယ်တော်လေး၏ အပါးတွင် ခစားရန် ဖြစ်သည့် အတွက် ညဆိုလျှင် ကိုယ်တော်လေး၏ အိပ်ဆောင် အပြင်ဘက်တွင် အိပ်ရသည်။

အမှန်အားဖြင့် အက်ရှ်၏ တာဝန်သည် ဘာမျှ အပန်းကြီးလှသည် မဟုတ်။ သို့တိုင်အောင် အတန်ကြာလာသည့် အခါတွင် အက်ရှ်မှာ ထိုအလုပ်ကို ပင်ပန်းတကြီး ဖြစ်နေလေပြီ။ အိမ်ရှေ့ ကိုယ်တော်လေးက စိတ် အပြောင်းအလဲ မြန်သည်။ စိတ်လဲလဲလဲ တိုတတ်သည်။ မည်သည့် အတွက်ကြောင့်မှန်း မသိ၊ အက်ရှ်ကို နှစ်မြို့ခြင်း မရှိသည့် ကိုယ်ရံတော် ဘီဂျူရန်းကြောင့်

အိမ်ရှေ့ ကိုယ်တော်လေးသည် မကြာခဏ စိတ်တိုတတ်သည်။

အိမ်ရှေ့ ကိုယ်တော်လေး လာလာဂျီသည် ဘီဂျူရန်းကို ဘီချူး (ကင်းမြီးကောက်) ဟု ခေါ်လေ့ ရှိ၏။ သို့ရာတွင် သူ့ရှေ့တွင်မူ ထိုအမည်ကို မည်သူမျှ မခေါ်ရဲ။ ကွယ်ရာတွင် ခေါ်ကြခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ကင်းမြီးကောက် ဆိုသော နာမည်နှင့် လိုက်အောင် အဆိပ်ပြင်းသူ ဖြစ်ခြင်းကြောင့် မခေါ်ရဲကြခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည်။

ဘီဂျူရန်းသည် အက်ရှ်ကိုမူ မျက်နှာသာပေးလေ့ မရှိဘဲ အမြဲတမ်း နှိမ်ထားတတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် သူ့ကို ဟော် အမှုထမ်းတွေ ရှေ့တွင် ရယ်စရာ ဖြစ်အောင် ပြောတတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင်လည်း နောက်ပြောင် ကျီစားသည်။ သို့ရာတွင် နောက်ပြောင် ကျီစားနည်းများမှာ ရက်စက်၍ ညစ်ညမ်းသည်။ ထိုအခါတွင် စောင့်ကြည့်နေသည့် ဟော် အမှုထမ်းများသည် ဘီဂျူရန်း ကျေနပ်အောင် ဟားတိုက် ရယ်မောကြရ၏။ အိမ်ရှေ့ ကိုယ်တော်လေးမှာမူ ကျိတ်၍ ရယ်သည်။

အိမ်ရှေ့ ကိုယ်တော်လေး လာလာဂျီ၏ စိတ်ကလည်း အစိုးရသည် မဟုတ်။ တစ်ခါတလေ ကောင်းသော်လည်း မကြာ မကြာ စိတ်ကောက်တတ်သည်။ ကချေသည် မဟာဒေဝီ ရောက်မလာခင် အထိ လာလာဂျီသည် ဟော်နန်း တစ်ခုလုံးတွင် အရေးပေး ခံခဲ့ရသူ ဖြစ်၏။ ခမည်းတော်ကလည်း အလိုလိုက်သည်။ မိန်းမဆောင်မှ အပျိုတော်တွေကလည်း အလိုလိုက်ကြသည်။ သူ၏ ပထမ မိထွေး ဖြစ်သည့် ဖာရင်ဂီ မဟာဒေဝီ ကလည်း သူ့ကို အမိမဲ့သား ဖြစ်သည် ဆိုကာ ဂရုစိုက်သည်။ သား အရင်းလို အလိုလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် သူ့ကို မည်သူကမျှ စည်းကမ်းတကျ သွန်သင် ပဲ့ပြင်ခြင်း မရှိကြသဖြင့် ချစ်စရာကောင်းသည့် ကလေးငယ်သည် အကျင့် ပျက်ကာ အနိုင်ကျင့်တတ်သော စရိုက်ကို ရလာခဲ့သည်။

သူ့ကို အလိုလိုက်ခဲ့သော ဖာရင်ဂီ မဟာဒေဝီ ကွယ်လွန်ပြီးနောက် ဟော်နန်းတွင် ကချေသည် မဟာဒေဝီ ကြီးစိုးလာကာ သူ့ကိုယ်တိုင်က သားငယ် တစ်ယောက်ကို မွေးဖွားလာသည့် အခါတွင်မူ အိမ်ရှေ့ ကိုယ်တော်လေးကို မည်သူကမျှ ယခင်ကလောက် ဂရုတစိုက် မလုပ်ကြတော့။ ကျွန်များကပင်လျှင် ယခင်ကလောက် အရေးတယူ မရှိကြတော့။ တစ်ခါက သူ့ကို

မျက်နှာချိုသွေးကာ မြောက်ပင်ခဲကြသည့် အမှုထမ်းများသည် ရာဇပလ္လင် နောက်ကွယ်တွင် ရှိသည့် အာဏာသစ်ကို ခယ ဝပ်တွား နေကြလေပြီ။

အိမ်ရှေ့ ကိုယ်တော်လေး၏ အခြွေအရံများနှင့် အဆောင်အယောင်တို့သည် မှေးမှိန်သွားသည် ထင်ရ၏။ သူ့အမိန့်များကိုလည်း ကောင်းစွာ နာခံခြင်း မရှိကြတော့။ သူ့အမေ၏ အထိန်းတော်လည်း ဖြစ်ခဲ့၍ သူ့လက်ထက်တွင်လည်း အထိန်းတော် ဖြစ်လျက် ရှိသော ဒွန်မာယား၏ သတိပေး ပြောဆိုသံများသည်လည်း အခြွေအနေကို ကောင်းမွန်လာအောင် လုပ်ပေးနိုင်ခြင်း မရှိ။

ဒွန်မာယားသည် အိမ်ရှေ့ ကိုယ်တော်လေး အတွက် အသက်ကို အသေခံကောင်း ခံမည်။ အိမ်ရှေ့ ကိုယ်တော်လေးနှင့် ပတ်သက်၍ သူ့ စိုးရိမ် ကြောင့်ကြမှု တို့သည်လည်း မှန်ကောင်း မှန်မည်။ သို့ရာတွင် ထိုစိုးရိမ် ကြောင့်ကြမှုတို့ကို မကြာခဏ ထုတ်ဖော် ပြောဆိုခြင်း၊ သူ့ခမည်းတော်ကြီးက ယခုကဲ့သို့ လျစ်လျူရှုထားသည်တို့ကို ဝေဖန် ပြောဆိုခြင်း စသည်တို့ကို ကြားရသည့် အခါတွင် အိမ်ရှေ့ ကိုယ်တော်လေးသည် များစွာ စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်ရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ငိုမိသည် အထိ ဖြစ်ရ၏။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် အိမ်ရှေ့ ကိုယ်တော်လေးသည် ဟော်နန်းထဲတွင် မည်သို့ ဖြစ်ပျက်နေသည်ကို နားမလည် နိုင်။ နားမလည်နိုင်သည်နှင့်အမျှ ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်ခြင်း ဖြစ်မိသည်။ သို့ရာတွင် ဂုဏ်သိက္ခာကို ငဲ့၍ ကြောက်ဟန်မပြ။ ထိုအကြောက်ကို ဒေါသဖြင့် ဖုံးအုပ်ပစ်လိုက်သည်။ ထိုအခါမျိုးတွင်မူ အနီးတွင် ခစားသည့် အခြွေအရံတို့မှာ ထိုဒဏ်ကို ကုန်းခံကြရတော့သည်။

အက်ရှ်သည် ငယ်ရွယ်သည့်တိုင် ဟော်နန်းထဲတွင် တစ်စုံတစ်ရာ အရှုပ်တော်ပုံ ပေါ်နေသည် ဆိုသည်ကိုမူ ရိပ်မိ၏။ ထိုအခြွေအနေကို လုံးဝဥသံ နားလည်သည် ဆိုလျှင် အိမ်ရှေ့ ကိုယ်တော်လေး လာလာဂျီ၏ အပြုအမူတို့ကို အက်ရှ် ခွင့်လွှတ်တန်ကောင်းသည်။

သို့ရာတွင် အက်ရှ်သည် ခုတစ်မျိုး ခုတစ်မျိုး ဖြစ်တတ်သော အိမ်ရှေ့ ကိုယ်တော်လေးကို သည်းမခံနိုင်။ အိမ်ရှေ့ ကိုယ်တော်လေးသည် မွေးကတည်းက ဗောင်းတော်ညိတ် စိတ်တော်သိ ဆိုသကဲ့သို့ အခြွေအရံကြီးငယ် အားလုံးက ဖူးဖူးမှုတ် ခံခဲ့ရသူ ဖြစ်ခဲ့ရာ အက်ရှ်သည် သူတို့လောက် ပျပ်ဝပ် ရိသေခြင်း မရှိ။

အစပထမသော် အက်ရှ်သည် ဟော်နန်း ရာပေပလ္လင်ကို ဆက်ခံမည့် အိမ်ရှေ့ ကိုယ်တော်လေးအား အထင် ကြီးသလိုလို ရှိ၏။ ထီးနန်း အရိုက်အရာကို ဆက်ခံမည့်သူ တစ်ဦး၏ သူငယ်တော် တစ်ဦး ဖြစ်သည့် မိမိကိုယ်ကိုလည်း အဟုတ် ထင်မိ၏။ သို့ရာတွင် မွှေးပါများ ပြယ် မြင်ပါများ ငယ် ဆိုသကဲ့သို့ သူနှင့် နေရဖန် များလတ်သော် အထင်သေးစ ပြုလာရုံမျှမက ငြီးငွေ့စ ပြု၍လည်း လာခဲ့လေပြီ။ တစ်ခါတစ်ရံတွင်မူ အိမ်ရှေ့ ကိုယ်တော်လေးကို မုန်းတီး၍ပင် လာတတ်သေးသည်။ အမေ သိတာသာ မရှိဘဲ သူတစ်ယောက် တည်းသာ ဆိုလျှင် ဤဟော်နန်းမှ ထွက်၍ပင် ပြေးမိလိမ့်မည်။

သို့ရာတွင် အမေ သိတာကို ကြည့်ရသည်က ဟော်နန်းတွင် ပျော်ပိုက်နေပုံရသည်။ မိမိသာ ထွက်ပြေးခဲ့လျှင် အမေ သိတာသည် သူနှင့်အတူ လိုက်ရလိမ့်မည်။ သူကိုယ်တိုင်ကလည်း မထားရက်။ ကျန်ရစ်ခဲ့လျှင်လည်း သူ့ကို ဝိုင်းနှိပ်စက်ကြမည် ဖြစ်သည့် အတွက် သူ ထွက်ပြေးသည် ဆိုလျှင် အမေ သိတာကို ခေါ်မှ ဖြစ်မည်။ သို့ဖြင့် အက်ရှ်သည် လာလာဂျီအား သနားသည့် အတွက် ဟော်နန်းသို့ ရောက်လာခဲ့သကဲ့သို့ အမေ သိတာကို ချစ်သည့်အတွက် သည်ဟော်နန်းမှ မခွာရက်နိုင်အောင် ဖြစ်လျက် ရှိပြန်သည်။

အိမ်ရှေ့ ကိုယ်တော်လေး လာလာဂျီနှင့် အက်ရှ်တို့ အကြားတွင် တူညီချက် ဆို၍ သိပ် မရှိလှ။ ထို့ပြင် အဆင့်အတန်း အနေအထိုင် စသည်တို့ကလည်း ကွာခြားနေကြပြန်သဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်သည် ရင်းနှီးသော အပေါင်းအသင်းများ ဖြစ်မလာခဲ့ကြ။ သူတို့နှစ်ယောက်က ဇာတ်ချင်းလည်း မတူ၊ ကြီးပြင်း လူလားမြောက်ပုံချင်းလည်း မတူ၊ အခြေအနေချင်းလည်း မတူ၊ မျိုးရိုးစဉ်ဆက်ချင်းလည်း မတူ။ ထီးနန်း အရိုက်အရာကို ဆက်ခံရမည့်သူ တစ်ယောက်နှင့် အစေခံ တစ်ယောက်၏ သားတို့ အကြားတွင် လူမှုရေးအရ ကြီးမားသည့် ကွာဟချက်ကြီး ရှိနေသည် မဟုတ်လား။

ထိုမျှမက သူတို့နှစ်ယောက် ကြားတွင် စရိုက်ချင်းကလည်း ကွာခြားကြသေးသည်။ စိတ်ဓာတ်ချင်းကလည်း ကွာခြားကြသေးသည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်အနက် လာလာဂျီသည် သူ့ထက် နှစ်နှစ်ခန့် ကြီးနေသည့်တိုင် သူက နှစ်နှစ် ပိုကြီးနေသည်ဟု အက်ရှ် စိတ်တွင် ထင်နေသည်။ ထို့ကြောင့် မိမိသည် ထိုဟော်နန်း

အိုကြီးတွင် လူးလွန့် လှုပ်ရှားနေသော အန္တရာယ်များမှ ကာကွယ်ရန် ဝတ္တရား ရှိသည်ဟု အက်ရှ် စိတ်ထဲတွင် အလိုလို ထင်နေသည်။

အက်ရှ်သည် ဘယ်တော့မှ သတိမလွတ်။ အစကမူ အထိန်းတော်ကြီး ဒွန်မာယား၏ သတိပေးချက်များကို သူ လက်မခံ။ အဘွားအိုကြီးတို့ ထုံးစံ ပြောနေခြင်းမျှသာ ဖြစ်သည်ဟု သူ ထင်ခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် အက်ရှ်သည် မကြာမီမှာပင် ထိုအမြင်ကို ပြောင်းလိုက်ရ၏။

ဟော်နန်းတွင် သူတို့ နေ့စဉ်ဘဝမှာ ပျင်းစရာ ခြောက်ကပ်ကပ်ဖြင့် တစ်ရက်ပြီး တစ်ရက် ကုန်သွားခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ငြိမ်သက်နေသော အပေါ်ယံ ရေပြင်အောက်တွင်မူ လုပ်ကြံမှု၊ တန်ပြန် လုပ်ကြံမှုတို့သည် တဖြည်းဖြည်း ကြီးထွားလာနေကြသည်။ ဟဝါးမဟာခေါ် လေညင်းသာ ဟော်နန်း၏ စင်္ကြံများ၊ အကွေ့များတွင် တီးတိုးသံများ၊ တိုင်ပင် နေသံများကို အမြဲလိုကြားနေကြရသည်။

ဟော်နန်း၏ အဆောင် တံခါးများ နောက်ကွယ်ရှိ ဖုန်ထူသော ခန်းဆောင်များထဲတွင် လာဘ်ထိုးမှု၊ အကောက်ကြံမှု၊ ကုန်းချောမှုတို့သည် တစ္ဆေခြောက်သကဲ့သို့ ခြောက်လှန့်နေကြသည်။ ထိုအခြေအနေကို ကလေး တစ်ယောက်ပင်လျှင် မသိချင် မမြင်ချင်၍ မရ။ သို့တိုင် အက်ရှ်သည် ထိုအခြင်းအရာများကို အလေးအနက် သတိမပြုမိ။ ဥပရာဇာ ကိုယ်တော်လေး အလွန်ကြိုက်သည့် မုန့်ပန်းကန်ကို ကိုယ်တော်လေး၏ ဥယျာဉ်အတွင်းရှိ ကန်ဘေးနားတွင် သွား၍ တွေ့သည့်အခါတွင်မှ...။

ထိုနေ့က ဥပရာဇာ ကိုယ်တော်လေးသည် ယဉ်ပါးအောင် မွှေးထားသည့် သမင်မကလေး တစ်ကောင်ကို လိုက်ဖမ်းနေစဉ် အက်ရှ်သည် ထိုမုန့်ပန်းကန်ကို အမှတ်တမဲ့ သွားတွေ့သဖြင့် မုန့်ကလေးများကို ဖဲ့ကာကန်ထဲမှ ရွှေငါးကလေးများကို ပစ်ကျွေးနေမိသည်။ ငါးကလေးများသည် အက်ရှ် ပစ်ပေးသည့် မုန့်အစအနကလေးများကို အလှအယက် လာဟပ်ကြ၏။

ခဏကြာသော အခါတွင် ငါးကလေးများသည် ရေကန်ဘေး ရေမျက်နှာပြင် အထက်က ကြာပန်းတွေကြားမှာ ပက်လက်ကလေးတွေ ပေါ်လာကြသည်။ အက်ရှ်သည် တအံ့တဩဖြင့် ထိုငါးကလေးများကို သေသေချာချာ စိုက်ကြည့်နေ၏။ ရွှေငါးကလေးများမှာ အသွက်မရှိကြတော့။ မိမိ လက်ချက်ကြောင့် သေခဲ့ကြရပြီ။

m g y o e . c o m SAMPLE BOOK

အိမ်ရှေ့ ကိုယ်တော်လေး လာလာဂျီတွင် တရားဝင် ခန့်အပ်ထားသော အမြည်းတော်များ ရှိသည်။ သူ၏ အမြည်းတော်များက ပထမ မြည်းကြည့်ပြီးမှ အိမ်ရှေ့ ကိုယ်တော်လေးသည် အစားအသောက်တို့ကို စားလေ့ ရှိ၏။ ယခု ဤမုန့်များကို ကိုယ်တော်လေး တွေ့ပုံ မရသေး။ ကိုယ်တော်လေးသာ တွေ့လျှင် ထိုမုန့်များကို ရွှေငါးကလေးတွေ စားသလို အငမ်းမရ စားမည် မုချ။

အက်ရှ်သည် မုန့်ပန်းကန်ကို ဥယျာဉ် အစွန်ရှိ တံတိုင်းနားသို့ ယူလာခဲ့ပြီးလျှင် အောက်က ချောက်ကမ်းပါးထဲသို့ ပစ်ချလိုက်၏။ တောင်စောင်း အတိုင်း မုန့်များ အောက်သို့ ကျသွားစဉ် ကျိုးတစ်ကောင်က မုန့်ကို လိုက်၍ ထိုးသတ်သည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ ခဏကြာလျှင် ချောက်ထဲသို့ ထိုးဆင်း ကျသွားသည့် တောင်ပံ ဖရိုဖရဲနှင့် မည်းမည်း သဏ္ဍာန် တစ်ခုကို မြင်လိုက်ရသည်။

ဤအကြောင်းကို ပြေး၍ ပြောလျှင် နားထောင်မည့်သူတွေ တစ်ပုံတစ်ပင်။ သို့ရာတွင် အက်ရှ်သည် ထိုအကြောင်းကို မည်သူ့ကိုမျှ မပြော။ အန္တရာယ်ကို စောစော တွေ့လျှင် သတိထားဖို့ လိုကြောင်းကို အတွေ့အကြုံက သင်ကြားပေးခဲ့ပြီ။ ထို့ကြောင့် သည်ကိစ္စတွင်လည်း မည်သူ့ကိုမျှ မပြောဘဲ နေသည်က အကောင်းဆုံး ဖြစ်မည်ဟု ယူဆလိုက်သည်။

သည်အကြောင်းကို ကိုယ်တော်လေး လာလာဂျီကို သွားပြောလျှင် သူ့ကို အကြောက်တိုးအောင် လုပ်သလို ဖြစ်နေလိမ့်မည်။ အထိန်းတော်ကြီး ဒွန်မာယားအား ရူးအောင် လုပ်သလို ဖြစ်လိမ့်မည်။ ထိုကိစ္စကို ဆိုင်ရာက စုံစမ်းလာသည် ဆိုလျှင်လည်း တကယ့်တရားခံကို ရှာဖွေ တွေ့ဖွယ်ရာ မမြင်။ ထိုအခါတွင် ကြားထဲက တစ်ယောက်က ဓားစာခံ ဖြစ်ရတော့မည်။

ဟော်နန်းသို့ ရောက်လာပြီးနောက် တွေ့ခဲ့ရသည့် အတွေ့အကြုံများ အရ ဟော်နန်းတွင် မဟာဒေဝီဂျာနူးဘိုင် ခေါ် ကချေသည် မဟာဒေဝီ ရှိနေသမျှ တရားမျှတမှု ဟူ၍ ရှိမည်မထင်။ ယခု အချိန်၌ ဂျာနူးဘိုင်တွင် ဒုတိယ သားလေး တစ်ယောက် ထပ်၍ မွေးဖွားပြီး ဖြစ်သည့် အတွက် ယခင်ကထက်ပင် သြဇာကြီးနေသည်။

သို့ဖြစ်ရာ အလျှောက် မကောင်းလျှင် မိမိ ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် ဓားစာခံ ဖြစ်သွားနိုင်သည်။ သို့မဟုတ်

လျှင်လည်း ထိုမုန့်ပန်းကန်သည် အိမ်ရှေ့ ကိုယ်တော်လေး အတွက် မဟုတ်ဘဲ မိမိကို ထောင်ထားသည့် မုန့်ပန်းကန်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်ဟု အက်ရှ် တွေးမိသည်။

ထို့ကြောင့် အက်ရှ်သည် ထိုအကြောင်းကို ဘာမျှ မပြောတော့ဘဲ နှုတ်ပိတ်ရေငုံ လုပ်နေလိုက်၏။ ကလေးဆိုသည်မှာ လောကကြီးကို သူ တွေ့သည့် မြင်သည့် အတိုင်းသာ မှတ်သားထားတတ်သည် မဟုတ်လော။ လူကြီးများသည် ဉာဏ်ပညာ မကြီးကြသည့်တိုင် တန်ခိုးအင်အား ကြီးကြသည်ဟု သူတို့ ယုံကြည်ကြသည် မဟုတ်လော။

အက်ရှ်သည် မုန့်ပန်းကန် ကိစ္စကို ခေါင်းထဲမှ ဖျောက်ပစ်လိုက်၏။ ဟဝါးမဟာ ခေါ် လေညင်းသာ ဟော်နန်းတွင် သူ မပျော်သည့်တိုင် မနေ၍ မဖြစ်သေး။ နေရလိမ့်ဦးမည်။ အနည်းဆုံး အိမ်ရှေ့ ကိုယ်တော်လေး လူလားမြောက်ပြီး မိမိကို မလိုတော့သည့် အချိန် အထိမူအောင့်အည်း နေရလိမ့်မည်။

ယခု လောလောဆယ်တွင်မူ အနည်းဆုံး သူ့တွင် စားစရာ လုံလုံလောက်လောက် ရှိပြီ။ အဝတ်အထည် ဆိုလျှင်လည်း သန့်သန့်ရှင်းရှင်း လုံလုံခြုံခြုံ ဝတ်နိုင်ပြီ။ လစာကမူ ယခုတိုင် မရသေး။ ကချေသည် မဟာဒေဝီက စော်ဘွားကြီး၏ အသုံးစရိတ်ကို လျှော့ချထားသည့် အတွက် အသုံးစရိတ်များကို ချွေတာနေရသည်။

သို့ဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်၏ ဘဝသည် ဟော်နန်းထဲတွင် ပျင်းရိစရာ ကောင်းလျက် ရှိစဉ် အက်ရှ်တွင် တူကူး ဆိုသော မြွေပါကလေး တစ်ကောင် ကောက်ရသည့် အချိန်ကျမှ အပျင်း ပြေသွားတော့သည်။ စင်စစ် ထိုမြွေပါကလေးမှာ သိတာ၏ အခန်းထဲသို့ မကြာခဏ ပေါက်ပေါက် လာတတ်သည်တွင် အက်ရှ်က ပျင်းပျင်း ရှိသဖြင့် လိုက်ဖမ်း၍ ယဉ်အောင် မွေးထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

စင်စစ် မြွေပါကလေး တူကူးသည် လောကတွင် သူ ပထမဆုံး ပိုင်သော သက်ရှိ သတ္တဝါ တစ်ဦးပင် ဖြစ်၏။ သိတာကိုကော မပိုင်ဘူးလားဟု မေးစရာ ရှိ၏။ သိတာ၏ အသည်းနှလုံး အစိတ်အပိုင်း တချို့ကို သူ ပိုင်သည်မှာ မှန်သည်။ သို့ရာတွင် သိတာကို သူ လာစေချင်သည့် အချိန်တွင် လာအောင် အမိန့် မပေးနိုင်။ သိတာတွင် သူ့ကိုယ်ပိုင် တာဝန်တွေ ရှိသေးသည်။ အားလပ်ချိန်ကလေး ကျမှသာ သူတို့ သားအမိ နှစ်ယောက် တွေ့နိုင်သည်။

mgyoe.com

သို့ရာတွင် တူကူးကမူ ဤသို့ မဟုတ်။ သူ သွားရာကို နောက်မှ ထက်ကြပ် လိုက်လာတတ်သည်။ တစ်ခါတလေတွင်လည်း ပခုံးပေါ် တက်စီး၍ လိုက်လာတတ်သည်။ ညဆိုလျှင် သူ့ရင်ဘတ် အပေါ် တက်လာပြီး လည်ပင်းကြားတွင် ဝင်ခို အိပ်တတ်သည်။ သူခေါ်လိုက်သည်နှင့် အပြေးအလွှား ရောက်လာတတ်သည်။ အက်ရှ်ကလည်း လှပသလောက် ကြောက်ရွံ့ခြင်း ကင်းသည့် မြေပါကလေးကို ချစ်သည်။ တူကူးသည် အက်ရှ်၏ မေတ္တာကို နားလည်ပြီး အက်ရှ်ကိုလည်း ပြန်၍ ချစ်သည်။ သို့ဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်သည် အဆွေခင်ပွန်းကောင်းတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

တစ်နှစ်ခွဲခန့် အကြာ တစ်နေ့၌ အိမ်ရှေ့ ကိုယ်တော်လေးက ပျင်းပျင်းရိရိ ရှိ၍ သူ့မြေပါလေးကို ခေါ်ခဲ့ရန် အက်ရှ်ကို ပြောသဖြင့် အက်ရှ်သည် သူ့မြေပါကလေးကို ကိုယ်တော်လေး၏ ခန်းဆောင်သို့ ခေါ်လာခဲ့ရသည်။

ကိုယ်တော်လေးမှာလည်း ပျင်းလွန်းသဖြင့် မြေပါကလေးကို စသည်တွင် နာနာကြည်းကြည်း စမိသဖြင့် တူကူးမှာ သည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ ပြန်ကိုက်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက်တွင် ဖြစ်သည့် အဖြစ်အပျက်မှာ အက်ရှ် အဖို့ လပေါင်းများစွာ ခြောက်အိပ်မက်ကဲ့သို့ ရှိနေပြီး နောင်တစ်သက်တွင် မေ့နိုင်တော့မည် မဟုတ်သည့် ရှုခင်းပင် ဖြစ်သည်။

အိမ်ရှေ့ ကိုယ်တော်လေး၏ လက်ညှိုးမှာ သွေးတို့ဖြင့် ခြင်းခြင်းနီလျက် ရှိပြီး ကိုယ်တော်လေးမှာလည်း နာကျင် ထိတ်လန့်စွာ အော်လျက်ရှိကာ မြေပါကို ချက်ချင်း သတ်ပစ်ရန် အစေတော် တစ်ယောက်ကို အော်ဟစ် စေခိုင်းလျက် ရှိ၏။

အက်ရှ်က ဟန့်တားမည် ပြုသော်လည်း အချိန်မရလိုက်တော့။ ဓားအိမ် တစ်ခုထဲမှ ဓားတစ်လက်သည် ဝင်းခနဲ ပြက်လာပြီးနောက် တူကူး၏ ကျောကို ထက်ပိုင်း ပိုင်းချလိုက်ပြီး ဖြစ်နေလေသည်။ တူကူးသည် တစ်ချက်မျှ အော်ကာ တွန့်လိမ်ပြီးနောက် အသက်ပျောက်သွားသည်။ ကိုင်ကြည့်လိုက်သော အခါတွင် တူကူးသည် သူ့လက်ထဲတွင် ပျော့ဖတ် တွဲကျနေသော အမွှေး စုတ်ဖွားကလေး တစ်ခု အဖြစ်သာ ရှိတော့သည်။

တူကူး သေသွားပြီ ဆိုသည်ကို သူ မယုံနိုင်။ လွန်ခဲ့သည့် တစ်မိနစ်လောက်တုန်းကပင် အမြီးကလေး တဖွားဖွားဖြင့် အိမ်ရှေ့ ကိုယ်တော်ကလေးက တို့ကဆိတ်

တို့ကနန်း ကျီစယ်သည်ကို စိတ်ဆိုး၍ ရန်ထောင်နေခဲ့သေးသည်။ ယခုမူ...။

‘ဟဲ့ အရှေ့၊ ငါ့ကို ကြည့်မနေနှင့်၊ ဒီကောင် သေသွားတော့ ဘာဖြစ်သလဲ၊ အလကား တိရစ္ဆာန်၊ တိရစ္ဆာန်မှ တိရစ္ဆာန် အရိုင်း၊ ဒီကောင်ကို မွေးထားတော့ကော ဘာ အကျိုး ရှိမှာလဲ၊ ကြည့်စမ်း၊ ငါ့ကို ကိုက်သွားလိုက်တာ’

အက်ရှ်က ခပ်တိုးတိုးဖြင့် ‘ကိုယ်တော်လေးက သူ့ကို သွားစတာကိုး၊ တကယ်ကတော့ ခင်ဗျားသာ တိရစ္ဆာန်’

အက်ရှ်သည် အော်ဟစ် ငိုယိုပစ်လိုက်ချင်သည်။ အက်ရှ်သည် ဒေါသကို မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသည့် တူကူးကို ပစ်ချလိုက်ကာ လာလာဂျီကို ခုန်အုပ်လိုက်၏။

လာလာဂျီသည် ဘာမှ ပြန်မလုပ်နိုင်။ အက်ရှ်ကို တံတွေးဖြင့် ထွေးကာ လက်မှ အတင်း ရုန်းကန်ထွက်နေသည်။ သို့ဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက် လုံးထွေးနေကြရာ ခန်းမဆောင် ထောင့်အသီးသီးတွင် စောင့်နေသည့် အမှုထမ်းများ ရောက်လာပြီး သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဆွဲငင်ယူရသည်။

အက်ရှ်သည် သူ့ကို ကြမ်းတမ်းစွာ ဆုပ်ကိုင်ထားကာ ဝိုင်းရံထားသည့် အမှုထမ်းများကို ရဲရဲကြီးကြည့်လိုက်လျက်

‘ဖယ်၊ ကျွန်တော် မနေဘူး၊ ပြန်မယ်၊ ခင်ဗျား တို့ဆီမှာလည်း မနေချင်ဘူး၊ အလုပ်လည်း မလုပ်ချင်ဘူး၊ တော်ပြီ၊ ခု ပြန်မယ်၊ နောက် ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာတော့ဘူး’

လာလာဂျီမှာလည်း အကြီးအကျယ် ဒေါသထွက်လျက် ရှိကာ

‘မသွားရဘူး၊ ဘယ်ကိုမှ မသွားရဘူး၊ ငါ့အမိန့် မရဘဲ မင်း ဘယ်မှ မသွားရဘူး၊ သွားလို့ ရသလား မရဘူးလား သိချင်ရင် စမ်းကြည့်ပေါ့’

ကိုယ်ရံတော် ဘီဂျူရန်းသည် အိမ်ရှေ့ ကိုယ်တော်လေး၏ အသက်ကို အရေးတကြီး ကာကွယ်လိုဟန်ဖြင့် ပြောင်းရှည် သေနတ်ကြီး တစ်လက်ကို ကောက်ကိုင်ကာ အက်ရှ်ကို ချိန်လိုက်ပြီး (ကျည်ထည့် မထားသဖြင့် တော်သေးသည်ဟု ဆိုရပေလိမ့်မည်။)

‘ကိုယ်တော်လေး၊ ဒီကောင်လေးကို သိပ် မျက်နှာသာ မပေးနှင့်၊ မြင်းတွေ အာခံတဲ့ ကျွန်တွေကို လုပ်

သလို သံပူနှင့် ကပ်ရမယ်၊ ဒါမှ ဒီကောင် ထွက်ပြေး ရင်လည်း ကိုယ်တော်လေး ကျွန်မှန်း သိပြီး ချက်ချင်း မမ်း မိမယ်၊ နဖူးမှာ သံပူနှင့် ကြက်ခြေ ခတ်ရမယ်'

ဘီဂျူရန်းသည် တကယ် လုပ်ရန် ရည်ရွယ်၍ ပြောခြင်း ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မည်။ မျက်နှာလို အားရ ပြောခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ဒေါသကြောင့် ပြောမိ ပြောရာ ပြောလိုက်ခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

မည်သို့ ဖြစ်စေ အိမ်ရှေ့ ကိုယ်တော်လေး လာလာဂျီမှာ စိတ် မထိန်းနိုင်လောက်အောင် ဒေါသ ထွက်လျက် ရှိလေပြီ။ သို့ဖြင့် နဖူးတွင် သံပူကပ်ရန် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ မည်သူကမျှ ကန့်ကွက် တားဆီး မည့်သူ မရှိ။ အက်ရှ် အဖို့ ကံဆိုးသည်ဟု ဆိုရမည် လော မသိ။ ထိုပြစ်ဒဏ်ကို ကန့်ကွက် ပြောဆိုမည့် တစ်ဦးတည်းသော သူမှာ နာမကျန်း ဖြစ်ကာ အိပ်ရာ ထဲတွင် ရောက်နေသည်။

နဖူးတွင် သံပူကပ်သည့် အလုပ်ကို အဆောင်ထဲ တွင် ဘီဂျူရန်း ကိုယ်တိုင် လုပ်ခဲ့လေသည်။ ထိုအချိန် က ခန်းဆောင်ထဲတွင် ကျောက်မီးသွေး မီးဖိုကြီး တစ် လုံး ရှိသည်။ ဆောင်းလယ် ရောက်လျှင် ဟော်နန်းထဲ တွင် အလွန် အေးသဖြင့် ခန်းဆောင်ထဲတွင် မီးလင်းဖို များ ထားရ၏။

ဘီဂျူရန်းသည် စက်ဆုပ်စဖွယ် တဟဲဟဲ ရယ် လိုက်ပြီးနောက် သေနတ် ပြောင်းဝကို မီးကျိုး ရဲရဲထဲသို့ ထိုးထည့်လိုက်သည်။ အက်ရှ်သည် အသက် ရှစ်နှစ်သာ ရှိသေး၏။ သို့ရာတွင် သူ့ကို သံပူ ကပ်တော့မည်ဟု သိသည့်အခါတွင် ကြောင်ရိုင်း တစ်ကောင်လို အပြင်း အထန် ခုခံ တိုက်ခိုက်သည်။ လူကြီး လေးယောက် သူ့ ကို မနည်း ထိန်းချုပ်ယူရ၏။ သို့တိုင်အောင် တော် တော်နှင့် ချုပ်၍ မရ။ လေးယောက်စလုံး လက်သည်း ခြစ်ရာတွေ အစင်းစင်းနှင့် ဖြစ်ကုန်သည်။ သို့ရာတွင် အချည်းနှီးမျှသာ။ နောက်ဆုံးတွင် အက်ရှ်သည် သူတို့ကို အရှုံးပေးလိုက်ရသည်။

ဘီဂျူရန်းသည် နဖူးကို သံပူဖြင့် ကပ်ရန် စိတ် ကူး၏။ သို့ကပ်လျှင် အက်ရှ်သည် တစ်ချက်တည်းနှင့် သေဖွယ်ရာသာ ရှိတော့သည်။ လာလာဂျီသည် ဒေါသ ထွက်နေသည့်တိုင် သတိလက်လွတ် မဖြစ်သေး။ နဖူးကို သံပူကပ်၍ တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်သွားလျှင် ခမည်းတော် စော်ဘွားကြီး စိတ်ဆိုးတော့မည်။ ခမည်းတော်သည် ဤ သို့ အပြစ်ပေးခြင်းကို လက်ခံမည် မဟုတ်။ ထို့ကြောင့်

ခမည်းတော် မမြင်နိုင်သည့် နေရာ တစ်နေရာတွင် သံပူ ကပ်ရန် စိတ်ကူးရသည်။

ဘီဂျူရန်းမှာ သူ့ စိတ်ကြိုက်နေရာ ဖြစ်သည့် နဖူးတွင် သံပူကပ်ခြင်း မပြုရတော့ဘဲ မီးကျိုးထဲတွင် ထိုးထည့်ထားသည့် သေနတ် ပြောင်းဝကို အက်ရှ်၏ ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်နေသော ရင်အုပ်ပေါ်သို့ ဖိချ လိုက်သည်။ တဖျစ်ဖျစ် မြည်သော အသံများနှင့် အတူ အသားများကို မီးလောင်သည့် ညှော်နံ့ကြီး ထွက်လာ လေသည်။

အက်ရှ်သည် ကင်းမြီးကောက် ဘီဂျူရန်း ဝမ်း သာမည် စိုးသဖြင့် အော်ဟစ်ခြင်း မပြုဘဲ ကြိတ်ခံမည် ဟု စိတ်ထဲက တင်းထားသော်လည်း မအောင်နိုင်တော့။ သူ အော်သံကြောင့် အဝတ်အစားကို ရှိုးကျကျ ဝတ် လေ့ရှိသည့် ကင်းမြီးကောက် ဘီဂျူရန်းသည် အားရ ပါးရ ရယ်လိုက်သည်။

သို့ရာတွင် အိမ်ရှေ့ ကိုယ်တော်လေး လာလာဂျီ ကား ထိုသို့မဟုတ်။ အက်ရှ်၏ အခြေအနေကို မြင် လိုက်သည့် အခါတွင် နဂိုက စိတ်ရင်း ကောင်းသည့် အိမ်ရှေ့ ကိုယ်တော်လေး လာလာဂျီသည် ဘီဂျူရန်းကို အတင်း ဝင်ရောက်ဆွဲကာ ယခုကဲ့သို့ ဖြစ်ရခြင်းမှာ အက်ရှ်၏ အပြစ် မဟုတ်ဘဲ မိမိ၏ အပြစ်မျှသာ ဖြစ် ကြောင်းဖြင့် ပြောဆိုလျက် ရှိသည်။ ထိုအချိန်၌ကား အက်ရှ်မှာ ဒဏ်ရာကြောင့် သတိလစ် သွားခဲ့လေပြီ။

လာလာဂျီသည် ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ဖြင့် ငဲ့ ကြည့်လိုက်ရင်း

'ဟင် သေပြီ ထင်တယ်၊ ဘီဂျူရန်း ဒါခင်ဗျား သတ်တာ၊ ဒီအတိုင်း ကြည့်နေလို့ ဖြစ်မလားဗျ၊ သမား တော်တို့ ဘာတို့ အခေါ် လွတ်ဦးမှပေါ့၊ ဒွန်မာယား ကိုလည်း အခေါ်လွတ်ဦး၊ အရှေ့ အရှေ့၊ သတိရပြီ လားဟင်၊ သတိရပြီလား'

အက်ရှ်မှာ မကြာမီ သတိ ပြန်ရလာကာ ပြန်၍ နေထိုင် ကောင်းလာခဲ့သည်။ ကိုယ်ခံ ကျန်းမာရေး ကောင်းခြင်း၊ သိတာနှင့် ဒွန်မာယားတို့ ကျွမ်းကျင်စွာ ပြုစုနိုင်ခြင်းတို့ကြောင့် မီးလောင်သည့် ဒဏ်ရာမှာ မကြာ ခင် ကျက်သွားခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ထိုဒဏ်ရာမှာ သေ သည် အထိ ပျောက်မည် မဟုတ်တော့။ ရင်ဘတ်ပေါ်တွင် ပြောင်းဝရာ ဝိုင်းဝိုင်းစက်စက် ထင်နေခြင်းမူ မဟုတ်။ သူ့ကိုယ်ကို ကပ်ထားစဉ် ဟိုလိုမ့် သည်လိုမ့် ငှိုမ့် သဖြင့် တစ်ဝက်တစ်ပျက် ထင်နေသည့် အတွက်လဲခြမ်း

ရာ ပေါ်နေသည်။ သို့တိုင်အောင် ဘိဂ္ဂါရုန်းမှာ မကျေ
နပ် နိုင်သေးဘဲ

‘နင့် ရင်ဘတ်ပေါ်မှာ လထွက်အောင် လုပ်ပေး
မလို့ မဟုတ်ဘူးဟ၊ နေထွက်အောင် လုပ်ပေးမလို့၊ သိ
ရဲ့လား၊ ဒါပေမဲ့ နင့်လို အကောင်က နေရပ် ရေးပေးရ
လောက်အောင် မတန်ဘူး၊ ဒါကြောင့် နင့်နှင့် ထိုက်တဲ့
လရုပ်ကိုပဲ ရေးပေးလိုက်တာ’ ဟု ပြောလိုက်သေး
သည်။

ထူးတော့ ထူးဆန်းသည်။ အိမ်ရှေ့ ကိုယ်တော်
လေးနှင့် အက်ရ်တို့သည် ထို့နောက်တွင် ပို၍ ရင်းနှီး
သော အဆွေ ခင်ပွန်းများ ဖြစ်လာခဲ့ကြ၏။ အက်ရ်က
လည်း သူ့အမှားကို သူ သိသည်။ မိမိသည် နန်းလျာ
တစ်ဦးကို သတ်ပုတ်ခဲ့ရာ ရှေးတုန်းကဆိုလျှင် ထိုဖြစ်မှု
မျိုးကြောင့် ကြီးပေး၍ သော်လည်း အသတ်ခံရမည်။
သို့မဟုတ်လျှင်လည်း ဆင်နင်း၍ အသတ် ခံရမည်မှာ
သေချာသည်။ ယခုမူ အလွန်ဆုံး ခြေ လက် တစ်ဖက်၊
မျက်လုံး တစ်ဖက်လောက်သာ ဆုံးရှုံးမည်ဟု သူ ထင်
ခဲ့သည်။

နန်းလျာ တစ်ယောက်ကို ကိုယ်ထိလက်ရောက်
ကျူးလွန်ခြင်း ဆိုသည်မှာ ထိုပြည်နယ်တွင် နည်းသည့်
ရာဇဝတ်မှု မဟုတ်။ အရွယ်ရောက်သူသာ ဆိုလျှင် ထို
မျှ မရှိသော ပြစ်မှု အသေးကလေးကိုပင် အသက်ပေး
၍ ပြစ်ဒဏ် ခံသွားရသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုမျှလောက်
သာ အပြစ် ပေးသည့် အတွက် အံ့ဩရုံမျှမက အိမ်ရှေ့
ကိုယ်တော်လေး ကိုယ်တိုင်က သူ့အား သံပူဖြင့် နောက်
ထပ် ကပ်ခြင်း မပြုရန် ငိုယို ပြောဆိုနေသည့် အခါတွင်
အက်ရ်သည် အကြီးအကျယ် အံ့အားသင့်လျက် ရှိ၏။

ထိုမျှမက သူ့ကြောင့် ဤသို့ ဖြစ်ရသည်ဟု
အားလုံး ရှေ့တွင် ဝန်ခံသော အခါ၌ အက်ရ်မှာ ကိုယ်
တော်လေး၏ ရိုးသားမှုကို လေးစား သွားမိသည်။

မိမိတွင် အချစ်တော် မြွေပါကလေး တူကူး မရှိ
တော့။ သို့ရာတွင် အက်ရ်သည် နောက်ထပ် မြွေပါ
တစ်ကောင် အသစ် မမွေးတော့။ အခြား မည်သည့်
အိမ်မွေး တိရစ္ဆာန်ကိုမှလည်း မမွေးတော့။ မွေး၍ အိမ်
ရှေ့ ကိုယ်တော်လေးနှင့် နောက်ထပ် သည်အဖြစ်မျိုး
ကြုံနေရလျှင် မကောင်း။ အိမ်ရှေ့ ကိုယ်တော်လေးသည်
နောက်တစ်ကြိမ် သူ့ကို စိတ်လက် မကြည်သာ ဖြစ်လျှင်
သို့မဟုတ် သူ့ကို ပြစ်ဒဏ် ပေးလိုလျှင် သည်တိရစ္ဆာန်ကို
ရမယ် ရှာနေလိမ့်ဦးမည်။

သို့တိုင်အောင် (သူကိုယ်တိုင် မမျှော်လင့်ဘဲ)
တူကူး အစား ချစ်စရာ သတ္တဝါကလေး တစ်ကောင်
ရခဲ့သည်။ ထိုသတ္တဝါကလေးမှာ တိရစ္ဆာန် မဟုတ်။
အန်ဇူလီ ဆိုသည့် မဟာရာဇာကြီး၏ သမီးတော်လေး
ပေတည်း။ အန်ဇူလီမှာ အရှက်အကြောက် ကြီး၍ ကွယ်
လွန်သူ ဖာရင်ဂီ မဟာဒေဝီ၏ မိတဆိုး သမီးလေး ဖြစ်
သည်။

အိမ်ရှေ့ ကိုယ်တော်လေး လာလာဂျီတွင် ကောင်း
သည့် အချက် အများအပြား ရှိသည့်အနက် တစ်ချက်
မှာ အဖေတူ အမေကွဲ ညီမဖြစ်သည့် အန်ဇူလီကို ကြင်
ကြင်နာနာ ချစ်ချစ်ခင်ခင် ရှိခြင်း ဖြစ်သည်။ (အခြေအနေ
ပေး၍ အရည်အချင်းကောင်းများ ပေါ်လာသည် အခါ
တွင် ထိုအရာများသည် ဆိုးသည့် သူ့အပြစ်များကိုပင်
ဖုံးလွှမ်း သွားတတ်ပါသည်။)

ထိုစဉ်က အန်ဇူလီမှာ မိန်းမဆောင်သို့ ပို့ရန်
ငယ်သေးသည့် အတွက် အိမ်ရှေ့ ကိုယ်တော်လေး၏
အဆောင်တွင် မကြာခဏ ရောက်လာလေ့ ရှိသည်။
အန်ဇူလီက ပိန်ပိန်ပါးပါး။ အဝတ်အစားကလည်း မဟာ
ရာဇာ တစ်ယောက်၏ သမီး ဝတ်စားထားသည်နှင့်
မတူ။ သာမန် လယ်သမား တစ်ယောက်၏ သမီး တစ်
ယောက်လောက်မျှပင် ပြောင်ပြောင်ရောင်ရောင် မရှိ။
ပြောင်ရောင် နိုင်ပါမည်လော။ ကချေသည် မဟာဒေဝီ
သည် ကွယ်လွန်သူ သူ့ပြိုင်ဘက်၏ သမီး တစ်ယောက်
အတွက် မည်သို့ အကုန်အကျ ခံနိုင်မည်နည်း။

တစ်နေ့တွင် အန်ဇူလီသည် မဟာရာဇာ တစ်
ယောက်ကို ဆွဲဆောင် သိမ်းသွင်းနိုင်ခဲ့သည့် သူ့အမေ
လိုပင် သူ့အဖေကို ချစ်ခင် ကြင်နာအောင် ဖမ်းစားနိုင်
မည့် သမီးချော တစ်ယောက် ဖြစ်လာနိုင်ကြောင်းကို
မြင်ပြီး ဖြစ်၏။ သူ့သမီးငယ် အရွယ်ရောက်၍ သမီးချော
ဖြစ်လာလျှင် မဟာရာဇာသည် မိမိအပေါ်တွင် အချစ်
လျော့ကာ သမီး အပေါ်တွင် အချစ် ပိုလိမ့်မည်။ သည်
လို အဖြစ်မျိုးကိုမူ ဂျာနူးဘိုင် အဖြစ်မခံနိုင်။ သူ့ခမည်း
တော်သည် သူ့သမီး အတွက် ဂုဏ်ယူသည်ကို သူ
မကြည့်နိုင်။ ထို့ကြောင့် ဂျာနူးဘိုင်သည် သမီးတော်လေး
အန်ဇူလီကို အဝေးဆုံး အဆောင်တွင် ပို့ထားပြီး အောက်
တန်းစား အထိန်းတော်များဖြင့်သာ ထားပေးသည်။

စော်ဘွားကြီးကလည်း သမီးတော် အန်ဇူလီကို
ကောင်းကောင်း သတိ မရချင်။ တစ်ခါတစ်ရံမှသာ မေး
မြန်းတတ်သည်။ ကြာသော် သူ့တွင် သမီးတော် အန်ဇူလီ

ရှိသည်ကိုပင် မေ့သလို ဖြစ်နေလေပြီ။ ဂျာနူးဘိုင်က လည်း သမီးတော်လေး အန်ဇူလီကို ကောင်းမွန်စွာ ထားကြောင်း၊ သို့ရာတွင် သမီးတော်လေးမှာ အကျည်းတန်သည့် အတွက် ကြီးလျှင် လင်ကောင်းသားကောင်း ရရန် ခဲယဉ်းမည် ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် အခါ အခွင့် သင့်တိုင်း ပြောတတ်သည်။

ဂျာနူးဘိုင်သည် စိတ်မကောင်းသည့် ဟန်ဆောင်ကာ သက်ပြင်း တစ်ချက် ချလိုက်ရင်း ‘သမီးတော်လေးက အရုပ် ဆိုးရှာတယ်၊ သနားပါတယ်’ ဟု ပြောတတ်၏။ အန်ဇူလီကိုလည်း ကွယ်ရာတွင် ကိုင်ရီ ဟူသော အမည်ဖြင့် ခေါ်သည်။ (ကိုင်ရီ ဆိုသည်မှာ မမှည့်သေးသည့် သရက်သီးကလေး တစ်လုံးဟု အဓိပ္ပာယ် ထွက်သည်။) ဂျာနူးဘိုင်သည် အန်ဇူလီကို ကိုင်ရီ ဟူသော အမည်ဖြင့် ခေါ်သံကြားလျှင် လွန်စွာ ဝမ်းသာသည်။

အန်ဇူလီသည် သူ့အခန်းမှာထက် သူ့အစ်ကို လာလာဂျီ၏ ခန်းဆောင်တွင် နေရသည်ကို ပျော်၏။ လာလာဂျီ၏ အခန်းက သူ့အခန်းထက် တောက်ပြောင် ခမ်းနားသည်။ သူ့ အစ်ကိုတော် လာလာဂျီသည် သူ့ကို စားသောက်ဖွယ် အချိုအချဉ်တို့ ကျွေးသည့်ပြင် သူ မွေးထားသည့် မျောက်များနှင့်လည်း ဆော့ခွင့်ပေးသည်။ ကတ္တဝါနှင့် လည်းကောင်း၊ သမင်မလေးနှင့် လည်းကောင်း ကစားခွင့်ပေးသည်။ ကိုယ်တော်လေး၏ အစေတော်များ မှာလည်း သူ့ အစေတော်များကဲ့သို့ပင် သူ့ကို စိတ်မရှည်ကြ။ ဤတွင် အန်ဇူလီသည် ထိုအထဲမှ အသက် အငယ်ဆုံး ဖြစ်သည့် အရှော့ကို ခင်မင်သွားခြင်း ဖြစ်၏။

တစ်နေ့တွင် အန်ဇူလီသည် ကိုယ်တော်လေး၏ ဥယျာဉ်ထဲရှိ ထောင့်တစ်ထောင့်တွင် ထိုင်၍ မျောက်အမြီးကို သွားဆွဲမိသဖြင့် မျောက်ကိုက်ခံရ၍ ငိုနေစဉ် အက်ရ်က မြင်သွားသဖြင့် သူ့ကို သိတာထံသို့ ခေါ်သွားကာ ပြုစုခိုင်းသည်။ သိတာက သူ့လက်ကို ပတ်တီးစည်းပေးပြီး အငိုတိတ်အောင်ဟု ဆိုကာ ကြံတစ်ချောင်း ပေးသည်။ ထို့နောက် ရာမဇာတ်မှ ရာမ မင်းသားနှင့် သိတာဒေဝီတို့ အကြောင်း၊ သိတာဒေဝီကို လင်္ကာဒီပကျွန်းမှ ဒဿဘီလူးက ခိုးယူ ထွက်ပြေးသွားကြောင်း၊ သိတာဒေဝီကို မျောက်ဘုရင်ကြီး ဖြစ်သည့် ဟနုမန်က ကယ်ခဲ့ရကြောင်းတို့ကို ပြောပြသည်။

‘ဒီတော့ သခင်မလေးလည်း သိသားပဲ၊ မျောက်ရဲ့ ကျေးဇူးဟာ သိပ်ကြီးတာ၊ ဘာဖြစ်လို့ သူ့အမြီးကို

သွားဆွဲရတာလဲ၊ သူ့ခမျာ ဘယ်လောက် နာမလဲ တွေးကြည့်ပေါ့၊ ပြီးတော့ ဒီလို လုပ်တာကို ဟနုမန် မျောက်မင်းကလည်း မကြိုက်ဘူး၊ ကဲ လာ လာ အမေတို့ ခရေပွင့်ကလေးတွေ လိုက်ခူးပြီး ပန်းသီရအောင်၊ ဘယ်လို သီရတယ် ဆိုတာ အမေ ပြမယ်၊ အဲဒီ ပန်းကုံးကလေးကို ယူပြီး ဟနုမန် မျောက်မင်းရဲ့ ဝတ်ကျောင်းကို သွားပူဇော်ချည်၊ အမေသား အရှော့က သခင်မလေးကို လိုက်ပို့လိမ့်မယ်’

ရာမဇာတ်ကို ကြားလိုက်ရပြီး ခရေကုံးကို ကုံးလိုက်ရသဖြင့် စောစောက အန်ဇူလီ၏ စိတ်တွင် နောက်ကျိ ညစ်ကျူးလျက် ရှိသည်တို့ ပျောက်သွားသည်။ အန်ဇူလီသည် အက်ရ်နှင့် လက်ချင်းတွဲကာ ဟော်ဝင်းထဲရှိ ဆင်ကျိုးများ အနီးတွင် ရှိသော ဟနုမန် ဝတ်ကျောင်းသို့ လိုက်လာခဲ့၏။ မှောင်ရီရီ ဝတ်ကျောင်းထဲတွင် ဟနုမန် ရုပ်တုသည် ကခုန်လျက်။

ထို့နောက်မှ စ၍ အန်ဇူလီသည် သိတာတို့ အဆောင်သို့ မကြာခဏ ရောက်နေတတ်သည်။ သို့ရာတွင် သိတာကြောင့် မဟုတ်၊ အက်ရ်ကို ခင်မင်သည့် အတွက် ဖြစ်သည်။ အန်ဇူလီသည် မိမိသခင်ကို ရွေးချယ်ပြီးနောက် မောင်း၍လည်း မရ၊ ခြောက်လည်း မရအောင် တကောက်ကောက် လိုက်လျက် ရှိသည့် ခွေးမကလေး တစ်ကောင်ကဲ့သို့ အက်ရ် သွားရာသို့ နောက်မှ တကောက်ကောက် လိုက်နေတတ်သည်။ အက်ရ်သည် သူ့ကို မောင်းမထုတ်ချင်။ အမေ သိတာက အန်ဇူလီကို ခင်မင် ကြင်နာရန် တဖွဖွ ပြောသည် မဟုတ်လော။

အမေ သိတာသည် အန်ဇူလီကို စော်ဘွားသမီး တစ်ယောက် ဖြစ်သောကြောင့် အရေးပေးခြင်း၊ ကြင်နာသနားခြင်း မဟုတ်။ မိတဆိုး သမီးကလေး ဖြစ်ခြင်း၊ အနှိမ် ခံရခြင်းတို့ကြောင့် ကြင်နာ သနားခြင်း ဖြစ်၏။ နှစ်ထပ်ကွမ်း ထူးခြားသော နေ့တွင် မွေးလာသောကြောင့် အရေးပေးခြင်း ဖြစ်သည်။ အန်ဇူလီသည် အက်ရ်နှင့် တစ်နေ့တည်းသား ဖြစ်ပြီး သူတို့နှစ်ယောက် ဝူးလ်ကုတ် ရောက်လာသော နေ့တွင် မွေးခဲ့သည် မဟုတ်လော။

အက်ရ်သည် သူ့ကို ဇူလီဟု ခေါ်လေ့ ရှိ၏။ (အန်ဇူလီကလည်း သူ့ကိုယ်သူ ပြောလျှင် ဇူလီဟု ပြောလေ့ ရှိသည်။) အက်ရ်သည် ဇူလီကို နှမလေးသဖွယ် စောင့်ရှောက်သည်။ အားလုံးက ဇူလီကို ကိုင်ရီဟု နှိမ်ခေါ်ကြချိန်တွင် အက်ရ် တစ်ယောက်သာလျှင် သူ့ကို ဇူလီဟု ခေါ်တတ်သည်။ အန်ဇူလီအား အခြား ဟော်

နန်း၊ အစေတော်များက ပြောကြ စကြလျှင် အက်ရှ်က

ဤတွင် အိမ်ရှေ့ ကိုယ်တော်လေး၏ အစေတော်များသည် သူ့ကို အာယားဂျီးဟု နောက်ကြ ပြောင်ကြ ပြန်သည်။ ထိုသို့ ပြောင်နေကြသံကို အိမ်ရှေ့ ကိုယ်တော်လေး ကြားသဖြင့် ထိုသို့ မပြောသင့်ကြောင်း၊ စင်စစ် အန်ဂုလီဘိုင်သည် မိမိ၏ ညီမငယ် ဖြစ်သည်ကို သတိ ချပ်သင့်ကြောင်းဖြင့် စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး ပြောသည့် အခါ တွင်မှ သူတို့တစ်တွေ အပြောင် ရပ်သွားကြသည်။

ထိုအခါကျမှပင် သူတို့သည် အဖြစ်မှန်ကို လက်ခံ လာကြကာ အန်ဂုလီအား လေးစားသယောင် ပြလာကြ သည်။ သို့ရာတွင် စိတ်ထဲမှ ဟက်ဟက်ပက်ပက် လက်ခံ ခြင်း မဟုတ်။ သူတို့စိတ်၌ အန်ဂုလီသည် ဘာမျှ အရေး မကြီး။ သူ့ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကို ကြည့်၍ သက်ဆိုး ရှည်စရာလည်း အကြောင်းမရှိ။ သာမန် မိန်းကလေး တွေလို တော်ရုံတန်ရုံ ဖြစ်လျှင် ခံနိုင်စရာ အကြောင်း မမြင်။ အရှေ့ ဆိုသည့် မြင်းထိန်းဘဝက လာသော ကောင်လေးကား ဆိုဖွယ် မရှိတော့။ အခြားသူများ အတွက် မပြောနှင့်၊ အိမ်ရှေ့ ကိုယ်တော်လေး အတွက် ပင်လျှင် သူသည် မှုလောက်စရာ အရေးထားစရာ သတ္တဝါ တစ်ယောက် မဟုတ်။

သို့ရာတွင် သူတို့ အထင်တွေ ပါစင်အောင် လွဲ နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ အိမ်ရှေ့ ကိုယ်တော်လေး လာ လာဂျီသည် အရှေ့ကို ယခုတိုင် ယုံကြည် အားထားဆဲ ဖြစ်သည်။ (အကြောင်းကို ရှာ၍ မရ။) အရှေ့ကို ဟော် နန်းမှ ပြန်ခွင့်မပြု။ တူကူး အကြောင်းနှင့် သူတို့နှစ် ယောက် ကတောက်ကဆဲ ဖြစ်သည့် အကြောင်းကိုလည်း နောက်ထပ် မပြောတော့။

လာလာဂျီသည် သူ့ကို ဟော်နန်းမှ ထွက်ခွင့် မပြုဟု တစ်ခါက ပြောခဲ့ဖူးရာ သူ ပြောသည့် အတိုင်း သူ့ကို ဟော်နန်းမှ မသွားအောင် အစီအမံတွေ လုပ်ထား သည်ကို နောင်တွင် တွေ့လာရသည်။ ဟော်နန်းကို ဝင်ပေါက် ထွက်ပေါက်မှာ ဘရဒွါဇ ဟူသော တံခါးမ ကြီး တစ်ပေါက်တည်းသာ ရှိ၏။ ထိုနေ့မှ စ၍ အက်ရှ် သည် ဘရဒွါဇ တံခါးဘက်သို့ သွားလျှင် တစ်ယောက် တည်း သွား၍ မရတော့။ သူ့နောက်မှ အစေတော် သို့ မဟုတ် အရာရှိ သုံးလေးယောက်တို့ ပါလာတတ်သည်။ သူတို့တစ်တွေက အက်ရှ်၏ အရိပ်အခြည်ကို စောင့်ကြပ် လိုက်ပါလာကြသည်။

တစ်ယောက်တည်း သွားခွင့်ရလျှင်လည်း စန္ဒရီ တို့က ဖွင့်၍ မပေးကြ။ 'ဖွင့်မပေးရဘူးလို့ ကိုယ်တော် လေးက အမိန့် ထုတ်ထားတယ်' ဟု ချိုသာစွာ ပြောကာ သူ့ကို အတွင်းဘက်သို့ တွန်းပို့ လိုက်ကြသည်။ နောက် နေ့များတွင်လည်း ထိုအတူ။ အက်ရှ်က ကိုယ်တော်လေး ကို မေးကြည့်သည့် အခါတွင် ကိုယ်တော်လေးက

'ဘာဖြစ်လို့ ပြန်ချင်ရတာလဲကွာ၊ ဒီမှာ နေရတာ မပျော်ဘူးလား၊ ဘာလိုသလဲ၊ လိုတာ ရှိရင် ရမ်ဒတ်စ်ကို ပြောပေါ့၊ သူ ပေးပါလိမ့်မယ်၊ မင်းကိုယ်တိုင် ဈေးသွား ဝယ်ဖို့ မလိုပါဘူး'

'ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းတွေကိုလည်း တွေ့ချင် လို့ပါ'

'ငါကတော့ မင်းသူငယ်ချင်း မဟုတ်တော့ဘူး လား'

အက်ရှ်က ဘာမျှ မဖြေ။ သူ့ကို အဘယ်ကြောင့် အပြင်ထွက်ခွင့် မပေးသနည်းဟုလည်း သူ စဉ်းစား၍ မရ။ သူ့ကို အပြင် မထွက်ရန် မည်သူက အမိန့်ထုတ် ထားသနည်း။ မဟာရာဇာ ကိုယ်တိုင်လော၊ သို့မဟုတ် အိမ်ရှေ့ ကိုယ်တော်လေးလော။ (သူကမူ မဟုတ်ရပါ ဟု ငြင်း၏။ သို့ရာတွင် အက်ရှ်သည် သူ့စကားကို မယုံချင်။) သို့မဟုတ်လျှင် မဟာဒေဝီ ဂျာနူးဘိုင် ကိုယ် တိုင်ကပင် ထုတ်ပြန်ထားခြင်း ဖြစ်သလော။

သို့ရာတွင် မည်သူက ထုတ်ပြန်သည် ဖြစ်စေ၊ အမိန့်ကမူ ပြန်၍ ရုပ်သိမ်းခြင်း မရှိတော့။ အက်ရှ်သည် ထိုအချက်ကို ကောင်းစွာ သတိပြုမိသည်။ လက်စသတ် တော့ သူသည် ခံတပ်ကြီးထဲတွင် အကျဉ်းသား တစ်ဦး ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်နေပါပကော။

ပာဝါးမဟာ ခေါ် လေညင်းသာ နန်းတော်၏ ဝင်းအတွင်းတွင် မိမိ ကြိုက်ရာသို့ လွတ်လပ်စွာ သွား နိုင် လာနိုင်သည်မှာ မှန်ပါ၏။ သို့ရာတွင် လေညင်း သာ ဟော်နန်းသည် မည်မျှ ကျယ်၍နည်း။ လေညင်း သာ ဟော်နန်းမှာ အတော်ကျယ်သည့် ဟော်ဝင်းကြီး ရှိသည့်အတွက် အကျဉ်း ခံရသည့်နှယ် ကျဉ်းကျပ်ခြင်း မှု မဖြစ်။ ထို့ပြင် သူ့တွင် မိတ်ဆွေ မရှိ၊ အပေါင်းအသင်း မရှိလည်း မဟုတ်။ သူ့တွင် အပေါင်းအသင်း နှစ်ယောက် ရှိနေပြီ။ ထိုအထဲတွင် တစ်ယောက်နှင့်လည်း ချစ်ကြည် သော မဟာမိတ်များ ဖြစ်နေကြလေပြီ။

သို့တိုင်အောင် အက်ရှ်သည် ပြိုလဲလှသော ဤ ဟော်နန်းအိုကြီးနှင့် ဤခံတပ်ကြီးမှ မျှော်စင်များ၊ ထို

မျှော်စင်ကြီးများပေါ်မှ သစ်သား အဆောင်များနှင့် တကွ ထိုင်ခံတပ် တံတိုင်းကြီးထဲကမူ အမြန်ဆုံး လွတ်မြောက် ချင်သည်။ ထိုမျှော်စင်ကြီးများပေါ် ကြည့်လိုက်လျှင် တောင်ကုန်း အောက်ခြေတွင် ရောင်စုံ မြေပုံကားချပ် တစ်ခုကို ချခင်းထားသည့်နှယ် ရှိသော တောတောင် လျှိုမြောင် ရှုခင်းတို့ကို မြင်ရ၏။ အဝေးတွင် မျှော် မဆုံးနိုင်အောင် ရှိနေသော မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းကြီးကိုလည်း မြင်ရသည်။ ထိုအရာများကို မြင်ရသည့် အခါတွင် အက်ရှ်သည် လွတ်လွတ်လပ်လပ် သွားလာချင်သည်။ ထိုအရာများသည် သူ့ကို လက်ယပ် ခေါ်နေသကဲ့သို့ ရှိ ၏။

ဟော်ကုန်း၏ အနောက်တောင်ဘက် အောက် ခြေတွင် ဂူးလ်ကုတ်မြို့ ရှိသည်။ ထိုမှ လွန်လျှင် လွင်ပြင် ကြီး။ လွင်ပြင် အဆုံးသည် မြစ်ကမ်းစပ်ဆီသို့ လျှော ဆင်းသွားကာ မြေဆီပေါသည့် ပန်ဂျပ် နယ်မြေနှင့် ပေါင်းစပ်သွားသည်။ ရာသီဥတု ကြည်လင်သည့် နေ့များ တွင် ဆိုလျှင် ပန်ဂျပ် လွင်ပြင်ကြီးကို အတိုင်းသား တွေ့ နိုင်သည်။

သို့ရာတွင် အက်ရှ်သည် ဟော်ကုန်းပေါ်မှ နေ၍ မျှော်ကြည့်တိုင်း အနောက်တောင်ဘက်သို့ မမျှော်မိ။ မျှော်ချင်း မျှော်လျှင် မြောက်ဘက်သို့သာ မျှော်မိသည်။ မြောက်ဘက်တွင် သူ့အမေ သီတာ မကြာခဏ ပြော ဖူးသည့် တောင်ခြေ ရှိသည် မဟုတ်လော။ မြောက်ဘက် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းသို့ မျှော်ကြည့်လိုက်လျှင် တောင်စဉ် တောင်တန်း အသွယ်သွယ်နှင့် အထပ်ထပ် ဖြစ်နေသော ဒူးရ်ခိုင်မာ ခေါ် ရွှေပြည်သာ တောင်တန်းကြီးကို မြင် ရ၏။ တောင်တန်းကြီးများကို ကြည့်ရသည်က လှပ သည်။ လျှိုဝှက် ဆန်းကြယ်သည့် သဘောကို ဆောင် သည်။ တောင်ဇလပ်တော၊ အင်ကြင်းတောတို့ကို လွှမ်း ခြုံကာ နှင်းတို့ကို သရဖူ ဆောင်းထားသည်။

သူ မွေးတုန်းက သည်လိုပင် နှင်းတွေ သရဖူ ဆောင်းထားသည့် တောင်တန်းကြီးများကို ကြည့်၍ မွေးလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်းကို အက်ရှ် မသိ။ နေဝင်ရီ တရောတွင် နှင်းဆီရောင် ပြေးကာ လရောင်တွင် ငွေ ရောင်သန်းလျက် ရှိသည့် ထိုနှင်းခဲတို့ကို ကြည့်ရင်း ဟိမဝန္တာ တောင်ပေါ်တွင် အိပ်ပျော်ခဲ့ရသော ဟိမဝန္တာ တောင်တန်းပေါ်က သူ့အတိတ် ဘဝကိုလည်း အက်ရှ် မသိ။ မနက်ခင်း နေခြည်နုနုထဲတွင် ဆီးသီးရောင်နှင့် ပယင်းရောင် ပြေးနေသည့် ထိုရေခဲ တောင်ထွတ်တို့ကို

ကြည့်၍ နိုးခဲ့ရသည့် သူ့အဖြစ်ကိုလည်း အက်ရှ် မမှတ်မိ။ ထိုရေခဲ တောင်ထွတ်ကြီးများသည် သူ၏ မသိ စိတ်တွင် ပုန်းခိုနေသော အရာများသာ ဖြစ်နေသည်။ ငယ်ငယ်တုန်းက ကလေးထိန်းကျောင်း နံရံတွင် ရေး ခြယ်ထားသည့် ပန်းပြောက် ပန်းနွယ်တို့ကို ကလေးတိုင်း ဝိုးတိုးဝါးတား မှတ်မိသယောင် ရှိသကဲ့သို့ အက်ရှ်သည် လည်း ထိုတောင်တန်းကြီးများကို ဝိုးတိုးဝါးတား မှတ် မိနေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

ယခု ထိုတောင်တန်းကြီးများကို လှမ်းကြည့် လိုက်မိသည့် အခါတွင်မူကား အတွန့် အတွန့် ဖြစ်နေ သော ထိုတောင်တန်းကြီးများကြား တစ်နေရာရာ၌ အိပ်ရာ ဝင်ကာနီး အမေ သီတာ ပြောသည့် သူတို့ ရွှေပြည်သာ ရွာကလေး ရှိလိမ့်မည်။ တောင်ပေါ် လမ်းကြမ်းကြီးတွေ၊ လျှိုမြောင်ကြီးတွေ၊ ချိုင့်ဝှမ်းကြီးတွေ၊ လေပြင်း တရွှိရွှိ အော်သံတွေ၊ မည်းနက်နေသော ကျောက်တောင်ကြီး တွေ၊ စိမ်းလဲ့သော ရေခဲတောင်ကြီးတွေ။ ထိုအရာတွေ အားလုံးကို ကျော်ဖြတ်ပြီး နောက်တွင် သူတို့နေမည့် လုံခြုံ အေးချမ်းသော ရွှေပြည်သာသို့ ရောက်ရတော့ မည်။

သီတာကမူ ယခုတလောတွင် ထိုတောင်ခြေ လျှိုကြားမှ သူတို့ ရွှေပြည်သာ ရွာကလေး အကြောင်းကို သိပ် မပြောတော့။ နေ့ခင်းဆိုလျှင် သူ့မှာ တကုတ်ကုတ် အလုပ်နှင့်လက် ပြတ်သည် မရှိ။ ညဆိုလျှင် အက်ရှ်က လည်း ကိုယ်တော်လေး၏ အဆောင်မှာ အိပ်ရသည်။

သို့တိုင် ငယ်ငယ် အိပ်ရာဝင်တုန်းက ကြားခဲ့ ရသည့် ရွှေပြည်သာ ရွာကလေး၏ ပုံပြင် အကြောင်း ကိုမူ အက်ရှ် မမေ့။ စင်စစ် အမေ သီတာ ပြောသည့် ရွှေပြည်သာ ရွာကလေးသည် တကယ်ရှိသည့် ရွာကလေး မဟုတ်။ အမေ သီတာ စိတ်ကူးထဲက ရွာကလေးသာ ဖြစ်သည် ဆိုခြင်းကို အက်ရှ် သိခဲ့ဟန် မတူ။ သိခဲ့လျှင် လည်း ထိုရွာကလေး တကယ် မရှိ ဆိုသည့် အချက်ကို မေ့နေဟန် တူပြီ။ အက်ရှ် အဖို့မူ ထိုရွာကလေးသည် တကယ် အဟုတ် ရှိသည့် ရွာကလေး ဖြစ်သည်။

မနက် ဖြစ်စေ၊ ညနေ ဖြစ်စေ အားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သို့မဟုတ် နေ့လယ် နေ့ခင်း ဟော်နန်း တစ်ခုလုံး ငိုက်မျဉ်း တိတ်ဆိတ်ကာ ပူလောင်သော နေ ရောင်က ပစ္စင် ရင်တားများပေါ်သို့ ကျရောက်နေသည့် အခါများတွင် အက်ရှ်သည် မိုးမိနာ ခေါ် မောရိယ မျှော် စင် တံတိုင်း၏ အပြင်ဘက်သို့ ထွက်နေသော ပြာသာဒ်

အဆောင်ကလေး တစ်ဆောင်ပေါ်သို့ တိတ်တိတ် တက်လာခဲ့သည်။ ပူနွေးနေသည့် ကျောက်တုံးပေါ်တွင် လဲလျောင်းရင်း အဝေးတွင် မြင်ရသည့် တောင်တန်းကြီးများကို ငေးမောကြည့်ကာ ရွှေပြည်သာ အကြောင်းကို တွေးတောလျက် သူ့အနာဂတ်ကို စိမ့်ကိန်း ချနေမိသည်။

မောရိယ မျှော်စင် တံတိုင်းပေါ်တွင် ထိုပြာသာဒ် ဘုံဆောင်ကလေး ရှိနေသည်ကို မည်သူမှ မသိကြ။ သူနှင့် အန်ဇူလီတို့သာ သိကြသည်။ ထိုပြာသာဒ်ကလေးမှာ တံတိုင်း အပြင်ဘက်တွင် ထွက်နေကာ အောက်တွင် ချောက်ကမ်းပါးကြီး ရှိနေသည့် အတွက် ခံတပ် အတွင်းကနေ ကြည့်လျှင် ကောင်းကောင်း မမြင်ရ။

မောရိယ မျှော်စင်သည် မူရင်း ခံတပ်ဟောင်းကြီး ဆောက်စဉ်ကတည်းက ပါခဲ့သည့် မျှော်စင် ဖြစ်၏။ ကင်းစောင့် မျှော်စင် ဖြစ်သည့် အတွက် တောင်ခြေရင်းကို အပေါ်စီးမှ မြင်နေရသည်။ သို့ရာတွင် မျှော်စင်တွင် အမိုးနှင့် လှေကားတို့ မရှိတော့။ ကာလ ကြာမြင့်စွာကပင် ပျက်စီးခဲ့ကြပြီ။ အဝင်ဝသည်ပင်လျှင် အုတ်ကျိုးအုတ်ပဲ့ အပျက်အစီးတို့ဖြင့် ပိတ်ဆို့လျက် ရှိ၏။

ပြာသာဒ်ကလေးမှာ နောက်ကျမှ အပြင်ဘက်တွင် ထုတ်၍ ဆောက်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျောက်ဖြူနှင့် နှမ်းဖတ်ကျောက်တို့ဖြင့် လှပ သားနားစွာ ဆောက်ထားသည့် မုခ်ဦး တစ်ခု ရှိပြီး ဟိန္ဒူ ဗိသုကာ လက်ရာ ဖြစ်သည့် အမိုး ခုံးခုံးကြီး တစ်ခု တပ်ဆင်ထားသည့် အတွက် ကွယ်လွန်သူ မဟာဒေဝီ တစ်ဦးဦး လေညင်းခံရန် အတွက် ဆောက်ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ဟန်တူသည်။

ယခုမူ တံခါးပင် မရှိတော့။ တစ်ခါက တံခါး တပ်ခဲ့သည့် နေရာတွင် သံချေးတက်နေသည့် ပတ္တာများနှင့် သစ်သား အပိုင်းအစ အချို့သာ ကျန်တော့သည်။ ကျောက်ဖြူသားကို ဇာပန်းခက်များ သဖွယ် ဖြစ်အောင် ဆစ်ထားသည့် လိုက်ကာမှအပ ဘောင်များမှာ အကောင်းပကတိ ရှိသေးသည်။ ထိုနေရာမှ နေ၍ မဟာဒေဝီနှင့် အခြေအရံများသည် အဝေး တောင်တန်းကြီးများကို လှမ်းမျှော် ကြည့်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

မုခ်ဦးကလေးများ တစ်ခုနှင့် တစ်ခု အကြားရှိ ပြာသာဒ် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ကွက်လပ်ကလေးများ ရှိ၍ ထိုကွက်လပ်ကလေးများပေါ်တွင်မူ ကျောက်ဖြူသား ပန်းခက်၊ ပန်းကိုင်း၊ ပန်းပွင့် အကျိုးအပွဲများသည် ပြန့်ကျဲလျက် ရှိ၏။ ထိုပြာသာဒ် အောက်ခြေမှ နံရံသည် ပေ

လေးဆယ်လောက် မြင့်ပြီး အောက်ခြေတွင် ချုံနွယ်ပင်များနှင့် ဟော်နန်း ဆောက်ထားသည့် ကျောက်တောင်များ ရှိ၏။ ထိုကျောက်ဆောင်ကြီးများသည် ထို့ထက်လေးဆခန့် မြင့်သည့် အထက် အထိ ငုံ့ဆင်းသွားကြကာ နောက်ဆုံးတွင် အောက်ခြေ ကုန်းမြင့်ကြီးနှင့် ရောစပ်သွားသည်။

ကျောက်ဆောင်တွင် ပေါက်နေသည့် ချုံနွယ်ပင်များကြားတွင် ဆိတ်ခြေရာများကို မြင်ရသည်။ သို့ရာတွင် လူခြေရာ ဆို၍ကား တစ်ခုမျှ မရှိ။ ထိုနေရာ အထိ တက်လာနိုင်သည် ဆိုလျှင်လည်း နောက်မှ မည်းနက်သော တံတိုင်းကြီးနှင့် ကပ်လျက် ရှိနေသဖြင့် မောရိယ မျှော်စင်နှင့် ပြာသာဒ်ကို မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မြင်နိုင်ဖွယ် မရှိ။

အက်ရ်နှင့် အန်ဇူလီတို့သည် ထွက်ပြေးသည့် ရှဉ့်မျောက်ကလေး တစ်ကောင်ကို လိုက်ဖမ်းရင်း ပျက်စီးနေသော မျှော်စင်ကလေးထဲတွင် ရှိနေသည့် အုတ်ကျိုး အုတ်ပဲ့ပုံကြီးပေါ်သို့ ရောက်သွားကြခြင်း ဖြစ်သည်။ မော်ကြည့်လိုက်သည့် အခါတွင် မျှော်စင် လှေကား တစ်ဝက်သို့ ရောက်နေသည့် ရှဉ့်မျောက်ကလေးကို မြင်လိုက်ရသည်။ တစ်ခါက အဆောင်ဆောင် အခန်းခန်းတို့ ရှိခဲ့ဖူးမည် ဖြစ်သော်လည်း ယခုမူ ခန်းဆောင် ဟူ၍လည်း မရှိတော့။ ကြမ်းပြင် ဟူ၍လည်း မရှိတော့။ အပေါ်ထပ်သို့ တက်သည့် လှေကားပျက် အစအနတို့ကို သာလျှင် တွေ့ရသည်။

ကျိုးပဲ့နေသော ကျောက်တုံး အစအနများ ကျန်နေသဖြင့် ရှဉ့်မျောက်ကလေးသည် ထိုကျောက်တုံးကြီးများကို ကျော်နင်းကာ အထက်သို့ တက်သွားခြင်း ဖြစ်ဟန်တူသည်။ သို့ရာတွင် ဘယ်မှာ ရမည်နည်း။ မျောက်တစ်ကောင် သွားနိုင် တက်နိုင်သည် ဆိုလျှင် အဆော့သန်သည့် ကလေး တစ်ယောက်လည်း တက်နိုင် သွားနိုင်သည်ပေါ့။

အက်ရ်သည် မြို့ထဲက ဘုရားဝတ်ကျောင်း ခေါင်မိုးများပေါ်တွင် မကြာခဏ လိုက်တမ်းပြေးတမ်း ကစားခဲ့ဖူးရာ အမြင့်ကို တက်ရာတွင် အကြောက်အလန့် ဟူ၍ မရှိလှတော့။ အန်ဇူလီကလည်း ရှဉ့်မလေး တစ်ကောင်လို နောက်မှ တက်လိုက်လာသည်။ မုခ် အဝင်ဝတွင် ရှိသည့် ကျောက်တုံး အပွဲများ၊ ဘယ်နှစ် ဘယ်ကာလကတည်းက ရှိခဲ့သည်ဟု မသိရသော မီးကွက်ဥခွံ အင်္ကျီများ၊ တောကျိုးကန်း ဥခွံ အင်္ကျီများကို ဖယ်ရှားပြီးသည့်

နောက်တွင်မူ ပြာသာဒ်ဘုံဆောင် အပေါ်ထပ်သို့ ကောင်းကောင်း တက်၍ ရပေပြီ။

သူတို့ နှစ်ယောက်သည် ပြာသာဒ် ဘုံဆောင်ပေါ်သို့ ကုတ်ကပ် တွယ်တက် လာခဲ့ကြပြီးနောက် ရှေ့မှ ရှဉ့်မျောက်ကလေး သွားသည့် လမ်း အတိုင်း တံခါး တစ်ခုမှ နေ၍ ခန်းဆောင် တစ်ခုထဲသို့ ဝင်လိုက်လာခဲ့ကြသည်။ ထိုနေရာမှာ အခန်း မဟုတ်ဘဲ လသာဆောင် တစ်ခု ဖြစ်၏။ အောက်တွင် နက်လှစွာသော ချောက်ကမ်းပါးကြီး ရှိနေရာ ထိုလသာဆောင်လေးမှာ ချောက်ကမ်းပါး နံရံတွင် ချိတ်ဆွဲထားသကဲ့သို့ ရှိနေပြီး ပျံလွှား ငှက်သိုက်နယ် မည်သည့် အန္တရာယ်မျှ မလာရောက်နိုင်ဘဲ တသီးတခြား ဖြစ်နေသည်။

ထို လသာဆောင်ကလေးကို တွေ့လိုက်သည့် အတွက် အက်ရှ်မှာ ဝမ်းသာ၍ မဆုံးတော့။ စိတ်ညစ်လျှင် အေးအေးလူလူ လာနေ၍ ခိုလှုံနိုင်သော နေရာကလေး တစ်ခုကို တွေ့ရပြီ။ ကမ္ဘာ လောကကြီးကို လှမ်းကြည့်စရာ နေရာကလေး တစ်နေရာ ရပြီ။ အနာဂတ်ကို မျှော်မှန်း ကြစည် စိတ်ကူး ကြည့်နိုင်သည့် နေရာကလေး တစ်နေရာကို ရပြီ။

မှောင်မည်းနေသော ဟော်အို ပတ်ဝန်းကျင်၊ ဟော်ထဲမှ အကောက်ကြံမှုများနှင့် ကုန်းချောမှုများ၊ ရာထူးလှမှုများ၊ အချင်းချင်း ချောက်တွန်းမှုများ၊ လုပ်ကြံမှုများတို့သည် ကျောက်ဖြူ ခြူးနွယ် ခြူးပြောက်များ ကြားမှ တသုန်သုန် တိုက်ခတ်လာသော သန့်ရှင်းသည့် လေပြည်ထဲသို့ ရောက်လျှင် လွင့်စဉ် သွားကြတော့မည်။

ထို့ထက် ပိုကောင်းသည်မှာ သည်နေရာကလေးကို သူတို့နှစ်ယောက်မှ အပ အခြား ဘယ်သူမျှ မသိခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သည်နေရာကလေးကို လာလှမည်ကိုလည်း မစိုးရိမ်ရတော့။

မျောက်များ၊ ဇီးကွက်များ၊ တောကျီးကန်းများနှင့် ရင်အုပ်ဝါဝါ သပိတ်လွယ် ငှက်ကလေးများ အပြင် တခြား မည်သည့် သတ္တဝါမျှ သူတို့ ဘုံဆောင်ကလေးသို့ လာကြမည် မဟုတ်။ သည်နေရာကလေးသို့ လူသူ မရောက်သည်မှာ အနည်းဆုံး အနှစ် လေးငါးဆယ် လောက်တော့ ရှိရောမည်။ သည်နေရာကလေး ရှိသည်ကို သိမှ သိကြသေး၏လော မဆိုနိုင်။ မေ့လောက်ပြီ ထင်သည်။

အကယ်၍ မြို့ထဲသို့ သွားမည်လော၊ ဘုံဆောင်ကလေးပေါ်တွင် တက်နေမည်လောဟု မေးလျှင်မူ မြို့

ထဲသို့ သွားလိုက်ချင်သေးသည်။ သို့ရာတွင် ယခုလို မြို့ထဲသို့လည်း သွားခွင့် မရတော့သည့် အတူတူ ဆိုလျှင်မူ အတင်းအပျင်း ပြောသံများ၊ ရန်ဖြစ်သံများနှင့် ငြီးငွေ့စရာ ကောင်းသည့် ပတ်ဝန်းကျင်တို့မှ ကင်းဝေးရာ ဤဘုံဆောင်ကလေးပေါ်တွင် လာနေသည်က အကောင်းဆုံး ဖြစ်လိမ့်မည်။

သူနှင့် သီတာတို့ အတွက် ပေးထားသည့် ခန်းဆောင်ကလေး ရှိသည်မှာ မှန်၏။ သို့ရာတွင် အေးအေးဆေးဆေး မနေရ။ အစေခံတွေ မကြာခဏ ရောက်လာကာ သူတို့ကို လာခေါ်တတ်သည်။

ယခုမူ သည်နေရာကလေးသို့ လာနေလိုက်လျှင် သူ့ကို နှောင့်ယှက်မည့်သူ မရှိတော့။ အားအားယားယား ရှိတိုင်း ခေါ်ခေါ်ခိုင်းနေမည့် သူများနှင့်လည်း မတွေ့နိုင်။ အားအားယားယား ရှိ၍ ခေါ်ပြီး တောင်မေး မြောက်မေး မေးခွန်းတွေ မေးမည့်သူများနှင့်လည်း တွေ့နိုင်တော့မည် မဟုတ်။ သည်ဘုံဆောင်ကလေးကို တွေ့လိုက်ရသည့် အတွက် ဟဝါးမဟာ ခေါ် လေညင်းသာ ဟော်သည် အက်ရှ် အဖို့ နေသာ ထိုင်သာ ရှိလာခဲ့သည်။

ထို့ပြင် ဟော်နန်းမှ မြင်းမှုူးကြီး ကိုဒါဒတ်ခန်နှင့် သူ့သားငယ် ဇာရင် စသည့် အပေါင်းအသင်း နှစ်ယောက် တိုးလာသည့် အတွက်လည်း သူ့ဘဝသည် ပို၍ နေပျော် ထိုင်ပျော် ရှိလာခဲ့သည်။

ကိုဒါဒတ်သည် ပထန် အမျိုးသား တစ်ယောက် ဖြစ်၏။ လူငယ်ဘဝ ကတည်းက ဇာတိဖြစ်သည့် အာဖဂန် နယ်စပ်မှ တောင်တန်းကြီးပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့ကာ ပန်ဂျပ်ပြည် မြောက်ပိုင်းတစ်ခွင် ပြုပြင်စင်အောင် သွား၍ အလုပ် လုပ်ခဲ့သည်။ ဂူးလ်ကုတ်သို့ ရောက်သည့် အခါတွင် သိန်းငှက်ဖမ်း ကျွမ်းကျင်သဖြင့် သူမရောက်မီ နှစ်လလောက်ကမှ ကွယ်လွန်သွားခဲ့သည့် ခမည်းတော် ဇော်ဘွားကြီး၏ အရိုက်အရာကို ဆက်ခံရသူ မဟာရာဇာ ဇော်ဘွားကလေးက သူ့ကို သဘောကျသွားသည်။

ဤသည်မှာ လွန်ခဲ့သည့် အနှစ် သုံးဆယ်ခန့်က ဖြစ်၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ဇာတိဖြစ်သည့် နယ်စပ် တောင်တန်းသို့ အလည်အပတ် သွားသည်မှ အပ ကိုဒါဒတ်သည် အိမ်သို့ မပြန်တော့။ ဂူးလ်ကုတ် မဟာရာဇာ ဇော်ဘွားထံတွင် မြင်းမှုူးကြီး အဖြစ် အမှုထမ်းခဲ့ရာ ယခု အချိန်တွင်မူ ဂူးလ်ကုတ် ပြည်နယ်တွင် အတော်အတန် နာမည်ကြီးသည့် လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေလေပြီ။

ကိုဒါဒတ်သည် မြင်းကျမ်းကြေသူ တစ်ယောက် ဖြစ်၏။ မြင်းအကြောင်း မေးလျှင် သူ မသိသည့် အရာ ဟူ၍ မရှိ။ မြင်းတွေ နားလည်သော စကားကို တတ် ကျွမ်းသည်ဟုပင် ပြောကြသည်။ မည်မျှ ဗွေဆိုးသော မြင်း ဖြစ်စေ၊ မည်မျှ အကိုင်ရခက်သော မြင်း ဖြစ်စေ သူ စကားပြောလိုက်လျှင် ပျော့ကျ သွားရသည်ဟုလည်း ဆိုကြသည်။ ကိုဒါဒတ်က မြင်းစီးကောင်းသလို သေ နတ်ပစ်လည်း ဖြောင့်သည်။ မြင်းအကြောင်း ကောင်း ကောင်းသိသလို တိုက်သိန်းနှင့် စွန်ရဲများ အကြောင်းကို လည်း ကောင်းစွာ နားလည်၏။

ဂူးလ်ကုတ် မဟာရာဇာ ဖော်ဘွားသည် သူ ကိုယ်တိုင် မြင်းနှင့် တိုက်သိန်းငှက်များ အကြောင်းကို ကောင်းစွာ နားလည်သည့်တိုင် အရေးကိစ္စ ကြိုလာလျှင် ကိုဒါဒတ်၏ အကြံဉာဏ်ကို ရယူသည်။

ဇာတိ ရပ်ရွာသို့ ပထမ တစ်ခေါက် ပြန်သည့် အခါ၌ ကိုဒါဒတ်တွင် မိန်းမ တစ်ယောက် ပါလာခဲ့ သည်။ ထိုမိန်းမဖြင့် သားသုံးယောက် မွေးခဲ့၏။ ယခု အချိန်တွင်မူ ကိုဒါဒတ်တွင် မြေးတွေ ရနေလေပြီ။ သူ မြေးများနှင့် ပတ်သက်၍ ကိုဒါဒတ်က 'ဒီကောင်တွေ က ငါငယ်ငယ်က အတိုင်းပဲလို့ ငါ့အမေက ပြောတယ် ကွ၊ တို့များ နယ်က ယူဆပ်ခိုင်းနယ် မဒန်းနှင့် နီးတယ် ကွ၊ အဲဒီမှာ ငါ့သား အမှုထမ်းနေတဲ့ တပ်ရင်းလည်း အဲဒီမှာ စခန်းချထားတယ်၊ ငါ့ ဒုတိယသား အက်ဖ်ဇား လည်း အဲဒီ တပ်ရင်းမှာပဲ'

ကိုဒါဒတ်၏ သား အကြီး နှစ်ယောက်သည် အက်ရှ်၏ ဦးကြီး ဝီလျံ အမှုထမ်းသည့် နယ်ခြားစောင့် တပ်ရင်းတွင် အမှုထမ်းနေကြသည်။ ယခုမူ ကိုဒါဒတ် တို့ လင်မယား နှစ်ယောက်ထံတွင် သားအငယ်ဆုံး ဖြစ် သည့် ဇာရင်ခန် တစ်ယောက်သာလျှင် မိဘများနှင့် အတူ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ ဇာရင်သည်လည်း စစ်ထဲသို့ လိုက် ရန် စိတ်ကူးနေသည်။

ဇာရင်က အက်ရှ်ထက် အသက် ခြောက်နှစ် လောက် ကြီးသည်။ အာရှတိုက်စံဖြင့် ပြောရလျှင် ဇာရင်သည် လူလားမြောက်သည့် အရွယ်သို့ ရောက်နေ လေပြီ။

ဇာရင်နှင့် အက်ရှ်တို့သည် အရပ်အမောင်း ကွာ ကြသည့်တိုင် အသားအရေနှင့် အလုံးအဖန် ထွက်ပုံမှာ တစ်ပုံတည်း ဖြစ်၏။ ပထန် လူမျိုးများ ထုံးစံအတိုင်း ဇာရင်က မျက်လုံးပြာပြာ၊ အသားဖြူဖြူနှင့် ဖြစ်သည်။

ရုတ်တရက် ကြည့်လိုက်လျှင် သူတို့နှစ်ယောက်သည် ညီအစ်ကိုလားဟု အောက်မေ့ရသည်။

ကိုဒါဒတ်ကလည်း သူတို့နှစ်ယောက်ကို ထို အတိုင်းပင် သဘောထားကာ အက်ရှ်ကို သားဟု ခေါ် လေ့ရှိ၏။ ရိုက်နှက် ဆုံးမခြင်း ပြုလျှင်လည်း မည်သူ ကိုမျှ မျက်နှာလိုက်ခြင်း မရှိ။ တန်းတူညီတူ ရိုက်နှက် ဆုံးမခြင်း ပြုသည်။ စင်စစ် ကိုဒါဒတ်သည် သူ ငယ် ငယ်က မိတ်ဆွေကြီးနှင့် သူရဲကောင်းကြီး အက္ကဘာခန် အသက် ပြန်ဝင်လာခြင်းနှင့် တူသည်ဟု အက်ရှ်က ထင် သည်။ ကိုဒါဒတ်သည် အက္ကဘာလိုပင် ကြင်နာ သနား တတ်၍ ဉာဏ် အမြော်အမြင် ရှိသူ ဖြစ်သည်။

ကိုဒါဒတ်သည် သူ့ကို သိန်းငှက် တိုက်နည်း၊ မြင်းရိုင်း တစ်ကောင်ကို ကုန်းတင်၍ စီးနည်း၊ မြင်းကို ကဆုန်စိုင်း စီးလာရင်း မြေတွင် စိုက်ထားသည့် ရွက် ဖျင်တဲ ကြီးချည်ငုတ်ကို လှံဖျားကလေး စိုက်ယူနည်း၊ ရွှေ့လျားနေသော ပစ်မှတ်ကို ပစ်နည်း၊ ထိုပစ်မှတ်ကို ဆယ်ချက် ပစ်လျှင် ကိုးချက် မှန်အောင် ပစ်နည်း၊ ပစ်မှတ်ကို ချက်တိုင်း မှန်အောင် ပစ်နည်း စသည်တို့ကို သင်ပေးခဲ့သည်။

မိမိကိုယ်ကို မိမိ မည်သို့ ထိန်းချုပ်သင့်ကြောင်း၊ စိတ်အလိုကို လိုက်လျှင် မည်မျှ အန္တရာယ် ဖြစ်ကြောင်း၊ အလုပ် တစ်ခုကို လုပ်ပြီ ဆိုလျှင် ချင့်ချိန် စဉ်းစားပြီးမှ လုပ်သင့်ကြောင်းဖြင့် ကိုဒါဒတ်က ဆုံးမသည်။ အိမ်ရှေ့ ကိုယ်တော်လေးအား ထိုးသည့် ကိစ္စနှင့် လေညင်းသာ ဟော်နန်းမှ သွားမည်ဟု မဆင်မခြင် ပြောပုံများကို ထောက်ပြကာ ထိုသို့ ဆုံးမခြင်း ဖြစ်သည်။

'စကား ဆိုတာ ဆင်ခြင် ပြောမှပေါ့ကွ၊ စိတ်ထဲ မှာ ရှိတိုင်း လျှောက်ပြောနေရင် ဒုက္ခ ရောက်မှာပေါ့' ဟု ကိုဒါဒတ်က သူ့ကို မာန်သည်။

ဇာရင်ကလည်း သူ့ကို ညီငယ် တစ်ဦးလိုပင် ကြင်ကြင်နာနာ ဆက်ဆံသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ၌ သူ့ကို ရိုက်နှက် ဆုံးမသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင်လည်း သူ့ကို အားပေး နှစ်သိမ့်သည်။ သူ သဘောအကျဆုံးမှာ ဟဝါး မဟာ ခေါ် လေညင်းသာ ဟော်နန်းမှ အပြင်သို့ ထွက် ရသော အခါများတွင် သူ့ကို ခေါ်သွားစေခြင်း ဖြစ်၏။ တစ်ယောက်တည်း သွားရသလို စိတ်ထဲတွင် ပျော်သည်။

သူ ထွက်ပြေးမည်ကို စိုးရိမ်သည့် အတွက် အပြင်သို့ ထွက်လျှင် သတိနှင့် စောင့်ကြပ် ကြည့်ရှုန် ကိုယ်တော်လေးက ပြောထားသည့်တိုင် ဇာရင်သည်

ကိုယ်တော်လေး၏ အခြားသော အခြေအရံများ ကြည့် သလို သူ့ကို ပါးကွက် အာဏာသား မျက်စိ၊ ထောင်မှူး ၏ မျက်စိမျိုးဖြင့် မကြည့်။ သူ ကြိုက်သလို လွတ်လွတ် လပ်လပ် နေစေသည်။ ထို့ကြောင့် ဇာရင်နှင့် အပြင် ထွက်ရသည် ဆိုလျှင် အက်ရှ် ပျော်သည်။ လွတ်လပ်ခြင်း ၏ အရသာကို ခံစားရသည်။

အက်ရှ်သည် သူ့အဖေ၏ တံစခန်းများတွင် နေ ခဲ့ရစဉ်က ပထန်စကား သင်ခဲ့ဖူးသော်လည်း မေ့နေပြီ။ သို့ရာတွင် အက်ရှ်သည် ပတ်ရှ်တွန်း စကားဟု ခေါ် သော ပထန်စကားကို ပြန်သင်သည်။ ထိုစကားသည် ကိုဒါဒတ်နှင့် ဇာရင်တို့ ပြောသည့် စကား မဟုတ် လော။ အက်ရှ်သည် များစွာသော ကလေးတို့ ထုံးစံ သူ့ သူရဲကောင်းများကို နေရာတကာ လိုက်၍ အတုခိုးချင် သည် မဟုတ်လော။

ထို့ကြောင့် သူတို့နှင့် ဆိုလျှင် အက်ရှ်သည် ပထန်လိုသာ ပြောလေ့ ရှိ၏။ သူ ပထန်စကား ပြော သံကို ကြားလျှင် ကိုဒါဒတ်က ရယ်တတ်သည်။ သို့ရာ တွင် အမေ သီတာကမူ တစ်ခါတုန်းက အက္ကာဘာခန် နှင့် ပထန်စကား ပြောသံ ကြားလျှင် မနာလို ဝန်တို ခြင်း ဖြစ်သည့်နည်းတူ ယခုလည်း ကိုဒါဒတ်တို့ သား အဖနှင့် သူ မတတ်သည့် ပထန်စကားကို ပြောသံ ကြား လျှင် စိတ်ဆိုးတတ်သည်။

သို့ရာတွင် အက်ရှ်သည် ကိုဒါဒတ်နှင့်လည်း အတိုက်အခံ မပြုလို။ အမေ သီတာ စိတ်မကောင်းအောင် လည်း မလုပ်ချင်။ ထို့ကြောင့် အက်ရှ်သည် သူ့သဘော နှင့် ဘုရားရှိခိုးသည်။ မြို့ထဲတွင် ရှိစဉ်က ဝတ်ကျောင်းမှ ဘုန်းကြီး ရှိခိုးသံကို သူ ကြားခဲ့ရသည်။

‘လူသတ္တဝါတို့တွင် ရှိတတ်သည့် ဒုစရိုက် သုံး မျိုးတို့ကို ကျူးလွန်မိပါက တပည့်တော်အား ခွင့်လွတ် တော်မူပါဘုရား၊ အရှင်ဘုရားအား ကိုးကွယ် ဆည်းကပ် ပါ၏ ဘုရား၊ အရှင်သည် သဏ္ဍာန်မဲ့ ဖြစ်သည့်တိုင် တပည့်တော်သည် အရှင်၏ သဏ္ဍာန်ကို ရည်စူး၍ ရှိခိုးပါ၏ ဘုရား၊ အရှင်သည် အထူး ချီးမြှောက်ခြင်းကို မလိုသည့်တိုင် တပည့်တော်သည် အရှင်အား ချီးမြှောက် ပူဇော်ပါ၏ ဘုရား၊ တပည့်တော်အား အပြစ်များမှ ခွင့် လွတ်တော်မူပါ ဘုရား’

အက်ရှ်သည် ထိုဘုရား ရှိခိုးကို သဘောကျသည်။ မဟာဒေဝီ ဘုံဆောင်ထက်မှနေ၍ နှင်းဖုံးသော တောင် ထွတ်များကို ငေးကြည့်မိသည်။ နှင်းဖုံးနေသော တောင်

ထွတ် တောင်တန်းတို့က ပြာသာဒ် စုလစ်မွမ်းချွန်တွေ လို မိုးသို့ မြင့်လျက်။ နတ်သမီး ပုံပြင်ထဲက မြို့ကြီး တစ်မြို့သဖွယ်။ ထိုတောင်တန်းကြီးများကို (ဒူးရ်ခိုင်မာ တောင်တန်း) ရွှေပြည်သာ တောင်တန်းဟု ခေါ်ကြသည်။

အက်ရှ်သည် ထိုတောင်တန်းကြီးများကို သဘော ကျသည်။ အမေ သီတာ ဆွမ်း ကွမ်း ရေချမ်း ကပ်သည့် ရုပ်တုတွေထက် ထိုတောင်တန်းကြီးများကို ကြည့်လို လေးစားသည်။ ကိုဒါဒတ်သည် ဘုရားရှိခိုးလျှင် မက္ကာ မြို့ဘက် ရှိရာသို့ လှည့်၍ ရှိခိုးသကဲ့သို့ အက်ရှ်သည် လည်း ထိုဘုရားရှိခိုးကို ရွတ်မိလျှင် ရွှေပြည်သာ တောင် တန်းကြီးဆီသို့ မျက်နှာမူမိသည်။

ရွှေပြည်သာ တောင်တန်းကြီးများကို သည်လောက် လှအောင် တစ်ဦးဦးက ဖန်ဆင်းခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည် ဟု အက်ရှ် တွေး၏။ ဖန်ဆင်းသူသည် အမေ သီတာနှင့် သူ့ ဘုန်းကြီးများ ကိုးကွယ်သည့် ဟိန္ဒူဘုရားလော၊ သို့မဟုတ် ကိုဒါဒတ်နှင့် သူ့မော်လဝီဆရာတို့ ကိုးကွယ် သည့် အလ္လာ ဘုရားသခင်လော။ ထိုဘုရားသခင်တို့၏ တန်ခိုး ပြာဋိဟာဖြင့် ဖန်ဆင်းသော အရာ အဖြစ် ထို တောင်တန်းကြီးများကို ကိုးကွယ်သင့်သည်ဟု အက်ရှ် ထင်သည်။

ဟုတ်သည်။ ထိုတောင်တန်းကြီးများသည် မိမိ၏ ကိုးကွယ်ရာ ဖြစ်သည်။ မိမိ၏ ကျေးဇူးရှင်၊ မိမိ၏ အရှင်သခင်။ အမေ သီတာ၏ သား၊ ဂူးလ်ကုတ် အိမ် ရှေ့ ဥပရာဇာ ကိုယ်တော်လေး၏ ကျေးတော်မျိုး ဖြစ် သည့် အရှေ့၏ ကိုးကွယ် အားထားရာများ ဖြစ်ကြ သည်။

‘အို အရှင်၊ အရှင်သည် နေရာတိုင်းတွင် ရှိပါ ၏၊ တန်ခိုးဖြင့် ပြည့်စုံပါ၏’ ဟု အက်ရှ်သည် ဒူးရ် ခိုင်မာ ခေါ် ရွှေပြည်သာ တောင်တန်းကြီးများကို ငေး ကြည့်ရင်း စိတ်ထဲမှ ဆိုနေမိသည်။

ထိုသို့ အောက်မေ့လိုက်သည်နှင့် လှပ၍ တောင် ထွတ် တောင်စွယ် အသွယ်သွယ်တို့ဖြင့် ရှိသော ရွှေပြည် သာ တောင်တန်းကြီးသည် အက်ရှ်၏ စိတ်ထဲတွင် သက်ဝင် လှုပ်ရှားနေသော အရာ၊ သက်ရှိ ရုပ်တစ်ခု၊ မျက်နှာ များစွာ ရှိသော နတ်ဒေဝီ တစ်ပါး ဖြစ်လာသည်။ ဗိဿနိုးဘုရား ရုပ်ပွားတော်များနှင့်လည်း မတူ။ မက္ကာ မှ ကျောက်ဆောင်များနှင့်လည်း မတူ။ နာရီနှင့် အမျှ၊ နေ့စဉ်နှင့် အမျှ၊ ရာသီနှင့် အမျှ အသွင်ပြောင်းနေသည့် ဇီဝရုပ် တစ်ပါး။

mg.yoe

အရက် ပျိုပြီ ဆိုလျှင် ရွှေပြည်သာ တောင်တန်း ထိပ်တွင် နီရဲလျက်။ မွန်းတည့်ချိန် ဆိုလျှင် ငွေရောင် သန်းလျက်။ နေဝင် ဆည်းဆာတွင် ဆိုလျှင် ရွှေရောင် နှင့် နှင်းဆီရောင် လှလျက်။ မှောင်ရီရီ ဆိုလျှင် တမာခါး ပွင့်ရောင် ဖြူဖြူနှင့် လာဗင်ဒါ ပွင့်ရောင်၊ ခရမ်းနုရောင် တို့ ပြေးလျက်။ မိုးတိမ်တွေ မှိုင်းပြီ ဆိုလျှင် ပြာညိုရောင် ဆိုင်းလျက်။ ကြယ်လင်းသည့် ညများတွင် ဆိုလျှင် မည်းမှောင်လျက်။ မုတ်သုံ ရာသီသို့ ရောက်ပြီ ဆိုလျှင် နှင်းဖြူဇာလွှာ အထပ်ထပ် ရစ်ခြုံလျက်။ ခဲသားရောင် ပြာမှိုင်းသော မိုးစက် ကန့်လန့်ကာကြီး နောက်ကွယ် တွင် ပုန်းကွယ်လျက်။

အက်ရှ်သည် မဟာဒေဝီ ဘုံဆောင်ပေါ်သို့ တက် တိုင်း ထမင်း တစ်ဆုပ်ကို ယူသွားတတ်သည်။ သို့မဟုတ် လျှင်လည်း ပန်းကြွေ တချို့ကို ကောက်သွားတတ် သည်။ ဘုံဆောင်ရှိ ကျိုးပဲ့နေသော ပြတင်းဘောင်တွင် တင်ကာ ထိုပန်းများဖြင့် ဒူးရံခိုင်မာ ခေါ် ရွှေပြည်သာ တောင်တန်းကြီးကို ပူဇော်သည်။

ငှက်များနှင့် ရှဉ့်များက ပူဇော်သည့် စပါးစေ့ များ၊ ထမင်းစေ့များကို လာစားကြ၏။ ကြာသော် ယဉ် ပါးလာကာ ငှက်ကလေးများ၊ ရှဉ့်ကလေးများသည် တုံးလုံးပက်လက် လှဲနေသည့် အက်ရှ်၏ အနီးတစ်ဝိုက် သို့ လာတတ်ကြသည်။ ထို့နောက် ကိုယ်ပေါ်သို့ တက် ကြသည်။ သူ့ကို ဘုံဆောင်မှ ကျောက်တုံး တစ်တုံးများ ထင်ကြလေသလော မသိ။ သူ့ကိုယ်ကို နှုတ်သီးကလေး များဖြင့် ထိုးဆွ၍ အစာ တောင်းကြသည်။

‘လူလေး၊ ဘယ်တွေကိုများ လျှောက်သွားနေ တာလဲ၊ ကိုယ်တော်လေးရဲ့ အဆောင်က လာမေးနေ တယ်၊ ကိုဒါဒတ် သားအဖနှင့် အတူ မြင်းစောင်းထဲမှာ သိန်းတိုက် နေမှာပေါ့လို့ ပြောလိုက်တယ်၊ လူလေးဟာ ကိုယ်တော်လေးရဲ့ အိမ်တော်သား ဖြစ်နေပြီနော်၊ အဲဒီ မြင်းစောင်းတွေဘက်ကိုချည်း သွား သွား မနေနှင့်’

သိတာက ပြောသည်။

‘အိမ်ရှေ့ ကိုယ်တော်လေးရဲ့ အိမ်က အမှုထမ်း တွေက ငါ့ကို မင့် အထိန်းတော်များ အောက်မေ့နေကြ သလား မသိပါဘူးကွာ၊ ဒီကို မင်း လာသလား၊ ဘာ လာ လုပ်နေတာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ မလာတာလဲလို့ တစ် မေးတည်း မေးနေကြတာပဲ’

ကိုဒါဒတ်က ညည်းသည်။

‘အရှေ့၊ မင်း ဘယ်ကို သွားနေတာလဲ ဟင်၊

မိုဟန်နှင့် ဘီဂျူးကို လိုက် အရှာခိုင်းတာ နဲ့နေပြီ၊ မင်း ထင်သလို နေလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ မင်းဟာ ငါ့ကျေးကျွန် ဆိုတာ သတိ ထားဦးမှပေါ့၊ မင်း ငါနှင့် ကျားကစား ရမယ်’

အိမ်ရှေ့ ကိုယ်တော်လေးက ပြောသည်။

အက်ရှ်သည် တောင်းပန်ကာ မိမိသည် ဥယျာဉ် ထဲသို့ လျှောက်လည်နေကြောင်း၊ သို့မဟုတ်လျှင်လည်း မြင်းစောင်းများနှင့် ဆင်ကျိုးဘက်သို့ သွားကြည့်နေ ကြောင်းဖြင့် လိဆယ်ပြောသည်။ ထို့နောက် ကျားကစား ကြသည်တွင် ထိုကိစ္စလည်း မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ် သွား၏။

ဟဝါးမဟာ ခေါ် လေညင်းသာ ဟော်နန်းသည် အတန်ငယ်ကြီးသည့် ဟော်ဝင်းကြီး ဖြစ်သည့်အလျောက် အထဲတွင် တော်တော်နှင့် ရှာမတွေ့နိုင်။ တစ်ခါတစ်ရံ အက်ရှ်ကို အရှာခိုင်းလိုက်၍ တွေ့မလာလျှင် အိမ်ရှေ့ ကိုယ်တော်လေး စိတ်မပူ။ အရှေ့သည် အပြင်သို့ သူ တစ်ယောက်တည်း ထွက်ရသည် မဟုတ်၊ အဆုံးတွင် တွေ့ရမည်သာဟု အိမ်ရှေ့ ကိုယ်တော်လေး သိပြီးသား ဖြစ်သည်။

သို့တိုင်အောင် အိမ်ရှေ့ ကိုယ်တော်လေးသည် အရှေ့ကို သူ့အနားတွင် နေစေချင်သည်။ အရှေ့သည် စိတ်ချရသည့် အခြေအရံ တစ်ယောက်။ သူ့ကို တံစိုး လက်ဆောင်ပေး၍ မကောင်းကြံခိုင်းသည့်တိုင် လုပ် မည့်သူ မဟုတ်ဘဲ သစ္စာရှိသည့် ကျွန်ယုံ တစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်းကို အိမ်ရှေ့ ကိုယ်တော်လေးသည် ပကတိ ဉာဏ်အရ သိသည်။

နောက်ထပ် ထူးထူးထွေထွေ ဘာမျှ မဖြစ်တော့ သည့် အတွက် မိမိ၏ လုံခြုံရေးနှင့် ပတ်သက်၍ အထိန်း တော်ကြီး ဒွန်မာယား၏ သတိ ပေးချက်များမှာ အစိုးရိမ် လွန်ခြင်းမျှသာ ဖြစ်သည်ဟု ကိုယ်တော်လေး ထင်စပြု လာသည်။ သူ့ကို အန္တရာယ် ပြုမည့်သူ ဟူ၍ မရှိတော့ ကြောင်း၊ ကချေသည် မဟာဒေဝီသည်ပင် သူ့ကို အန္တရာယ် ပြုတော့မည် မဟုတ်ကြောင်းဖြင့် ကိုယ်ရံတော် ဘီဂျူး ရန်းက တဖွဖွ ပြောလျက်ရှိရာ အိမ်ရှေ့ ကိုယ်တော် လေးသည် သူ့စကားကိုလည်း ယုံကြည်စ ပြုလာ၏။

သို့ဆိုလျှင် သူ့အနားတွင် အရှေ့ကို အမြဲတစေ ထားစရာ အကြောင်း မရှိတော့။ အရှေ့က ပရန်တို့၊ ဘီဂျူးရန်းတို့၊ မိုဟန်တို့လို ရယ်စရာတွေကို မပြောတတ်။ ဘီဂျူးရန်းသည် အရှေ့ထက် ဆယ်နှစ်လောက် ကြီးပြီး

စိတ်မချရသည့်တိုင် (ဘိဂျူရန်းမှာ အသက် နှစ်ဆယ် လောက် ရှိပြီ။) အနောက်ဆောင်ဟု ခေါ်သော မိန်းမ ဆောင်မှ အတင်းအဖျင်းတွေကို ပြောတတ်သည်။ ပျော် စရာ မကောင်းမှုများကို သွန်သင်ပေးတတ်သည်။

အရှေ့သည် သူ့ကို ကျရောက်မည့် အန္တရာယ် တို့မှ ကာကွယ်ပေးတတ်သော အဆောင်လက်ဖွဲ့ တစ်ခု နှယ် မဟုတ်လျှင် အိမ်ရှေ့ ကိုယ်တော်လေးသည် အရှေ့ကို အစောကြီး သူ့အနားမှ ဖယ်ထုတ်မိပေလိမ့် မည်။ အရှေ့၏ စူးစူးရဲရဲ ရှိလှသော အကြည့်က လှောင်ပြောင် သရော်သည့် သဘောကို ဆောင်သည်။ ထို့ပြင် ဘိဂျူရန်းတို့၊ ပူနာတို့ ပြောသည့် ပြက်လုံး တွေကို မကြိုက်သည့်ဟန် ပြပုံက အိမ်ရှေ့ ကိုယ်တော် လေး အဆင့်အတန်း နိမ့်ကျပုံကို တစ်ဖက်တစ်လမ်းမှ ပြောနေသကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် အိမ်ရှေ့ ကိုယ်တော်လေးသည် အရှေ့ကို မနာလိုဝန်တို့ ဖြစ် နေသည်။

အရှေ့နှင့် အိမ်ရှေ့ ကိုယ်တော်လေးသည် အန် ဇူလီ ကိစ္စကြောင့် စိတ်သဘောထားချင်း ကွဲလွဲကြ၏။

စင်စစ် သည်ကိစ္စသည် ဘာမျှ ပြောလောက် သည့် ကိစ္စမဟုတ်။ အသေးအဖွဲ့ကလေးမျှသာ။ အန်ဇူ လီသည် ယခုမှ ကလေးမျှသာ ရှိသေးသည်။ သည် အထဲတွင် ရုပ်ကလည်း အချောကြီး မဟုတ်။ အကယ်၍ သာ အန်ဇူလီသည် ရုပ်ချော၍ ချစ်စရာကောင်းသည့် ကလေးငယ် တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့လျှင် ခမည်းတော် စော်ဘွားကြီးက သူ့ကို ချစ်မည်။ သို့ဆိုလျှင် သူနှင့် ပြိုင်ဘက် ဖြစ်နေလိမ့်မည်။ ပြိုင်ဘက် ဖြစ်သည့်အလျောက် အန်ဇူလီကို မုန်းမိလိမ့်မည်။ ကချေသည် မဟာဒေဝီနှင့် သူ့သားငယ် နန်ဒူးတို့ကို မုန်းသကဲ့သို့ မုန်းမိပေလိမ့် မည်။

သို့ရာတွင် အန်ဇူလီ၏ အမေ ဖာရင်ဂီ မဟာ ဒေဝီသည် သူ့ကို ချစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အိမ်ရှေ့ ကိုယ် တော်လေးသည် ထိုမျက်နှာကို ထောက်၍ ဖာရင်ဂီ မဟာဒေဝီ၏ သမီး အန်ဇူလီကိုလည်း ပြန်၍ ခင်မင် ရသည်။

ထို့ပြင် အရှေ့ကိုလည်း အန်ဇူလီကို ကာကွယ် သူ၊ စောင့်ရှောက်သူ အဖြစ် အသိအမှတ် ပြုထားလိုက် သည်။ သို့ရာတွင် သူ့အချစ်တော် ဟိရာလားလ်က အရှေ့ကို ချစ်ခင်ခြင်း၊ ဟော်ထဲတွင် ရှိသည့် မင်းညီ မင်းသားများက သူရဲကောင်းဟု ယူဆထားသည့် ကို

ဒါဒတ်က အရှေ့ကို ချစ်ခင်ခြင်းတို့ကို မြင်ရသည့် အခါတွင် အိမ်ရှေ့ ကိုယ်တော်လေးသည် အရှေ့ကို မနာလိုဝန်တို့ ဖြစ်မိပြန်သည်။ ကိုဒါဒတ်သည် ခမည်း တော် စော်ဘွားကြီး၏ လူယုံတော်။ ယခု ဤလူယုံ တော်က အရှေ့ကို အကောင်း ပြောနေသည့် အခါတွင် အိမ်ရှေ့ ကိုယ်တော်လေး သည်းမခံနိုင်။

ဂူးလ်ကုတ် မဟာရာဇာ စော်ဘွားက ခပ်ဝဝ၊ ခပ်လေးလေး။ စည်းစိမ်ကလည်း အလွန်ခံသည်။ အရက်၊ မိန်းမနှင့် ဘိန်းကို ကြိုက်သည်။ ကာမဂုဏ်ကို လိုက် စားလွန်းသဖြင့် ခွန်အားတို့ ဆုတ်ယုတ်ကာ အသက် ငါးဆယ်တွင်း အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် အိုစာ ရင့်ရော် နေလေပြီ။ မဟာရာဇာသည် သားကြီးကို အလွန်ချစ် သည်။ သူ့သားကြီး၏ အသက် အန္တရာယ်ကို လုပ်ကြံ မည် ဆိုလျှင် မည်သူ့ကိုမျှ ချမ်းသာပေးမည် မဟုတ်။

သို့ရာတွင် ယခုမှ အသက်လည်း ကြီးပြီ၊ အရွယ် လည်း ထောက်ပြီ၊ နောက်ထပ် ဒုက္ခ သုက္ခတွေကို မတွေ့ချင် မမြင်ချင်တော့။ ယခု သူက သားတော် အိမ်ရှေ့ ဥပရာဇာ လာလာဂျီကို အရေးပေးတိုင်း သူ့ မဟာဒေဝီ ဂျာနူးဘိုင်မှာ စိတ်ဆင်းရဲ ရသည်။ သူ့အချစ် မဟာဒေဝီ ဂျာနူးဘိုင် သောက ရောက်ရသည်ကို သူ မကြည့်ရက်။

ထို့ကြောင့် စော်ဘွားကြီးသည် မဟာဒေဝီ ဂျာ နူးဘိုင် စိတ်မဆင်းရဲရလေအောင် သားတော် လာလာ ဂျီကို သိပ် မတွေ့တော့။ သားတော် လာလာဂျီသည် သူ့ခမည်းတော်ကို ချစ်သလောက် သူ့အပေါ်တွင် ဤသို့ စိမ်းကားသည်ကို တွေ့ရသည့်အခါတွင် နာကြည်းခြင်း ဖြစ်မိသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သူတို့အဆောင်သို့ ရောက် လာကာ သူ့ကို ကောင်းစွာ စကားမပြောဘဲ အခြားသူ များကို အရေးတယူ စကား ပြောနေလျှင်လည်း နာကြည်း ခြင်း ဖြစ်မိသည်။

ခမည်းတော် စော်ဘွားကြီးသည် သူတို့ အဆောင် သို့ ရောက်လာလျှင် အက်ရှ်ကိုသာ အရေးတယူ စကား ပြောလေ့ရှိ၏။ သို့ပြောခြင်းမှာလည်း အခြားကြောင့် မဟုတ်။ သူ၏ လူယုံတော်ကြီး ကိုဒါဒတ်၏ စကား များကြောင့် ဖြစ်သည်။ ကိုဒါဒတ်က အရှေ့ ဆိုသည့် သူငယ်ကလေးကို ကောင်းစွာ မွေးမြူ လေ့ကျင့်ပေးလျှင် ကျွန်ကောင်း တစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်ကြောင်းဖြင့် ပြောဖူး သောကြောင့် ဖြစ်၏။ စော်ဘွားကြီး ကိုယ်တိုင်ကလည်း အိမ်ရှေ့ ကိုယ်တော်လေး အသက်ကို အရှေ့ ကယ်ခဲ့

ဖူးကြောင်း၊ သတိရသောကြောင့် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် အရှေ့ကို အရေးပေးခြင်း ဖြစ်သည်။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် စော်ဘွားကြီးသည် သိန်းတိုက် ရာ၊ သို့မဟုတ် သိန်းငှက် ဖမ်းရာသို့ အရှေ့ကို ခေါ် သွားတတ်သည်။ ထိုသို့ ခေါ်သွားပြီ ဆိုလျှင် အိမ်ရှေ့ ကိုယ်တော်လေးမှာ မကျေနပ်နိုင်တော့ဘဲ မျက်နှာကြီး မှုန်နေတော့သည်။ ထို့ပြင် အရှေ့ကို လက်စားချေသည့် အနေဖြင့် အစားအသောက် စားချိန်၊ အိပ်ချိန် မပေးဘဲ အနားတွင် အရှေ့ကို ခစားခိုင်းသည်။

ထိုအခါများတွင် အရှေ့မှာ ပင်ပန်း ငိုက်မျဉ်း လျက်က သူ့အပါးတွင် ထိုင်နေရ၏။ သို့မဟုတ်လျှင် လည်း အနားတွင် ရှိသည့် အရှေ့ ချစ်သော တိရစ္ဆာန် တစ်ကောင်ကောင်ကို ရက်စက်စွာ ရိုက်မောင်းပုတ်မောင်း ပြုတတ်သည်။ ဤတွင် အရှေ့နှင့် စကားများကာ ရန် ဖြစ်ကြသည်။ ထိုအခါတွင် အရှေ့မှာ ပြစ်ဒဏ် အပေး ခံရပြန်သည်။

စော်ဘွားကြီးက မြင်းထိန်း သူငယ်ကလေး တစ် ယောက် ဖြစ်သည့် အရှေ့ကို သည်မျှ အရေးပေးသည် ကို အိမ်ရှေ့ ကိုယ်တော်လေးကသာ မနာလို ဝန်တိုခြင်း ဖြစ်သည် မဟုတ်။ အိမ်ရှေ့ ကိုယ်တော်လေး အနီးတွင် ခစားနေသည့် အခြေအရံများကလည်း မနာလို ဝန်တိုခြင်း ဖြစ်ကြသည်။ အရှေ့ကို မနာလို ဝန်တိုခြင်း မဖြစ်သူ ဆို၍ ကိုယ်တော်လေးကို မြင်းစီး သင်ပေးသည့် မြင်း ဆရာ ဟိရာလားလ် တစ်ယောက်သာ ရှိသည်။

သူတို့အထဲတွင် အရှေ့ကို ကြင်နာသူ၊ အရှေ့ ကို သနားသူ ဆို၍ ဟိရာလားလ် တစ်ယောက်သာ ရှိ သည်။ ဟိရာလားလ်သည် ဘိဂျူရန်း၏ ရက်စက် ကြမ်းကြုတ်သည့် နောက်ပြောင် ကျီစယ်မှုများကိုလည်း အားမပေး။ သူ၏ ညစ်ညမ်းသော ပြက်လုံးများကိုလည်း နားထောင်လေ့ မရှိ။ ထိုအခါမျိုးတွင် ဟိရာလားလ်သည် သမ်းဝေကာ သူ့ ယာဘက်နားတွင် ဆွဲထားသည့် ပုလဲ နက် နားဇောင်းကို လက်ချောင်းကလေးများဖြင့် ကစား ရင်း ငြီးငွေ့သည့်ဟန်၊ စိတ်ပျက်သည့်ဟန်၊ စိတ်မဝင် စားသည့်ဟန်ကို ပြနေတတ်သည်။ သို့ဖြင့် ထိုအမှုအရာ သည် ဟိရာလားလ်တွင် အကျင့်ကြီး တစ်ရပ် ဖြစ်လာ ခဲ့ရာ ဘိဂျူရန်းသည် သူ့ကို စော်ကားသည်ဟု ထင်သဖြင့် ထိုအခါမျိုးတွင် အကြီးအကျယ် ဒေါပွနေတတ်သည်။

ထိုမျှမက ဟိရာလားလ်၏ နားတွင် ပန်ထား သည့် ပုလဲနက်ကြီးကလည်း အဖိုးတန် ရတနာကြီး

ဖြစ်သည်။ ပုံက သစ်တော်သီးပုံ။ အရောင်က ခိုရောင် တောက်လျက်၊ ခပ်မှိုင်းမှိုင်း။ သူ့ကို လှောင်နေသည့် နှယ်။ ဟိရာလားလ်ကလည်း နားဆွဲကို တစ်ဖက်တည်း တွင်သာ ဆွဲသည်။ ဣန္ဒြေရသော ပုလဲနက်ကြီးသည် တပြောင်ပြောင် ဖြစ်နေသည့် သူ့ စိန်နားဆွဲကြီးကို လှောင်ပြောင်သည့်နှယ် ရှိသည်။ ထို့ပြင် ဟိရာလားလ် ဝတ်ထားသည့် အရောင်မှိုင်းမှိုင်း ကိုယ်ကျပ် အကျီရှည် ကြီးကလည်း ပုံမကျ ပန်းမကျ။ တောက်တောက်ပပ ဖြစ်နေသည့် သူ့အဝတ်အစားများကို သရော်နေသကဲ့သို့ ရှိ၏။

ဟိရာလားလ်ကို ကြည့်ရသည်က ဘာအလုပ်ကို မျှ မလုပ်သည့်နှယ်။ သူ့ကို ကြည့်လိုက်လျှင် အမြဲတမ်း ငိုက်မျဉ်းနေသယောင်။ သို့ရာတွင် မျက်ခွံတွေ ဖုံးလှန်း ဖြစ်နေသည့် သူ့ မျက်လုံးများသည် အရာရာကို မြင် လိုက်ကြသည်။ မည်သည့် အရာကိုမျှ အလွတ်မပေး။ ဟိရာလားလ်က စိတ်သဘော ကောင်းသည်။ ပျော်ပျော် နေတတ်သည်။ အပျင်းလည်း အလွန်ထူသည်။ သူ့ အပျင်းကြီးပုံသည် ဟော်နန်းထဲတွင် လှောင်ပြောင်စရာ ဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ဟိရာလားလ်သည် ဟော်ထဲ တွင် လူပြက်လို ဖြစ်နေသည်။ သူ့စကား ဆိုလျှင် မည်သူကမျှ အတည်မယူ။

‘ဟေ့ကောင်လေးရဲ့၊ သူတို့ စိတ်ညစ်အောင် လုပ်တာကို မခံနှင့်ကွ၊ ဘယ်တော့မှ စိတ်ညစ်မခံနှင့်၊ ဒီဟော်ထဲမှာ ရှိတဲ့ ကောင်တွေက အားလုံး လူညံ့တွေ ချည်းပဲ၊ ခေါင်းရှိတဲ့ ကောင်တွေ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီကောင် တွေမှာ ဒီပြင် အပျော်အပါးရယ်လို့ မရှိတော့ သူတို့မှာ တစ်ဖက်သား စိတ်ဆင်းရဲအောင် လုပ်ဖို့ပဲ တတ်တယ်၊ ဒီနည်းနှင့် သူတို့ကိုယ်သူတို့ အာသာ ဖြေနေကြရတာ၊ ဒီပြင်လူတွေ ကိုးရိုးကားရား ဖြစ်မှ သူတို့မှာ နေသာ ထိုင်သာ ရှိတာ၊ ကလေးတွေကိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် ဒရယ်ကလေး တွေကိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် စာနာစိတ် ရှိကြတာ မဟုတ်ဘူး၊ သူတို့ စိတ်အငြီးပြေရင် ဒီသတ္တဝါကလေးတွေကိုလည်း နှိပ်စက်ကြတာပဲ၊ ဒီတော့ သူတို့ကို ဂရုမစိုက်နှင့်၊ မဟုတ်ဘူးလားဗျာ၊ ကင်းမြီးကောက်’ ဟု ဟိရာလားလ် က ဘိဂျူရန်းကို လှမ်းပြောတတ်သည်။

ဘိဂျူရန်းသည် သူ့ကို ကင်းမြီးကောက်ဟု နောက် ပြောင် ခေါ်လိုက်သည့် အတွက် မျက်လုံးများကို မှေးကာ မကျေမနပ်ဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ အချို့ကလည်း မျက်မှောင်ကြီးတွေ ကုတ်ပြီး ကြည့်နေသည်။ သို့ရာတွင်

အိမ်ရှေ့ ကိုယ်တော်လေးကမူ သူ ပြောသည့် စကားများကို မကြားယောင် ပြုနေသည်။ အိမ်ရှေ့ ကိုယ်တော်လေးသည် ဟီရာလားလ်ကို ထုတ်ပစ်၍လည်း မဖြစ်။ ပြစ်ဒဏ်ပေး၍လည်း မရ။

ဟီရာလားလ်သည် ခမည်းတော် ဇော်ဘွားကြီး အမိန့်အရ သူ့ အဆောင်တွင် လာရောက် တာဝန်ကျနေသူ မဟုတ်လော။ (တစ်ခါတစ်ရံတွင်မူ ဟီရာလားလ်ကို သူ့မိထွေးဖြစ်သူ ကချေသည် မဟာဒေဝီက သူ့အဆောင်တွင် လာရောက် ခန့်ထားလေသလော ဟုပင် အိမ်ရှေ့ ကိုယ်တော်လေး သံသယ ဖြစ်မိသေးသည်။) ထို့ကြောင့် အိမ်ရှေ့ ကိုယ်တော်လေး လာလာဂျီသည် ဟီရာလားလ်က ထိုသို့ မကြားတကြား ပြောလျှင် မည်သို့မျှ မပြောတော့ဘဲ မကြားယောင် ပြုနေလိုက်သည် ချည်း။

ထားတော့။ ဟီရာလားလ်မှာ မိထွေးတော် မဟာဒေဝီက လွတ်သည့် သူလျှီ ဟုတ်သည် ဖြစ်စေ၊ မဟုတ်သည် ဖြစ်စေ အရေးမကြီး။ ဟီရာလားလ်က စကားပြော ကောင်းသည်။ ဇဝနဉာဏ် ကောင်းသည်။ ရယ်စရာ မောစရာ ပြောတတ်သည်။ ပျင်းစရာ အကောင်းဆုံး နေ့တစ်နေ့ကိုပင် ပျော်စရာ ဖြစ်အောင် ကစားနည်း အမျိုးမျိုးကို ထွင်တတ်သည်။ သူ မရှိလျှင် ဟဝါးမဟာ ခေါ်လေညင်းသာ ဟော်နန်းက သူ့အဆောင်သည် ပျင်းစရာ ကောင်းနေလိမ့်မည်။

အရှေ့လည်း ဟီရာလားလ်ထံမှ သင်ခန်းစာတွေ အများကြီး ရသည်။ အကြံဉာဏ်တွေ တစ်ပုံကြီး ရသည်။ ထို့ကြောင့် ဟီရာလားလ်၏ အကြံပေးချက်သည် အလွန် အဖိုးတန်သည်။ ကြာသော် အရှေ့သည် သူ့ခံစားချက်များကို ဖုံးကွယ်တတ်လာပြီ။ သူ့ကို ပေးသည့် ပြစ်ဒဏ်တို့ကိုလည်း မတုန်မလှုပ် ခံနိုင်စွမ်း ရှိနေလေပြီ။ အပေါ်ယံအားဖြင့် မတုန်မလှုပ် အမူအရာမျိုးကို ပြသည့်တိုင် အတွင်း ခံစားချက်မှာ မပြောင်းလဲနိုင်သေး။ လာလာဂျီ အပေါ်တွင် စိတ်ပျက်နေဆဲ။

သို့ရာတွင် အိမ်ရှေ့ ကိုယ်တော်လေး လာလာဂျီကို စိတ်ပျက်ခြင်း မဖြစ်သင့်ကြောင်း၊ တကယ်က အိမ်ရှေ့ ကိုယ်တော်လေးသည် သနားစရာ ကောင်းကြောင်း၊ အရှေ့၏ အခြေအနေသည် အမြဲတမ်း စိတ်ဆိုးကာ အလိုမကျ ဖြစ်နေရသည့် အိမ်ရှေ့ ကိုယ်တော်လေး၏ အခြေအနေထက် အများကြီး သာလွန်ကြောင်းဖြင့် ဟီရာလားလ်က ပြောသည်။

ဟီရာလားလ်က

‘အိမ်ရှေ့ ကိုယ်တော်လေးဟာ မင့်ကို နှိပ်စက်ကောင်း နှိပ်စက်မယ်၊ အနိုင်ကျင့်ကောင်း အနိုင်ကျင့်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ ဒီလို လုပ်ရတာ တခြားကြောင့် မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ သူ့မှာ ချစ်သူ ခင်သူ မရှိတော့ သူ့ကိုယ်သူ နာကြည်းပြီး ထွက်ပေါက်ရှာတဲ့ အနေနှင့် မင့်ကို ဒီလို လုပ်တာပါ၊ ဒါကြောင့် ဒီလို ဖြစ်နေတာပါ၊ တကယ်လို့ သူ့မှာ ငယ်ငယ်တုန်း ကတည်းက ချစ်တာ ကြင်နာတာတို့ မရှိခဲ့ဘူး ဆိုရင်လည်း ဒီလောက် ဆိုးမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ တစ်သက်မှာ ချစ်တာ ကြင်နာတာကို မတွေ့ခဲ့ဖူးတဲ့ လူတွေဟာ ချစ်တာ ကြင်နာတာတွေကိုလည်း နားမလည်ဘူး၊ အဲဒီ ချစ်တာ ကြင်နာတာတွေ ဆုံးရှုံး သွားတာကိုလည်း နားမလည်ဘူး။

‘ကိုယ်တော်လေးမှာတော့ ဒီလို မဟုတ်ဘူး၊ သူ့မှာ ဟိုတုန်းက ချစ်တဲ့ ကြင်နာတဲ့ လူတွေ ရှိခဲ့တယ်၊ ဒီလို ရှိခဲ့တော့ ချစ်တာ ကြင်နာတာတွေ ဆုံးရှုံးသွားရင် ဘယ်လောက် အနေရ ခက်သလဲ ဆိုတာကိုလည်း ကောင်းကောင်း သိတယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ သူ့ခမျာ ခုလို စိတ်မကြည်မလင် ဖြစ်ပြီး ဟိုလူကိုမာန် ဒီလူကိုမဲနှင့် လုပ်နေတာပါ၊ မင်းမှာ အနှိပ်စက်ခံရရင် အမေ့ဆီကို ပြေးပြီး တိုင်နိုင်တယ်၊ ကြိမ်ရိုက်ခံရလို့ ဒဏ်ရာ ရလာတယ် ဆိုရင်လည်း အမေ့ဆီကို ပြေးပြီး ပြန်နိုင်တယ်၊ အမေက မင့်ကို ဒဏ်ရာတွေ ပျောက်အောင် လုပ်ပေးမယ်။

‘ဒါပေမဲ့ သူ့မှာတော့ သူ့ခံစားချက်၊ သူ့ဒဏ်ရာကို ဖွင့်ပြစရာ ဆိုလို့ သူ့အထိန်းတော် ဖြစ်တဲ့ ဒွန်မာယား ဆိုတဲ့ အဘွားကြီးက လွဲလို့ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး၊ ဒီအဘွားကြီးကလည်း သူ့ကို ဘာနှစ်သိမ့်မှု ပေးနိုင်မှာလဲ၊ မဟုတ်တရုတ်တွေကို ပြောပြီး သူ့ကို ကြောက်သည်ထက် ကြောက်အောင် ဖြဲခြောက်ဖို့လောက်ပဲ တတ်မှာပေါ့၊ ဒီတော့ ကိုယ်တော်လေးကို သည်းခံပါကွာ၊ မင်းက သူနှင့်စာရင် အများကြီး ကံကောင်းပါတယ်’

အက်ရှ်သည် ကြိတ်မှိတ်၍ သည်းခံ၏။ သို့ဖြင့် အက်ရှ်သည် အိမ်ရှေ့ ကိုယ်တော်လေး၏ အခြေအနေကို ပို၍ နားလည်လာခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ဟီရာလားလ်ကို ကျေးဇူးတင်ရသည်။

နောက်တစ်နှစ်တွင် အိမ်ရှေ့ ကိုယ်တော်လေး လာလာဂျီကို လက်ထပ်မင်္ဂလာ ပြုပေးသည်။ လက်ထပ်ပွဲ အတွက် ပြင်ကြ ဆင်ကြသည်နှင့် သူတို့ အချင်းချင်း

ကြားတွင် ရန်ငြိုးများ၊ အဆင် မပြေမှုများသည် အလို လို နောက်တန်းသို့ ရောက်သွားကြ၏။ ပန်းချီဆရာ များက ဟော်နန်းကြီးကို ဆေးခြယ်ကြသည်။ နံရံများ၊ မျက်နှာကြက်များ၊ မုခ်ဦးများကို ဖုန်သုတ် လှည်းကျင်း ကာ ဆေးရေးကြသည်။ ရွှေချကြသည်။ သို့ဖြင့် အိပ် ပျော်နေသည့် ဟော်နန်းကြီး တစ်ခုလုံးသည် ပျားအုံ တစ်အုံနှယ် လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်လျက် ရှိ၏။

ကချေသည် မဟာဒေဝီကား လင်ပါသားကို အရေးပေးသည့် အတွက် ဆူပူ ငြူစူလျက် ရှိ၏။ တစ် ခါတစ်ရံတွင် အော်ကြီးဟစ်ကျယ် လုပ်တတ်၏။ သည် ကြားထဲတွင် သတို့သမီးဘက်ကလည်း ခန်းဝင်ပစ္စည်း အဖြစ် တောင်းသည့်ငွေကို မကျေနပ်ဟု ဆိုကာ နောက် ထပ် တိုးတောင်းလာသည်။ ဤတွင် ခမည်းတော် စော်ဘွားကြီး အကြီးအကျယ် စိတ်ဆိုးကာ လက်ထပ် ပွဲကို ဖျက်မည်ပြု၏။ သို့ရာတွင် နှစ်ဖက်စလုံး အရက် ရကြမည် ဖြစ်သည့်အတွက် အပြန်အလှန် စေ့စပ်ကြ ရသည်။ ဈေးဆစ်ကြရသည်။ နောက်ဆုံး သဘောတူ သွားကာ လက်ထပ်ပွဲ အတွက် ဆက်၍ ပြင်ကြ ဆင် ကြသည်။

သတို့သမီးမှာ တောင်တန်းပေါ်မှ စော်ဘွားငယ် တစ်ဦး၏ အသက် ရှစ်နှစ် အရွယ် သမီးငယ် ဖြစ်၏။ သတို့သမီးသည် လက်ထပ်ပြီးနောက် မိဘအိမ်သို့ ပြန် လိုက်သွားကာ အရွယ်ရောက်မှ သတို့သားထံသို့ ပြန် လာရမည် ဖြစ်၏။

သည်မျှလောက် အခမ်းအနားကလေး အတွက် ဂူးလ်ကုတ် စော်ဘွားတွင် ငွေတွေ ကုန်လိုက်ရသည့် ဖြစ်ခြင်း။ ထိုငွေများဖြင့် ဂူးလ်ကုတ် ပြည်နယ်တွင် လမ်းတွေ ဖောက်လျှင်၊ နယ်သူနယ်သားတွေ၏ ကြီးပွား

တိုးတက်ရေးကို ဆောင်ရွက်လျှင် အများကြီး လုပ်နိုင် ပေလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် စော်ဘွားကလည်း ထိုအကြံကို မရ။ နယ်သူနယ်သားများကလည်း ထိုစိတ်ကူးမျိုး မရှိ။ ထိုအကြံကို ရ၍ တင်ပြသည် ဆိုလျှင်လည်း မည်သူက မျှ လက်ခံကြမည် မဟုတ်။ သူတို့ အားလုံးသည် တစ် သက်တွင် တစ်ခါသာ ရသော အခွင့်အရေးကြီး ပမာ အိမ်ရှေ့ ကိုယ်တော်လေး၏ လက်ထပ်မင်္ဂလာတွင် ပျော်ဖို့ ပါးဖို့ အတွက်သာ စိတ်စောလျက် ရှိကြသည်။

ဂူးလ်ကုတ် ပြည်နယ် တစ်ခုလုံးသည် လက်ထပ် ပွဲတွင် အကြီးအကျယ် ပျော်လိုက်ကြ၏။ စော်ဘွားက ပေးကမ်း စွန့်ကြဲသည့် အစားအသောက်များကို အားရ ပါးရ စားကြ၏။ မီးရှူး မီးပန်းတွေ၊ အိုးစည် ဗုံမောင်း တွေ၊ မီးတုတ် မီးစည်းတွေကို ကိုင်၍ ဝတ်ကျောင်းသို့ သွားကြပုံတွေ၊ ပတတ် ရပ်နေသော မြင်းကြီးတွေ၊ တောက်ပ ပြုံးပြက်သည့် ကကြီးတန်ဆာတို့ကို ဆင်ယင် ထားပြီး စိန်ရွှေ လက်ဝတ်လက်စားများကို ဝတ်လာကြ သော မင်း ပရိသတ်တို့ကို ဆင်ကများပေါ်တွင် တင်လာ ကြသည့် တအိအိ သွားနေသော ဆင်ကြီးတွေ။ နယ်သူ နယ်သားတို့သည် ထိုအရာများကို ကြည့်ကာ ပီတိ ဖြစ် နေကြသည်။

ထိုအရာများသည် ခမည်းတော် စော်ဘွားကြီး အတွက် ဘာမျှ အရေးမကြီးသော်လည်း ကချေသည် မဟာဒေဝီမှာ ဒေါသအမျက် ခြောင်းခြောင်းထွက်လျက် ရှိလေပြီ။ ငွေတွေကို အကျိုးမဲ့ ပြုန်းတီးပစ်သည်ဟု ဆိုကာ ညည်းတွားလျက် ရှိလေပြီ။ ဘဏ္ဍာတိုက်ထဲမှ ပတ္တမြားများနှင့် စိန်များကို သူ့အတွက် ထုတ်ပေးလိုက် သည့် အခါတွင်မှ ထိုအသံများသည် တိတ်သွားကြ သည်။

အခန်း ၅

အခြားသူများကဲ့သို့ပင် အရှေ့သည်လည်း အိမ်ရှေ့ ကိုယ်တော်လေး၏ လက်ထပ်ပွဲတွင် အပျော်ကြီး ပျော် လိုက်သည်။ အသက် လေးနှစ်သာ ရှိသေးသည့် သမီး တော်လေး အန်ရုလီမှာ ဂူးလ်ကုတ် ဇော်ဘွား၏ သမီး တော် အဖြစ် ထိုအခမ်းအနားသို့ တရားဝင် တက်ရောက် ရသည်။ ပထမဆုံး အကြိမ် အခမ်းအနားသို့ တက်ဖူး ခြင်း ဖြစ်၏။

အိမ်ရှေ့ ကိုယ်တော်လေး၏ နှမတော် အဖြစ် အန်ရုလီသည် သတို့သမီးအား ပန်းစည်းဆက်ခွင့် ရ သည်။ အန်ရုလီသည် လှပ ဆန်းကြယ်သည့် အဝတ် အစားများနှင့် စိန်ရွှေရတနာများကို သူ့တစ်သက်တွင် ပထမဆုံး အကြိမ် ဝတ်ဆင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ အန်ရုလီ သည် တောက်တောက်ပပ ပြုံးပြုံးပြက်ပြက်တို့ကို ဝတ် ရသဖြင့် ပထမတွင် ပျော်သည်။ သို့ရာတွင် နောက်၌မူ လေးသဖြင့် စိတ်ပျက်ခြင်း ဖြစ်ရ၏။ စိန်များမှ အချွန် အတက်များကလည်း အသားကို ခြစ်မိသည်။

ယခင်ကမူ သူ့တွင် လက်ဝတ်လက်စား များ များစားစား မဝတ်ရ။ အဆောင်လက်ဖွဲ့ အဖြစ် လည် တွင် ဆွဲထားသည့် ငွေကွပ် ကရုကမာခွံ ငါးရုပ်ကလေး တစ်ရုပ်သာ ရှိသည်။ (ထိုကမာခွံ ငါးရုပ်မှာ သူ့အမေ ဖာရင်ဂီ မဟာဒေဝီ၏ ကမာခွံ ငါးရုပ် ဖြစ်ပြီး တစ်ခါက တရုတ် ကစားဝိုင်းများတွင် သုံးသည့် ကြွေအန်ပြား ဖြစ်သည်။)

အန်ရုလီသည် ယခုလို ပွဲကြီး လမ်းကြီးတွင် လူကြီးသူမလို တက်ရသည့် အတွက် ဝမ်းသာသည်။ သူ လည်း ခေသူ မဟုတ်။ ဤဟော်နန်းတွင် အရေးကြီးသည့် ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်ပြီဟု သူ ထင်သည်။ ထို့ကြောင့် အန်ရုလီ သည် သူ ကျသည့် တာဝန်ကို ကျေပွန်အောင် လုပ်သည်။

အိမ်ရှေ့ ကိုယ်တော်လေး၏ လက်ထပ် အခမ်း အနားနှင့် ပျော်ပွဲ ရွှင်ပွဲများသည် ရက်သတ္တပတ်မျှ ကြာ

သည်။ ထို့နောက်တွင် သတို့သမီးနှင့် ဧည့်သည်များလည်း မိမိတို့ ရပ်ဌာနသို့ အသီးသီး ပြန်ကြ၏။ အန်ရုလီ ဝတ်ရသည့် လက်ဝတ် လက်စားများကိုလည်း မဟာ ရာဇာ ဇော်ဘွားကြီး၏ ဘဏ္ဍာတိုက်ထဲသို့ ပြန်သိမ်း ထားလိုက်သည်။ စုတ်ပြတ်နေသည့် အခမ်းအနား ပစ္စည်း များ၊ ညှိုးနွမ်းနေသည့် ပန်းခွေများ၊ မူးယစ် စူးရှသည့် အမွှေးတိုင်နံ့များနှင့် ပန်းပုပ်နံ့တို့သာလျှင် ဤနေရာ တွင် တစ်ခါက အခမ်းအနား တစ်ခု ရှိခဲ့ကြောင်းကို ပြောပြ နေသကဲ့သို့ ရှိသည်။

ဟဝါးမဟာ ခေါ် လေညင်းသာ ဟော်နန်းနှင့် မဟာရာဇာ ဇော်ဘွားကြီးတို့သည်လည်း ယခင်ကကဲ့သို့ ပင် တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက် သွားကြပြန်သည်။ မဟာဒေဝီ ဂျာနူးဘိုင်ကား သူ့ သားငယ်များကို လက်ထပ် ထိမ်း မြားလျှင် ထို့ထက် ကြီးကျယ် ခမ်းနား၍ ထို့ထက် အဆင့်အတန်း မြင့်သော ဇော်ဘွား သမီးတော် တစ် ပါးပါးနှင့် လက်ထပ်ရန် စိတ်ကူးလျက် ရှိ၏။

ကာယကံရှင် ဖြစ်သည့် အိမ်ရှေ့ ကိုယ်တော်လေး လာလာဂျီ ကိုယ်တိုင်မှာလည်း လက်ထပ် မင်္ဂလာ အခမ်းအနားတုန်းက စိတ်လှုပ်ရှား ခဲ့ရသည့်တိုင် အခမ်း အနား ပြီးသည့်နောက်တွင် သူ့အခြေအနေမှာ ယခင် အခြေအနေထက် ဘာမှ ထူးလာခြင်း မရှိကြောင်းကို တွေ့လာရသည်။

မိမိနှင့် လက်ထပ်လိုက်သည့် သတို့သမီးငယ်မှာ အချောအလှကြီးထဲက မဟုတ်သည့်ပြင် ဉာဏ်အရာတွင် လည်း ဘာမျှ ထူးခြားခြင်း မရှိသည့် မိန်းကလေး တစ် ယောက် ဖြစ်ကြောင်းကို တွေ့ရပြန်သည့် အခါတွင် အရွယ် မရောက်သေး၍သာ ဤသို့ဖြစ်သည်။ အရွယ် ရောက်လာလျှင် သည့်ထက်သည် ကြည့်ပျော်ပျော် ရှိသည့် မိန်းကလေး တစ်ယောက် ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု သာ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် ဖြေရတော့သည်။

အထိန်းတော်ကြီး ဖြစ်သည့် ဒွန်မာယာကမူ အရွယ် ရောက်လာလျှင် လှလာမည် မှချဟု ပြော၏။ ဒွန်မာယာသည် အိမ်ရှေ့ ကိုယ်တော်လေး စိတ်ချမ်းသာ မည် ထင်လျှင် အလိုလိုက် အကြိုက်ဆောင်၍ ပြောမြဲ သာ ဖြစ်သည် မဟုတ်လော။ မင်္ဂလာ အခမ်းအနား ပြီး၍ ဧည့်သည်များ ပြန်သွားပြီးကြသည့် အခါတွင်မူ ခမည်းတော် မဟာရာဇာ ဇော်ဘွားကြီးသည်လည်း သူ့ သားငယ် အိမ်ရှေ့ ကိုယ်တော်လေးကို မေ့မေ့ပျောက် ပျောက် ဖြစ်သွားလေပြီ။

ဤတွင် အိမ်ရှေ့ ကိုယ်တော်လေးမှာလည်း ခါ တိုင်းထက် ပို၍ စိတ်တိုလာကာ ခါတိုင်းထက် ပို၍ စိတ်ညစ်ရပြန်သည်။ ဤတွင် အခြွေအရံများနှင့် မသင့် မတင့် ဖြစ်လာပြန်ကာ အားလုံး စိတ်ဆင်းရဲရသည့် အဖြစ်မျိုးနှင့် ကြုံရပြန်၏။

အရှေ့မှာလည်း ကိုယ်တော်လေးနှင့် နေရသည် ကို စိတ်ပျက် ညည်းညူလာကာ ဂူးလ်ကုတ်နယ်မှ ထွက် သွားကြဖို့ အမေ သီတာကိုပင် တိုင်ပင်ကြည့်မိသည်။

သီတာမှာ ထိုအကြံအစည်ကို ကြားရသည့် အခါ တွင် အံ့အားသင့်လျက် ရှိ၏။ အံ့အား သင့်ခြင်းမှာ မိမိ အတွက် မဟုတ်။ မိမိအဖို့မူ လောကကြီးတွင် ဘာမျှ ထူး၍ တွယ်တာစရာ မရှိပြီ။ အရှေ့ အတွက် စိုးရိမ် အံ့အားသင့်ခြင်း ဖြစ်သည်။ အရှေ့ အတွက် သည်ထက် ကောင်းမည့် နေရာ မမြင်။ သည်နေရာမှ ထွက်သွားမည် ဟု ပြောခြင်းမှာလည်း အိမ်ရှေ့ ကိုယ်တော်လေးလို စိတ်ရူးပေါက်၍ ပြောခြင်း ဖြစ်ပြီး အတန်ကြာလျှင် အရှိန် သေသွားလိမ့်မည်ဟု သီတာ ယူဆသည်။

အိမ်ရှေ့ ကိုယ်တော်လေးသည် သူ့သားချစ် ဖြစ်သည့် အရှေ့ အပေါ်တွင် နိုင်ထက်စီးနင်း ပြုရသလော၊ သူ့စိတ် အလိုမကျတိုင်း အရှေ့ကို တရိုရို ညှဉ်းပန်း ရသလောဟု သီတာ စိတ်ဆိုးမိသည့်တိုင် ကိုယ်တော် လေးမှာ မိတဆိုး ဖြစ်ရုံမျှမက ခမည်းတော်၏ ဥပေက္ခာ ပြုခြင်း ခံထားရသည့် အထဲတွင် မိထွေးက အကောက် ကြံနေသည်ကို သိရသည့် အခါ၌မူ ကိုယ်တော်လေးကို သနားသွားပြန်ကာ သူ့အတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရ ပြန်သည်။

အိမ်ရှေ့ ကိုယ်တော်လေး စိတ်ကောက်တတ်ခြင်း၊ အခြွေအရံများကို နိုင်ထက်ကလူ ပြုခြင်းမှာ အဆန်း မဟုတ်။ သည်လို အရွယ် သည်လို အခြွေအနေသို့ ရောက်နေသည့် သူငယ် တစ်ယောက်သည် ထိုသို့ ပြု

တတ်မည်မှာ ဓမ္မတာ။ အရှေ့သည် ထိုအကြောင်းကို နားလည် သဘောပေါက်ကာ ခွင့်လွှတ်နိုင်ရမည်။

လေညင်းသာ ဟော်နန်းမှ သူတို့ ထွက်ခွာမည် ဆိုလျှင် ကိုယ်တော်လေး ကိုယ်တိုင်ကလည်း ခွင့်ပြုမည် မဟုတ်။ ထွက်ပြေးဖို့ ဆိုသည်မှာကား လုံးဝ မဖြစ်နိုင်။ မကြံကောင်းသော အရာဖြစ်သည်။ ထွက်ပြေး၍ သည် နယ်မှ လွတ်မြောက်သွားသည် ထားဦး၊ သူတို့ နှစ်ယောက် ဘယ်ကို သွားနေကြမည်နည်း။ သည်လောက် လုံခြုံ အေးချမ်းသည့် နေရာမျိုးကို ဘယ်မှာ ရနိုင်မည်နည်း။ သည်ဟော်နန်းတွင် သူတို့သည် လစာလည်း ရသည်။ ဇော်ဘွား၏ အခြွေအရံ အဖြစ်လည်း ဂုဏ်နှင့် ဒြပ်နှင့် နေနိုင်သည်။ တခြား ဘယ်မှာတွင်မှ သည်လို နေရာမျိုး၊ သည်လို အဆင့်အတန်းမျိုးကို ရနိုင်ဖွယ် မမြင်။

‘အမေကိုကော လခတွေ ဘာတွေ ပေးရဲလား၊ ကျွန်တော်ကိုတော့ ပေးမယ်သာ ပြောပြီး ခုထိ တစ်ပြားမှ မပေးသေးဘူး၊ အစားအသောက်တို့ အဝတ်အစားတို့ တော့ ရပါရဲ့၊ ပိုက်ဆံတော့ တစ်ပြားမှ မပေးသေးဘူး၊ ကျွန်တော် တောင်းတော့လည်း နေ့ရွှေ ညရွှေနှင့် လုပ် နေတယ်၊ ဒီနေ့ပဲ ရမလိုလို နောက်လမှာ ရမလိုလိုနှင့်၊ ပြောလို့ ပြောရတယ်၊ ကျွန်တော့်မှာ ပိုက်ဆံ သုံးစရာ ဆိုလို့ တစ်ပြားမှ မရှိဘူး’

‘သည်းခံပါ လူလေးရယ်၊ အမေတို့ ဒီမှာ နေရ တာ ကောင်းကောင်း စားပြီး ကောင်းကောင်း ဝတ်ရပါ တယ်၊ ခေါင်းပေါ်မှာ အမိုးအကာနှင့်၊ ချမ်းရင် မီး ထင်း အတွက် မပူရဘူး၊ ပြီးတော့လည်း လူလေး သိထားဖို့က အိမ်ရှေ့ ကိုယ်တော်လေးဟာ တစ်နေ့မှာ မဟာရာဇာ ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်လား၊ အဲဒီတော့ လူလေးလည်း ကောင်းစားမှာပေါ့၊ ခုတော့ သူကလည်း ကလေးပဲ ရှိ သေးတယ်၊ ဒီတော့ မျှမျှတတ ဘယ်စဉ်းစားနိုင်ပါဦး မလဲ၊ ကြီးလာရင်တော့ သူလည်း စဉ်းစားတတ်လာမှာ ပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား၊ ဒီတော့ ငါ့သားလေးက စိတ် ရှည်ရှည်ထားပြီး စောင့်ပါကွယ်၊ နော် လူလေး’

‘ဘယ်လောက် ကြာအောင် စောင့်ရမှာလဲ၊ တစ် နှစ်လား၊ နှစ်နှစ်လား၊ သုံးနှစ်လား၊ ခက်တယ် အမေရယ်’
‘ဟုတ်ပါတယ်ကွယ်၊ အမေ နားလည်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခက်တာက အမေကလည်း ငယ်ငယ်ကလို မဟုတ်တော့ဘူး’

သီတာသည် စကားကို ဆုံးအောင် မပြောလိုက်ရုံ အရှေ့က သူ့ကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။

ဟုတ်သည်။ အမေ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ ငယ်ငယ်ကနှင့် မတူ။ အမေသည် တစ်နေ့တခြား ပိန်ချိုးလာသည်။ တစ်နှစ်ထက် တစ်နှစ် ခေါင်းတွင် ဆံပင်ဖြူတွေ များ လာသည်။ အမေ၏ ခေါင်းတွင် အနက် ဟူ၍ သိပ်မရှိ ချင်တော့။ အဖြူတွေကိုချည်း မြင်နေရသည်။ အရှေ့ သည် ယခုမှပင် သတိထား၍ ကြည့်မိ၏။ အမေ့ကို ကြည့်ရသည်က တော်တော်လည်း ပင်ပန်း နှမ်းနယ်နေ ဟန် ရှိသည်။ အန်ဇူလီ၏ အဆောင်ထဲတွင် အလုပ် ပင်ပင်ပန်းပန်းတွေ လုပ်ရသည်လော မဆိုနိုင်။ အန်ဇူလီ နှင့် တွေ့လျှင်မူ သူ့အမေ့ကို သိပ် မခိုင်းဖို့၊ စိတ်ဆင်းရဲ အောင် မလုပ်ဖို့ ပြောရဦးမည်။

အရှေ့သည် အမေ့ကို ကြည့်၍ သနားသွားကာ အမေ့ လည်ပင်းကို ယီးလေးခို၍ ဖက်လိုက်ပြီးလျှင် မိမိ တို့သည် ဝူးလ်ကုတ်နယ်မှ သွားမည် မဟုတ်ကြောင်း၊ သွားမည်ဟု ပြောခြင်းမှာ အမေ့ကို စနေခြင်းသာ ဖြစ် ကြောင်း၊ အမေ ပျော်နေသမျှ ကာလပတ်လုံး ဤပြည် နယ်မှ သွားမည် မဟုတ်ကြောင်းဖြင့် ပြော၏။

အရှေ့သည် ထိုအကြောင်းကို မပြောတော့။ ထို့နောက်တွင်မူ အရှေ့သည် ဟဝါးမဟာ ခေါ် လေ ညင်းသာ ဟော်နန်းတွင် ပျော်ဟန်ဆောင်သည်။ အိမ်ရှေ့ ကိုယ်တော်လေး၏ အဆောင်ထဲတွင် စိတ်ညစ်ညူးစရာ ဆို၍ မရှိသည့်နယ် နေပြသည်။ ညှိုးငယ် ဖွိုင်တွေချနေ ခြင်းမျိုးကို အမေ သိတာ မမြင်စေချင်။

သူ့အမေ့ကို အလုပ် ပင်ပင်ပန်းပန်း ခိုင်းသည် ဟု ထင်သဖြင့် အရှေ့က အန်ဇူလီကို အပြစ်တင်သည် တွင် အန်ဇူလီကလည်း မိမိ၏ အဆောင်တွင် အမေ သိတာ၏ အလုပ်မှာ ပင်ပန်းခြင်း မရှိကြောင်း၊ နောင် တွင်လည်း အမေ သိတာကို ကောင်းမွန်စွာ ထားမည် ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပြော၏။

‘အမေ သိတာက အသက်ကြီးလို့ ပင်ပန်းတာပါ’ ဟု အန်ဇူလီက ပြော၏။

သို့ရာတွင် သူ့အမေ သိတာသည် သည်လောက် မအိုသေး။ အထိန်းတော်ကြီး ဒွန်မာယားတို့လို ပါးရေ နားရေ မတွန့်သေး။ တစ်ခေါင်းလုံး ဖွေးဖွေးဖြူခြင်း မရှိသေး။ သို့တွေးမိသည့် အခါတွင် အရှေ့သည် အမေ သိတာ အတွက် စိုးရိမ်လာပြန်သည်။ အမေ သိတာသည် သည်လောက် မအိုသေးဘဲနှင့် အဘယ်ကြောင့် သည်မျှ မောပန်း နှမ်းနယ် နေရလေသနည်း။ အရှေ့သည် အမေ့ အတွက် စိုးရိမ်သည်။

ထို့ကြောင့် အန်ဇူလီအား သည်လောက် နား မလည်ရကောင်းလော၊ မိန်းကလေးများသည် သည်မျှ အဆင်ခြင်ဉာဏ် ကင်းရသလော၊ မိမိ သွားလေရာသို့ ကြောင်မ တစ်ကောင်လို အဘယ်ကြောင့် လိုက်နေရ သနည်း၊ မိမိတွင် ညီမသားချင်း မရှိသည်မှာ ကံကောင်း လေစွဟု အန်ဇူလီကို မညှာမတာ ပြောမိသည်။ ဤတွင် အန်ဇူလီသည် ဝမ်းနည်းကာ ကြူကြူပါအောင် ငိုသည်။

ရှေးထုံးစံမှာ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်က အမျိုး သား တစ်ယောက်အား လက်ကောက်၊ သို့မဟုတ် လက်စည်း စသည်တို့ ပေးပို့၍ အမျိုးသားက လက်ခံ လျှင် အမျိုးသမီးအား ကူညီ စောင့်ရှောက်မည်ဟု အဓိပ္ပာယ် ထွက်သည်။ အန်ဇူလီသည် သူ့ စည်းပေးသည့် ဖဲကြိုးကလေးကို အရှေ့က လက်ကောက်ဝတ်တွင် အစည်းခံသည့် အခါကျမှ ကျေနပ်သွား၏။

အန်ဇူလီသည် သူ့ကို အားကိုး အထင်ကြီးလွန်း သည်ဟု အရှေ့ ထင်သည်။ ထို့ကြောင့် မကြာခဏ ဆိုသလို စိတ်ပျက်ရ၏။ အန်ဇူလီက သူ့ကို အားကိုးပုံ ကြောင့် သူ့တွင် စိတ် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရသည်။ သွားချင်ရာ မသွားရ၊ လာချင်ရာ မလာရဖြင့် မလွတ် မလပ် ဖြစ်ရသည်။

သို့ရာတွင် အရှေ့သည် အန်ဇူလီ အပေါ်တွင် သံယောဇဉ် တွယ်နေလေပြီ။ သူ့ မြေပါကလေး တူကူး သေပြီးကတည်းက သူ့တွင် တွယ်တာ ခင်မင်စရာ ခေါင်းပါးခဲ့ရာ ယခု သူ့တွင် တွယ်တာစရာ ရှိနေပြီ။ အန်ဇူလီမှာ လူဖြစ်သည့် အတွက် သူနှင့် စကားပြော၍ ရသဖြင့် အရှေ့သည် သူ့ကို တူကူးထက်ပင် ပို၍ တွယ် တာရသေးသည်။ တူကူးကဲ့သို့ပင် အန်ဇူလီသည် အရှေ့ ကို ချစ်သည်။ အရှေ့ သွားရာသို့ တကောက်ကောက် လိုက်တတ်သည်။

သို့ဖြင့် ကြာသောအခါတွင် အန်ဇူလီသည် မြေ ပါကလေး သေပြီးကတည်းက ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ် နေသော အရှေ့၏ နှလုံးသား ကွက်လပ်ကို နေရာ ပြည့်အောင် ဖြည့်ပေးနိုင်လေပြီ။ အရှေ့ အဖို့လည်း အိမ်ရှေ့ ကိုယ်တော်လေးနှင့် ဘာမျှ ပတ်သက်ရခြင်း မရှိဘဲ မိမိ တစ်ဦးတည်း ချစ်ခင်နိုင်၊ ယုယနိုင်၊ အကာ အကွယ် ပေးနိုင်သည့် တူကူးလို ချစ်စနိုး ထားရမည့် သတ္တဝါကလေး တစ်ကောင်ကို ရသဖြင့် ပျော်သည်။ သို့ရာတွင် မိမိအား အလွန်အမင်း အရေးပေးခြင်း မပြု ရန်ကိုမူ အန်ဇူလီအား သတိပေးရ၏။

ကိုယ့်ကို သိပ်လည်း အရေး မပေးနှင့်နော်၊ ကိုယ်က ဇူလီရဲ့ အစ်ကိုတော် ကိုယ်တော်လေးရဲ့ အစေခံ ရယ်၊ ဒီလောက် အရေးပေးရမလား ဆိုပြီး သူတို့က ပြိုင်နေလိမ့်မယ်'

အန်ဇူလီသည် ငယ်ရွယ်သေးသည့်တိုင် ထိုစကား များကိုမူ ကောင်းစွာ နားလည်၏။ ထို့နောက်တွင်မူ အန်ဇူလီသည် သူတို့ နှစ်ယောက်တည်း ရှိသည့်အခါ များနှင့် သိတာ ရှေ့တွင်မှ အပ အခြားသူများ ရှေ့တွင် ဆိုလျှင် အရှေ့ကို တိုက်ရိုက် စကား ပြောဆိုခြင်း မပြု တော့။

သူတို့ နှစ်ယောက်သည် ကြားလူ တစ်ယောက် ကို ပြောခြင်းဖြင့် အချင်းချင်း နားလည်အောင် လုပ်သည့် နည်းတစ်ခုကို ထွင်ထားရာ ကြာသောအခါတွင် သူတို့ နှစ်ဦးချင်း တိုက်ရိုက် ပြောဖို့ မလိုတော့ဘဲ အိမ်ရှေ့ ကိုယ်တော်လေးကို ပြောခြင်း၊ အခြား အခြေအရံ တစ် ယောက်ကို ပြောခြင်း၊ အများအားဖြင့် မျောက်ကလေး တစ်ကောင်နှင့် ကြက်တူရွေး တစ်ကောင်ကောင်ကို ပြောခြင်းဖြင့် ဆိုလိုသည့် အဓိပ္ပာယ်ကို အချင်းချင်း နားလည်ပြီးသား ဖြစ်နေကြသည်။ သို့ဖြင့် သူတို့ နှစ် ယောက်သည် ကြားခံ တစ်ခုခုကို ပြောခြင်းဖြင့် အဓိပ္ပာယ် ပြန်ယူကြကာ ကစားနည်း တစ်ခုခုကို ကစားနေရ သကဲ့သို့ နှစ်ယောက်စလုံး ပျော်နေကြသည်။

သူတို့၏ သင်္ကေတ စကားများကို နားလည်သူ ဆို၍ ဟိရာလားလ် တစ်ယောက်သာ ရှိ၏။ ဟိရာလားလ် ကား အကင်းပါးကာ မျက်စိကို ဒေါက်ထောက်ကြည့် နေသူ ဖြစ်သည့်အလျောက် အန်ဇူလီ၏ စကားများနှင့် အရှေ့၏ စကားတို့သည် တခြားသူကို ပြောနေသည့် တိုင် အဓိပ္ပာယ် တစ်မျိုးကို ဆောင်ကြောင်းကို သတိ ပြုမိသည်။

ထိုသို့အားဖြင့် သူတို့ နှစ်ယောက်သည် စကား ပုဂံများကို သုံးကာ သူတို့နှစ်ယောက် တွေ့လိုသော နေရာ၊ တွေ့လိုသော အချိန်တို့ကို လူတွေ ရှေ့မှာပင် ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း ချိန်းဆိုကြသည်။

တစ်ခါတလေတွင် သိတာ၏ အခန်းရှေ့က ကွက်လပ် ကလေးထဲတွင် တွေ့ကြ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ တွင် မဟာဒေဝီ ဘုံဆောင်တွင် တွေ့ကြသည်။ ဘုံဆောင် သို့ ရောက်လျှင် ငှက်ကလေး ရှဉ့်ကလေးများကို အစာ ကျွေးကြသည်။ ဟော်ထဲက အကြောင်းတွေကို ပြောကြ သည်။ သို့မဟုတ်လျှင်လည်း အဝေး တောင်တန်းကြီး

များပေါ်မှ နှင်းခဲများကို ငေးကြည့်ရင်း တိတ်ဆိတ်စွာ ထိုင်နေမိကြသည်။

ထိုနှစ်တွင် အက်ရှ် ခေါ် အရှေ့ အဖို့ မိတ်ဆွေ တစ်ယောက် ဆုံးရှုံးခဲ့ရ၏။ ထိုနှစ် ဆောင်းဦးပေါက်တွင် ဇာရင်သည် သူ့အစ်ကို နှစ်ယောက်ကဲ့သို့ နယ်ခြားစောင့် တပ်ထဲသို့ လိုက်သွားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

'သူ့ကို ငါ တတ်သလောက်တော့ အကုန် သင် ပေးလိုက်ပြီးပြီလေ၊ သေနတ်ပစ်လည်း ကောင်းကောင်း သင်လိုက်ပြီ၊ ဓားခုတ် ဆိုရင်လည်း ကျွမ်းကျင်ပြီ၊ မြင်း စီး ဆိုတာတော့ မပြောနှင့်တော့၊ သူ ကိုယ်တိုင်ကိုယ် က မွေးကတည်းက တတ်လာတာ၊ ဒီတော့ ဒီအရွယ်မှာ ကိုယ့်လမ်း ကိုယ်သွားပေတော့ပေါ့၊ လောကကြီးထဲမှာ ကိုယ့်လမ်း ကိုယ်ရှာပေါ့၊ ယောက်ျား မှန်ရင် စစ်တိုက် ရမယ်၊ အဲဒီ နယ်စပ်မှာ ဆိုရင် တိုက်ပွဲတွေ အမြဲ ရှိ နေတာပဲ' ဟု သူ့အဖေ ကိုဒါဒတ်က ပြောသည်။

ကိုဒါဒတ်သည် ဝူးလ်ကုတ် မြို့ထဲတွင် ရှိသည့် အကောင်းဆုံး မြင်းကို သူ့သား ဇာရင် အတွက် ရှာပေး လိုက်သည်။ နယ်ခြားစောင့်တပ် ဆိုသည်မှာ ဝင်ချင်သူ အလွန်များသည်။ ယှဉ်ပြိုင်၍ အရွေးခံကြပြီ ဆိုလျှင် အလွန် မြင်းစီး ကျွမ်းကျင်သူ၊ အလွန် လက်ဖြောင့်သူ များသာလျှင် အရွေး ခံကြရမိမိ။ သူတို့လို မြင်းစီး ကျွမ်းကျင်ပုံ မျိုးနှင့် ဆိုလျှင် ဇာရင်သည် တပ်ထဲတွင် အရွေးခံရမည် မုချ။ ဇာရင်သည် သူ့အဖေ ကိုဒါဒတ် ရှာပေးလိုက်သည့် မြင်းကြီးကို စီး၍ ဝူးလ်ကုတ်မှ ထွက် ခွာသွား၏။ ခွင့် ရလျှင်ရချင်း ပြန်လာခဲ့မည် ဟုလည်း အရှေ့ကို ပြောသွားသည်။

ဇာရင်က

'မင်း ကြီးလာရင် မဒန်းကို လာခဲ့ကွာ၊ ဟို ရောက်ရင် စစ်ထဲကို ဝင်၊ တို့နှစ်ယောက် မြင်းတပ်တွေ နှင့် လိုက်ပြီး တိုက်ပွဲ တိုက်ရတာပေါ့၊ အဖေ သင်ပေး တာကို အကုန်ရအောင် ယူထားနော်၊ တော်တော်ကြာ တပ်ထဲ ရောက်မှ သူများနောက် ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီး ငါ့အရှက် ကိုတော့ မခွဲပါနှင့်'

ဇာရင် မရှိသည့် အခါတွင် ဟဝါးမဟာ ခေါ် လေညင်းသာ ဟော်နန်းမှာ ပို၍ ပျင်းစရာ ကောင်းလာ သည်။ အတန်ကြာလျှင် မဒန်းရှိ ဇာရင်ထံမှ မြင်းတပ် ထဲတွင် အရွေးခံရကြောင်း၊ ယခု နယ်ခြားစောင့် တပ်ရင်း တွင် တပ်သား အဖြစ် အမှုထမ်းလျက် ရှိကြောင်းဖြင့် သတင်း ကြားရ၏။ အက်ရှ် ခေါ် အရှေ့မှာ နေမထိ

ထိုင်မထိုင် ဖြစ်လျက် ရှိလေပြီ။ ထိုသတင်းကို ကြားကာ ဇာရင်ကို အားကျလျက် ရှိပြီး ကြီးလာလျှင် စစ်သား လုပ်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

သို့ဖြင့် အက်ရှ်သည် ကိုဒါဒတ်နှင့် အတူလိုက်၍ မြင်းစီးကျင့်သည်။ သေနတ်ပစ် ကျင့်သည်။ သိတာက စစ်ထဲ ဝင်မည် ဆိုသည်ကို စိတ်ပျက်အောင် မည်မျှ ပြောသည့်တိုင် တား၍ မရပြီ။ သိတာသည် နယ်ခြား စောင့်တပ် ဟူသော အသံကို ကြားလိုက်သည်နှင့် လန့် သွားတတ်၏။ ကိုဒါဒတ်နှင့် သူ့သား ဇာရင်တို့ကို သိတာ မုန်းတီးခြင်းမှာ အခြားကြောင့် မဟုတ်။ စစ်တပ် နှင့် အဆက်အသွယ် ရှိသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ယခု လုံခြုံလှပြီ သူ ထင်နေသော ဝူးလ်ကုတ်လို မြို့လေးမှာပင် အက်ရှ်သည် သူ့အင်ဂရေစီ ဦးကြီးထံ ပို့ဆောင်ပေးနိုင်မည့် သူများနှင့် အဆက်အသွယ် ရသည် ကို တွေ့ရသည့်အခါ၌ သိတာ အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ် မိသည်။ မဖြစ်။ အက်ရှ်ကို စစ်ထဲ မဝင်အောင် လုပ်မှ ဖြစ်မည်။ သူ့ အင်ဂရေစီ ဦးကြီးထံ ပြန်မရောက်အောင် တားမှ ဖြစ်မည်။

သိတာ့ စိတ်၌ စစ်သား ဆိုသည်မှာ ရက်စက် ကြမ်းကြုတ်သည်။ လခကလေး မဖြစ်စလောက် ရပြီး ရမ်းရမ်းကားကား ဟော့ဟော့ရမ်းရမ်း နေသည်။ အိပ် တော့ မြေကြီးပေါ်မှာ အိပ်ရသည်။ သူတို့ ခေါင်းပေါ်တွင် အမိုးအကာ မရှိ။ သူတို့သားမယား ဆိုသည်မှာလည်း ဘာမျှ ရေရေရာရာ သေချာသည် မဟုတ်ဟု ထင်နေ သည်။ သို့ဖြစ်ပါလျက် အရှေ့ ခေါ် အက်ရှ်သည် အဘယ်ကြောင့် ချက်ချင်း လက်ငင်း စစ်သား ဖြစ်ချင် စိတ် ပေါက်လာရလေသနည်း။

သိတာသည် ထိုအကြောင်းကို ပြောလျှင် မျက်စိ မျက်နှာ ပျက်နေတတ်သဖြင့် အက်ရှ် ခေါ် အရှေ့သည် သိတာ့ ရှေ့တွင် ထိုအကြောင်း မပြောတော့။ စစ်ထဲ လိုက်မည်ဟု ပြောခြင်းမှာ အပြောင်အပြက် ပြောခြင်း မျှသာ ဖြစ်ကြောင်း စကားရော ဖောရောဖြင့် လျှော့ချ လိုက်ရ၏။ သူ စစ်ထဲ ဝင်မည်ကို သိတာ မကြိုက်ခြင်း မှာ အခြား အကြောင်း ထွေထွေထူးထူး ရှိ၍ ဟုတ်မည် မထင်။ သူ့ မုန်းသည့် ကိုဒါဒတ်နှင့် ဇာရင်တို့ သားအဖ မြှောက်ပေးသည်ဟု အထင် ရှိခြင်းကြောင့်သာ ဖြစ်လိမ့် မည်ဟု အက်ရှ် ထင်လိုက်၏။

အက်ရှ် ခေါ် အရှေ့သည် စစ်ထဲ လိုက်မည့် အကြောင်းကို သိတာအား နောက်ထပ် မပြောတော့

သော်လည်း ကိုဒါဒတ်နှင့်မူ အမြဲ တိုင်ပင်လျက် ရှိ၏။ ထို့နောက် သူ့စိတ်ကူးကို အန်ဇူလီကို ပြောပြသည်။ အန်ဇူလီကလည်း ဘာမျှ နားမလည်သည့်တိုင် အက်ရှ် ပြောသမျှကို အဟုတ် ထင်နေသည်။

အန်ဇူလီသည် သူ ပြောသမျှကို မပျင်းမရိ နား ထောင်တတ်သည်။ အများအားဖြင့် သူ့စကားများကို အဓိပ္ပာယ် ရှင်းပြစရာ မလို။ ပကတိဉာဏ်ဖြင့် အလိုလို နားလည်ပြီး ဖြစ်နေတတ်သည်။ သို့ရာတွင် အန်ဇူလီ သည် အက်ရှ် ပြောသည့် ရွှေပြည်သာ တောင်ကြားမှ ရွာကလေး အကြောင်းလောက်ကိုသာ ကောင်းကောင်း မှတ်မိနေပြီး ကျန် အရာများကိုမူ ခဏကြာလျှင် မေ့ သွားတတ်သည်။

အန်ဇူလီသည် အက်ရှ် ပြောသည့် ရွှေပြည်သာ တောင်ကြားမှ ရွာကလေးကို တခြား အရာများထက် စိတ်ဝင်စား၏။ ပြောဖန် များသဖြင့် ရွှေပြည်သာ တောင်ကြားက ရွာကလေးသည် အက်ရှ်၏ စိတ်တွင် တကယ် အဟုတ်ရှိသည့် ရွာကလေးဟု ထင်နေသကဲ့ သို့ အန်ဇူလီ၏ စိတ်တွင်လည်း တကယ် အဟုတ်ရှိ သည်ဟု ထင်လျက် ရှိလေပြီ။ ထိုရွှေပြည်သာ တောင် ကြားက ရွာကလေးသို့ အတူ လိုက်သွားပြီး အိမ်ကလေး ကို ဝိုင်းဝန်း ဆောက်မည်ဟုလည်း စိတ်ကူးလျက် ရှိ လေပြီ။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် စိတ်ကူးဖြင့် တိုက်အိမ် ဆောက်ကြ၏။ အခန်းတွေ ဖွဲ့ကြ၏။ အခန်းများကို ပြင်ဆင် မွမ်းမံကြ၏။ သို့ဖြင့် သူတို့ စိတ်ကူးထဲတွင် ဆောက်သည့် အိမ်ကလေးသည် နန်းတော်ကြီး ဖြစ်လာ ခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ကြာသော် နန်းတော်ကြီး၏ ခမ်းနား ပုံကို ကြည့်၍ ငြီးငွေ့လာကြသည်။ ဤတွင် သူတို့ နှစ်ယောက်သည် လက်ကို ဝှေ့ယမ်းကာ သူတို့ နန်း တော်ကြီးကို ဖျက်ဆီး ဖြိုချလိုက်ပြီးနောက် အမိုးနိမ့်နိမ့် နှင့် သက်ငယ် တဲကလေး တစ်လုံးကို စိတ်ကူးဖြင့် ဆောက်ကြပြန်သည်။

‘ဒီတဲကလေးတောင် ပိုက်ဆံ တော်တော် ကုန်မှာ နော်၊ ကျပ်တွေ ဆယ်ကျပ်လောက် ကုန်မှာ’ ဟု အန် ဇူလီက ပြောသည်။ အန်ဇူလီသည် တစ်ဆယ်ထက် ပို၍ မရေတတ်သေး။

တစ်နေ့တွင် အန်ဇူလီသည် ငွေမတ်စေ့ကလေး တစ်စေ့ကို ယူလာကာ ရွှေပြည်သာ တောင်ကြားတွင် အိမ်ဆောက်ရန် အတွက် ယခုက စ၍ စုမည်ဟု ပြော

၏။ အက်ရှ် အဖို့သော်မှ ထိုမျှလောက်သော ပိုက်ဆံကို လက်ထဲတွင် မကိုင်ရသည်မှာ အတော် ကြာနေလေပြီ။ အက်ရှ်သည် ထိုငွေမတ်စေ့ကလေးကို လက်ထဲတွင် ဆုပ်ထားမိသည်။ သူ့အဖို့ ထိုငွေတစ်မတ်သည် နည်း သည့်ငွေ မဟုတ်။ သူ့ သုံးစရာတွေ အများကြီး ရှိသည်။ သို့ရာတွင် မသုံးရက်။ ဘုံဆောင်တွင် ရှိသည့် ကျောက် တုံး တစ်တုံး အောက်တွင် ထိုငွေမတ်စေ့ကလေးကို ဝှက်ထားလိုက်သည်။ နောက်ထပ် ပိုက်ဆံရလျှင် သည် နေရာကလေးမှာပင် ဝှက်၍ စုထားမည်ဟု အန်ဇူလီကို ပြောခဲ့သည်။

သို့ရာတွင် ဟဝါးမဟာ ခေါ် လေညင်းသာ ဟော်နန်းတွင် ပိုက်ဆံ ရဖို့ ဆိုသည်မှာ လွယ်သည့် ကိစ္စ မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် သူတို့အဖို့လည်း နောက်ထပ် တော် တော်နှင့် မစုဖြစ်ကြ။ ဟော်နန်းတွင် စားစရာ ရှိသည်။ အဝတ်အထည် ဆိုလျှင်လည်း ကိုယ့်တွင် ဝတ်စရာ မရှိ ဟု ပြနိုင်လျှင် ဆိုင်ရာက ထုတ်ပေးသည်။ အက်ရှ်သည် မြို့ထဲမှာ နေခဲ့ရတုန်းက လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေခဲ့ရ ရုံမျှမက ပိုက်ဆံ ဆိုလျှင်လည်း ကိုယ် လုပ်သလောက် ရသည့် အတွက် ထိုဘဝကို ပြန်၍ လွမ်းနေသည်။ ဒွန် နီချန်း၏ မြင်းစောင်းတွင် မြင်းထိန်း ဘဝဖြင့် ရခဲ့သည့် လုပ်ခကလေးကို ပြန်၍ အမှတ်ရနေသည်။

ထိုစဉ်တုန်းက ဆိုလျှင် ယခု အန်ဇူလီ ပေး သလောက် ပိုက်ဆံကိုတော့ အလွယ်တကူ ရနိုင်သည်။ သို့ရာတွင် တကယ် တွေးကြည့်လိုက်သည့် အခါ၌ အန် ဇူလီ ပေးသည့် ငွေတစ်မတ်လောက်ကို ရှာဖို့ ဆိုသည်မှာ အပြင်တွင် သူ ထင်သလောက် မလွယ်။ အက်ရှ်သည် ဤဟော်နန်းမှ ထွက်နိုင်ပါဦးမည်လော။ အမေ သိတာ ကလည်း သူ့ကို စစ်ထဲ ထည့်မှ ထည့်ပါဦးမည်လော။ သို့ဆိုလျှင် ဇာရင်တို့လို စစ်ထဲသို့ လိုက်နိုင်တော့မည် မဟုတ်ဟု တွေးရင်း ဝမ်းနည်းနေသည်။

ကိုဒါဒတ် ပြောသည့်အတိုင်း ဆိုလျှင် မြင်းတပ် သားတိုင်းသည် ကိုယ့်မြင်း ကိုယ် ယူလာခဲ့ရမည်။ စစ် ဝတ် စစ်စားနှင့် အသုံးအဆောင်တို့ကို ဝယ်ရန် ပိုက်ဆံ ယူခဲ့ရမည်။ ထိုငွေများကို မိမိတို့ တပ်မှ ထွက်သည့် အခါတွင်မှ ပြန်ရမည်ဟု ဆိုသည်။ ဇာရင်တွင် မြင်း ရှိ သည်။ ပိုက်ဆံလည်း ရှိသည်။ သို့ရာတွင် သူ့မှာ ဘာမျှ မရှိ။ နောင်တွင်လည်း ရှိစရာ အကြောင်း မမြင်။

ထိုအချိန်က အန်ဇူလီအား စေ့စပ် ကြောင်းလမ်း တော့မည်ဟု ဟဝါးမဟာ ခေါ် လေညင်းသာ ဟော်နန်း

ရှိ ခန်းမဆောင်တွင် သတင်း ဖြစ်လျက်ရှိရာ အန်ဇူလီ က

‘ဇူလီ လက်ထပ်ရင် လိုတဲ့ ပိုက်ဆံတွေကို ပေး ပါ့မယ်၊ ဒီလောက်လည်း စိတ်ပူ မနေပါနှင့်’ ဟု နှစ် သိမ့် အားပေးသည်။

‘အဲဒီ အချိန်ကျမှ ရလို့ ဘာလုပ်တော့မှာလဲ ဇူလီရယ်၊ နောက်ကျနေပြီပေါ့၊ ဇူလီ လက်ထပ်ဖို့ ဆို တာက အကြာကြီး စောင့်ရဦးမှာ၊ ဇူလီက ခုမှ ကလေး လေး ရှိသေးတယ် မဟုတ်လား’

‘ဇူလီ ခြောက်နှစ် ရှိပြီတဲ့၊ အရဏက ပြောတော့ ခြောက်နှစ် ဆိုရင် လက်ထပ်လို့ ရတယ်တဲ့’

‘လက်ထပ် ပြီးရင်လည်း ဇူလီက ယောက်ျား နောက် လိုက်သွားရမှာပေါ့၊ သူတို့ပြည်က ဒီကနေပြီး ဘယ်လောက် သွားရမှန်းမှ မသိတာ၊ အဲဒီ အခါကျတော့ ဇူလီက ဘယ်လောက်ပဲ ချမ်းသာ ချမ်းသာ ပိုက်ဆံကို ရောက်အောင် ပို့ဖို့ ဆိုတာ မလွယ်ပါဘူး၊ ပြီးတော့ ဇူလီ ယောက်ျားကလည်း ပိုက်ဆံ ပေးချင်မှ ပေးမှာပေါ့’

‘ပေးမှာပေါ့၊ ဇူလီသာ မဟာဒေဝီ ဖြစ်လို့ရှိရင် ပိုက်ဆံတွေ အများကြီး ရှိမှာပေါ့၊ ဂျာနူးဘိုင်လို အများ ကြီး သုံးနိုင်မှာပေါ့၊ စိန်တွေ၊ ပုလဲတွေ၊ ဆင်တွေ...’

‘ဇူလီ ရမယ့် ယောက်ျားက ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် ဆိုရင်တော့ ဟုတ်တာပေါ့၊ ခပ်ဝဝ အသက်ကြီးကြီး အဘိုးကြီး ဆိုရင် ဘယ်နှယ့် လုပ်မလဲ၊ ဇူလီက ပိုက်ဆံ မပို့ခင် သူက သေသွားရော၊ ဒီတော့ ဇူလီလည်း ဆတ္တီး လုပ်ရပြီး ယောက်ျား အလောင်းနှင့် အတူ မီးပုံထဲ ခုန် ဆင်းရရော’

ဇူလီ၏ မျက်နှာကလေးသည် ဖျော့တော့ ညှိုး ငယ်သွား၏။ ဇူလီက အသံတုန်တုန် ကလေးဖြင့်

‘ဒီလို မပြောပါနှင့် အရှေ့ရယ်’ ဟု ဆိုသည်။

ဇူလီသည် ယောက်ျား သေလျှင် ဟိန္ဒူ အမျိုးသမီး တို့ ခုန်ဆင်းရသည့် ဆတ္တီး တံတိုင်းကြီးကို မြင်ယောင် နေသည်။ တံတိုင်းကြီးက အုတ်နီတွေ ရဲလျက်။ ထို တံတိုင်းကြီးကို မြင်ယောင်တိုင်း ရင်ထဲတွင် သိမ့်စနဲ ဖြစ်သွား၏။ နံရံကြီးတွင် ပန်းရောင် ဆေးဆိုးထားသည့် လက်ရာတွေက ပွလျက်။ ထိုလက်ရာများသည် အစဉ် အဆက်က မီးပုံထဲသို့ ခုန်ချခဲ့ကြရသည့် ဟိန္ဒူ အမျိုး သမီးတို့၏ ပန်းဆေးဆိုးသည့် လက်ရာများ ဖြစ်ကြ သည်။ ကွယ်လွန်သူ ဂူးလ်ကုတ် စော်ဘွားတို့၏ အလောင်း များနှင့် အတူ အရှင်လတ်လတ် မီးပုံထဲသို့ ခုန်ဆင်းခဲ့

ကြရသည့် မဟာဒေဝီများ၊ မောင်းမများ၏ လက်ရာပုံစံများ ဖြစ်ကြသည်။

ထို အမျိုးသမီးများသည် မိမိတို့ လက်များကို ပန်းဆီထဲသို့ နှစ်ကာ ဆတ္တီး တံခါးကြီးပေါ်တွင် သုတ်ပစ်ခဲ့ကြပြီး အသုဘ မီးပုံ ရှိရာသို့ သွားခဲ့ကြသည်။ သူတို့ လက်ကလေးတွေက သွယ်သွယ်ပျောင်းပျောင်း နူးနူးညံ့ညံ့ လှလှပပကလေးတွေ။ သူ့လက်သာသာလောက်ပင် ရှိကြဦးမည်။

ဗြိတိသျှတို့သည် ထိုရက်စက် ရိုင်းပျသော ဆတ္တီးထုံးစံကို ဥပဒေဖြင့် တားမြစ် ပိတ်ပင်ခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ဝူးလ်ကုတ် ပြည်နယ်လို လူဖြူကို မမြင်ဖူးသည့် ပြည်နယ်များတွင်မူ ထိုလေ့သည် ဆက်လက် တည်ရှိနေဆဲဖြစ်၏။ အန်ဂလီ၏ အဘွားနှင့် တကွ မောင်းမ သုံးယောက်နှင့် အခြေအရံ တစ်ဆယ့် ခုနစ်ယောက်တို့သည် မဟာရာဇာ ဇော်ဘွားကြီး ကွယ်လွန်စဉ်က အရှင်လတ်လတ် မီးပုံထဲသို့ ခုန်ဆင်းခဲ့ကြသည်ကို ဝူးလ်ကုတ် ပြည်နယ်တွင် ရှိသည့် သက်ကြီးရွယ်အိုများ ယခုတိုင် အမှတ်ရ နေကြသေးသည်။

‘ကိုယ်သာ ဇူလီ ဆိုရင် ဘယ်တော့မှ လက်ထပ်မှာ မဟုတ်ဘူး သိလား၊ လက်ထပ်တာဟာ အန္တရာယ်များပါတယ်’ ဟု အက်ရှ်က ပြော၏။

ဝူးလ်ကုတ် ပြည်နယ်သည် အသွားရ အလာရ ခက်သည်။ တံတား မရှိ၊ လမ်းကောင်းကောင်း မရှိ။ ၁၈၅၇ ခုနှစ် အိန္ဒိယ စစ်ဗာရီတို့၏ ပုန်ကန်မှုကြီး ပြီးသည့်နောက်တွင် ဗြိတိသျှ အစိုးရသည် ဝူးလ်ကုတ် ပြည်နယ်ကို အင်္ဂလိပ် ဘုရင်မင်းမြတ်၏ အုပ်ချုပ်မှုအောက်သို့ သွတ်သွင်းလိုက်သည့်တိုင် ထိုပြည်နယ်သို့ မျက်နှာဖြူ ဆို၍ တစ်ယောက်မျှ မလာဖူးသေး။ ဝူးလ်ကုတ် ပြည်နယ်မှာ အေးချမ်း ငြိမ်သက်လျက် ရှိသည့် အတွက်ကြောင့်လည်း အာဏာပိုင်များသည် ထိုပြည်နယ်ကို နဂိုအတိုင်း ထားလိုက်ကြကာ အရေးကြီးသည့် ပြည်နယ်များကို အလျင် ကိုင်တွယ် အုပ်ချုပ်လျက် ရှိကြသည်။

၁၈၅၉ ခုနှစ်တွင် ဝူးလ်ကုတ် မဟာရာဇာ ဇော်ဘွားသည် အင်္ဂလိပ်များနှင့် မဟာမိတ် ဖွဲ့ရန် အတွက် မိမိ အမတ်ချုပ်ကြီးအား စေလွှတ်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ဘာမျှ မထူးခြား။ ၁၈၆၃ ခုနှစ်ကျမှသာ နိုင်ငံရေးဌာနမှ ဗိုလ်မှူးကြီး ဖရက်ဒရစ် ဗင်းသည် လက်ထောက်အတွင်းဝန် ခုနစ်ဦး၊ ဗြိတိသျှ အရာရှိကြီး တစ်ဦး အုပ်

ချုပ်သည့် ပန်ချာပီ မြင်းတပ်စု တစ်စုနှင့် အတူ ဝူးလ်ကုတ် ပြည်နယ်သို့ တရားဝင် အလည်အပတ် ရောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဝူးလ်ကုတ် ပြည်နယ်သားများသည် ဗိုလ်မှူးကြီး ဖရက်ဒရစ် ဗင်း၏ ကိုယ်စားလှယ် အဖွဲ့ကို အထူးအဆန်း သဖွယ် ကြည့်ကြသည်။ သူတို့ ပြည်နယ်သို့ မျက်နှာဖြူ ဆို၍ ကော့ဆက် လူဆိုးဗိုလ် ဆာဂျီ ဗော့ဗီချင်ကိုနှင့် သမီးဖြစ်သူ ကပြား အမျိုးသမီး ဖာရင်ဂီ မဟာဒေဝီတို့ သာလျှင် ရောက်လာခဲ့ဖူးသေးသည်။ ပြည်နယ်သားများသည် အင်္ဂလိပ် သခင်ဆပ်များ မည်သို့ နေထိုင်သည်ကို ကြည့်ချင်ကြသည်။ သူတို့လာသည့် အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ပျော်ပွဲ ရွှင်ပွဲများ ကျင်းပရာတွင် ပျော်ချင် ပါးချင်ကြသည်။

ပွဲတော်ကြီးမှာ တကယ့် ပွဲတော်ကြီး။ တစ်သက်တွင် တစ်ခါ ကြိုရခဲဘိခြင်း။ အခြားသူများ နည်းတူ အက်ရှ်သည်လည်း ထိုပွဲတော်ကြီးကို မြင်လိုက် နှလုံးလိုက် ချင်သည်။ သိတာကမူ သူတို့ ဝူးလ်ကုတ် ပြည်နယ်သို့ နိုင်ငံခြားသားများ ရောက်လာသည်ကို နည်းနည်းကလေးမျှ မကြိုက်။ အင်္ဂလိပ်တွေ ရောက်နေတုန်း အခမ်းအနားများသို့ တက်ရောက်ခြင်း မပြုရန်၊ ဟော်နန်းထဲသို့ မသွားရန် အက်ရှ်ကို အမျိုးမျိုး သွယ်ဝိုက်၍ ဖြားယောင်းသည်။

‘တို့များဆီကို ဘာကြောင့်များ လာကြပြန်တာလဲ မသိပါဘူးကွယ်၊ အမေတော့ ဖာရင်ဂီတွေ မလာစေချင်ဘူး၊ သူတို့ လာပြီး ဆရာ လုပ်နေရင် တော်တော်ကြာ ပြဿနာတွေ ဖြစ်ပြီး ဆူဆူပူပူ ဖြစ်ချင် ဖြစ်လာမှာ၊ ပြီးတော့လည်း ဟိုမေး ဒီမေးနှင့် တယ်ပြီး ဇယားရှုပ်တာပဲ၊ လူလေး သူတို့နှင့် သွားပြီး ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် မလုပ်နှင့်နော်၊ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ကင်းကင်းရှင်းရှင်း နေ၊ သိလား’

အမေ သိတာက ပြော၏။ အက်ရှ်သည် အမေ သိတာ အဘယ်ကြောင့် ဤမျှ ခါးခါးသီးသီး ဖြစ်နေရသည်ကို နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။ သူ့အား အဓမ္မမှု၊ မတရားမှု ဟူသည် ရာဇဝတ်မှုနှင့် အတူတူပင် ဖြစ်ကြောင်း မကြာခဏ ပြောဆို ဆုံးမတတ်သည့် အရပ်မြင့်မြင့်၊ မျက်လုံးပြာပြာနှင့် လူတစ်ယောက်ကိုမူ အက်ရှ် ခပ်ရေးရေး မှတ်မိ၏။ သူ့မျက်နှာက တည်ငြိမ်လျက်။ လက်ဆွဲ မီးရောင် မှိန်မှိန်ထဲက သူ့မျက်နှာ။ ပျော့တော့၍ အသက် ကင်းမဲ့သည့် မျက်နှာ။

ထို့နောက် အပြင်ဘက် လရောင်အောက်မှ ခွေးအများ၏ အူသံ။ တစ်ကောင်နှင့် တစ်ကောင် ကိုက်ခဲဟိန်းဟောက်သံ။ ထိုအသံများ၊ ထိုရှုခင်းများကို ယခုထက်တိုင် ခပ်ရေးရေး မြင်ယောင်နေသည်။ ခွေးအတွေ့အူသံက ကြောက်စရာ၊ ကြက်သီးထစရာ။ ယခုတိုင် ခွေးအ အူသံကို ကြားလိုက်ရလျှင် ကျောတွေ ချမ်းလာကာ ကြက်သီးတွေ ထလာတတ်စမြဲ။ အက်ရှ်သည် ထိုရှုခင်းလောက်ကိုသာ အမှတ်ရတော့သည်။ ထိုထက်မူ ဘာမျှ ပို၍ မှတ်မိခြင်း မရှိတော့။

သို့ရာတွင် ဘာကြောင့်မှန်း မသိ၊ အမေ သိတာသည် အတိတ် အကြောင်းကို ပြောသည်ကို မကြိုက်။ သူ့ကို အပြောခိုင်းလျှင်လည်း ပြောခိုင်း၍ မရ။ နိုင်ငံခြားသား ဖာရင်ဂီများသည် အမေ သိတာကို နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းခဲ့ကြသည်လော။ သို့မဟုတ် ရက်စက် နာကြည်းအောင် လုပ်ခဲ့ကြဖူးသည်လော။ ထို့ကြောင့်ပင် အမေ သိတာသည် သူ့ကို ဟော်နန်းတွင် ရောက်လာသည့် အင်္ဂလိပ်များနှင့် မတွေ့စေလိုခြင်း ဖြစ်သလော။

မည်သည့် အတွက်ကြောင့်ပင် ဖြစ်စေ ဖာရင်ဂီ အင်္ဂလိပ်တွေ ဟော်နန်းတွင် ရောက်နေတုန်း သူ့ကို ဟော်နန်းထဲသို့ မသွားဖို့ ပြောခြင်း၊ တာဝန်များကို ထမ်းဆောင်ခြင်း မပြုရန် ပြောခြင်းတို့မှာ နည်းနည်းတော့ ဆန်းသည်။ သူတို့ ရောက်နေတုန်းတွင် အိမ်ရှေ့ကိုယ်တော်လေး လာလာဂျီကို သူ့ထုံးစံအတိုင်း ခစားရဦးမည်။ လုပ်စရာ ရှိသည်တို့ကို လုပ်ပေးရဦးမည်။ ဟော်နန်းထဲသို့ မသွားဘဲ နေဖို့ ဆိုသည်မှာ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မဖြစ်နိုင်။

သို့ရာတွင် သူတို့ ဟော်နန်းသို့ ဗိုလ်မှူးကြီးဗင်း မရောက်မီ တစ်နေ့၌ အက်ရှ်သည် အမေ သိတာ ပြင်ပေးသော ထမင်းကို စားသောက်ပြီးနောက် နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်သဖြင့် အပြင်သို့ မထွက်နိုင်ဘဲ အိပ်ရာပေါ်မှာပင် နေရလေသည်။ ခေါင်းထဲကလည်း တစ်စစ်စစ်ကိုက်သည်။ ဗိုက်လည်း အောင့်သည်။ ထို့ကြောင့် ဟော်နန်းထဲတွင် ဘယ်သူတွေ လာ၍ ဘာတွေ ဖြစ်နေသည်ကို သူ စိတ်မဝင်စားနိုင်။

သိတာသည် သိုးနေသော အစာများကို ကျွေးမိသဖြင့် ယခုလို နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်ရကြောင်း၊ မိမိအပြစ် ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် တပျစ်တောက်တောက် ပြောဆိုကာ အက်ရှ်ကို ပြုစု၏။ ဟီရာလားလ်က ဆေးဆရာကို အပင့်ခိုင်းသည့် အခါတွင်လည်း ပင့်ခွင့်မပြု။ သိတာ

သည် အိမ်တွင် ရှိသည့် ပရဆေးများ၊ ဆေးမြစ်များကို ထောင်းထု၍ တိုက်သည်နှင့် အက်ရှ်မှာ ငိုက်မျဉ်းလာကာ ခေါင်းတွေ လေးလာသည်။

အက်ရှ် နေထိုင် ကောင်းလာသည့် အခါတွင်မူ ဟော်နန်းသို့ လာရောက် လည်ပတ်ကြသည့် အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်များမှာ ပြန်သွားကြလေပြီ။ အန်ဇူလီ၊ ကိုဒါဒတ်နှင့် ဟီရာလားလ်တို့ ပြောစကားဖြင့်သာ သူတို့အကြောင်းကို သိရတော့သည်။

ဟီရာလားလ်က ခပ်လှောင်လှောင်ဖြင့်

'မမြင်လိုက်ရတာပဲ ကောင်းပါတယ်ကွာ၊ ဗိုလ်မှူးကြီးက အသက်လည်း ကြီးပြီကွာ၊ လူကလည်း ဝဝဖိုင့်ဖိုင့်ကြီး၊ သူ့ အတွင်းဝန်တွေကတော့ ခပ်ငယ်ငယ်တွေပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ခပ်ထိုင်းထိုင်းတွေပါကွာ၊ အဲ သူတို့ကို စောင့်လိုက်လာတဲ့ တပ်မှူး တစ်ယောက်ပဲ တို့စကားကို ရေရေလည်လည် ပြောတတ်တယ်ကွာ၊ သူ့ ပန်ချာပီ စစ်သားတွေက ပြောတော့ သူတို့ဗိုလ်ကို သွားမစမ်းနှင့်ဘဲ၊ လူလည်တဲ့၊ ဘယ်နှယ်လဲ ကောင်လေး၊ ခု နေလို့ ထိုင်လို့ ကောင်းသွားပြီ မဟုတ်လား၊ ဇူလီဘိုင်က ပြောတော့ နင့်ကို ပွဲတော် မသွားနိုင်အောင်လို့ အဆိပ်ခတ်ထားတာတဲ့၊ ဒီတော့ ငါက ဇူလီဘိုင်ကို မဟုတ်တယုတ်တွေ မပြောနှင့်၊ အရှေ့ တစ်ယောက် ပွဲတော်ကို သွားတော့ ဘာဖြစ်မှာလဲ၊ သူ့ကို ဘာဖြစ်လို့ မသွားစေချင်မှာလဲ၊ သူ့ကို ဘယ်သူက အရေးလုပ် နေမှာလဲလို့ တောင် ငါ ပြန်ပြောလိုက်သေးတယ်၊ ကဲကွာ၊ ငါ မေးမယ်၊ မင်း နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်အောင် မင့် အစာထဲကို အိမ်ရှေ့ ကိုယ်တော်လေးက အဆိပ် ခတ်မှာတဲ့လား၊ ကြံကြီးစည်ရာ၊ သူ့မှာတောင် သူ့ကိုစွနှင့်သူ မအားနိုင်အောင် ဖြစ်နေတာ၊ ဒါတွေ ဘာစဉ်းစား နေနိုင်မှာလဲ'

ဟီရာလားလ် ပြောသည့် အတိုင်းလည်း အမှန်။ အိမ်ရှေ့ ကိုယ်တော်လေး လာလာဂျီသည် ထီးနန်းကို ဆက်ခံရမည့်သူ ဖြစ်သည့် အလျောက် ဗိုလ်မှူးကြီး ဗင်း ခေါင်းဆောင်သည့် ကိုယ်စားလှယ် အဖွဲ့ ရောက်လာစဉ် ဧည့်ခံပွဲများသို့ တက်နေရသည်။ ဧည့်ခံပွဲများကို တက်ရသည်က သူ့မင်္ဂလာဆောင် အခမ်းအနားသို့ တက်ရသည်ထက် ပျော်စရာ ကောင်းသည်။ လူလည်း သက်သာသည်။

ထို့ပြင် ခမည်းတော် ဇော်ဘွားကြီးသည် အင်္ဂလိပ်များ အထင်ကြီးစေရန် အတွက် သားတော် အိမ်ရှေ့ကိုယ်တော်လေးကိုလည်း မင်္ဂလာ ဆောင်စဉ်ကထက်ပင်

စိန်ရွှေ လက်ဝတ်လက်စားများကို ဆင်ယင်ပေးသည်။ အိမ်ရှေ့ ကိုယ်တော်လေး လာလာဂျီက အဝတ်အစား ကောင်းကို ကြိုက်သည်။ ဖြီးလိမ်း ပြင်ဆင်ရသည်ကို နှစ်ခြိုက်သည်။ သူ့တွင် သည်လို အခွင့်အရေးမျိုး ရခဲ ဘိခြင်း။

ယခု ထိုအခွင့်အရေးမျိုးကို ရပြီ ဆိုသည့် အခါ တွင် လာလာဂျီသည် ခမည်းတော် အနားတွင် ထိုင်ကာ ဒေါင်း တစ်ကောင်ကဲ့သို့ တဝင့်ဝင့် ဖြစ်နေသည်။ သူ့ အင်္ကျီရှည်က ရွှေခြည်ထိုး အင်္ကျီ။ ရွှေခြည်ငွေခြည် ထိုး ထားသဖြင့် တောင့်လျက်။ ခေါင်းက ဗောင်းထုပ်က ဇာဗောင်းထုပ် တောက်တောက်ပပ။ ပုလဲသွယ်တွေ၊ စိန် လည်တောင်တွေက အစီအရီ။ အရိုးတွင် စိန်စီသည့် ဓားက ပုလဲမြိတ် ကတ္တီပါအိတ် စွပ်လျက်။

ဟိန္ဒူစတန်နီ စကားကို မပိကလာ ပိကလာ ပြောသည့် အင်္ဂလိပ် စစ်ဗိုလ် ဝဝကြီးကို သူ သဘော အကျဆုံး။ သူ့ကို လူကြီးသူမ တစ်ယောက်သဖွယ် သဘောထားကာ နောက်လား ပြောင်လား ပြောတတ် သည်။ ခမည်းတော် ဇော်ဘွားကြီးသည် ဂျာနုးဘိုင် မဟာဒေဝီနှင့် ရသည့် သားငယ် နန်းဒူးကို ဧည့်သည် များနှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည့်တိုင် ဧည့်သည်များသည် သူ့ကို သိပ် အရေးမပေးကြ။

လူကြီးတွေက အလို လိုက်ကြသည့် အတွက် နန်းဒူးသည် အလွန် ဆိုးသည်။ ဧည့်ခံပွဲသို့ ခေါ်သည့် အခါတွင် ငိုသည်ရော အော်သည်ရော လုပ်၏။ ဧည့် သည်တွေ ရှေ့သို့ ရောက်သည့် အခါတွင်လည်း အငြိမ် မနေ။ ဆော့လွန်းသဖြင့် ဧည့်ခံပွဲ ပြီးအောင် မထားတော့ ဘဲ ပြန်ပို့လိုက်ရသည်။ ထို့နောက်တွင် တစ်ခေါက်မှ ဧည့်ခံပွဲသို့ မလာရတော့။

ထို့ကြောင့် ဧည့်သည်တော်တို့အား လေးရက် တိုင်တိုင် ဧည့်ခံသည့် ပွဲတော် အတွင်းတွင် လာလာဂျီ တစ်ယောက်သာလျှင် ခမည်းတော် ဇော်ဘွားနှင့် အတူ လိုက်ခွင့်ရသည်။ ခမည်းတော်နှင့် အတူ ဘေးချင်းယှဉ် ထိုင်ရသည်။ အတူ ရပ်ရသည်၊ အတူ မြင်းစီးရသည်။

ပွဲတော် ပြီးသည့် အခါတွင်မူ သူ့ကိုယ်တွင် ဆင်ထားသည့် ကျောက်မျက် ရတနာများကို ပြန်၍ သိမ်းမသွားဘဲ သူ့ကိုယ်တိုင် ထိန်းသိမ်းထားစေသည်။ ခမည်းတော်ကြီးသည် သားတော် လာလာဂျီကို သူ့အပါး တွင် အမြဲ ဝင်ထွက်စေသည်။ ယခင်ကထက်လည်း ပို၍ ချစ်ခင်လာဟန် ရှိသည်။

အိမ်ရှေ့ ကိုယ်တော်လေး လာလာဂျီမှာ ပျော်၍ မဆုံး။ အလျင်ကလို ညီမငယ် အန်ဇူလီကိုလည်း မခံ သာအောင် နောက်ပြောင်ခြင်း မပြုတော့။ အိမ်မွေး တိရစ္ဆာန်ကလေးများကိုလည်း ညှဉ်းပန်း နှိပ်စက်ခြင်း မပြုတော့။ သူ့အဆောင်ထဲရှိ အခြေအရံများ အားလုံးကို ကောင်းစွာ ဆက်ဆံသည်။ အလျင်ကထက် ဖော်ရွေစွာ ဆက်ဆံလာသည်။ ယခုကဲ့သို့ ယခင်ကနှင့် မတူ တစ်မူ ပြောင်းလာခြင်းသည် သူ့အတွက် လည်းကောင်း၊ ကျန် လူများ အတွက် လည်းကောင်း ကောင်းသည်။

သို့ရာတွင် ဟီရာလားလ်ကမူ သူ့အနာဂတ် အတွက် စိုးရိမ်၏။ ဟီရာလားလ် ဆိုသည့် လူသည် အရာ ရာကို မကောင်း မြင်တတ်သည့်လူ။ သူ့ကို ထည့်တွက် နေ၍ မဖြစ်။ သူတို့ ကိုယ်တော်လေး လာလာဂျီသည် ယခင်ကနှင့် မတူ စိတ်ကောင်းဝင်ကာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ရယ်ရယ်မောမော နေချိန်တွင် သူတို့လည်း အဘယ်ကြောင့် မပျော်ဘဲ နေရမည်နည်း။ စင်စစ် ကိုယ်တော်လေးသည် အရွယ်ရောက်လာပြီ ဖြစ်သည့် အတွက် စိတ်ပြောင်း သွားဟန် တူသည်။ ငယ်ငယ်တုန်းကလို စိတ်ကောက် ခြင်း၊ နိုင်လိုမင်းထက် လုပ်ခြင်းတို့ မရှိတော့ပြီ။

ဇော်ဘွားကြီးသည် သားတော် လာလာဂျီကို သာမက သူ့ အခြေအရံများကိုလည်း အလိုလိုက်သဖြင့် တအံ့တဩ ဖြစ်နေကြသည်။ အစကမူ ထိုသို့ အလို လိုက်၍ မျက်နှာသာ ပေးခြင်းမှာ ဧည့်သည်များ ရှိနေစဉ် ခဏမျှသာဟု အောက်မေ့မိသော်လည်း ဧည့်သည်များ ပြန်သွားသည့် နောက်ပိုင်းတွင်လည်း ခမည်းတော် ဇော် ဘွားကြီးသည် သားတော်လေးကို သူ့အပါးတွင် အမြဲ တမ်း ခေါ်ထားကာ ပြည်နယ် အုပ်ချုပ်ရေး ကိစ္စများကို သင်ပြလျက် ရှိသည်။

ဤအခြင်းအရာများကြောင့် ကချေသည် မဟာ ဒေဝီ၏ ရန်သူများမှာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်နေကြ သည်။ သူ့ရန်သူများကလည်း များလှဘိတောင်း။ ထိုသို့ ဖြစ်လာခြင်းမှာ ကချေသည် မဟာဒေဝီတွင် နောက်သမီး လေး တစ်ယောက် နောက်ဆုံး မွေးလာခဲ့သဖြင့် သူ့ အပေါ်တွင် အလိုမကျခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်ဟု ယူဆ ကြသည်။ ဤသည်နှင့် အတူ ကချေသည် မဟာဒေဝီ တွင်လည်း တန်ခိုးအာဏာတွေ လျော့သွားပြီဟု ထင် မှတ်ခဲ့ကြသည်။

သို့ရာတွင် သည်တစ်ကြိမ်တွင်လည်း သူတို့သည် ကချေသည် မဟာဒေဝီကို လျှော့တွက်ထားခြင်း ဖြစ်

ကြောင်းကို နောင်တွင် ဖြစ်လာသည့် အဖြစ်အပျက်များ အရ သိရှိ လာခဲ့ကြရသည်။

မိမိ၏ သားငယ်အား ဆော့သည်ဟု အကြောင်း ပြကာ ပွဲတက်ဆောင်မှ အပြင်သို့ ပို့လိုက်သည့်အခါ တွင် ဂျာနူးဘိုင်မှာ အကြီးအကျယ် ဒေါသ ထွက်နေ လေပြီ။ ထို့ပြင် အိမ်ရှေ့ ကိုယ်တော်လေး လာလာဂျီကို မျက်နှာသာ ပေးနေသည်ဟု ကြားရသည့် အခါတွင်ကား မဟာဒေဝီ ဂျာနူးဘိုင်၏ ဒေါသသည် အထွတ်အထိပ် သို့ ရောက်လာခဲ့လေပြီ။ နှစ်ရက်လုံးလုံး ဒေါသမုန်တိုင်း ကြီး တိုက်ကာ တစ်ပတ်လုံးလုံး သုန်မှုန်လျက် ရှိ၏။ သို့ရာတွင် ဘာမျှမဖြစ်ဘဲ အေးအေးဆေးဆေးပင် စခန်း သိမ်းသွားခဲ့သည်။

ဤတွင် မဟာရာဇာ စော်ဘွားကြီးကလည်း သူ ဒေါသ ထွက်သည်ကို ပြန်၍ ကလဲ့စား ချေသည့် အနေ ဖြင့် ဂျာနူးဘိုင်၏ အဆောင်သို့ ကူးခြင်း မရှိဘဲ မိမိ၏ အဆောင်တွင် အချိန်ကုန်နေသည်။ ထိုသို့ စော်ဘွားကြီး က အဆောင်တော် ကူးခြင်း မရှိဘဲ နေလိုက်သည့် အခါ တွင် မဟာဒေဝီ ဂျာနူးဘိုင်မှာ ထိတ်လန့်လျက် ရှိသ လောက် သူ့ရန်သူများက ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ကြ သည်။

မဟာဒေဝီ ဂျာနူးဘိုင်သည် သူ့ကိုယ်သူ မှန် ထဲတွင် ပြန်ကြည့်လိုက်မိ၏။ ယခင်က သူ အသိအမှတ် ပြုရန် ငြင်းဆိုခဲ့သည့် အရာတစ်ခုကို တွေ့လိုက်လေပြီ။ ဤသည်မှာ တခြား မဟုတ်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်သည် အလှ ပျက်ယွင်းစ ပြုလာကာ ဝဖိုးစ ပြုလာခြင်း ဖြစ်သည်။ အရွယ် ထောက်လာခြင်း၊ ကလေး မွေးရခြင်း၊ သက် သောင့်သက်သာ ဖိမ်ဖြင့် နေရခြင်းတို့သည် တဖြည်းဖြည်း ဇာတိ ပြုလာခဲ့လေပြီ။

လွန်ခဲ့သည့် နှစ် အနည်းငယ်တုန်းက သူသည် ယောက်ျားတကာတို့ကို ညှို့ယူ ဖမ်းစားနိုင်သည့် အသား ဝါဝါဖြင့် မိန်းကလေး တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့၏။ ယခု ရွှေ ရည်ဝင်းနေသော ထိုမိန်းကလေးသည် မရှိတော့။ ထို့ နေရာတွင် အသားညိုညို၊ အရပ်ပုပု၊ ခပ်ဖိုင့်ဖိုင့် မိန်းမ တစ်ယောက်သာ ကျန်ရစ်ခဲ့တော့သည်။ ထိုခပ်ဖိုင့်ဖိုင့် သဏ္ဍာန်သည် ဤတွင် ရပ်နေမည် မဟုတ်။ ဝဝကြီး ဖြစ်လာတော့မည်။

သို့တိုင် ဂျာနူးဘိုင်တွင် ထက်မြက်မှုနှင့် စွဲမက် စဖွယ် ဆွဲဆောင်မှုကား ကျန်မြဲ ကျန်နေသေးသည်။ မဟာဒေဝီ ဂျာနူးဘိုင်သည် ထိုအချက်ကို အသုံးချမှ ဖြစ်

မည်ဟု ယူဆကာ မဟာရာဇာ စော်ဘွားကြီးကို ချောမော ဖြားယောင်းသည်။ သို့ဖြင့် ခဏကြာလျှင် မဟာဒေဝီ ဂျာနူးဘိုင်သည် စော်ဘွားကြီးကို ကြီးကိုင်းနိုင်သည့် အနေ အထားသို့ ပြန်၍ ရခဲ့လေသည်။

သို့ရာတွင် ဂျာနူးဘိုင်သည် အာဏာလက်လွတ် ဖြစ်ရခြင်း၏ ခါးသီးသော အရသာကို မမေ့။ ထို့ကြောင့် လင်ပါသား ဖြစ်သည့် လာလာဂျီကို ဝင်ပူးရန် ခြေလှမ်း ပြင်ခဲ့သည်။ ဤတွင် ဟော် တစ်ခုလုံးမှာလည်း အံ့အား သင့်သွားကြသည်။

သို့ရာတွင် လာလာဂျီကို ဝင်ပူးသတ်ဖို့ ဆိုသည် မှာ ထင်သလောက် မလွယ်။ ဂျာနူးဘိုင်သည် ဖာရင်ဂီ မဟာဒေဝီကို ပထုတ်လိုက်ပြီး သူ့ခမည်းတော်ကြီးအား ကြီးဆွဲချင်တိုင်း ကြီးဆွဲခဲ့သည့် အတွက် လာလာဂျီ သည် ဂျာနူးဘိုင်ကို မုန်းတီးလျက် ရှိခဲ့ရာ ထိုအမုန်းသည် သာမန် အမုန်း မဟုတ်။ ရင်ထဲ အသည်းထဲတွင် စွဲနေ သည့် အမုန်း ဖြစ်သည်။ လာလာဂျီသည် သူ့ကို မြှောက်ပင့် ပြောဆိုသူများကိုလည်း သံသယဖြင့် ကြည့် တတ်သည်။

ဂျာနူးဘိုင်သည် လာလာဂျီအား မြှောက်ပင့်ကာ အပျော့ဆွဲ ဆွဲကြည့်သည်။ သူ့ကို လက်ဆောင် ပဏ္ဍာ တွေ ပေးသည်။ စော်ဘွားကြီးအားလည်း အိမ်ရှေ့ ကိုယ် တော်လေးကို အလိုလိုက်ရန်၊ မျက်နှာသာပေးရန် တိုက် တွန်းသည်။ သို့ဖြင့် ဂျာနူးဘိုင်သည် လာလာဂျီ၏ ချစ် ခင် ယုံကြည်မှုကို မရသည့်တိုင် အနည်းဆုံး စစ်ပြေ ငြိမ်းမှုကို ရလိုက်သည်။

‘အိမ်ရှေ့ ကိုယ်တော်လေးကို သတိပေးရမယ်၊ ကွန်ဂျီတောထဲက ကျားငစဉ်းလဲ အကြောင်းကို ပြောပြ ရဦးမယ်၊ အဲဒီ ကျားကြီးက သက်သတ်လွတ် စားချင် ယောင် ဆောင်ပြီး ကျွဲပေါက်ကလေးကို သူနှင့် အတူ ညစာ စားဖို့ ဖိတ်သတဲ့’ ဟု ကိုဒါဒတ်က ပြောသည်။

ဟော်နန်း တစ်ခုလုံးက ထိုအခြေအနေကို စောင့် ကြည့်နေကြသည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်၏ အခြေအနေ သည် တာရှည်ခံမည် မဟုတ်။ သို့ရာတွင် ရက်တွေ လတွေသာ လွန်သွားခဲ့သည်။ မဟာဒေဝီ ဂျာနူးဘိုင်၏ သဘောထားမှာ ပြောင်းလဲခြင်း မရှိ။ အိမ်ရှေ့ ကိုယ် တော်လေး လာလာဂျီ အပေါ်တွင် အခင်အမင် မပျက်။

သို့ဖြင့် အချိန် ညောင်းသွားသည့် အခါတွင် ထို ကိစ္စသည် ရိုးသွားကာ ပုံမှန် အနေအထား တစ်ရပ် ဖြစ် လာခဲ့လေပြီ။ သူတို့နှစ်ယောက် သင့်မြတ် ချစ်ခင်နေ

ကြသည့် အတွက် ခမည်းတော် စော်ဘွားကြီးကလည်း ဝမ်းသာသည်။ ဟော်နန်းရှိ အမှုထမ်းများကလည်း ကျေနပ် ကြသည်။ အိမ်ရှေ့ ကိုယ်တော်လေး၏ အဆောင်ရှိ အခြွေအရံများကလည်း ဝမ်းသာသည်။

ဝမ်းမသာသူ၊ မကျေနပ်သူ ဆို၍ ဒွန်မာယား တစ်ယောက်သာ ရှိ၏။ ဒွန်မာယားသည် ကချေသည် မဟာဒေဝီကို မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မယုံနိုင်။ သူ့ကို ဟိရာလားလ်ကလည်း ထောက်ခံသည်။ ‘မြွေပွေးနှင့် ပြည့်တန်ဆာမကို ဘယ်တော့မှ မယုံနှင့်’ ဟု ဟိရာ လားလ်က ပြောသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် အဆင်ပြေနေသည့် အတွက် အက်ရှ်မှာလည်း အနေရ အထိုင်ရ ချောင်သည်။ အိမ်ရှေ့ ကိုယ်တော်လေး သာသာကြည်ကြည် ရှိနေစဉ်တွင် ယခင် ကကဲ့သို့ စိတ်ကောက်ခြင်း၊ နိုင်ထက်ကလူ ပြုခြင်းတို့ မလုပ်ရန် ပြောခွင့်ရသည်။ လာလာဂျီ ကိုယ်တိုင်က လည်း ယခင်က သူ့ခေါင်းပေါ်သို့ ကျောက်တုံးကြီး ကျလာခဲ့သည့် ကိစ္စတွင် မဟာဒေဝီ ဂျာနူးဘိုင် လက် ချက် ပါကောင်းပါနိုင်သည်ဟု ထင်ခဲ့သည့်တိုင် ယခု ထိုသို့ ထင်ခြင်း မရှိတော့။ မတော်တဆ အဖြစ်အပျက် တစ်ရပ်မျှသာဟု လာလာဂျီ ယူဆလိုက်ပြီ။

အက်ရှ် ခေါ် အရှေ့ကို ဟော်နန်းသို့ ခေါ်ထား ခဲ့ခြင်းမှာ သူ့အတွက် ဘေးဆီးရန်ကာ ခေါ်ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ရာ ယခု ထိုအန္တရာယ်များ မရှိတော့သည်နှင့် အရှေ့ ကို ဟော်နန်းတွင် ခေါ်ထားစရာ အကြောင်း မရှိတော့။ သူ ကြိုက်သလို နေခွင့်ပြုရန် အကြောင်း ဆိုက်လာခဲ့ပြီ။ အရှေ့သည် ဟော်နန်းတွင် နေလိုသည် ဆိုလျှင်လည်း နေနိုင်သည်။ သွားလိုသည် ဆိုလျှင်လည်း သွားနိုင် သည်။

သို့ရာတွင် အိမ်ရှေ့ ကိုယ်တော်လေး လာလာဂျီ သည် ခေါင်းမာသူ တစ်ဦး မဟုတ်သည့်တိုင် ကိုယ် ပြောသည့် စကားကိုမူ ကိုယ်ပြန်၍ မရပ်သိမ်းချင်။ ထို့ ကြောင့် အရှေ့ကို ပြန်မလွှတ်သေးဘဲ ဟော်နန်းတွင်ပင် ဆက်၍ နေခိုင်းသည်။ အရှေ့ အပေါ်တွင်ကား ယခင် ကကဲ့သို့ နိုင်လိုမင်းထက် လုပ်ခြင်းတို့ မရှိတော့။

အရှေ့သည် ဟော်နန်းတွင် အိမ်ရှေ့ ကိုယ်တော် လေး၏ အခြွေအရံ သို့မဟုတ် ကစားဖော် အဖြစ် ဆက် လက် နေရလိမ့်မည်ဟု အားလုံးက ထင်ခဲ့ကြ၏။ သို့ ရာတွင် သူ့ကို ကိုယ်တော်လေး အနားသို့ ကပ်ခွင့် မပေးတော့။ အရှေ့သည် မျက်နှာသာပေးခြင်း ခံရစဉ်

က တအံ့တဩ ဖြစ်ခဲ့သည့်နည်းတူ ယခု သူ့ကို ကိုယ် တော်လေး အနားမှ တခြား နေရာသို့ ပို့လိုက်သည့် အခါတွင်လည်း အံ့အားသင့်ခြင်း ဖြစ်ရသည်။ ဘာကြောင့် မှန်း မသိ၊ အိမ်ရှေ့ ကိုယ်တော်လေး လာလာဂျီသည် သူ့ အပေါ်တွင် ယခင်ကထက် ရိုင်းပျလာကာ ငြိုးသူ ရန်ဖက်ကြီးပမာ ဆက်ဆံလာသည်။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် လက်ဝတ်လက်စား နေရာ အထား မှားလျှင်၊ ပစ္စည်း တစ်ခု ကျိုးပျက်သွားလျှင်၊ ကန့်လန့်ကာ စုတ်ပြဲသွားလျှင်၊ သို့မဟုတ် ကြက်တူရွေး နေထိုင် မကောင်းလျှင် သူ့ကိုပင် အပြစ် ပုံချတတ် သည်။ သူ့ကြောင့် ဆိုကာ သူ့ကို ပြစ်ဒဏ် ပေးတတ် သည်။

အရှေ့သည် ရုတ်တရက် စိတ်ပြောင်းသွားသော အိမ်ရှေ့ ကိုယ်တော်လေး လာလာဂျီကို နားမလည်နိုင်ဘဲ ထိုအကြောင်းများကို ကိုဒါဒတ်အား ပြန်၍ ပြောပြတတ် ၏။

‘ဦးလေးရယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ဘာဖြစ်လို့ သူ ဒီ လောက် ရန်လုပ်နေရတာလဲ၊ ကျွန်တော်က သူ့ကို ဘာ လုပ်လို့လဲ၊ ဒီလို လုပ်တာတော့ ဘယ်တရားပါ့မလဲ၊ ကျွန်တော့်ကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီလို ဆက်ဆံရတာလဲ ဟင်၊ ဘယ်လို ဖြစ်သွားတာလဲ’

ကိုဒါဒတ်က ပခုံးကို တွန့်လိုက်ရင်း ‘ဒါကတော့ အလ္လာ ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးမှ သိ တော့မှာပဲကွာ၊ အိမ်ရှေ့ ကိုယ်တော်လေးက မင်းကို မျက်နှာသာ ပြန်ပေးလာတာကို သူ့အဆောင်ထဲက အခြွေ အရံ တစ်ယောက်ယောက်က မကျေနပ်လို့ မနာလိုလို့ ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်မှာပေါ့၊ ဒီတော့ သူ့ကို သွားပြီး ကုန်း တိုက်တာ ဖြစ်နိုင်တာပေါ့၊ သခင် တစ်ယောက်ရဲ့ မျက် နှာသာပေး ခံရတယ် ဆိုတာ မနာလိုသူတွေ ပေါ့ပြီ၊ ရန် သူတွေ များတတ်တယ်၊ ဒီတော့ မင်းကိုလည်း မနာလို သူတွေ ရှိမှာပေါ့၊ ဥပမာ ဘီဂျူရန်းတို့လို ကောင်မျိုး တွေ ဆိုပါတော့’

‘ဟုတ်တယ်၊ ဘီဂျူရန်းကတော့ ကျွန်တော့် ဆို ရင် အင်မတန် မုန်းတယ်၊ ကျွန်တော်ဟာ သူ့ကို ဘာမှ လည်း အန္တရာယ် မပေးခဲ့ဖူးပါဘူး၊ သူ့လမ်းမှာလည်း အတားအဆီး မလုပ်ခဲ့ဖူးဘူး၊ ဒါနှင့်တောင် ကျွန်တော့်ကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် မုန်းနေသလဲ မသိဘူးနော်’

‘ဒါတော့ ငါလည်း မပြောတတ်ဘူးလေ’ ဟု ကိုဒါဒတ်က ပြော၏။

အရှေ့က တစ်စုံတစ်ရာ မေးမည် အပြုတွင် နေတဲ့ပုံပဲ။ ကျွန်တော့် အပေါ်မှာလည်း ပိုပြီး ကြင်ကြင် ကိုဒါဒတ်က ခပ်လေးလေးဖြင့်

‘ဘီဂျူရန်းဟာ မဟာဒေဝီ ဂျာနူးဘိုင်ရဲ့ အထောက် တော် ဖြစ်မယ်လို့ကော မင်းစိတ်ထဲမှာ မထင်မိဘူးလား’

အရှေ့က မျက်နှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်ကာ အသံ တုန်တုန်ဖြင့်

‘ဘာ၊ ဘီဂျူရန်းဟာ ဂျာနူးဘိုင်ရဲ့လူ ဟုတ်လား၊ ဘယ်နည်းနှင့်မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ သူ့ကို အိမ်ရှေ့ ကိုယ် တော်လေး ကိုယ်တိုင်က ချစ်လည်း ချစ်၊ မြှောက်လည်း မြှောက်စားသားပဲ။ ဆုလာဘ်တွေ ဆိုရင်လည်း ပေးလိုက် တာ အလျှပ်ပယ်ပဲ။ ဒီလိုတော့ လုပ်မယ် မထင်...’

‘သူ့ကို အဆိပ်ပြင်းတဲ့ ကင်းမြီးကောက်လို့ ကိုယ်တော်လေး ကိုယ်တိုင် နာမည်ပေးခဲ့တာ မဟုတ် လား၊ အကြောင်းမဲ့ ပေးတာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ အကြောင်း ရှိတယ်၊ ဘီဂျူရန်း ဆိုတဲ့ အကောင်က အလွန် ရက်စက် တဲ့ကောင်၊ အလွန် သွေးအေးတဲ့ကောင်၊ ကိုင်ဗာ တောင် ကြားမှာ နေတဲ့ လူတွေ ပြောတဲ့ စကားပုံ တစ်ခု ရှိ တယ်၊ မြို့ ကင်းမြီးကောက်နှင့် လူယုတ်မာ ဆိုတာ ဘယ်တော့မှ နှလုံးသား မရှိဘူးတဲ့၊ ဒီမှာ လူလေး၊ ဦးလေး ပြောမယ်၊ မြို့ထဲမှာရော၊ ဟော်ထဲမှာရော ပြော နေကြတဲ့ စကား တစ်ခွန်း ရှိတယ်၊ ဘီဂျူရန်းဟာ မဟာဒေဝီ ဂျာနူးဘိုင်ရဲ့ လူတဲ့၊ သူ့အတွက် အထောက် တော် လုပ်ပေးနေတာတဲ့၊ သူက လစာ ကောင်းကောင်း ပေးထားတယ်တဲ့၊ ဦးလေးကတော့ သူတို့ ပြောတဲ့ အတိုင်း မှန်တယ်လို့ ထင်တာပဲ၊ မှန်တယ် ဆိုရင် ဘီ ဂျူရန်းကလည်း လူလေးကို မုန်းတော့မှာပေါ့’

‘အင်း ဟုတ်မှာပဲ၊ ဒီလိုဆိုရင်တော့ ကိုယ်တော် လေး သနားပါတယ်နော်’ ဟု အရှေ့က ပြောသည်။ အရှေ့၏ အသံသည် ခပ်တိုးတိုးမျှသာ။ အရှေ့၏ စိတ် ၌ သူ့အောက်တွင် ရှိနေသည့် မြေကြီးသည် တအိအိ ပြိုကျနေသည်ဟု ခံစားရ၏။

ကိုဒါဒတ်က

‘အင်း ဟုတ်တာပေါ့၊ သနားစရာတော့ ကောင်း တာပေါ့၊ လူလေးကို ဦးလေး မကြာခဏ ပြောဖူးတယ် မဟုတ်လား၊ သူတို့ အထက်တန်းလွှာတွေ ကြားထဲမှာ နေရ ထိုင်ရတာဟာ မလွယ်ဘူးလို့’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်တော်လေးဟာ ဟိုတလောက ကျွန်တော့် အပေါ်မှာ တော်တော်လေးကို ကောင်းခဲ့တာ၊ သူ့ကို ကြည့်ရတာ ပျော်လည်း ပျော်

နာနာ ရှိလာတယ်၊ ကျွန်တော့် အပေါ်မှာတင် မဟုတ် ပါဘူးလေ၊ လူတိုင်း အပေါ်မှာပါ၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လို ဖြစ်သွားမှန်း မသိဘူး၊ ခုတစ်မျိုး ဖြစ်သွားပြီး ကျွန်တော့် ကိုချည်း မာန်မဲ နေတော့တာပဲ၊ ဒီတော့ ဘယ်တရား မလဲ ဦးလေးရာ၊ နည်းနည်းလေးမှကို မတရားဘူး’

ကိုဒါဒတ်က

‘အေးလေ၊ မင်းကတော့ ကလေးစကားပဲ ပြော မှာပေါ့၊ ငါ့တူ မှတ်ထား၊ လောကကြီးမှာ လူရယ်လို့ ဖြစ်လာရင် ကြီးကြီးငယ်ငယ် မတရားတော့ဘူးကွ၊ ခု လောက် ဆိုရင် မင်း သိလောက်ရောပေါ့၊ နေစမ်းပါဦး၊ ဟီရာလားလ်ကကော ဘာပြောသလဲ’

ဟီရာလားလ်ကမူ ဘာမျှ မပြော။ သူ့နားပန်ကို လှမ်းကိုင်လိုက်ကာ ‘တစ်နေ့မှာ ပြဿနာ တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ငါ ပြောသားပဲကွ’ ဟုသာ ပြော၏။ ထို့ထက် ဘာမျှ မပြော။

မကြာမီတွင် အရှေ့သည် ကိုယ်တော်လေး လေးပစ် ကျင့်နေစဉ် လေးညှို့ ပြတ်သွားရာ ကိုယ်တော် လေး အနှစ်သက်ဆုံး လေး ဖြစ်သည့် အတွက် တမင် ပြတ်အောင် အရှေ့က လုပ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်ဟု အစွပ်စွဲ ခံရသည်။ အရှေ့က ထိုလေးကို မိမိ လက်ဖျား နှင့်ပင် မတို့မိကြောင်း ပြောသော်လည်း လက်မခံဘဲ ကြိမ်ဖြင့် အရိုက်ခံရ၏။

ထို့နောက်တွင်မူ အရှေ့သည် အိမ်ရှေ့ကိုယ် တော်လေး၏ အခြေအရံ အဖြစ်မှ နုတ်ထွက်ခွင့် ပေးရန် နှင့် လေညင်းသာ ဟော်နန်းမှ ပြန်ခွင့်ပေးရန် တောင်း ပန်သည်။ သို့ရာတွင် နုတ်ထွက်ခွင့် မပေးရုံမျှမက နောင်တွင် လေညင်းသာ ဟော်နန်း၏ တံတိုင်း အတွင်းမှ မထွက်ရဟု အမိန့် ထုတ်လိုက်သည်။

သို့ဖြင့် အရှေ့မှာ စော်ဘွားကြီးသော် လည်း ကောင်း၊ ကိုယ်တော်လေးသော် လည်းကောင်း တောသို့ ထွက်၍ အမဲလိုက်လျှင်လည်း လိုက်ခွင့် မရတော့။ သိန်းတိုက် သွားလျှင်လည်း မလိုက်ရတော့။ ကိုဒါဒတ် နှင့် လည်းကောင်း၊ အခြား တစ်ဦး တစ်ယောက်နှင့် လည်းကောင်း မြို့ထဲသို့ ထွက်ချင်သော်လည်း ထွက် ခွင့် မရတော့။

ဟဝါးမဟာ ခေါ် လေညင်းသာ ဟော်နန်းသည် သူ့ရောက်စ နေ့တုန်းက ထင်ခဲ့သည်ကဲ့သို့ပင် သူ့အဖို့ အကျဉ်းထောင်ကြီး တစ်ခုနှင့် တူနေသည်။ ကြည့်လိုက်

လျှင် ဟော် မြို့ရိုး အတွင်းသို့ ဝင်သည့် တံခါးကြီးများ က ပိတ်လျက်။ သူ့အဖို့ လွတ်လမ်း မမြင်တော့။

ဆောင်းတွင်းသို့ ရောက်လာသည့် အခါတွင် အမေ သိတာသည် မကြာခဏ အအေးမိကာ ချောင်း တဟွပ်ဟွပ် ဆိုးတတ်သည်။ စင်စစ် အမေ သိတာ ချောင်းခြောက် ဆိုးခြင်းသည် ဘာမျှမဆန်း။ ယခင်က လည်း သည်လိုပင် ချောင်းဆိုးနေကျ။ သို့ရာတွင် သည် တစ်ခေါက် ချောင်းဆိုးသည်က အလွန်ကြာသည်။ တော် တော်နှင့် မပျောက်နိုင်။ ဆေးဆရာတို့ကို ပြကြည့်ရန် တိုက်တွန်းသော်လည်း အမေ သိတာသည် ဆေးဆရာ ကို မပြ။ ဆောင်းကုန်၍ နွေရာသီသို့ ရောက်လျှင် အလို လို ကောင်းသွားလိမ့်မည်ဟု အရှေ့ကို ပြော၏။ သို့ရာ တွင် ရာသီဥတု ပူနွေးလာစ ပြုသည့်တိုင် အမေ သိတာ ၏ ရောဂါသည် မပျောက်သေး။

ထိုအတောအတွင်း မဒန်းတွင် ရှိသည့် ဇာရင် ထံမှလည်း သတင်းတွေ ရောက်လာသည်။ သို့ရာတွင် ထိုသတင်းများက မကောင်း။ နယ်ခြားစောင့် တပ်များ သည် နယ်စပ်ရှိ တောင်ပေါ် လူမျိုးစုများကို လိုက်လံ တိုက်ခိုက်လျက် ရှိကြောင်း၊ ထိုတိုက်ပွဲများတွင် သူ့ အစ်ကိုလတ် (ကိုဒါဒတ်၏ သား) မှာ တိုက်ပွဲတွင် ကျ ဆုံးသွားကြောင်းဖြင့် သိရ၏။

‘အေးလေ၊ ဘယ်တတ်နိုင်မှာလဲ၊ အလ္လာ ကိုယ် တော်မြတ်ရဲ့ အလိုအတိုင်း ဖြစ်ရတာပေကိုး၊ သူ့အမေ ကတော့ သူ့ကို အချစ်ဆုံး’ ဟု ကိုဒါဒတ်က ပြောသည်။

ထိုနှစ် ဆောင်းဦးပေါက်သည် အရှေ့ အတွက် စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ် ကောင်းသည့် ဆောင်းဦးပေါက် ဖြစ် သည်။ အကယ်၍သာ သူ့ မိတ်ဆွေ အန်ဇူလီ၏ အား ပေး ကူညီမှုကို မရခဲ့လျှင် ထိုထက်ပင် စိတ်ညစ်ဖွယ် ကောင်းနေပေလိမ့်မည်။ အပြင်သို့ မထွက်ရ၊ အရှေ့နှင့် မတွေ့ရဟု တားထားသည့် ကြားမှပင် အန်ဇူလီသည် သူ့အဆောင်မှ တိတ်တဆိတ် ထွက်လာကာ မဟာဒေဝီ ဘုံဆောင်သို့ တက်လာပြီး အရှေ့နှင့် နေ့တိုင်း တွေ့ တတ်သည်။ မကြာခဏ ဆိုသလိုပင် သူ့ စားမည့်အထဲ မှ ဖြစ်စေ၊ လာလာဂျီ၏ အဆောင်မှ ခိုး၍ ဖြစ်စေ သစ် သီးများ၊ ချိုချဉ် ခဲဖွယ်များကို ယူလာတတ်သည်။

သူတို့ နှစ်ယောက်သည် ပျက်စီး ယိုယွင်းလျက် ရှိသော မဟာဒေဝီ ဘုံဆောင်ပေါ်တွင် လဲလျောင်းကာ အဝေးက နှင်းဖုံးနေသည့် ဒူးရံခိုင်မာ ခေါ် ရွှေပြည်သာ တောင်တန်းကြီးများကို ငေးကြည့်ရင်း ဟော်နန်းမှ အရှေ့

တစ်ယောက် မည်သို့မည်ပုံ ထွက်ပြေးလျှင် ဖြစ်နိုင် ကြောင်းဖြင့် ကြံစည် စိတ်ကူးကြသည်။ အများအားဖြင့် အရှေ့က သူ့စိတ်ကူးများကို ပြောပြီး အန်ဇူလီက နား ထောင်ခြင်းသာ ဖြစ်၏။

သို့ရာတွင် အမေ သိတာ၏ ကျန်းမာရေးမှာ တစ်နေ့တခြား ဆိုးလျက် ရှိသဖြင့် ထွက်ပြေးဖို့ မဖြစ်နိုင် ကြောင်းကို နှစ်ယောက်စလုံး သိကြပြီးသား ဖြစ်သည်။ တစ်သက်လုံး အလုပ်ကို ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်ခဲ့သည့် အမေ သိတာသည် ကွက်လပ်ထဲရှိ ထင်းရှူးပင်ကြီးကို မှီ ၍ အဝေးသို့ ငေးငေးကြီး ကြည့်ကာ ငူငူကြီး ထိုင်နေ တတ်သည်။ ထိုအခါတွင် သူတို့ နှစ်ယောက်ကလည်း အမေ သိတာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်မည် စိုးသည့် အတွက် သူတို့ တွေ့ရသည့် ဒုက္ခများကို မပြောကြတော့ဘဲ တိတ်တိတ်သာ နေလိုက်ကြ၏။

အရှေ့ တွေ့နေရသည့် ဒုက္ခတွေကလည်း မနည်း။ သူ ကြုံတွေ့နေရသည့် ဒုက္ခများ အပြင် အိမ်ရှေ့ ကိုယ် တော်လေးကို တစ်စုံတစ်ယောက်က လုပ်ကြံရန် ကြံစည် နေသည့် ကိစ္စကလည်း ရှိနေသေးသည်။ အရှေ့သည် ထိုကိစ္စကို သတင်း သန့်သန့် ကြားသည့်တိုင် အမေ သိတာကို တစ်လုံးမျှ ဖွင့်ပြောခြင်း မပြု။

ကလေး တစ်ယောက်၏ ဘဝတွင် သုံးနှစ် ဆို သော ကာလသည် နည်းသည့်ကာလ မဟုတ်။ အလွန် ကြာရှည်သည်။ အရှေ့သည် အိမ်ရှေ့ ကိုယ်တော်လေး၏ ဥယျာဉ်ထဲတွင် အဆိပ်ခတ်ထားသည့် မုန့်အကြောင်းကို မေ့သလောက် ဖြစ်နေလေပြီ။ ထိုသို့ရှိစဉ် အလားတူ အဖြစ်အပျက် တစ်ခုကို ထပ်၍ ကြုံရပြန်သည်။

အိမ်ရှေ့ ကိုယ်တော်လေးသည် စပျစ်သီးတွေ ဖြူးထားသည့် ဟလဝါကို အလွန် ကြိုက်တတ်သည်။ တစ်နေ့တွင် ဟလဝါ ထည့်ထားသည့် ဘူးကလေး တစ် လုံးကို ကြာကန် အနီးရှိ အဆောင်ထဲမှ ကျောက်ဖြူခုံ ပေါ်တွင် တွေ့ရ၏။ ကိုယ်တော်လေးသည် သူ့အခြေ အရံ တစ်ယောက် ကျန်ရစ်ခဲ့သည် အထင်ဖြင့် ထိုဘူး ထဲမှ ဟလဝါကို ကောက်ယူလိုက်သည်။ ထိုစဉ် အရှေ့ ၏ မျက်လုံးထဲ၌ ရေမျက်နှာပြင်တွင် ပက်လက်မျော နေသည့် ရွှေငါးကလေး သုံးကောင်ကို မြင်ယောင်လာ သည်။ ထို့ကြောင့် အရှေ့သည် ခုန်အုပ်ကာ သူ့လက် ထဲမှ ဟလဝါဘူးကို လုယူလိုက်၏။

စင်စစ် အရှေ့သည် ပကတိစိတ်၏ စေ့ဆော် ချက်အရ လုပ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကိုယ်တော်လေးက

ဘာကြောင့် ဤသို့ လုပ်ရသနည်းဟု စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် မေး၏။ အရှေ့သည် ရွှေငါးကလေးတွေ စားမိသည့် မုန့်အကြောင်းကိုလည်း မည်သူ့ကိုမျှ မပြောမိ။ ယခု ကိစ္စကို မြောလျှင်လည်း မည်သူကမျှ ယုံမည်မထင်။ ယုံသည် ဆိုလျှင်လည်း ကိုယ်တော်လေး၏ အသက်ကို လုပ်ကြံသည့် ကိစ္စကို အဘယ်ကြောင့် လျှို့ဝှက် ဖုံးဖိ ထားရသနည်းဟု ဆိုကာ ရာဇဒဏ် သင့်နိုင်သေးသည်။ ထို့ကြောင့် ယခု ကိစ္စကိုလည်း ထိုအတိုင်း ပြောလျှင် မည်သူမျှ ယုံဖွယ် မရှိ။

ထို့ကြောင့် အရှေ့က ထိုဟလဝါဘူးမှာ မိမိ မေ့ကျန်ခဲ့သည့် ဘူး ဖြစ်ကြောင်း၊ သို့ရာတွင် စား၍ မကောင်းတော့ကြောင်း၊ ဇာတ်နိမ့်သည့် တံမြက်လှည်းသမား တစ်ယောက် လက်ဖြင့် ထိပြီး ဖြစ်ကြောင်း၊ ဤနေရာသို့ ယူလာခြင်းမှာ ခိုကလေးများကို ကျွေးရန် ယူလာခြင်း ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် မုသား ပြောလိုက်၏။

ကိုယ်တော်လေးမှာ ကြောက်လန့်ကာ အထုပ်ကို လွှတ်ချလိုက်သည့်တိုင် အရှေ့မှာမူ ထိုသို့ မသန့်ရှင်းသည့် ပစ္စည်းကို ဖော်ထဲသို့ ယူလာရမည်လောဟု ဆိုကာ အပြစ်ပေး ခံလိုက်ရသည်။ ရွှေငါးကလေးတွေ အဆိပ်မိသည့် ကိစ္စသည် သုံးနှစ်ပင် ကြာခဲ့ပြီ။ သို့တိုင် ထိုကိစ္စကို အရှေ့ မမေ့နိုင်သေး။

ညနေတွင် အရှေ့သည် ကောက်ရသည့် ဟလဝါဘူးထဲမှ ဟလဝါ တစ်ဖဲ့ကို ယူကာ ကျီးတစ်ကောင်ကို ကျွေးကြည့်သည်။ ကျီးသည် မုန့်ကို ထိုးသုတ်စားပြီး နောက် ဖုတ်ခနဲ ကျသေသွားသည်။ သို့တိုင်အောင် ထိုကိစ္စကို အစကတည်းက မပြောခဲ့မိသဖြင့် ယခု တစ်ကြိမ် တွင်လည်း ပြော၍ မဖြစ်တော့။

နောက်တစ်ပတ်တွင်မူ ထို့ထက် အသည်းထိတ်စရာ ကောင်းသည့် အဖြစ်အပျက် တစ်ခုနှင့် ကြုံရပြန်သည်။ အခြား မဟုတ်၊ ကိုယ်တော်လေး၏ အိပ်ခန်းဆောင် အတွင်းမှ မြွေဟောက်ကြီး တစ်ကောင် တွေ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။ ညဦး ကိုယ်တော်လေး အိပ်ရာသို့ ဝင်သွားပြီးနောက်တွင် ထိုမြွေဟောက်သည် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ အိပ်ခန်းတွင်းသို့ မရောက်နိုင်ဟု အခြေအရံအားလုံးက ကျမ်းကျိန် ပြောကြသည်။ သို့ရာတွင် မနက် လင်းအားကြီး အချိန်တွင် ထိုမြွေဟောက်သည် ကိုယ်တော်လေး၏ အခန်းတွင်းသို့ ရောက်နေပြီ။

ထိုနေ့ညက အရှေ့သည် ဘာကြောင့်မှန်း မသိ။ တစ်ရေး နိုးလာသည့် အခါတွင် နာရီပြန် နှစ်မောင်း

ရိုက်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။ အရှေ့မှာ ကိုယ်တော်လေးအခန်းဝတွင် အိပ်ရာခင်းကာ ကန့်လန့်ပိတ်၍ အိပ်နေခြင်း ဖြစ်၏။ အခန်းထဲသို့ ဝင်လိုသည် ဆိုလျှင် သူ့ကို ကျော်ပြီးမှ ဝင်ရမည်။ အရှေ့သည် မျက်လုံး အကြောင်သားဖြင့် အမှောင်ထဲတွင် လှဲနေစဉ် ကြမ်းပြင်တွင် တရှောရှော ပွတ်တိုက်သံနှင့် တကွ တရွှီးရွှီး မြည်သော အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

အရှေ့သည် အဖေ အမေ အင်္ဂလိပ် ဖြစ်သဖြင့် ဥရောပသွေး ပီပီ မြွေဆိုလျှင် အလွန် ကြောက်တတ်သည်။ ထိုအသံကို ကြားသည်နှင့် မြွေမှန်း သိလိုက်ပြီ။ ထို့ကြောင့် သူ့ဘက်သို့ လှည့်၍ ရန်မူမည် စိုးသဖြင့် အရှေ့သည် တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ရဲဘဲ ငြိမ်နေလိုက်သည်။ အသံမှာ အိမ်ရှေ့ ကိုယ်တော်လေး၏ အိပ်ဆောင်ထဲမှ ထွက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ကိုယ်တော်လေး လာလာဂျီမှာ အအိပ်ကြမ်းသူ ဖြစ်ရာ သူ အိပ်လျှင် ဟိုလူးသည် လွန်ဖြင့် တလှုပ်လှုပ် ရှိနေတတ်သည်။ ကိုယ်ကို လှုပ်လိုက်သည်နှင့် မြွေသည် ကိုယ်တော်လေးကို ပေါက်လိုက်မည်မှာ သေချာသည်။

အရှေ့သည် အထိတ်ထိတ် အလန့်လန့်ဖြင့် အိပ်ရာမှ အသာထ၍ ခန်းဆီးကို မပြီးနောက် ကိုယ်တော်လေး အိပ်ခန်း တံခါးကို တွန်းဖွင့်ကာ အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ အဆောင်ထဲတွင် ဆီမီးခွက် တစ်ခွက် ထွန်းထားသည့်တိုင် မီးဇာမှာ တိုသဖြင့် ခပ်မှိန်မှိန်သာ လင်းလျက် ရှိ၏။ အရှေ့သည် မီးဇာကို မြှင့်ကာ အခြေအရံများကို လိုက်နှိုးသည်။

မြွေဟောက်ကြီးသည် အိမ်ရှေ့ ကိုယ်တော်လေး လာလာဂျီ၏ အိပ်ရာဘေး စားပွဲပေါ်ရှိ သစ်သီးပန်းကန်နှင့် ရေချိုင့် အနားတွင် ရောက်နေပြီ။ လာလာဂျီ၏ အလန့်တကြား အော်သံကြောင့် အစေခံတွေ ရောက်လာကာ မြွေကြီးကို သတ်ပစ်လိုက်ကြသည်။

အိမ်ရှေ့ ကိုယ်တော်လေး၏ အိပ်ဆောင်ထဲသို့ ထိုမြွေကြီး မည်သို့မည်ပုံ ရောက်လာသည်ကို မည်သူမျှ မပြောနိုင်။ သို့ရာတွင် ထိုကိစ္စသည် တစ်ယောက်ယောက် လက်ချက် ဖြစ်ရမည်ဟု အထိန်းတော်ကြီး ဒွန်မာယား ယူဆသည်။

ထိုနေ့ညက ဖြစ်ပျက်သည့် အကြောင်းကို အမေ သီတာ ကြားသည့်အခါ၌

‘ကြံကြီးစည်ရာကွယ်၊ အဘွားကြီးက သူ့ဘာသာ သူ ထင်မိထင်ရာ ထင်နေတာပါ။ ဒီမြွေဟောက် အရှင်

ကြီးကို ဘယ်သူက ဖမ်းပြီး ဟော်ထဲ အထိ ယူလာရပါမလဲ၊ ယူလာတယ် ဆိုရင်လည်း တစ်ယောက်ယောက်ကတော့ မြင်မှာပေါ့၊ မြွေကြီးက နည်းတဲ့ မြွေကြီးမှ မဟုတ်တာ၊ ပြီးတော့လည်း ဂူးလ်ကုတ်မှာ ကိုယ်တော်လေးကို မကောင်းကြံတဲ့ လူဆိုလို့ ဘယ်နှယ်လုပ် ရှိနိုင်မလဲ၊ မိထွေးတော် မဟာဒေဝီလည်း မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ မဟာဒေဝီလေးက သူ့ကို ချစ်ရှာသားပဲ၊ သူ့သားအရင်းနှင့် ဘာများ ခြားလို့တဲ့။

‘ပြီးတော့လည်းကွယ်၊ လူ ဆိုတာ ကိုယ် မွေးတဲ့ကလေးကိုမှ ချစ်ကြတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကလေး ဆိုရင် ချစ်ကြတာချည်းပါပဲ၊ အထိန်းတော်ကြီး ဒွန်မာယားကို ကြည့်ပါလား၊ အိမ်ရှေ့ ကိုယ်တော်လေးကို သူ မွေးထုတ်ထားတာလား၊ မွေးထုတ်တာ မဟုတ်ပေမဲ့ ချစ်တာပဲ မဟုတ်ဘူးလား၊ ချစ်လိုက်သမှ ကိုယ်တော်လေးကို မြင်မြင်သမျှ လူက မကောင်းကြံနေတယ်လို့တောင် ထင်နေတယ် မဟုတ်လား၊ အဘွားကြီး သက်သက် စိတ်ရူးပေါက်နေတာပါ’

အက်ရှ်သည် ဥယျာဉ်ထဲမှာ မုန့်ထုပ် တွေပုံ၊ ဟလဝါ တွေပုံ၊ စားစရာများထဲတွင် အဆိပ်ခတ်ထားပုံ၊ ကချေသည် မဟာဒေဝီနှင့် ဘီဂျူရန်းတို့ အကြောင်းကို ဒါဒတ်က ပြောပြပုံတို့ကို ဘာမျှ မပြောဘဲ နေလိုက်သည်။ ထို အကြောင်းများကို ပြောလျှင် အမေ သီတာရင်တုန် ပန်းတုန် ဖြစ်တော့မည်။ ထိုအကြောင်းများကို သူ မပြောချင်။

သို့ရာတွင် တစ်နေ့တွင်မူ သူတို့ ဘဝကို အကြီးအကျယ် ပြောင်းလဲစေမည့် ပြဿနာ တစ်ရပ်နှင့် ကြုံရသဖြင့် အမေ သီတာအား ဖွင့်မပြောဘဲ နေ၍ မရတော့။ နွေဦးရာသီ တစ်နေ့က သူတို့ စခန်းသို့ ကာလဝမ်းရောဂါကြီး စွဲကပ်သဖြင့် ပါမောက္ခ ဟိလာရီနှင့် အက္ကဘာခန်တို့ ကွယ်လွန်ခဲ့ကြသည့် အခါတွင် သူတို့ ဘဝသည် အကြီးအကျယ် ပြောင်းလဲသွားသကဲ့သို့ ယခု အဖြစ်အပျက်သည်လည်း သူတို့ဘဝကို အကြီးအကျယ် ပြောင်းလဲစေခဲ့သည်။

ထိုစဉ်က အန်ဇူလီသည် အသက် ခြောက်နှစ် ရှိပြီ။ အနောက်နိုင်ငံတွင်သာ မွေးခဲ့လျှင် ထိုအရွယ်သည် ကလေး အရွယ်မျှသာ ရှိဦးမည်။ သို့ရာတွင် အန်ဇူလီသည် အရှေ့တိုင်းတွင် မွေးခဲ့ပြီး သူ မွေးသည့် နေရာကလည်း အရှေ့တိုင်း ဟော်နန်း တစ်ခု ဖြစ်ရာ အိန္ဒိယ ဟော်နန်း တစ်ခုတွင် တွေ့ရသည့် အကောက်ကြံမှုများ၊

လုပ်ကြံမှုများသည် အန်ဇူလီအား အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင်၊ အကင်းပါးအောင်၊ ဉာဏ်သွားအောင် လုပ်ပေးလိုက်သကဲ့သို့ ရှိသည်။

အက်ရှ်၏ သတိပေး စကားများကြောင့် လည်းကောင်း၊ အိမ်ရှေ့ ကိုယ်တော်လေး လာလာဂျီက အက်ရှ်ကို အလိုမကျ ဖြစ်သည်ကို သတိထားမိသည့် အတွက် ကြောင့် လည်းကောင်း အန်ဇူလီသည် လူရှေ့ သူရှေ့တွင် အက်ရှ်ကို စကားလည်း ပြောခြင်းမပြု၊ မျက်လုံးချင်းလည်း မဆိုင်မိအောင် ရှောင်နေခဲ့သည်။ စကားပြောချင်လျှင် ယခင်အတိုင်း ကြားလူ တစ်ယောက်ကို ပြောသည့်ပုံမျိုး၊ အချက်ပြခြင်းမျိုးဖြင့်သာ ပြောကြသည်။

ကိုယ်တော်လေး၏ အိပ်ဆောင်ထဲတွင် မြွေဟောက် တွေ့ပြီး သုံးရက်မြောက်နေ့၌ အန်ဇူလီသည် အက်ရှ်ကို အရေးတကြီး ပြောစရာ ရှိသဖြင့် အိမ်ရှေ့ကိုယ်တော်လေး၏ အဆောင်သို့ အပြေးအလွှား ရောက်လာခဲ့သည်။ အန်ဇူလီသည် သူတို့ နှစ်ယောက်သာ သိသော အချက်ပြနည်းဖြင့် အက်ရှ်အား မဟာဒေဝီ ဘုံဆောင်သို့ လိုက်လာခဲ့ရန် အချက်ပြခဲ့သည်။ အက်ရှ်ကလည်း မသိမသာ နောက်ယောင်ခံ၍ လိုက်လာခဲ့သည်။ ပျက်စီး ယိုယွင်းနေသော မဟာဒေဝီ ဘုံဆောင်ပေါ်တွင် မျက်နှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော် မျက်ရည် အရွဲသားဖြင့် စောင့်နေသည့် အန်ဇူလီကို တွေ့ရ၏။

အန်ဇူလီက ငိုရှိုက်လျက် ရှိရာမှ

‘အရှေ့၊ ဘယ်လို လုပ်လိုက်တာလဲဟင်၊ ခုတော့ ဒုက္ခ ရောက်တော့မယ်၊ အရှေ့ဟာ သူ စားဖို့ မုန့်တွေကို လွတ်ပစ်လိုက်တယ်တဲ့၊ ပြီးတော့ မြွေဟောက် မကိုက်အောင်လည်း အရှေ့ပဲ ကယ်လိုက်တာတဲ့၊ ခုဂျာနူးဘိုင်က ပြောနေပြီ၊ ဇူလီလည်း အမှတ်မဲ့ ကြားလိုက်ရတာ၊ သူတို့ ဥယျာဉ်ထဲကို သွားပြီး ချောင်း နားမထောင်ရဲပါဘူး၊ ဇူလီရဲ့ ကတ္တဝါကလေးက သူတို့ ဥယျာဉ်ထဲကို ပျံသွားလို့ လိုက်ဖမ်းတာနှင့် ရောက်သွားတာ၊ ဒီတုန်းမှာ ဂျာနူးဘိုင် ရောက်လာလို့ ပြန်ထွက်လို့ မရတာနှင့် ပဲ ချုံကြားထဲမှာ ပုန်းနေရတယ်၊ အဲဒီတုန်းမှာ သူတို့ ပြောတာတွေကို ကြားခဲ့ရတာ၊ ဂျာနူးဘိုင်ဟာ တော်တော် ဆိုးတဲ့ မိန်းမနော်၊ ကောက်လည်း ကောက်ကျစ်တယ်၊ သူက လာလာဂျီကို သတ်ချင်နေတာ၊ ခုတော့ အဆိပ်ကျေးလို့လည်း မရ၊ မြွေနှင့် တိုက်တာလည်း မအောင်မြင်လို့ အရှေ့ကို သိပ် စိတ်ဆိုးနေတယ်၊ အရှေ့ ဆိုတဲ့ ကောင်က ဈေးထဲမှာ မွေးတဲ့ ကလေးကချေတဲ့၊ ဒီကောင်

လေးဟာ သိပ်ပါးတယ်တဲ့။ သူ့ကြောင့် တို့အကြံအစည်တွေ မအောင်မြင်တာတဲ့။ အရှေ့ကို သူတို့ သတ်ပစ်ကြတော့မယ်။ ဘယ်နည်းနှင့် ဖြစ်ဖြစ် အရှေ့ကို သတ်ပစ်လိုက်တဲ့။ ကျီးတွေ လင်းတတွေကို အစာ ကျွေးလိုက်တဲ့။ သူ့လို ကလေးကချေကောင် တစ်ယောက် သေသွားတာကို ဘာဂရစိုက်စရာ ရှိသလဲတဲ့။ အရှေ့ကို ဟော်တံတိုင်း တစ်ဖက် ချောက်ကြီးထဲကို ပစ်ချလိုက်တဲ့။ သူ့ဘာသာ သူ တံတိုင်းပေါ်က လိမ့်ကျတယ်လို့ပဲ ထင်ကြမှာပဲတဲ့။ သူတို့က ရက်စက်တယ်နော်၊ တကယ် လုပ်မှာ၊ အရှေ့ဘယ်နှယ့် လုပ်မလဲဟင်၊ ဘယ်လို လုပ်ကြမလဲ’

ဇူလီသည် သူ့ကို ဖက်၍ ငိုလျက်ရှိ၏။ အက်ရှ်ကလည်း သူ့ကို ဖက်၍ ချော့မော့ရင်း နေမိသည်။ သူ့အတွေးများက ချာချာလည်လျက်။ ဟုတ်သည်၊ ဇူလီသည် ထိုစကားမျိုးကို လုပ်ကြံပြောခြင်း မဖြစ်နိုင်။ လုပ်ကြံ၍လည်း ပြောတတ်မည် မဟုတ်။ ဂျာနူးဘိုင်သည် အိမ်ရှေ့ ကိုယ်တော်လေး လာလာဂျီကို သတ်ကာ သူ့သားကို အရိုက်အရာ ခံစေချင်သည်။ အရှေ့သည် သူ့လမ်းတွင် အတားအဆီး အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေပြီကို ဂျာနူးဘိုင် သိသည်။ အတားအဆီးမှ တစ်ကြိမ် တစ်ခါ မဟုတ်၊ သုံးကြိမ် လေးကြိမ်လောက် ရှိနေပြီ။ ဂျာနူးဘိုင်သည် တကယ်ပင် သိနေသလော။

စင်စစ် မုန့်ထုပ်ကို ကောက်လွှတ်ပစ်ခဲ့သည့် ကိစ္စ၊ မြွေဟောက် တွေသည့် ကိစ္စတို့သည် ဘယ်သူမျှ သိသည်မဟုတ်။ သို့ရာတွင် သူ့ အကြံအစည်တွေ ပျက်ရခြင်းသည် အရှေ့ကြောင့်ဟု ဂျာနူးဘိုင် နားလည်သည်။ ရှေ့တွင် အနှောင့်အယှက်၊ အတားအဆီးတွေ အတွေ့မခံနိုင်။ အရှေ့ကို အပျောက် ရှင်းရခြင်းသည် အိမ်ရှေ့ကိုယ်တော်လေးကို အပျောက် ရှင်းရသည်ထက် လွယ်သည်။

ဟော်နန်းတွင် အပစ်ပယ် ခံထားရသည့် အန်ဇူလီ၏ အဆောင်မှ အစေတော် တစ်ယောက်၏ သားလို ဘာမျှ အရေးမကြီးသည့် အညတရ တစ်ယောက် ပျောက်ကွယ်သွားခြင်း၊ သေဆုံးသွားခြင်းကို မည်သူကမျှ ရေးကြီးခွင့်ကျယ် လုပ်၍ မေးမြန်း စုံစမ်းနေမည် မဟုတ်။

အရှေ့သည် အဆိပ် ခတ်သည့် မုန့်ထုပ် အကြောင်း၊ ဟလဝါ အကြောင်းကို လာလာဂျီအား တစ်ခွန်းမျှ မပြောမိ။ ယခုမှ သွားပြောနေလျှင်လည်း နောက်ကျနေပြီ။ သူ့ကို ယုံတော့မည် မဟုတ်။ မိမိအပေါ် ကျောက်တုံးကြီး ပြုတ်ကျလာခြင်းသည် မတော်

တစ်ဆူဖြစ်ခြင်းမျှသာ ဖြစ်သည်ဟု အိမ်ရှေ့ ကိုယ်တော်လေး ယုံကြည်သွားပြီ ဖြစ်ရာ အိပ်ဆောင်ထဲတွင် မြွေတွေသည့် ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ တစ်ယောက်ယောက် မကောင်းကြံခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်ဟု ဒွန်မာယားက ပြောခဲ့မိသဖြင့် သည်အဘွားကြီး မဟုတ်တရုတ် ပြောသည်။ လျှာဖြတ်ပစ်ဖို့ ကောင်းသည်ဟု လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ရက်ကပင် ပြောခဲ့သေးသည် မဟုတ်လော။ ထို့ကြောင့် အိမ်ရှေ့ ကိုယ်တော်လေးထံမှလည်း အကူအညီ ရဖွယ် အကြောင်း မမြင်။

‘ဟုတ်တယ်၊ ဇူလီ ပြောတာ မှန်တယ်၊ အိမ်ရှေ့ကိုယ်တော်လေးကို ဒီအကြောင်းတွေ ဖွင့်မပြောလိုက်မိတာဟာ ငါ မှားတာပဲ၊ တကယ်ဆိုရင် မုန့်တွေ ကျွေးလို့ ငါးလေးတွေ သေသွားတာကို ပြလိုက်ဖို့ ကောင်းတယ်၊ ဟလဝါတွေကို ကျွေးလိုက်လို့ ကျီးကန်း သေသွားတာကို ပြလိုက်ဖို့ ကောင်းတယ်’ ဟု အက်ရှ်သည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် တွေးနေသည်။

ယခု သူ့တွင် သက်သေပြစရာ မရှိတော့။ သက်သေပြစရာ ရှိသည့်တိုင်အောင်လည်း အိမ်ရှေ့ကိုယ်တော်လေး လာလာဂျီသည် မဟာဒေဝီ ဂျာနူးဘိုင်ကို စိတ်ချယုံကြည်လျက် ရှိနေပြီ ဖြစ်သည့်အတွက် သူ့စကားကို လက်ခံတော့မည် မဟုတ်။ ထိုကိစ္စများသည် မဟာဒေဝီ ဂျာနူးဘိုင်၏ လက်ချက် ဖြစ်ကြောင်းကို သူ သက်သေ မပြနိုင်။

ဇူလီ ကြားခဲ့ရသည့် သတင်းများကိုလည်း ပြန်ပြော၍ မဖြစ်။ ပြန်ပြောလျှင် ဇူလီသည် ကလေးဖြစ်၍ တွေ့ရာကို ပြောသည်ဟု ထင်ကြဦးမည်။ သို့မဟုတ်လျှင်လည်း ဂျာနူးဘိုင်သည် ဇူလီကိုလည်း သတ်ချင်သတ်ပစ်လိမ့်ဦးမည်။ သူ အသတ်ခံရ၍ အမေ သိတာက ဟိုမေး သည်မေး လျှောက်လုပ်နေလျှင် ဂျာနူးဘိုင်သည် အမေ သိတာကိုလည်း သတ်ပစ်လိမ့်ဦးမည်။

မဟာဒေဝီ ဘုံဆောင်ပျက်ကလေး၏ အမိုးခုံးခုံးကြီး အောက်တွင် ဆည်းဆာ အမှောင်သည် တဖြည်းဖြည်း ပြိုဆင်းလာနေသည်။ ဇူလီသည် အားအင် ကုန်ခန်း မောပန်းသွားအောင် အားရပါးရ ငိုပြီးနောက် တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်သွား၏။ ချော့မော့ လှုပ်ယမ်းပေးနေသော အက်ရှ်၏ လက်မောင်း ကြားမှနေ၍ အဝေးမှ နှင်းဖုံး တောင်ကြီးများကို ငေးကြည့်နေသည်။

ဟေမန် ဆောင်းချမ်းနှင့် အတူ လေညင်းသည် အေးစိမ့်လာ၏။ အောက်တိုဘာလ ကုန်ကာနီး ဖြစ်၍

နေ့တာက တိုသည်ထက် တိုလာသည်။ နေဝင်လှပြီ။ အဝေးရှိ ဒူးရံခိုင်မာ ခေါ် ရွှေပြည်သာ တောင်တန်းကြီးမှ တောင်ထွတ်များသည် မှိုင်းပြာပြာ ကောင်းကင် နောက် ခံတွင် နှင်းဆီအိုနှင့် ပယင်းရောင် ပန်းကြွ ကနုတ်နွယ် လို အထင်းသား ပေါ်နေကြသည်။ ကောင်းကင်တွင် ကြယ်တစ်ပွင့်သည် မဟာဒေဝီ ဂျာနူးဘိုင်၏ စိန်တစ် လုံးလို တလက်လက် တောက်လျက် ရှိ၏။

အက်ရှ်သည် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်သွားကာ ဇူလီ ကို ဖြေလွှတ်လိုက်သည်။

‘သွားကြစို့ ဇူလီ၊ ခဏနေရင် မှောင်လာတော့ မယ်၊ တော်တော်ကြာ ကိုယ်တို့ ပျောက်လို့ လိုက်ရှာ နေလိမ့်ဦးမယ်’

သို့ရာတွင် တောင်ထွတ်မှ နှင်းများသည် ပန်းနု ရောင်မှ မရမ်းရောင်သို့ ပြောင်းသည် အထိ၊ ရွှေပြည်သာ တောင်တန်းမှ အမြင့်ဆုံးသော တောင်ထွတ်ဖြစ်သည့် တာရာကလ ခေါ် ကြယ်ပြာသာဒ် တောင်ထွတ်ပေါ်တွင် ဆည်းဆာ၏ နောက်ဆုံး နေခြည်များ ဝဲနေသည် အထိ မပြန်နိုင်သေး။

ခါတိုင်းဆိုလျှင် အက်ရှ်သည် ရွှေပြည်သာ တောင် တန်းကြီးကို ရည်စူး ပူဇော်ရန် ဆန်စေ့၊ ဂျုံစေ့၊ ထမင်း ခြောက် စသည်တို့ကို ယူလာတတ်၏။ ယနေ့တွင်မူ ဘာမျှ မပါလာ။ သို့ရာတွင် ဇူလီကမူ နှောင်းမှပူးသည့် နှင်းဆီဖူးကလေးများကို သိပြီး လက်နှစ်ဖက်တွင် ပန်း လက်ကောက် ဝတ်လာသည်။

အက်ရှ်သည် ဇူလီ လက်မှ နှင်းဆီဖူး ပန်းလက် ကောက်ကို အသာ ဖြုတ်ယူလိုက်ပြီး ဘုံဆောင် ဝရန် တာ အစွန်းတွင် ခြေချလိုက်ရင်း မိမိအနေဖြင့် ရွှေပြည် သာ တောင်တန်းကြီး အတွက် လှူဖွယ်ပစ္စည်း ပါမလာ သည့် အတွက် ခွင့်လွှတ်ရန် စိတ်ထဲမှ တဖွဖွ ပြောနေ မိသည်။ စင်စစ် ရွှေပြည်သာ တောင်တန်းကြီးသည် သူ ကိုးကွယ်ရာ နတ်မင်း တစ်ပါး မဟုတ်လော။

‘ရွှေပြည်သာ တောင်တန်းကြီးရေ၊ ကျွန်တော့်ကို ဒီအတိုင်း ပစ်ထားပါနှင့် နော်၊ ကျွန်တော် မသေပါ ရစေနင့်ဦး၊ ကျွန်တော့်ကို ကယ်ပါ’ ဟု စိတ်ထဲမှ ဆို နေမိသည်။

ထိုအချိန်၌ကား ရွှေပြည်သာ တောင်ထွတ်ပေါ် တွင် အလင်းရောင် ကွယ်ခဲ့လေပြီ။ တောင်တန်းကြီး သည် မည်းမှောင်လျက် ရှိသော ကောင်းကင်အောက်တွင် မရမ်းရောင် ဖျော့ဖျော့ အရိပ်ကလေး အဖြစ်သာ ကျန်

တော့သည်။ ကြယ်တစ်ပွင့် မကတော့။ အထောင် အသောင်း ဖြစ်နေလေပြီ။ ညဦး လေပြည် သုတ်လိုက် သည့် အတွက် ဘုံဆောင် ဝရန်တာ အစွန်တွင် ခြေချ ထားသည့် နှင်းဆီဖူးကလေးများသည် အောက်သို့ လွင့် ကျသွား၏။ သူ လှူဒါန်း ပူဇော်သည့် ပန်းပွင့်ကလေး များကို ရွှေပြည်သာ တောင်တန်းကြီးက လက်ခံသကဲ့ သို့ ရှိသဖြင့် အက်ရှ် ဝမ်းသာရသည်။

သူတို့ နှစ်ယောက်သည် ပျက်စီးနေသည့် မှောင် ရီရီ ဘုံဆောင် မျှော်စင်ပေါ်မှ အောက်သို့ စမ်းတဝါးတဝါး ဖြင့် ဆင်းလာခဲ့ကြသည်။ အောက်သို့ ရောက်လျှင် တစ် ယောက် လက်ကို တစ်ယောက် တွဲကာ အမေ သီတာ၏ တဲကုပ်ကလေးရှေ့ တလင်းပြင်ဆီသို့ လာခဲ့ကြ၏။ သူတို့ မျက်လုံးများ၊ နားများကို အစွမ်းကုန် ဖွင့်ကာ သတိကြီးစွာ လာခဲ့ကြရခြင်း ဖြစ်သည်။

အမေ သီတာက ညနေစာ ထမင်း ချက်နေ သည်။ အက်ရှ်သည် ဇူလီကို အမေ သီတာထံတွင် အပ် ခဲ့ပြီး နောက် အိမ်ရှေ့ကိုယ်တော်လေး၏ အဆောင်သို့ လာခဲ့သည်။ ဟဝါးမဟာ ခေါ် လေညင်းသာ ဟော်နန်း ၏ သုံးပုံ တစ်ပုံလောက် ရှိနေသော ဝင်္ကပါလို ကွေ့ ကောက် နေသည့် စင်္ကြံများ၊ တလင်းပြင်များကို ဖြတ် သန်းကာ အိမ်ရှေ့ကိုယ်တော်လေး၏ အဆောင်သို့ လာ ခဲ့သည်။

မှောင်မည်းနေသည့် ထောင့်ချိုး အကွေ့များသို့ ရောက်လျှင် နောက်မှ ဓားဖြင့် အစိုက် ခံလိုက်ရပေ မည်လောဟု ကျောထဲတွင် စိမ့်ခနဲ ထလာတတ်သည်။ အဆောင်သို့ ရောက်သည့်အခါတွင် အိမ်ရှေ့ကိုယ်တော် လေး လာလာဂျီသည် မဟာဒေဝီ ဂျာနူးဘိုင်ထံမှ လက် ဆောင်ရသော စိန်စိ စစ်တုရင် ရုပ်များဖြင့် ဘီဂျူရန်းနှင့် အတူ စစ်တုရင် ကစားနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

သူတို့အနီးတွင် နောက်တော်ပါ ခြောက်ယောက် ခန့်သည် စစ်တုရင် ထိုးသည်ကို ဝိုင်းအုံကြည့်ရင်း သူ တို့ သခင်လေး၏ စစ်တုရင်ကွက်တိုင်းကို အားပေးလျက် ရှိကြ၏။ အခန်းစွန်တွင်မူ လူတစ်ယောက်သည် တင် ပျဉ်ခွေ ထိုင်ကာ မီးရောင်မှိန်မှိန်ဖြင့် စာအုပ် တစ်အုပ်ကို ဖတ်နေသည်။

အက်ရှ်သည် သူ့ထံသို့ ခြေဖျား ထောက်လာခဲ့ ကာ တစ်စုံတစ်ရာ တီးတိုး ပြောလိုက်၏။ ဟီရာလာလ်၏ မှန်ငေးသော မျက်လုံးများသည် အက်ရှ် မျက်နှာပေါ်သို့ တစ်ချက်မျှ ဝဲကြည့်လိုက်ပြီးနောက် စာအုပ်ဆီသို့ ပြန်

ရောက်သွားကာ စာကို ဆက်ဖတ်နေသည်။ ထို့နောက် လေသံ ခပ်တိုးတိုးဖြင့်

‘လူလေး ပြောစရာ ရှိရင် ပြောပါလေ၊ ဒီမှာပဲ ပြောပါ။ သိပ် အရေးကြီးတယ် ဆိုရင် ဒီမှာပြောတာက ပိုကောင်းတယ်။ အပြင် ထွက်သွားရင် သူတို့နှစ်ယောက် ဘာတွေများ ပြောမလဲ ဆိုပြီး လိုက်ချောင်းချင် ချောင်း နေကြမှာ၊ လူတွေ ရှေ့မှာ ဟန်မပျက် ပြောရင် အရေး ကြီးတဲ့ စကားလို့ ဘယ်ထင်မလဲ၊ ဒီတော့ လူလေး ပြောစရာ ရှိရင် ဒီမှာပဲ ပြော’

အက်ရှ်သည် သူ့စကားကို လက်ခံလိုက်၏။ သူ သည် အကြံဉာဏ်ကို လိုချင်သည်။ အိမ်ရှေ့ ကိုယ် တော်လေး၏ အဆောင်ထဲတွင် သူနှင့် အလွမ်းသင့်သူ၊ သူ့ကို ကူညီ စောင့်မမည့်သူ ဆို၍ ဟီရာလားလ် တစ် ယောက်သာ ရှိသည်။ အက်ရှ်သည် ဟီရာလားလ်ကို တိုင်ပင်ချင်သည်။ ယနေ့ညအဖို့ သူ့တွင် မည်သည့် အန္တရာယ်တွေ တွေ့မည်ဟု မပြောနိုင်။

အိမ်ရှေ့ကိုယ်တော်လေး၏ အိမ်တော်တွင် ကချေ သည် မဟာဒေဝီ၏ ထောက်ပံ့မှုကို ရထားသည့် အထောက် တော်တွေ မည်မျှ ရှိနေမည်နည်း။ တစ်ဝက် ကျော်ကျော် ပင် ရှိနေပြီလော။

သို့ရာတွင် ဘယ်လောက်ပင် ရှိရှိ ထိုအထဲတွင် မူ ဟီရာလားလ် မပါနိုင်။ သူ ထင်သည့်အတိုင်း မှန် သည်။ ဟီရာလားလ်သည် တစ်ခွန်းမျှ မပြောဘဲ သူ ပြောသမျှကို နားထောင်နေသည်။ သေးသွယ်သော လက် ချောင်းကလေးများဖြင့် နားတွင် ဆွဲထားသော နားပန် ကို ဆွဲလုပ်ကစားရင်း မျက်လုံးများက အဝေးသို့ မျှော် ငေး ကြည့်နေကြသည်။ တခြားလူများ ကြည့်လိုက်လျှင် သူ့ အမူအရာက အက်ရှ် ပြောသမျှကို စိတ်ပါဝင်စား ခြင်း မရှိသည့်ဟန် ပေါ်နေသည်။

အက်ရှ်၏ စကား ဆုံးသွားသည့် အခါတွင် ဟီ ရာလားလ်က

‘အင်း၊ လူလေး ပြောတာ ကောင်းပါတယ်၊ ဒီ နေ့ ည လူလေး ဘာမှ မဖြစ်အောင် ငါ သတိထားပါ့မယ်။ ကချေသည် မဟာဒေဝီဟာ တော်တော် အကြံကြီးတဲ့ မိန်းမ၊ သူ လုပ်ချင်ပြီ ဆိုရင် မဖြစ်ဖြစ်အောင် လုပ်မှာ၊ အကောင်းဆုံးကတော့ မင်းတို့ နှစ်ယောက်စလုံး ဝူးလ် ကုတ်က ထွက်သွားတာ အကောင်းဆုံးပဲ၊ မင်းရယ်၊ မင်း အမေရယ်ပေါ့၊ ဒီပြင် နည်းလမ်း မရှိဘူး’

အက်ရှ်က အသံတုန်တုန်ဖြင့်

‘ကျွန်တော် မသွားနိုင်သေးဘူး ဦးလေး၊ ကိုယ် တော်လေးကလည်း ကျွန်တော့်ကို သွားခွင့် မပြုဘူး၊ ပြီး တော့ ကျွန်တော်တို့ချည်းပဲ သွားရင် ဝင်းမှူးတွေ အစောင့် တွေက ဘယ်ခွင့်ပြုပါ့မလဲ’

‘ခွင့်တောင်းနေရင်တော့ ဘယ်ရမလဲကွာ၊ ဒီ အတိုင်း ထွက်ရမှာပေါ့၊ တံခါးတွေကို ဖြတ်နိုင်အောင် တော့ နည်းလမ်း ရှာရမှာပေါ့လေ၊ မနက်ဖြန်ကျရင် မြင်းမှူးဆီကို သွား၊ ခု ငါ့ကို ပြောတဲ့ အတိုင်း ပြောပြ၊ ကိုဒါဒတ်ဟာ ဉာဏ်ရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ၊ မင်းအတွက် နည်းလမ်း ရှာပေးပါလိမ့်မယ်၊ ကဲ တို့ စကား ပြောတာ တော်တော် ကြာသွားပြီ၊ တို့ကို ဘီဂျူရန်းက လှည့် ကြည့်တာ နှစ်ခါတောင် ရှိပြီ’

ဟီရာလားလ်က ဝါးခနဲ သမ်းဝေလိုက်ကာ စာ အုပ်ကို ဘုန်းခနဲ မြည်အောင် ပိတ်ချလိုက်သည်။ ထို့ နောက် ထိုင်ရာမှ ထလျက် အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့်

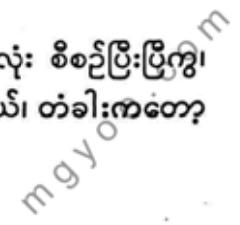
‘ငါက မြင်းဆိုရင်တော့ ဝါသနာ ပါတယ်ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ သိန်းတိုက်တာတို့ ဘာတို့တော့ ဝါသနာ မပါ ဘူး၊ ပြီးတော့ သိန်း မွေးရင် နံကလည်း နံသေးတယ်၊ သန်းကလည်း များပါဘိသနင့်၊ အခန်းထဲမှာ ဆိုရင် အတောင်တွေက ပွလို့၊ တယ်ညစ်ပတ်တာပဲ၊ ကောင် လေးရာ၊ ဒါတွေ ဒီလောက် လုပ်မနေပါနှင့်၊ စာပေ ကဗျာတွေကို လေ့လာစမ်းပါ၊ ဒီလိုဆိုရင် မင်း ဉာဏ် အများကြီး ကောင်းလာလိမ့်မယ်၊ မင်းမှာ ဉာဏ်ရှိတယ် ဆိုရင်ပေါ့ကွာ’

ဟီရာလားလ်သည် စာအုပ်ကို အက်ရှ်ထံသို့ လှမ်းပစ်ပေးလိုက်ပြီးနောက် စစ်တုရင် ဝိုင်းနားသို့ ထလာ သည်။ သို့ရာတွင် ဟီရာလားလ်သည် ကတိတည်သည်။ ထိုညက အိမ်ရှေ့ ကိုယ်တော်လေး၏ ခန်းဆောင်ထဲသို့ မြေဝင်သည့် အတွက် အစောင့်အကြပ်တို့ ပေါ့လျော့ သည်ဟု ဆိုကာ မဟာရာဇာ ဇော်ဘွားကြီးက အက်ရှ်နှင့် အတူ အစောင့် တစ်ယောက်ကို ပို့၍ အိပ်ခိုင်းသည်။

ထိုနေ့ညက ထူးထူးခြားခြား ဘာမျှမဖြစ်။ သို့ရာ တွင် အက်ရှ်မှာ ကောင်းကောင်း အိပ်မပျော်။ နောက် တစ်နေ့ မနက် လင်းသည့် အခါတွင် အက်ရှ်သည် ကို ဒါဒတ်ထံသို့ လာခဲ့၏။ ဟီရာလားလ်က အဆင်သင့် ပြင်ဆင်ပြီးနေလေပြီ။

ကိုဒါဒတ်က

‘သွားမယ် ဆိုရင်တော့ အားလုံး စီစဉ်ပြီးပြီကွာ၊ ဒီနေ့ည သွားနိုင်အောင် စီစဉ်ထားတယ်၊ တံခါးကတော့

ဖြတ်လို့ မရဘူး၊ ဒီတော့ မင်း တံတိုင်းပေါ်က ကျော်ဆင်း၊ ကြီးတစ်ချောင်း ရှည်ရှည် ရှာရမယ်၊ တံတိုင်းက မြင့်တော့ ကြီးရှည်ရှည်မှ ဖြစ်မယ်၊ ကြီးက မြင်းစောင်းထဲမှာ ရှိပါတယ်ကွာ၊ လွယ်ပါတယ်၊ တံတိုင်း ကျော်ဖို့က ဒီလောက် မခက်ပါဘူး၊ ခက်တာက တံတိုင်းအောက်ရောက်ရင် ကျောက်တောင်ကြီးတွေပေါ်က ဆင်းဖို့က ခက်တာပါ၊ ကျောက်တောင်ပေါ်မှာ ဆိတ်သွားတဲ့ လမ်းကလေးတွေ ရှိတယ်၊ နေ့မှာတောင် ကောင်းကောင်း မမြင်ရဘူး၊ ည ဆိုတော့ မင်း ကျောက်တောင်ပေါ်က ဆင်းရတာ နည်းနည်း ခက်လိမ့်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့ညလ ရှိတော့ တော်သေးတာပေါ့ကွာ'

အက်ရှ်က အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ဖြင့်

'အမေ... အမေ သိတာကကော၊ အမေ သိတာက သိပ် အားရှိတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီတံတိုင်းကြီးကို ဘယ်နည်းလုပ် ကျော်နိုင်ပါ့မလဲ၊ အမေ သိတာကတော့...'

'သူ့ကိုတော့ တံခါးက အထွက် ခိုင်းမယ်လေ၊ သူကတော့ ဖြစ်ပါတယ်၊ ဈေးထဲမှာ လက်ကောက်တို့ အင်္ကျီတို့ သွားဝယ်မယ်လို့ ပြောထွက်ရမှာပေါ့၊ သူက ထွက်နှင့်ပြီး မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်ယောက် အိမ်မှာ တစ်ည နှစ်ည သွားအိပ်တယ်လို့ ပြောသွား၊ သူ့ကိုတော့ ဘယ်သူကမှ မေးစမ်းနေမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူ ထွက်သွားတော့ မင်းက နေမကောင်းချင်ယောင် ဆောင်၊ ဒါမှ ကိုယ်တော်လေး အဆောင်ထဲမှာ မအိပ်ဘဲ နေရမှာ၊ မင်း ချောင်းလေး တဟုပ်ဟုပ် ဆိုးပြီး အအေးမိချင်ယောင် ဆောင်၊ ဒီလိုဆိုရင် မင်းဆီက အဖျားကူးမှာ စိုးတာနှင့် ကိုယ်တော်လေးကလည်း သူ့အဆောင်မှာ အိပ်ခွင့်ပြုမှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ ညကျလို့ ဟော် တစ်ခုလုံး ငြိမ်သွားတော့မှ ငါ မင်းကို တံတိုင်းပေါ်ကနေပြီး ကြီးနှင့် ချပေးလိုက်မယ်၊ အောက်ရောက်ရင်တော့ လစ်ပေတော့၊ မင်း အမေက မြင်းတို့ ဘာတို့ စီးနိုင်တယ်နော်'

'ကျွန်တော် မသိဘူးဗျ၊ စီးတာတော့ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး'

'ကိစ္စ မရှိဘူးလေ၊ မင်းတို့ နှစ်ယောက်က ယောက်ျားကြီး တစ်ယောက်စာလောက်တောင် လေးမှာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ မင်းက ရှေ့က စီးပြီး မင်းအမေက နောက်က စီးလိုက်ခဲ့ပေါ့၊ မြို့အပြင်ဘက် လားဗက်ရုံ သင်္ချိုင်းနားက ညောင်ပင်ကြီး သိတယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒီနားမှာ စောင့်နေ၊ မြို့ထဲကို ဝင်လို့ ရမှာ မဟုတ်သေးဘူး၊ ညဆိုရင် မြို့တံခါးတွေ ပိတ်ထားတယ်၊ မင်းအမေကိုတော့

နေ့လယ်ကတည်းက မြို့ထဲက အထွက်ခိုင်းနှင့်၊ နေ့လယ်ဆိုတော့ လူတွေ ဝင်ထွက်နေကြတော့ ဘယ်သူကမှ သတိထားမိမှာ မဟုတ်ဘူး။

'မင်းအမေကို အနွေးထည်တို့ ဘာတို့လည်း ယူလာခဲ့ဖို့ ပြော၊ ဆောင်း ဝင်လာတော့ ညဆိုရင် သိပ် အေးတယ်၊ မင်းတို့ သားအမိ နှစ်ယောက် မြင်းနှင့် ထွက်ရင် တောင်ဘက်ကို မထွက်နှင့်၊ မြောက်ဘက်ကို ထွက်၊ တောင်ဘက်က ရာသီဥတုကလည်း ကောင်း၊ အစားအသောက်ကလည်း ပေါတော့ ထွက်ချင်း ထွက်ရင် တောင်ဘက်ကို ထွက်မှာပဲလို့ သူတို့က ထင်ကြမှာ၊ တစ်ရက် နှစ်ရက်တော့ ရှာဦးမှာ မဟုတ်သေးဘူး၊ အိမ်ရှေ့ကိုယ်တော်လေးကလည်း မင်း မလာတာ နေထိုင်မကောင်းသေးလို့ မလာတာဘဲလို့ ထင်မှာပဲ၊ မင်းတို့ ထွက်ပြေးတယ် ဆိုတာ သိတဲ့ အချိန်လောက်ကျတော့ မင်းတို့လည်း တော်တော် ခရီး ရောက်လောက်ရောပေါ့။

'ဒါပေမဲ့ သူက ဒီလောက် ကြောက်စရာ မကောင်းပါဘူး၊ မင်းတို့ ကြောက်ရမှာက မဟာဒေဝီ ဂျာနူးဘိုင်ကို ကြောက်ရမှာ၊ မင်းတို့ ဘာကြောင့် ထွက်ပြေးတယ် ဆိုတာလည်း မဟာဒေဝီ သိမှာပဲ၊ ထွက်ပြေးပြီး သူ့အကြောင်းတွေကို ဟိုဟိုသည်သည် လျှောက်ပြောမှာ စိုးတဲ့ အတွက် မင်းတို့ကို လိုက်ရှာမှာပဲ၊ ကချေသည် မဟာဒေဝီဟာ တော်တော် ကြောက်စရာ ကောင်းတဲ့ မိန်းမနော်၊ ပေါ့သေးသေး မတွက်နှင့်၊ သူ့ရန်ကို မင်းတို့ ကြပ်ကြပ် သတိထား'

အက်ရှ်၏ နုနယ်သော မျက်နှာမှာ ဖြူရော်လျက် ရှိလေပြီ။ အက်ရှ်က အသံ တုန်တုန်ဖြင့်

'ဒါဖြင့် ဇူလီကော ဘယ်နယ် လုပ်မလဲ ဦးလေး၊ ကျွန်တော့်ကို ဇူလီက ပြောလိုက်တယ် ဆိုတာ မဟာဒေဝီ သိမှာပေါ့၊ ဇူလီကို ရန်ရှာရင် ဘယ်နယ် လုပ်မလဲ၊ သူ့ကို သတ်ချင် သတ်ပစ်မှာ၊ ဇူလီကို ကျွန်တော် ခေါ်သွားရင်ကော'

ကိုဒါဒတ်က စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့်

'ဖြစ်မလားကွ၊ ကလေးကလားတွေ ပြောမနေစမ်းနှင့်၊ မင်းဟာ ကလေးလို တွေးပြီး ကလေးလို နေလို့ မရတော့ဘူး အရှေ့၊ လူကြီး တစ်ယောက်လို နေရတော့မယ်၊ လူကြီးလို တွေးပြီး လူကြီးလို လုပ်ရတော့မယ်၊ ဇူလီဘိုင်ကိုသာ ဘာမှ မပြောနှင့်လို့ မှာပစ်ခဲ့၊ ဇူလီဘိုင်က ကလေးလို ဟိုသွား သည်သွား ဆိုတော့ သူ့ကို မဟာဒေဝီကလည်း ဘာမှ သံသယဖြစ်မှာ မဟုတ်

ပါဘူး။ ဇူလီဘိုင်ကို ခေါ်သွားရင် မင်း ဘာဖြစ်မယ် ထင်သလဲ။ ဇူလီဘိုင်ဟာ ဇော်ဘွားရဲ့ သမီးတော်ကွ။ သူ့ သမီးကို ခေါ်သွားတာကို မဟာရာဇာ ဇော်ဘွားက ဒီ အတိုင်း လက်ပိုက် ကြည့်နေမယ် ထင်သလား။ မင်းကို လိုက်ပြီး အသေ သတ်ပစ်မှာပေါ့။ ဒီနယ်မှာ သူ့အမိန့် ကို ဖိဆန်ပြီး သူ့ကို အာခံရဲတဲ့ လူဆိုလို့ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး။ သူ ခိုင်းရင် လုပ်ရမှာချည်းပဲ။ ကဲ တော်တော့၊ အဓိပ္ပာယ် မရှိတာတွေ မပြောနှင့်တော့’

‘ဟုတ်ကဲ့ ဦးလေး၊ နောက် မပြောတော့ပါဘူး’

‘အင်း လူလေး လူလေး၊ မင်းမှာလည်း ဒုက္ခပဲ။ မင်းက လုပ်စရာ ရှိတာကို အလျင် လုပ်ပြီး နောက်မှ စဉ်းစားတာကိုးကွ။ အလျင် စဉ်းစားပြီး နောက်မှ လုပ်လို့ ဦးလေး မင်းကို ဘယ်နှခါ ပြောခဲ့ပလဲ ဟင်။ ကဲ ကဲ မင်းကို ဦးလေး တံတိုင်းပေါ်ကနေ အောက်ကို ချပေး မယ်။ ဘယ်ကနေ ဆင်းရင် ကောင်းမလဲ။ ငါ့အထင် တော့ မြောက်ဘက် တံတိုင်းပေါ်ကနေ ဆင်းရင် ကောင်း မယ် ထင်တာပဲ။ အဲဒီနေရာမှာ လျှိုလေးတွေ ဘာလေး တွေလည်း ရှိတယ်။ ပြီးတော့ ကျောက်တောင်တွေ ကြား ထဲမှာ ချုံဖုတ်ကလေးတွေ၊ ဆိတ်သွား လမ်းကလေးတွေ လည်း ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခက်တာက အဲဒီဘက်က ချောက်ကမ်းပါးကတော့ နိမ့်ပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ ကင်းမျှော်စင် ကနေ ကြည့်ရင် ထင်းထင်းကြီး မြင်နေရမယ် ထင်တယ်။ အကာအကွယ် ဆိုလို့ သိပ် မရှိဘူး’

‘တစ်နေရာတော့ ရှိတယ်ဗျ။ ဟို ဘုံအဆောင် ကလေးနားမှာ’

သို့ဖြင့် အက်ရှ်သည် လေညင်းသာ ဖော်နန်းမှ ထွက်ပြေးရန် အတွက် ညအချိန်တွင် မဟာဒေဝီ ဘုံ ဆောင်ပျက်ဆီသို့ လာခဲ့သည်။ ညအချိန်တွင် ထိုနေရာ ကလေးသို့ ပထမဆုံး ရောက်ဖူးခြင်း ဖြစ်၏။ တံတိုင်း ပေါ်မှ ကိုဒါဒတ်နှင့် ဟီရာလားလ်တို့ ပေးလိုက်သော ကြိုးဖြင့် တွယ်ကာ အောက် ပေလေးဆယ်တွင် ရှိသည့် ကျောက်ဆောင်ပေါ်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။ အောက်တို ဘာလ၏ ရွန်းလဲ့နေသော လရောင်ထဲတွင် ဆူးချုံများ သည် မည်းမည်းရိပ်ရိပ် ပေါ်နေကြ၏။ ဖြူဖွေးနေသော လွင်ပြင်သို့ ရောက်အောင် ကွေ့ကောက် ဆင်းသွားသည့် ဆိတ်သွား လမ်းကလေးများကိုလည်း ဝိုးတိုးဝါးတား မြင်ရသည်။

နေ့လယ်က အမေ သိတာ ထွက်သွားပြီးသည့် အခါတွင် အက်ရှ်သည် ဇူလီကို နှုတ်ဆက်ခဲ့ပြီး ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ဇူလီကို နောက်ထပ် တွေ့ရတော့မည် မဟုတ် ဟု ထင်ခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် မဟာဒေဝီ ဘုံဆောင်ပေါ်သို့ ရောက်သည့်အခါတွင် သူ့ကို စောင့်နေသည့် ဇူလီကို တွေ့လိုက်ရသည်။ လရောင် ရွန်းလဲ့နေသည့် ညထဲမှ အထီးကျန် ဖြစ်နေသည့် မည်းမည်း သဏ္ဍာန်ကလေး တစ်ခုမျှသာ။

အက်ရှ်က မည်သို့မှ မပြောရသေးမီ

‘ဇူလီ ထွက်လာတာကို ဘယ်သူမှ မသိကြဘူး။ ဇူလီ အိပ်ပျော်နေပြီလို့ ထင်နေကြတာ၊ တစ်ယောက် ယောက် ကြည့်ရင် အိပ်ပျော်နေတယ်လို့ ထင်အောင် စောင့်တွေကို လုံးပြီး အိပ်ရာပေါ်မှာ တင်ပစ်ခဲ့တယ်။ ဇူလီ ထွက်လာတော့ သူတို့ ဟောက်နေကြပြီ။ ဘယ်သူမှ မနိုးဘူး။ အရှေ့ကို လက်ဆောင် ဟစ်ခု ပေးချင်လို့ လာ ခဲ့တာ။ တကယ်တော့ အရှေ့ဟာ ဇူလီရဲ့ အစ်ကို ဆိုရင် လည်း မှန်တယ်။ ခု အစ်ကို သွားတော့မယ် ဆိုတော့ ဇူလီ လက်ဆောင် ပေးလိုက်ချင်တယ်။ ရော့ ဒီမှာ အစ်ကိုဖို့ လက်ဆောင်’

ဇူလီက သေးသွယ်သည့် လက်ဖဝါးကလေးကို ဖြန့်ပြလိုက်၏။ ကနုကမာဖြင့် လုပ်ထားပြီး ငွေကွပ် ထားသည့် ငါးရုပ်ကလေး။ သူ့လည်တွင် အဆောင် လက်ဖွဲ့ အဖြစ် ဆွဲထားသည့် အရုပ်ကလေး။ ကနုကမာ ငါးရုပ်ကလေးသည် လရောင်ထဲတွင် ပြောင်လက်နေ သည်။

အက်ရှ် သိသလောက် ဆိုလျှင် ထိုငါးရုပ်ကလေး သည် ဇူလီ၏ တစ်ခုတည်းသော အမြတ်တနိုး ပစ္စည်း။ သူ့တွင် လက်ဆောင် ပေးစရာ ဆို၍ ထိုပစ္စည်းကလေး တစ်ခုသာ ရှိသည်။ ဇူလီသည် သူ့ အမြတ်တနိုး ထား၍ သူ့တွင် တစ်ခုတည်းသာ ရှိသော ထိုပစ္စည်းကလေးကို ပေးလိုက်ပြီ။ တော်ရုံတန်ရုံ စေတနာဖြင့် ပေးခြင်း မဟုတ်။ အက်ရှ်သည် ထိုလက်ဆောင် ငါးရုပ်ကလေးကို လေးကန်စွာ လှမ်းယူလိုက်ရင်း

‘ဘာဖြစ်လို့ ပေးရတာလဲ ဇူလီရယ်။ ကိုယ့်မှာ ဘာမှ ပြန်ပေးစရာ မရှိဘူး။ တကယ်ကတော့ ကိုယ့်မှာ ကိုယ်ပိုင် ပစ္စည်းရယ်လို့ ဘာတစ်ခုမှ ရှိတာ မဟုတ် ဘူး’

အက်ရှ်က ခပ်ရက်ရက်ဖြင့် ပြောသည်။

‘ခုတော့ အစ်ကိုမှာ ငါးရုပ်ကလေး ရှိပြီ မဟုတ် လား’

‘အင်း ခုတော့ ငါးရုပ်ကလေး ရှိပြီဗျေလေ’

အက်ရှ်သည် ငါးရုပ်ကလေးကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့မျက်လုံးတွင် မျက်ရည်တွေ ဝဲနေသဖြင့် ငါးရုပ်ကလေးကို ကောင်းကောင်း မမြင်ရ။ သို့ရာတွင် ယောက်ျား ဆိုသည်မှာ မျက်ရည် မကျစကောင်း။ အက်ရှ်သည် ချက်ချင်း သတိရကာ ငါးရုပ်ကလေးကို နှစ်ပိုင်း ချိုးလိုက်ပြီးနောက် တစ်ပိုင်းကို ဇူလီကို ပြန်ပေးလိုက်သည်။

‘ရော့၊ ဒီလိုဆိုရင် ဒီငါးရုပ် အဆောင်လက်ဖွဲ့ကလေးကို နှစ်ယောက်စလုံး ဆောင်ထားနိုင်ပြီပေါ့။ တစ်နေ့ ကိုယ်တို့ နှစ်ယောက် ပြန်တွေ့ကြတဲ့ အခါကျတော့ ဒီငါးရုပ်ကလေးကို ပြန်ဆက်ရမှာပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား။’

‘ကဲ ကဲ တော်ကြတော့၊ ဇူလီဘိုင်လည်း အဆောင်ထဲ ပြန်ဝင်တော့၊ အပြင်ထွက်တာ တွေ့လို့ မိသွားရင် အားလုံး ဒုက္ခ ရောက်ကုန်လိမ့်မယ်။ လူလေးလည်း သွားရမှာ၊ လမဝင်ခင် ခရီး ပေါက်အောင် သွားထားမှ ကောင်းမယ်။ ကဲ နှုတ်ဆက်ပြီး သွားတော့’

ဇူလီ၏ မျက်နှာကလေးသည် မှဲသွားကာ မျက်ရည်များသည် ပါးပြင်ပေါ်သို့ စီးကျလာသည်။ စကားလုံးများသည် မျက်ရည်တွေထဲမှာ နစ်သွားသည် ထင်ရ၏။ အက်ရှ်က

‘မငိုပါနှင့် ဇူလီရယ်၊ တစ်နေ့ကျရင် အစ်ကို ပြန်လာမှာပေါ့၊ ပြန်ဖြစ်အောင် ပြန်လာမှာပေါ့’

အက်ရှ်သည် ဇူလီကို ဖက်လိုက်ပြီးနောက် အမှောင်ရိပ်ထဲတွင် ရပ်နေသော ဟီရာလားလ်ဆီသို့ တွန်းလွှတ်လိုက်သည်။

‘ဦးလေး၊ ဇူလီကို လိုက်ပို့လိုက်ပါနော်၊ သူအပြင် ထွက်သွားတာကို သူ့အဆောင်က အစေတော်တွေ မသိစေနှင့်နော်၊ တော်တော်ကြာ မဟာဒေဝီ သိသွားလို့ ရှိရင် ဒုက္ခရောက်မှာ၊ ဒီအထဲမှာ ကျွန်တော်ကလည်း ထွက်ပြေးပြီ ဆိုတော့’

‘သွားမှာသာ သွားစမ်းပါကွာ၊ ငါ နားလည်ပါတယ်၊ ကဲ သွားတော့’

ဟီရာလားလ်သည် မှောင်ရိပ်ထဲမှ လရောင်သို့ ထွက်လိုက်သည်။ မီးခိုးရောင် ပိုးအင်္ကျီရည်ကြီးသည် ကောင်းကင်ရောင်နှင့် ရောသွား၏။ သူ့မျက်နှာနှင့် လက်များက ကျောက်တုံးရောင်။ အက်ရှ်၏ စိတ်ထဲတွင် လူတစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့် မတူ။ တစ္ဆေကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့် တူနေသည်။

ဟီရာလားလ်သည် သူ့မှတ်ဉာဏ်ထဲတွင် ရေးရေးရိပ်ရိပ်မျှသာ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ ထိုသို့ တွေးလိုက်သည်နှင့် သူ့တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်သွားသည်။ ဟီရာလားလ်၏ ကျေးဇူးကို ပထမဆုံး အကြိမ် အောက်မေ့ ဆင်ခြင်မိသည်။ သူတွင်မက ကိုဒါဒတ်၊ ဇူလီ။ ထို့ပြင် သူ့အပေါ်တွင် စိတ်ကောင်း ထားခဲ့သူတွေ၊ တိုက်သိမ်းငှက်များကို မွေးသူတွေ၊ စောင့်ရှောက် ထိန်းသိမ်းရသူတွေ၊ မြင်းထိန်းတွေ၊ ဆင်ကျိုးဘက်မှ ဆင်ဦးစီးတွေ၊ ဂူးလ်ကုတ် မြို့ထဲတွင် နေခဲ့ရစဉ်က သူနှင့် ကစားဖော်တွေ၊ သူငယ်ချင်းတွေ။ ထိုသူများ အားလုံးကို သူ အမှတ်ရသည်။ ကျေးဇူးတင်သည်။

ဂူးလ်ကုတ်မှ သွားတော့မည် ဆိုသည့် အခါမှ သူ့အပေါ်တွင် မကောင်းကြံသူ၊ စိတ်ဆိုးစိတ်ယုတ် ထားသူတွေ ရှိသလို သူ့အပေါ်တွင် စေတနာ ထားသူ၊ စိတ်ကောင်း ရှိသူတွေ ရှိကြောင်းကို အက်ရှ် တစ်ယောက် ပြက်ပြက်ထင်ထင် မြင်လာခဲ့သည်။

ဟီရာလားလ်က လှုပ်ရှားလိုက်သည်နှင့် သူ့နားတစ်ဖက်တွင် ဆွဲထားသည့် ပုလဲနက် နားပန်သည် လရောင်တွင် တလက်လက် တောက်ပနေသည်။ ပုလဲနက်က ကြောင်မျက်ရွဲ တစ်လုံးနှင့် တူသလိုလို။ တစ်ချက်တစ်ချက်တွင်လည်း မျက်ရည်ပေါက်ကြီး တစ်ပေါက်နှင့် တူသလိုလို။ အက်ရှ်သည် ပုလဲနက်ကြီးကို လှမ်းကြည့်ရင်း နောင်တွင် တော်တော်နှင့် မြင်ရတော့မည် မဟုတ်ဟု တွေးမိကာ ငိုချင်သလိုလို ဖြစ်လာသည်။

ဟီရာလားလ်က အသံ ပြတ်ပြတ်ဖြင့် ‘ကောင်လေး၊ မြန်မြန်လုပ်၊ တော်တော်တောင် နောက်ကျနေပြီ၊ အချိန် သိပ်မရှိတော့ဘူး၊ ကဲ သွားတော့၊ ဘုရား မပါစေကွာ’

ကိုဒါဒတ်က

‘ကြီးအဖျားမှာ ကွင်းတပ်ထားတယ်၊ ကြီးကွင်းထဲကို ခြေထောက် လျှိုလိုက်၊ ပြီးတော့ ကြီးကို မြဲမြဲကိုင်၊ အောက်က ကျောက်ဆောင်ပေါ်ကို ရောက်ရင် ခြေကို မြဲအောင် ကုပ်ထားနော်၊ ခြေ မမြဲသေးဘဲနှင့် ကြီးကို မလွှတ်လိုက်နှင့်၊ အဲဒီ ကျောက်ဆောင်ပေါ်က ဆင်းရတာက ပိုခက်တယ်၊ ဆင်းရင်လည်း ဖြည်းဖြည်းဆင်း၊ ဆိတ်သွား လမ်းတွေပေါ်မှာ ချော်လဲရင် အောက်ကို တလိမ့်ကောက်ကွေး ကျသွားမယ်၊ ဘုရားမလို့ မင်းတို့ သားအမိ နှစ်ယောက် ချောချောမောမော ဖြစ်ပါစေကွာ၊ ကဲ သွားတော့ လူလေးရေ’

ကိုဒါဒတ်သည် အက်ရှ်ကို ဖက်လိုက်၏။ အက်ရှ်သည် တုန်ရိသော လက်များဖြင့် ကိုဒါဒတ်၏ ခြေထောက်ကို ထိသည်။ ထို့နောက် ချက်ချင်း လှည့်ကြည့်လိုက်ကာ သူ့ မျက်ရည်တွေကို ကိုဒါဒတ် မြင်မည် စိုးသည့်အထွက် ကျောတွင် ပိုးထားသည့် အထုပ်ကို ပြင်၍ ပိုးသယောင် ပြုနေသည်။ သူ့နောက်မှ ဇူလီ၏ ရှိုက်သံကို ကြားနေရ၏။

အက်ရှ်သည် အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်၏။ သူ့အောက်တွင် အသူတစ်ရာနက်သည့် ချောက်ကမ်းပါးကြီး။ ထိုတံတိုင်းကြီး အောက်ခြေတွင် အသူတစ်ရာနက်သည့် ကျောက်ဆောင် ကမ်းပါးကြီး။ ချုံဖုတ်ကလေးတွေ ကျိုးတိုးကျဲတဲနှင့်။ ဟိုအောက်ခြေ လွင်စပ်ဆီသို့ ဆင်းသွားသည်။

‘အောက်ကို ငုံ့မကြည့်နှင့်လေကွာ၊ ခေါင်းမော့ပြီး အထက်ကို ကြည့်’ ဟု ကိုဒါဒတ်က ပြော၏။

အက်ရှ်သည် မျက်လုံးများကို ချောက်ကမ်းပါးဆီမှ လွဲလိုက်ကာ လရောင် ဆမ်းထားသော ညဟင်းလင်းပြင်ကို ဖြတ်၍ အဝေးက ဒူးရံခိုင်မာ ခေါ် ရွှေပြည်သာ တောင်တန်းကြီးများကို မျှော်ကြည့်လိုက်သည်။ ရွှေပြည်သာ တောင်ထွတ်များက လရောင်တွင် တလက်လက်တောက်ပကာ တည်ငြိမ်သော ဣန္ဒြေကို ဆောင်လျက်။

အက်ရှ်သည် ရွှေပြည်သာ တောင်ထွတ်များကို ငေးကြည့်ရင်း ခြေထောက်ဖြင့် ကြိုးများကို စမ်း၍ စွပ်သည်။ ထို့နောက် ကြိုးကို မြဲမြံကိုင်ကာ ဘုံဆောင်အစွန်းမှ အောက်သို့ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဆင်း ဆင်း လာ

ခဲ့သည်။ ကြိုးဖျားတွင် လိုက်လာသည့် အက်ရှ်သည် လဟာပြင်ထဲတွင် လှုပ်ယမ်းလျက်။ သူ့မျက်လုံးတွင် မျက်ရည်တွေကြောင့် ကျိန်းစပ်နေသည်။ တံတိုင်းပေါ်မှ ဇူလီ၏ ရှိုက်သံနှင့် နှုတ်ဆက်သံကို ကြားရ၏။ နှုတ်ဆက်သံနှင့် ရှိုက်သံသည် ခပ်သဲ့သဲ့မျှသာ ဖြစ်သည့်တိုင် တိတ်ဆိတ်သော ညတွင် ကျယ်လောင်နေသည် ထင်ရ၏။

‘သွားတော့ အစ်ကိုရေ၊ သွားတော့၊ တစ်နေ့ကျရင်တော့ ပြန်လာခဲ့ဦးနော်၊ အစ်ကို တစ်ယောက် ဘေးမသိ ရန်မခတ် ချောချောမောမော ရောက်ပါစေ’

ဘုံဆောင် ဝရန်တာမှ ငုံ့ကြည့်နေသော ဇူလီ၏ မျက်ရည်များသည် အပေါ်သို့ မော့ကြည့်နေသော အက်ရှ်၏ မျက်နှာပေါ်သို့ ကျလာကြ၏။ ကြိုးသည် တဖြည်းဖြည်း အောက်သို့ ကျလာခဲ့ရာ နောက်ဆုံးတွင် တံတိုင်းအောက်ခြေရှိ ကျောက်ဆောင်ကို ခြေထောက်ဖြင့် စမ်းမိသည်။

အက်ရှ်သည် ကျောက်ဆောင်ပေါ်တွင် ကိုယ်ကို ဟန်ချက်ညီအောင် ရပ်ပြီး လက်ထဲမှ ကြိုးကို လွှတ်လိုက်၏။ ကြိုးသည် အထက်သို့ ပြန်တက်သွားသည်။ အက်ရှ်သည် ဘုံဆောင် ဝရန်တာမှ သူ့ကို ငုံ့ကြည့်နေကြသည့် မိတ်ဆွေ သုံးယောက်ကို နောက်ဆုံး အကြိမ်လက်ပြ နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် ကျောက်ဆောင်များနှင့် ဆူးချုံများကြားမှ ဆိတ်သွားလမ်းကလေးများကို ရှာရန် အောက်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။

ညနေပိုင်းတုန်းက အက်ရှ်သည် ဘုံဆောင်ပေါ်မှ နေ၍ ဆိတ်သွား လမ်းကလေးများကို ရှာကြည့်ခဲ့ပြီးပြီ။

အခန်း ၆

တံတိုင်း အောက်ခြေမှ လွင်ပြင် အထိ ပေနစ်ရာ လောက် ဆင်းရသည်။ သို့ရာတွင် အက်ရှ် အဖို့မူ ပေနစ်ရာကို နာရီဝက်ခန့် စမ်းတဝါးဝါးဖြင့် ဆင်းယူရ၏။

တစ်ခါတွင်မူ တောင်စောင်း တစ်ခုသို့ ခြေအချ လိုက်တွင် လချေး ကျောက်တုံး ချောချောကြီးကို နင်း လိုက်မိသဖြင့် ချော်သွားကာ အောက်သို့ ကျတော့မတတ် ဖြစ်သွားလိုက်သေးသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုနေရာက မဆင်း တော့ဘဲ အပေါ်သို့ လေးဖက်ထောက် တွား၍ တက်လာ ကာ ဆင်း၍ ကောင်းမည့် နေရာကို ပြန်ရှာရပြန်သည်။

ထို့နောက်တွင်မူ အက်ရှ်သည် သတိကြီးစွာ ထား၍ ဆင်းတော့သည်။ မြေပြင်သို့ ရောက်လာသည့် အခါတွင်မူ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ပွန်းရာပဲ့ရာ ခြစ်ရာရာ တို့ ပြည့်လျက်။ အသက်ကိုမျှ ကောင်းကောင်း မရှုနိုင်။ သူ့ကိုယ်တွင် ဝတ်ထားသည့် အဝတ်အစားများမှာလည်း စုတ်ပြတ်ကုန်ကြပြီ။

အပေါ်သို့ မော့ကြည့်လိုက်သည့် အခါတွင် ကျောက်တောင် ကမ်းပါးကြီး။ ထိုအထက်တွင် ဟော် တံတိုင်း မြင့်မြင့်နှင့် မည်းမှောင်နေသည့် မောရိယ မျှော်စင်ကြီး။ သို့ရာတွင် သူတို့နှစ်ယောက် တွေ့နေကျ မဟာဒေဝီ ဘုံဆောင်ပျက်ကလေးကိုမူ မမြင်ရတော့။ အမှောင်ရိပ်တွေနှင့် ရောသွားကာ ပျောက်ကွယ်သွားပြီ။

ယခုလောက် ဆိုလျှင် ဘုံဆောင်ပေါ်တွင်လည်း မည်သူမျှ ရှိမည် မဟုတ်တော့။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ဇူလီ သည် စိတ်ကူးရ၍ ထိုအဆောင်ကလေးထဲသို့ ရောက် ချင် ရောက်မည်။ သူမှ လွဲလျှင် ထိုအဆောင်ကလေးထဲသို့ မည်သူမျှ ရောက်မည် မဟုတ်တော့။ သို့တိုင် ဇူလီသည် လည်း မကြာခဏ ရောက်တော့မည် မဟုတ်။

ဇူလီသည် ကလေးမျှသာ ရှိသေးရာ အတန်ကြာ လျှင် သူသည်လည်း ထိုဘုံဆောင်ကလေးကို မေ့မေ့ ပျောက်ပျောက် ဖြစ်သွားတော့မည်။ ဘုံဆောင်သို့ သွား

သည့် လမ်းကလေးသည်လည်း မြက်ပင်တွေ ဖုံးကာ ပျောက်သွားတော့မည်။ အရာရာသည် ပြောင်းလဲသွား ကြတော့မည်။

လာလာဂျီသည် လူကြီး တစ်ယောက် ဖြစ်လာကာ ကချေသည် မဟာဒေဝီသည်လည်း အသက်တွေ ကြီးပြီး ဝဝဖိုင်ဖိုင်ကြီး ဖြစ်လာတော့မည်။ ငယ်မူငယ်သွေးတွေ၊ အလှတွေ ပြယ်သည်နှင့် အတူ တန်ခိုးအာဏာတွေလည်း ပျောက်ကုန်တော့မည်။

ကိုဒါဒတ်သည် အလုပ်မှ အနားယူကာ မြင်းမှုး နေရာတွင် အခြား လူငယ် တစ်ယောက် ရောက်လာတော့ မည်။

ဟီရာလားလ်သည်လည်း အိုမင်းမစွမ်း ဖြစ်ရှာ တော့မည်။

တစ်နေ့တွင် မဟာရာဇာ ဇော်ဘွားကြီး ကွယ် လွန်ကာ လာလာဂျီသည် ဂူးလ်ကုတ် ပြည်နယ်ကို အုပ် စိုးသူ ဖြစ်လာတော့မည်။

မပြောင်းလဲသည့် အရာ ဆို၍ ဒူးရ်ခိုင်မာ ခေါ် ရွှေပြည်သာ တောင်တန်းကြီးသာ ရှိလိမ့်မည်။ လူတွေ၊ နှစ်တွေ၊ ရာစုနှစ်တွေ ကုန်ဆုံး သွားကြလိမ့်မည်။ ထို အခါတွင် လေညင်းသာ ဟော်နန်းသည်လည်း ရှိတော့ မည် မဟုတ်။ သို့ရာတွင် ရွှေပြည်သာ တောင်တန်းကြီး ကား ယခင်ကလည်း မပြောင်းလဲခဲ့။ ယခုလည်း မပြောင်း လဲ။ နောက်တွင်လည်း ပြောင်းလဲမည် မဟုတ်ဘဲ ရှိမြဲ ရှိနေမည်သာ။

အက်ရှ်သည် မြေပြင်တွင် ဒူးထောက် ထိုင်ချ လိုက်၏။ အလ္လာကို ကိုဒါဒတ် ဝတ်ပြုသကဲ့သို့ အက်ရှ် သည်လည်း ရွှေပြည်သာ တောင်တန်းကြီးကို နောက် ဆုံးအကြိမ် ဝတ်ချသည်။ ထို့နောက် ထိုင်ရာမှ ထကာ အထုပ်ကို ထမ်းလိုက်ပြီး လရောင်အောက်တွင် မြို့ အစွန်ရှိ ညောင်ပင်အုပ်အုပ်ဆီသို့ လာခဲ့သည်။

ညောင်ပင်အုပ်အုပ်တွေ အောက်တွင် အမေ သီတာသည် သူ့ကို စောင့်လျက် ရှိ၏။ ဟီရာလားလ်ကလည်း ကတိတည်သည်။ သစ်ပင်အုပ်တွေ အောက်အမှောင်ထဲတွင် တောင့်တင်းသည့် မြင်းချောကြီး တစ်ကောင်ကို ချည်ထား၏။

အမေ သီတာက ညနေက ဈေးမှ ဝယ်လာသည့် စားစရာ သောက်စရာများနှင့် အဝတ်အထည်များကို ထည့်ထားသည့် အထုပ်ကလေးကို ပိုက်လျက်။ သူတို့အနီးတွင် မြင်းထိန်းသည့် လူစိမ်း တစ်ယောက်လည်း ရှိသည်။ သူ့အမည်ကို အက်ရှ် မသိ။ ထိုလူက ဟီရာလားလ် ပေးလိုက်သည့် အထုပ်ကလေး တစ်ထုပ်ကို လှမ်းပေးသည်။

‘မင်းတို့ လမ်းကျရင် ပိုက်ဆံလေး ဘာလေး လိုမှာတဲ့၊ ဟောဒီမှာ ပေးလိုက်တယ်၊ မြင်းကတော့ စိတ်ချပါကွာ၊ မင်းတို့ ထင်တာထက် ကောင်းပါတယ်’

လူစိမ်းက ဝမ်းပတ်ကို ခပ်တင်းတင်း ဆွဲချည်လိုက်၏။

‘တစ်နေ့ စီးရင် မိုင် တော်တော်များများ ရောက်တယ်၊ ပြီးတော့ လမ်းထိုး စီးချင်တယ် ဆိုရင် နှစ်နာရီ သုံးနာရီလောက်ကတော့ တောက်လျှောက် စီးလို့ ရတယ်၊ မြင်းက ရထားဆွဲတဲ့ မြင်း ဆိုတော့ တော်တော် အပင်ပန်း ခံနိုင်တယ်ကွာ၊ ဟောဒီ လမ်းက သွားရင်တော့ အကောင်းဆုံးပဲ’

ထိုလူက လက်ညှိုး ထိုးပြလိုက်ပြီးနောက် လရောင် ဖြာကျလျက် ရှိသော မြေပြင်တွင် ကုန်း၍ မြေပုံခြစ်ပြသည်။

‘ဟောဒီ လမ်းအတိုင်း သွား၊ မြစ်ကူးတဲ့ တံတား မရှိဘူး၊ ကူးတို့ဆိပ်ကြီး တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ ကူးတို့ဆိပ်က မဖြတ်နှင့်၊ အသွားအလာ များတယ်၊ ဟောဒီနားမှာ ကူးတို့ဆိပ်ကလေး တစ်ခု ရှိတယ်၊ အဲဒီကနေ ကူးပြီး တောင်တည့်တည့်ကို လိုက်သွား၊ အဲဒီလမ်းက တောင်ယာသမားတွေ ထင်းခုတ်သမားတွေ သုံးတာ၊ ဒါပေမဲ့ မြစ်ကို ကူးပြီးသည့်တိုင် စိတ်ချ လက်ချတော့ မနေနှင့်နော်၊ သတိထား သွား၊ မဟာဒေဝီက မင်းတို့ နောက်ကို အလိုက်ခိုင်းမှာပဲ၊ ဂူးလ်ကုတ်နယ် ဟိုဘက် အထိ လိုက်နိုင်တယ်တဲ့၊ ဟီရာလားလ်က မှာလိုက်တယ်၊ ကဲ ခလုတ်မထိ ဆူးမငြိပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းပါတယ်ကွာ၊ ခပ်သုတ်သုတ်ကလေးသာ စီးပေတော့’

အက်ရှ်သည် ဇက်ကြီးကို ဆုပ်လိုက်ပြီးနောက် တင်ပါးကို လက်ဖြင့် ပုတ်လိုက်သည်။

ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရမည်လော မသိ။ အက်ရှ်သည် တောလမ်း ခရီးကို ကျင့်သွားရပြီးသား ဖြစ်နေသည်။ အလျင်တုန်းက တောလိုက်ရင်း သိမ်းတိုက်ရင်း မြင်းကောင်းကောင်း စီးဖူးသည်။ သို့မဟုတ်လျှင် ညအမှောင်ကြီးထဲတွင် မျက်စိလည် လမ်းပျောက်မည် မုချ။ ယခုမူ ညောင်ပင်အောက်ကလူ လမ်းညွှန်လိုက်သည့် လမ်းကို လရောင်ထဲတွင် အလွယ်တကူ ရှာတွေ့သည်။

လင်းအားကြီး အချိန်လောက်တွင်မူ တောင်စောင်း တစ်ခုတွင် ရှိသည့် ကျောက်ဆောင်ကြီး တစ်ခုကို မြင်ရ၏။ ထိုနေရာမှာ တစ်ခါက မဟာရာဇာ ဇော်ဘွားကြီး ကျားသစ် ပစ်ခဲဖူးသည့် နေရာ ဖြစ်သည်။ သည်အထိတော့ ဟုတ်နေပြီ။ လမ်းမမှားသေး။

အမေ သီတာမှာ မနေ့က တွေ့ခဲ့ရသည့် ကိစ္စများကြောင့် ပင်ပန်းနေလေပြီ။ အမေ သီတာသည် အက်ရှ်၏ ပခုံးကို မှီကာ အိပ်လိုက်လာသည်။ အက်ရှ်ကိုယ်ကို ခေါင်းပေါင်းဖြင့် ပူးတွဲချည်၍ လိုက်လာခဲ့သဖြင့်သာ လိမ့်မကျခြင်း ဖြစ်၏။

မနက်လင်း၍ နိုးလာသဖြင့် ကြည့်လိုက်သည့် အခါတွင် တောင်ကြားထဲမှ နေ၍ စီးဆင်းနေသည့် မြစ်တစ်သွယ်ကို တလက်လက် မြင်နေရလေပြီ။ အမေ သီတာက ကူးတို့ဆိပ် မရောက်ခင် အဆာပြေ တစ်ခုခု စားရန် တိုက်တွန်းသည်။ ကူးတို့ဆိပ်သို့ အစောကြီး မရောက်ချင်။ စောစောစီးစီး ရေးကြီးသုတ်ပျာ ရောက်လာလျှင် ကူးတို့ဆိပ်က လူများက သင်္ကာမကင်း ဖြစ်ချင် ဖြစ်နေကြဦးမည်။

‘ဒီလို လုပ်ပါလား လူလေးရဲ့၊ လူလေးက မိန်းကလေးလို ဝတ်၊ တော်တော်ကြာ ဒီကူးတို့ဆိပ်ကို ဘယ်သူတွေ ဖြတ်သွားသလဲလို့ လာ စုံစမ်းရင် ခြေရာဖျောက်ဖို့ လွယ်တာပေါ့၊ သူတို့ စုံစမ်းမှာက မိန်းမကြီး တစ်ယောက်နှင့် ကောင်လေး တစ်ယောက် ခြေကျင် မလာကြဘူးလားလို့ မေးမယ်၊ အမေတို့က မြင်းတစ်စီးနှင့် မိန်းမ နှစ်ယောက် ဖြတ်သွားဟန် ပြခဲ့ရင် မကောင်းဘူးလား’

အက်ရှ်သည် အမေ သီတာ၏ ဆာရီ တစ်ထည်ကို ဝတ်ကာ အပေါ်စား ကြေးလက်ကောက် နှစ်ရန် သုံးရန်ကို ဝတ်သည်။ အမေ သီတာက ဆာရီကို မျက်နှာဖုံးလုနီးပါး ခေါင်းမြီး ခြုံထားရန်၊ သူနှင့် စကားမပြော

ရန် သတိပေး၏။ ချက်ချင်းပင် အက်ရှ်သည် မိန်းကလေး တစ်ယောက်နှင့် တူနေလေပြီ။

သို့ရာတွင် ခက်သည်က မြင်းကို တစ်ဖက်ကမ်း သို့ သယ်ရသည့် ကိစ္စ ဖြစ်သည်။ မြင်းက ရေတွေ ယိုနေသည့် လှေဝမ်းပြားထဲသို့ ဆင်းရန် ငြင်းဆန်နေသည်။ ကူးတို့သမားက မြင်းတင်ခ အတွက် မတန်တဆ ကူးတို့ခ တောင်းနေသည်။ ဟီရာလားလ် ပေးလိုက်သည့် အထုပ်ကလေးထဲတွင် ငွေငါးကျပ်ဖိုးခန့် ငွေစနှင့် ကြေးပြား အချို့ ပါလာသည်။ သိတာက ထိုပိုက်ဆံကို မဖြန့်ချင်။ မရမက ဈေးဆစ်တော့မှ ဈေးတည့်သွားကြကာ မြင်းကို လှေပေါ်သို့ ခက်ခက်ခဲခဲ တင်ယူရသည်။

‘အင်း ခုမှပဲ စိတ်အေးရတော့တယ်’ ဟု သိတာက တစ်ဖက်ကမ်းသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်ရင်း ပြော၏။

အက်ရှ်ကမူ ကိုဒါဒတ်နှင့် ညောင်ပင်အောက်က လူ ပြောလိုက်သည့် စကားများကို အမှတ်ရသည်။ စင်စစ် သူတို့နှစ်ယောက်သည် ဘေးကင်းရာသို့ မရောက်သေး။ ပထမ အဆင့်ကို ကျော်ဖြတ်နိုင်ခဲ့ရုံသာ ရှိသေးသည်။ မဟာဒေဝီသည် သူတို့ ထွက်ပြေးသည်ကို သည်အတိုင်း ကြည့်နေလိမ့်မည် မဟုတ်။ နောက်က လိုက်မည် မုချ။

ထို့ကြောင့် အက်ရှ်သည် မြင်းကို မြောက်ဘက်သို့ လှည့်စီးခဲ့သည်။ မြောက်ဘက်တွင် တောင်ကြီးတွေ ရှိသည်။ သူတို့သည် အစာရေစာ ပေါရာ၊ ရာသီဥတု ကောင်းမွန်ရာ တောင်ပိုင်းသို့ ပြေးလိမ့်မည်ဟု မဟာဒေဝီ တွက်မည် မုချ။

ဂူးလ်ကုတ်သို့ ရောက်ခဲ့စဉ် သူ့ဘဝသည် လုံခြုံအေးချမ်းတော့မည်၊ သာယာတော့မည်ဟု အက်ရှ် ထင်ခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ဟဝါးမဟာ ခေါ် လေညင်းသာ ဟော်နန်းတွင် လွတ်လပ်မှု မရှိ။ အေးချမ်းမှု မရှိ။ လုံခြုံမှု မရှိ။

ယခုတစ်ဖန် သူတို့ နှစ်ယောက်သည် အိုးမဲ့အိမ်မဲ့ ဖြစ်ကြရပြန်ပြီ။ နောက်က အလိုက်ခံရပြန်ပြီ။ လုံခြုံရာသို့ လိုက်ရှာနေကြရပြန်ပြီ။ လူအချင်းချင်း တစ်ဦးကို တစ်ဦး မေတ္တာထားရာ၊ အဓမ္မမှုတို့ ကင်းဝေးရာ၊ နိုင်ထက် စီးနင်း ပြုမှုခြင်း မရှိသည့် နေရာ၊ သူတို့ဘာသာ သူတို့ ပျော်ရွှင် ချမ်းမြေ့စွာ နေထိုင်နိုင်သည့် နေရာ တစ်နေရာရာမူ ရှိရလိမ့်မည်။

မဟာဒေဝီ၏ အကြံကို ဇူလီထံမှ မနေ့က ကြားခဲ့ရပြီး နောက်တွင် ထွက်ပြေးဖို့ စီစဉ်ရာ တိုင်ပင်

ရသည်နှင့် သူ ကောင်းကောင်း မအိပ်ရသေး။ သည်အချိန် အထိ သုံးနာရီလောက်သာ အိပ်ခဲ့ရသေးသည်။ သူ့အသက်ကို စစ်ကြည့်လိုက်လျှင် ဆယ့်တစ်နှစ်သာ ရှိသေးသည်။ ယခု သူ မောလှပြီ။

မြောက်ဘက်သို့ ရောက်လာသည်နှင့် အမျှ ညပိုင်း ဆိုလျှင် ပိုအေးလာသည်။ အမေ သိတာကလည်း ချောင်းတဟွပ်ဟွပ်နှင့် ပို၍ အခြေအနေ ဆိုးလာသည်။ ယခုမှ အမေ သိတာနှင့် အတူတူ နေလာရပြီး သတိထားမိလာ၍လား မပြောတတ်၊ အလျင်ကထက် ဆိုးသည်ဟု အက်ရှ် ထင်သည်။

ဟီရာလားလ် ပြောလိုက်သည့် စကားများကို သတိရသည့် အတွက် ဂူးလ်ကုတ် ပြည်နယ်မှ လွန်သည်နှင့် မြင်းကို ရောင်းပစ်ခဲ့သည်။ မြင်းနှင့် သွားလျှင် ထင်ရှား သိသာလွန်းနေသည့် အတွက် မြင်းကို ရောင်းပစ်ခဲ့ပြီး ခြေကျင်ခရီး နှင်ခဲ့ကြသည်။ သို့ရာတွင် မြင်းကို ရောင်းလိုက်ပြီးမှ သူတို့တစ်တွေ နောင်တ ရနေရပြီ။ အမေ သိတာက ကောင်းကောင်း ခရီး မသွားနိုင်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် တစ်နေ့လုံး သွားမှ တစ်မိုင်လောက်သာ ခရီးပေါက်ခဲ့ကြသည်။

အမေ သိတာ၏ ကျန်းမာရေး အခြေအနေကို ယခင်က သူ သတိ မထားခဲ့မိ။ ယခု သတိထားမိသည့် အခါတွင် အက်ရှ် စိတ်ပူသည်။ သို့တိုင် သူတို့တွင် ဟီရာလားလ် ပေးလိုက်သည့် ငွေနှင့် မြင်း ရောင်းရသည့် ငွေကလေး ရှိသေးသည့် အတွက် တစ်ခါတစ်ရံတွင် လှည်း ငှားစီးခဲ့ကြသည်။

သို့ရာတွင် လှည်းတို့၊ မြင်းရထားတို့နှင့် ခရီးသွားရသည်က ကိုယ်တစ်ယောက်ဟည်းချည်း မဟုတ်။ ခရီးသည်တွေ ပါသေးသည်။ လမ်းတွင် ဟိုစကား သည်စကားတွေ ပြောတတ်ကြသည်။ ဘယ်ကလဲ ဘာလဲ စသည်ဖြင့် စူးစမ်းတတ်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် နှေးချင်နှေးပေစေ၊ ခြေကျင်သွားသည်က ပို၍ လုံခြုံသည် ထင်ရသဖြင့် ခြေကျင်ပင် ဆက်ခဲ့ကြသည်။

ရက် အတော် ကြာလာသည် အထိ နောက်မှ လိုက်လာသည့် အရိပ်အရောင်ကို မတွေ့ရ။ အမေ သိတာလည်း စိတ်အေးစပြုပြီ။ အက်ရှ် အဖို့လည်း ရှေ့နေရေး ထိုင်ရေးကို အေးအေးဆေးဆေး တွေးနိုင်ပြီ။ သည်အတိုင်းချည်း လျှောက်သွားနေ၍ မဖြစ်။ သူတို့

တွင်ရှိသည့် ပိုက်ဆံကလည်း မကုန်နိုင် မခန်းနိုင် ရှိသည် မဟုတ်။

အမေ သီတာ အဖို့လည်း အနားယူဖို့ လိုသေး သည်။ ခေါင်းပေါ်တွင် အမိုးအကာလေး ရှိဖို့ လိုသေး သည်။ ယခုလို တစ်ည တစ်နေရာ ပြောင်းအိပ်နေ၍ မဖြစ်သေး။ နားခိုနေရာ မတွေ့လျှင် ကွင်းပြင်ကြီးတွေ ထဲမှာ သည်လိုချည်း အိပ်နေ၍ မဖြစ်သေး။ အလုပ် တစ်ခုကို ရှာရဦးမည်။ သူတို့အဖို့ တဲကလေး တစ်လုံး ကို ရှာရဦးမည်။ မြန်မြန်ရမှ ဖြစ်မည်။ မြောက်ပိုင်း ရာသီဥတုသည် အလွန် အေးသည်။ နေ့လယ်ကြီးမှာပင် လေသည် အေးစိမ့်နေတတ်၏။ မြောက်ပိုင်းသို့ ရောက် သွားလျှင် တောင်ထွတ်တွေပေါ်မှာ နှင်းတွေ ခဲနေလေ ပြီ။

ယခုဆိုလျှင် ဂူးလ်ကုတ် ပြည်နယ်နှင့်လည်း တော်တော် လှမ်းခဲ့ပြီ။ သည်လောက် အလောသုံးဆယ် ဧပြေလွှားနေစရာ မလိုတော့။ မဟာဒေဝီသည်လည်း သူတို့ကို လိုက်နိုင်တော့မည် မဟုတ်။

အက်ရှ်က မဟာဒေဝီ၏ အကြံအစည်များကို လူတွေ လျှောက်ပြောနေလျှင်လည်း မဟာဒေဝီ အဖို့ မှုစရာ မဟုတ်တော့။ ဂူးလ်ကုတ် ပြည်နယ်လို မထင် မရှား ပြည်နယ်ကလေးက ကိစ္စကို မည်သူက စိတ်ဝင် စားနေမည်နည်း။ ထို့ပြင် ပြောသူကလည်း ခြေသလုံး အိမ်တိုင် သွားနေသည့် ကလေးသာသာ ကောင်ကလေး တစ်ယောက်။ သူ့စကားကို မည်သူက အရေးတယူ နားထောင်နေမည်နည်း။

သို့ရာတွင် အက်ရှ်သည် မဟာဒေဝီ၏ အထောက် အကူများ၊ အတွင်းလူယုံများကို အထင်သေးခြင်း ဖြစ်၏။ မဟာဒေဝီသည် သူ့ကို အဘယ်ကြောင့် ဤမျှ အပျောက် ရှင်းချင်သနည်း ဆိုသည့် အကြောင်းရင်းကို အက်ရှ် နားမလည်။

မဟာဒေဝီသည် မဟာရာဇာ ဇော်ဘွားကြီး၏ ရန်ကို ကြောက်၍ သူ့ကို လိုက်လံ အပျောက်ရှင်းလို ခြင်း မဟုတ်။ ဗရစ်တစ် ရပ်ဂျီ ခေါ် ဗြိတိသျှတို့၏ အာ ဇာစက်ကို ကြောက်၍ သူ့ကို အပျောက် ရှင်းလိုခြင်း ဖြစ်သည်။

ယခင်တုန်းကမူ အက်ရှ်လို ကောင်လေး တစ် ယောက် သူတို့နယ်မှ ထွက်ပြေးသွားခြင်းသည် ဘာမှ မှုလောက်စရာ မရှိ။ သို့ရာတွင် ယခုသည် ယခင် မဟုတ်တော့။ အင်ဂရေစီ ခေါ် အင်္ဂလိပ်တို့သည် အိန္ဒိယ

ပြည်ကြီး တစ်ပြည်လုံးကို စိုးမိုး အုပ်ချုပ် မင်းလုပ်နေပြီ။ သူတို့ တင်ချင်သည့် ဇော်ဘွားကို တင်၍ သူတို့ မတင် ချင်သည့် ဇော်ဘွားကို ရာဇပလ္လင်ပေါ်မှ ဆွဲချနေပြီ။

ဂျာနူးဘိုင်သည် သူ့သားကို သူတို့ ပြည်နယ်က ရာဇပလ္လင်ပေါ်သို့ တင်ချင်သည်။ သို့တင်နိုင်ရန် အတွက် အိမ်ရှေ့ကိုယ်တော်လေး လာလာဂျီကို ရှင်းပစ်ဖို့ လိုသည်။ မဟာဒေဝီသည် အိမ်ရှေ့ ကိုယ်တော်လေးကို အပျောက် ရှင်းရန် ကြိုးစားခဲ့သည့်တိုင် မအောင်မြင်ခဲ့။ သို့တိုင် စိတ်ပျက် လက်လျှော့ခြင်း မရှိသေး။ တစ်နည်း မဟုတ်လျှင် တစ်နည်း စမ်းကြည့်ရလိမ့်မည်။ သူ့ကို အပျောက်ရှင်းဖို့ ကိစ္စက သည်လောက် အရေးမကြီး။ အရေးကြီးသည်က သူ့လက်ချက်မှန်း မသိအောင် ဖုံးဖို့ ကိစ္စ ဖြစ်သည်။

ယခုမူ လာလာဂျီ၏ အစေတော် တစ်ယောက် ဖြစ်သည့် ဘာမဟုတ်သည့် မလောက်လေး မလောက် စား ကောင်လေး တစ်ယောက်က သူ့ အကြံအစည်ကို သိသွားပြီ။ သည်ကောင်လေးသည် အင်္ဂလိပ်တို့၏ သူလျှို အထောက်တော် ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နိုင်သည်။ သို့ဖြစ်လျှင် သူ့ကို အပြတ် ရှင်းပစ်လိုက်သည်က အကောင်းဆုံး ဖြစ်မည်။ သူက တစ်ဆင့် ဇော်ဘွားကြီး သိသွားနိုင်သည်။ ဇော်ဘွားကြီးသည် သူ့ကို မျက်နှာသာ ပေးတတ်သည်။ သူ့မျက်နှာသာ ပေးလျှင် သူ့စကားကိုလည်း ယုံသွား နိုင်သည်။

ထို့ကြောင့် အက်ရှ်ကို အပြတ်ရှင်းရန် မဟာဒေဝီ ကြံစည်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့ စီစဉ်နေစဉ် သူတို့ ထွက် ပြေးကြပြီ။ ထို့ကြောင့် မဟာဒေဝီ ဂျာနူးဘိုင်သည် စိတ် ဆိုးရဲမျှမက အနည်းငယ်လည်း စိုးရိမ် ထိတ်လန့်စ ပြု လာသည်။

အက်ရှ် ထွက်ပြေးသည့် အခါတွင် အိမ်ရှေ့ ကိုယ်တော်လေး လာလာဂျီကလည်း စိတ်ဆိုးသည်။ ထို့ ကြောင့် လူစုခွဲ၍ အရှာခိုင်းကာ သူ့ကို ဖမ်းရန် အမိန့် ပေးလိုက်၏။ သို့ရာတွင် ရှာမရသည့် အခါ၌ အိမ်ရှေ့ ကိုယ်တော်လေးသည် ထိုကိစ္စကို မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်သွား၏။ အချို့သူများကလည်း အရှေ့ မရှိတော့ သည့် အတွက် ဝမ်းသာကြသည်။ မဟာဒေဝီ ကိုယ်တိုင် လည်း ဝမ်းသာသင့်သလောက် သာသည်။ သို့ရာတွင် ထိုသတင်းကို ဗြိတိသျှတို့ ကြားမည် စိုးရိမ်သဖြင့်သာ ဝမ်းမသာနိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။

မဟာဒေဝီသည် သူတို့ ဟော်နန်းသို့ ဗြိတိသျှ ဗိုလ်မှူးကြီး ဖရက်ဒရစ် ဗင်း မခေါ်ပင့်ဘဲ ရွှေကံလာ

သည်ကို မမေ့နိုင်သေး။ ဝိုင်းရံကြီး ရောက်လာသည် အခါတွင် စော်ဘွားကြီး ကိုယ်တိုင်ပင် စိတ်မပျက်တပါ ဖြင့် သူ့ကို ဂုဏ်ပြု ကြိုဆိုခဲ့ရသေးသည် မဟုတ်လော။ မိမိတို့၏ ဆွေမျိုးများ၊ ပြိုင်ဘက်များကို သတ်ဖြတ်၍ ထီးနန်းကို အုပ်ချုပ်သည့် စော်ဘွားများ၊ မင်းညီမင်းသား များကို ဗြိတိသျှတို့သည် ရာဇပလ္လင်မှ ဆွဲချသည် ဟု သော သတင်းများကိုလည်း ကြားနေရသည်။

အိမ်ရှေ့ကိုယ်တော်လေး တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်ပြီ ဆိုသည့် သတင်းကို အရှေ့ ဆိုသည့် ကောင်လေး ကြား လျှင် သူ သိခဲ့သမျှတို့ကို ဗြိတိသျှ အာဏာပိုင်တို့ထံ သွားမပြောဟု မည်သူ အာမခံနိုင်သနည်း။ ဗြိတိသျှ တို့က စုံစမ်းလား မေးမြန်းလား လုပ်လာနိုင်သည်။ ထို အခါတွင် မိမိ အကြံအစည်တို့ မပေါ်ဟု မည်သူ တာဝန် ခံနိုင်သနည်း။

‘ဟုတ်သည်။ သည်ကောင်လေးကို အရှင်ထား၍ မဖြစ်။ သည်ကောင်လေး အသက် ရှိနေသေးသမျှ သူ သည် မိမိအတွက် အန္တရာယ် တစ်ခု ဖြစ်နေလိမ့်မည်။ မိမိ သားငယ် နန်းတက်ရေးတွင် အတားအဆီး တစ်ခု ဖြစ်နေလိမ့်မည်။’

‘ဘယ်နည်းနှင့် ဖြစ်ဖြစ် တွေ့အောင် လိုက်ရှာ ကြ။ သူ့ရော သူ့အမေကိုရော နှစ်ယောက်စလုံးကို တွေ့ အောင် ရှာခဲ့။ နို့မဟုတ်ရင် ဒီကောင်လေးက အကုန် လျှောက်ပြောနေလိမ့်မယ်။ သင်းတို့ မသေသေးသမျှ လာလာဂျီကို ငါ ဘာမှ လုပ်လို့ ရဦးမှာ မဟုတ်ဘူး’ ဟု မဟာဒေဝီ ဂျာနူးဘိုင်က ပြောသည်။

အက်ရှ်သည် ပေတစ်ရာ လမ်းမကြီး အနီးက ရွာကလေး တစ်ရွာတွင် ပန်းပဲ အလုပ်ရ၏။ ပန်းပဲဖို အနီးက ဂိုဒေါင် တစ်လုံးတွင် သူတို့ သားအမိ နှစ် ယောက် နေရသည်။ သူတို့နေသည့် ဂိုဒေါင် အခန်း ကလေးက တကယ့် ကျဉ်းကျဉ်းကလေး။ ပြတင်းပေါက် မရှိ။ လေဝင်ပေါက် မရှိ။ အလုပ်ကလည်း ပင်ပန်းသည်။ ရသည့် လုပ်ခကမူ ဘာမျှ မဖြစ်လောက်။

သို့ရာတွင် ဤသည်မှာ အစမျှသာ ရှိသေး၏။ သူတို့တွင် ဟိရာလားလ် ပေးလိုက်သည့် ပိုက်ဆံကလေး ကျန်သေးသည်။ ထိုပိုက်ဆံဖြင့် ကြီးစုတင် အဟောင်း ကလေး တစ်လုံး၊ အပေါစား မွေ့ရာကလေး တစ်ချပ် နှင့် အိုးခွက် ပန်းကန်များ ဝယ်သည်။ မြင်းရောင်းရ သည့် ပိုက်ဆံကလေးကိုမူ အိပ်ရာအောက်တွင် ကျင်း တူးပြီး မြှုပ်ထား၏။

အက်ရှ် အပြင် ထွက်သွားသည့် အခါ အမေ သိတာသည် နံရံတွင် နောက်ထပ် အပေါက် တစ်ပေါက် ဖောက်ပြီး ပါမောက္ခ ဟိလာရီ၏ စာရွက်တွေ ထည့် ထားသည့် ချိပ်ပိတ်ထားသော အထုပ်ကလေးကို ဝှက် ထားလိုက်သည်။ လေညင်းသာ ဟော်နန်းတုန်းက သူ့ အခန်းကလေးထဲတွင် ဝှက်ထားရာမှ ယူလာခဲ့ခြင်း ဖြစ် ၏။

အမေ သိတာသည် သူ့အတွက် အလုပ် လိုက် ရှာဖို့လည်း ကြိုးစားခြင်း မပြုတော့။ အားလျှင် အပြင် ထွက်၍ နေစာလှုံသည်။ ထမင်း ချက်သည်။ ညဆိုလျှင် အရှေ့ ပြောပြသည့် နေ့လယ်က အတွေ့အကြုံများကို နားထောင်သည်။

အမေ သိတာသည် အက်ရှ်၏ နေရေး ထိုင်ရေး ကိုလည်း မေးမြန်းခြင်း မပြု။ ဘာကိုမှလည်း တောင့် တောင့်တတ မရှိ။ လေညင်းသာ ဟော်တွင် မတောင့်မတ နေခဲ့ရသည်ကိုလည်း မလွမ်း။ လေညင်းသာ ဟော်တွင် အရှေ့ကို တွေ့ချင်၍လည်း မတွေ့ရ။ အရှေ့ ကိုယ် တိုင်လည်း ပျော်ပိုက်ခြင်း မရှိကြောင်းကို အမေသိတာ သိသည်။

‘ယခု အက်ရှ်ကို ကြည့်ရသည်မှာ အိမ်ရှေ့ ကိုယ် တော်လေးထံတွင် ခစားရသည်ထက် ပျော်ဟန်တူသည်။ လုပ်ခက နည်းသည့်တိုင် ကိုယ့်လုပ်ခကို ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ် ကိုင်ရသည်။ လေညင်းသာ ဟော်တုန်းက ဆိုလျှင် သူတို့ လက်ထဲတွင် ပိုက်ဆံ တစ်ခါမျှ မကိုင်ရ။ မည် သို့ဖြစ်စေ သူသည် လူကြီး တစ်ယောက် ဖြစ်ပြီ။’

အက်ရှ်က တစ်နေ့တွင် အမေ သိတာနှင့် အတူ ရွှေပြည်သာ ရွာကလေးသို့ သွားကာ အေးချမ်းစွာ နေ တော့မည် ဟူသော စိတ်ကူးကို စွန့်လွှတ်ခြင်း မပြုသေး သည့်တိုင် သည်နေရာကလေးတွင် တစ်နှစ် တန်သည် နှစ်နှစ် တန်သည်တော့ နေလိုက်ဦးမည်ဟု စိတ်ကူးထား သည်။

သို့ရာတွင် နောက်နှစ် နှစ်သစ်ကူးပြီး မကြာခင် တွင် သူတို့ ရှိရာသို့ လူနှစ်ယောက် ပေါက်လာသည်။ တောင်ပေါ်သူ မိန်းမ တစ်ယောက်နှင့် ကောင်လေး တစ်ယောက်ကို လိုက်ရှာကြခြင်း ဖြစ်၏။ ကောင်လေး က မျက်လုံးပြာပြာနှင့် ဖြစ်ပြီး မိန်းကလေး အသွင် ရုပ်ပျက် ထားနိုင်သည်ဟု သူတို့က ပြောကြသည်။ သူ တို့ နှစ်ယောက်သည် ဂူးလ်ကုတ် ပြည်နယ် စော်ဘွား ပိုင်သော ကျောက်မျက်ရတနာများကို ခိုးယူ ထွက်ပြေး

သွားခြင်း၊ ဖြစ်ကြောင်း၊ သူတို့ကို ဖမ်းမိလျှင် ဆုတော်
ငွေ ငါးရာ ပေးမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ သတင်း ပေးနိုင်လျှင်
ဆုတော်ငွေ ငါးဆယ် ပေးမည် ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပြော
ကြ၏။

ထိုလူများသည် ညကြီး မိုးချုပ်တွင် ရောက်လာ
ကြခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုညက အက်ရှ်သည် ရွာသူကြီး အိမ်
တွင် သွားအိပ်နေသည်။ ရွာသူကြီး သားမှာ သူနှင့်
ခင်မင် ရင်းနှီးသောကြောင့် သူတို့အိမ်သို့ သွားအိပ်ခြင်း
ဖြစ်၏။ သူကြီးသားသည် လူနှစ်ယောက်နှင့် သူ့အဖေ
တို့ ပြောနေသည့် စကားများကို ကြားသည်တွင် အရှေ့
တို့ သားအမိ နှစ်ယောက်၏ ပုံစံနှင့် ကိုက်နေသဖြင့်
အက်ရှ်ကို နှိုးပြီး ပြောသည်။

နာရီဝက်ခန့် အကြာတွင်မူ အက်ရှ်နှင့် အမေ
သီတာတို့သည် ကြယ်ရောင်အောက် လယ်ကွင်းထဲက
လူသွားလမ်း ပုန်ပုန်ကလေး အတိုင်း ထွက်ပြေး လာခဲ့
ကြသည်။ အမေ သီတာက ကောင်းကောင်း လမ်း
မလျှောက်နိုင်တော့သဖြင့် လှည်းကြီးလေး ဘာလေး တွေ
လိုတွေ့ငြား ပေတစ်ရာ လမ်းမကြီးပေါ်သို့ တက်လာ
ခဲ့ကြသည်။

ကံအားလျော်စွာပင် သဘောကောင်းသည့် မြင်း
ရထားသမား တစ်ယောက်နှင့် တွေ့ကာ သူတို့ကို ငါး
မိုင်ခန့် ဝေးသည့် မြို့ကလေး တစ်မြို့သို့ ခေါ်သွား၏။
ထိုမြို့ကလေးမှ တစ်ဆင့် ကွင်းပြင်များကို ဖြတ်ကာ
တောင်ဘက်သို့ ဆင်းလာခဲ့ကြသည်။

နောက် နှစ်လလုံးလုံး သူတို့ နှစ်ယောက်သည်
အငတ်ငတ် အပြတ်ပြတ်ဖြင့် နေခဲ့ကြရ၏။ နောက်မှ
လိုက်လာမည့် အန္တရာယ်ကိုလည်း စိုးရိမ်ရသေးသည်။
သူတို့ကို အာရုံ စိုက်မည် ထင်သည့် နေရာများတွင်
မနားရဲဘဲ တောကြို တောင်ကြားတွင် ပုန်းအိပ်ရသည်။
မြို့ကြီးများမှာ မြို့ငယ်ကလေးများထက် လုံခြုံ စိတ်ချရ
၏။ သို့ရာတွင် မြို့ကြီးများတွင် အလုပ် ရှာဖို့ မလွယ်။
စရိတ်စကမှာလည်း ကြီး၏။ ပိုက်ဆံကလေးကလည်း
ကုန်လှပြီ။

အမေ သီတာကလည်း လူများသည့် နေရာမျိုးသို့
ရောက်လျှင် ရောဂါ တိုးချင်သည်။ အမေ သီတာသည်
တောင်တန်းကြီးများကိုသာ လွမ်းနေတတ်သည်။ အမေ
သီတာသည် နဂိုကတည်းကပင် မြေပြန့်ကို ကြိုက်လှ
သည် မဟုတ်။ ယခုမူ မြေပြန့်ကို ကြောက်ရွံ့ပင် နေ
လေပြီ။

တစ်ညနေတွင် သစ်စက် တစ်ခု အနီးတွင် ကူလီ
များနှင့် စကား ပြောနေစဉ် မဟာရာဇာ တစ်ဦး၏
ကျောက်မျက်ရတနာများကို ခိုးယူသွားသည့် သူခိုး နှစ်
ယောက်ကို မိလျှင် ဆုတော်ငွေ ပေးမည် ဖြစ်ကြောင်း
ဖြင့် ပြောဆိုနေသည့် သတင်းများကို ကြားရပြန်သည်။
အက်ရှ်သည် စိတ်ဓာတ်ကျစ ပြုလာ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်
သည် ပြေး၍မှ လွတ်ပါဦးမည်လော မဆိုနိုင်။

အမေ သီတာက

‘မထူးပါဘူးကွယ်၊ မြောက်ပိုင်း တောင်ပေါ်ကို
သွားနေတာပဲ ကောင်းပါတယ်၊ တောင်ပေါ်ဆိုရင် အမေ
တို့ စိတ်ချရပြီ၊ လမ်းပန်းကလည်း မသာဘူး၊ ပုန်းစရာ
ခိုစရာတွေလည်း အများကြီး၊ ဟောဒီ မြေပြန့်မှာ နေရ
တာက အမေ ကျောချမ်းလွန်းလို့၊ ဘာမှလည်း အကာ
အကွယ် မရှိ၊ လမ်းတွေကလည်း ပွစာတက်လို့’

သို့ဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်သည် မြောက်ပိုင်းသို့
လာခဲ့ကြသည်။ သို့ရာတွင် ခြေကျင် ဖြစ်၍ ခရီး မတွင်လှ။
သူတို့တွင် ရထားခ၊ လှည်းခ အတွက်လည်း ပိုက်ဆံ
မရှိတော့။ အစားအသောက် အတွက် ချန်ထားသည့်
ပိုက်ဆံကလေးသာလျှင် ကျန်တော့သည်။ တည်းခိုခ
မတတ်နိုင်သည့် အတွက် မြို့ရောက်လျှင် လမ်းမတွင်
အိပ်ပြီး တောရောက်လျှင် သစ်ပင်အောက်မှာပင် အိပ်
ကြသည်။

သို့ဖြင့် ဤသို့ နေလာခဲ့ကြရာ တစ်နေ့တွင်မူ
အမေ သီတာ၏ ကျန်းမာရေး အခြေအနေမှာ ဆိုးလာ
ခဲ့ကာ ရှေ့ဆက်၍ ခရီး မသွားနိုင်သည့် အခြေအနေသို့
ရောက်လာခဲ့သည်။

သူတို့ နှစ်ယောက်သည် မနေ့ညက ဂျီလွန်
မြစ်ကမ်းဘေးရှိ ကျောက်ဆောင်ကြီး တစ်ဆောင် အောက်
တွင် အိပ်ခဲ့ကြရ၏။ ထိုကျောက်ဆောင်ကြီး အောက်မှ
မျှော်ကြည့်လိုက်လျှင် ကသွီယ တောင်တန်းများပေါ်မှ
နှင်းခဲများကို မြင်နေရသည်။ နှင်းတို့ စွတ်စိုလျက် ရှိ
သည့် မြေပြန့် လွင်ပြင်ကြီးပေါ်သို့ အရုဏ် ဖြာဆင်း
လာသည့် အခါ၌ ခံတပ် တံတိုင်းကြီးလို ဖြစ်နေသော
တောင်စဉ် တောင်တန်းကြီးများသည် မနက်ခင်း နှင်း
မြူတွေ အထက်မှာ ရောက်နေကြသည်။ နေခြည်ဦးတို့
ပက်ဖျန်းထားသဖြင့် တောင်တန်းကြီးများသည် နှင်းဆီ
ရောင် သန်းလျက်။ တောင်တန်းကြီးများသည် တစ်နေ့
ခရီးလောက် ဝေးကွာနေသေးသည့်တိုင် သူတို့နှင့် မနီး
မဝေးတွင် ရောက်နေသည်ဟု ထင်ရသည်။

သို့ရာတွင် ခေါင်းကို အနိုင်နိုင်ထူ၍ ကြည့်နေသော အမေ သိတာသည် ထိုတောင်တန်းကြီးများဆီသို့ သူ ဘယ်တော့မှ ရောက်တော့မည် မဟုတ်ကြောင်းကို သူ သိလိုက်လေပြီ။

ထိုနေ့က တစ်မနက်လုံး သူတို့နှစ်ယောက် ဘာမျှ မစားကြရသေး။ သူတို့ လက်ထဲတွင် ထမင်းခြောက် တစ်ထုပ်သာ ရှိ၏။ အရေးအကြောင်း ရှိလျှင် စားရန် တမင် စုဆောင်းထားခဲ့သည့် ထမင်းခြောက်များ ဖြစ်သည်။

အက်ရှ်သည် မာတောင့်နေသည့် ထမင်းခြောက် များကို ကျောက်တုံး တစ်တုံးဖြင့် ဆန်လုံး ကွဲသွားအောင် ကြိတ်လိုက်ပြီးနောက် ရေဖြင့် စိမ်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် အမေ သိတာသည် ရေနှင့် ဖျော်ထားသည့် ထမင်းခြောက် ကို မမျိုနိုင်တော့။ အက်ရှ်က ရှေ့သို့ ခရီးဆက်ရန် ပြောသည့်အခါတွင် သိတာသည် ခေါင်းကို ယမ်းလိုက်၏။

‘အမေ မသွားနိုင်တော့ဘူး လူလေး၊ အမေ မောတယ်’

‘ကျွန်တော် သိပါတယ် အမေ၊ ကျွန်တော်လည်း မောတာပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဒီမှာ ကြာကြာ နေလို့ မဖြစ်ဘူး၊ အန္တရာယ် များတယ် မဟုတ်လား၊ ဒီနားမှာ ပုန်းစရာ ခိုစရာ ဆိုလို့လည်း မရှိဘူး၊ သူတို့ လိုက်လာရင် တန်းတိုးနေမှာ၊ ထောင်ချောက်ထဲ ရောက် တဲ့ ကြွက်လို ဘယ်ကိုမှ သွားလို့ ရတော့မှာ မဟုတ် ဘူး၊ ကျွန်တော့် အထင်တော့ သူတို့ ဒီလမ်းက လိုက် လာကြမယ် ထင်တယ်၊ ကျွန်တော်တော့...’

အက်ရှ်သည် စကားကို ဆက်မပြောနိုင်။ သူ့ စကားကို ကြားလိုက်ရလျှင် သိတာသည် ပို၍ ရောဂါ အခြေအနေ ဆိုးသွားလိမ့်မည် ထင်သည်။

‘မနေ့က ကျွန်တော်တို့ နားတုန်းက ဝူးလ်ကုတ် က လူတစ်ယောက်ကို ကျွန်တော် မြင်လိုက်တယ်၊ အဲဒီ လူက ကျွန်တော်တို့ကို သိတယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ ကျွန် တော် ဒီနားမှာ ကြာကြာ မနေဖို့ ပြောနေတာ၊ ခု ကျွန်တော်တို့ မြစ်ကမ်းအတိုင်း အောက်ကို စုန်သွားရင် ကောင်းမယ် ထင်တယ်၊ ရေတိမ်တဲ့ နေရာကျမှ ဟို ဘက်ကမ်းကို ကူး၊ ဒါမှ မဟုတ်ရင်လည်း လှေသမား တစ်ယောက်ယောက် တွေ့ရင် ဟိုဘက်ကမ်းကို လိုက် အပို့ခိုင်းရင် ကောင်းမယ်၊ ဟိုဘက်ကမ်း ရောက်မှ နား တာက ပိုပြီး စိတ်ချရတယ်၊ အမေ့ကို ကျွန်တော် တွဲ ခေါ်မယ်လေ၊ သိပ် မဝေးပါဘူး အမေရယ်၊ နည်းနည်း

လေး လျှောက်လိုက်ရင် ရောက်သွားမှာပါ’

‘အမေတော့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီးမှ မသွားနိုင်တော့ ဘူး လူလေး၊ လူလေး တစ်ယောက်တည်းသာ လွတ် အောင် ပြေးပေတော့၊ အမေ ပါနေရင် ခရီး ဖင့်နေလိမ့် မယ်၊ လူလေး တစ်ယောက်တည်း ဆိုရင် သူတို့လိုက်လို့ မိမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ပိုပြီးလည်း စိတ်ချရမယ်၊ သူတို့က မိန်းမ တစ်ယောက်နှင့် ကောင်လေး တစ်ယောက် ဆိုပြီး လိုက်ရှာနေကြတာ ဆိုတော့ အမေ ပါနေရင် ချက်ချင်း ရိပ်မိသွားကြမှာ၊ အမှန်ကတော့ အမေ လူလေးနှင့် အစောကြီး ကတည်းက ခွဲခဲ့ဖို့ ကောင်းတယ်၊ မခွဲရက် လွန်းလို့သာ ဒီလောက် အထိ လိုက်နေတာ’

အက်ရှ်က စိတ်တိုတိုဖြင့်

‘မဟုတ်တာဗျာ၊ အမေကလည်း ဘာတွေ လျှောက် ပြောနေတာလဲ၊ ကျွန်တော်ကလည်း အမေ့ကို ထားပြီး ဘယ်သွားပါ့မလဲ၊ ကျွန်တော်နှင့် ခွဲသွားလို့ရှိရင် အမေ့ကို ဘယ်သူ စောင့်ရှောက်မှာလဲ၊ ကဲ အမေ ထနော်၊ လိုက် ခဲ့နော် အမေ၊ ဖြည်းဖြည်းပဲ သွားမှာပေါ့ အမေရယ်’

အက်ရှ်သည် သူ့ဘေးတွင် ဒူးထောက် ထိုင်ချ လိုက်ပြီးနောက် အမေ သိတာ၏ အေးစက်နေသော လက်များကို ကိုင်၍ ချောနေသည်။

‘အမေ ဟောဟိုက တောင်တန်းကြီးတွေပေါ်ကို သွားချင်တယ် ဆို၊ သွားချင်တယ် မဟုတ်လား ဟင်၊ သွားချင်တယ် ဆိုရင် ရောက်ရမှာပေါ့ အမေရဲ့၊ ဟိုမှာ မြင်နေရပြီလေ၊ အမေ ကြည့်စမ်းပါဦး၊ တောင်ကြီးတွေ ကို အတိုင်းသား မြင်နေရပြီ၊ အဲဒီ တောင်တွေပေါ် ရောက်သွားရင် အမေ နေကောင်းသွားမှာပေါ့ အမေရဲ့၊ တောင်တန်းပေါ်က လေကောင်းလေသန့်တွေကို ရှုလိုက် ရတယ် ဆိုရင် အမေ ချောင်းဆိုးတာတွေ ဘာတွေလည်း ပျောက်သွားမှာပါ၊ အဲဒီ တောင်တန်းကြီးတွေပေါ် ရောက် ရင် အမေ ပြောပြောနေတဲ့ တောင်ကြားက ရွာကလေး ကို လိုက်ရှာကြမယ်လေ၊ အမေ ပြောတဲ့ တောင်ကြား ရွာကလေးကို မေ့သွားပြီလား၊ ဆိတ်ကလေးတွေ မွေး မယ် ဆို၊ သံပရာပင်ကလေးတွေ ရှောက်ပင်ကလေးတွေ စိုက်မယ် ဆို၊ ပြီးတော့...’

အက်ရှ်၏ အသံသည် ပြောရင်းဆိုရင်း တိမ်ဝင် သွား၏။ အမေ သိတာ၏ လက်ကို ဆွဲကာ သူ့ကို ထူ ကြည့်ပြန်သည်။

‘ကဲ ထပါ အမေရယ်၊ သိပ် သွားရတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ နည်းနည်းကလေး ကျန်ပါတော့တယ်’

m သို့ရာတွင် သူ့ခရီးသည် လမ်းဆုံးသို့ ရောက်ပြီ ဖြစ်ကြောင်းကို သိတာ သိသည်။ သူ့တွင် ခွန်အားတွေ မရှိတော့။ ကုန်ခန်းခဲ့ပြီ။ ကျန်သည့် အားခွန်ကလေး ကိုမူ သူ မလုပ်ချင်ဆုံး ဖြစ်သည့် နောက်ဆုံး အလုပ် တစ်ခုကို အချိန်မနှောင်းမီ လုပ်ဖို့ ချန်ရဦးမည်။

အမေ သိတာသည် သူ့လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထား သည့် အက်ရှ် လက်ထဲမှ အသာ ရုန်းထွက်လိုက်ပြီးနောက် ဆာရိုကြားထဲသို့ စမ်းကာ ခါးတွင် ကြိုးဖြင့် စည်းထား သည့် ချိပ်ပိတ်ထားသော စာထုပ်နှင့် သားရေ အိတ် ကလေးကို ထုတ်သည်။ ထိုပစ္စည်းများကို ကြည့်ရှင်း မျက်ရည်များသည် ပါးပြင်ပေါ်သို့ စီးဆင်းလာကြ၏။

အရှေ့က သူ့ကို အမေ အရင်းဟု ထင်ခဲ့ရာ ထိုသို့ အထင်ခံရသည့် ပီတိသည် မည်မျှ အရသာ ရှိလေသနည်း။ ယခုမူ အမှန်ကို ပြောရတော့မည်။ သည် အမှန်တရားကို သူ ဖွင့်မပြောရက်။ သို့ရာတွင် မပြော၍ မဖြစ်။ သူ မသေခင် အရှေ့ တစ်ယောက် အမှန်ကို သိအောင်မူ ပြောသွားရတော့မည်။ အရှေ့ကို လွတ် အောင် ပြေးစေလိုလျှင် ထိုအမှန်ကို ဖွင့်ပြောလိုက်သည့် နည်းမှအပ အခြားနည်း မရှိတော့။ ဤသို့ ပြောလိုက် လျှင်...။

အမေ သိတာသည် တုန်ရိသော နှုတ်ခမ်းများကို လှုပ်ကာ လေသံကလေးဖြင့်

‘လူလေး၊ လူလေးဟာ... လူလေးဟာ အမေ သားအရင်း မဟုတ်ဘူး လူလေးရဲ့၊ လူလေးက အင် ဂရေစီဆပ် တစ်ယောက်ရဲ့ သား’

ထိုစကားများသည် အက်ရှ်အဖို့ ဘာမျှ အဓိပ္ပာယ် မရှိ။ သူ့ကို ဘာမျှ ထူးခြားအောင် မလုပ်နိုင်။ သို့ရာတွင် အမေ သိတာ၏ မျက်ရည်များကို မြင်ရသည်ကမူ ရင်နာ သည်။ အမေ သိတာ၏ မျက်ရည်များကို မြင်ရခြင်း လောက် ဘယ်အရာမျှ ကြောက်စရာ မကောင်း။

အက်ရှ်သည် ဟဝါးမဟာ ခေါ် လေညင်းသာ ဟော်နန်းထဲတွင် ထမင်းစားကျွန်ခံ ဘဝဖြင့် နေခဲ့ရဖူးပြီ။ အသက်ဘေးကြောင့် အကြောက်ကြောက် အလန့်လန့် ဖြင့် ထွက်ပြေးခဲ့ရဖူးပြီ။ သူ ချစ်သော မြေပါကလေး တူကူးကို ဆုံးရှုံးခဲ့ရပြီ။ အဆိပ်မုန့်ထုပ်နှင့် မြေဟောက် တို့၏ ရန်ကိုလည်း ကြုံခဲ့ရဖူးပြီ။ ထွက်ပြေးစဉ် လမ်း တွင် ရင်တထိတ်ထိတ် အဖြစ်မျိုးနှင့်လည်း ကြုံခဲ့ရဖူးပြီ။ သို့ရာတွင် ထိုအရာများသည် အမေ သိတာ၏ မျက်ရည်စ များကို မြင်ရခြင်းလောက် ကြောက်စရာ မကောင်း။

အက်ရှ်သည် အမေ သိတာကို လည်ပင်းမှ သိုင်း ဖက်လိုက်ကာ လမ်းမလျှောက်နိုင်လျှင် သူ ပိုးသွားမည့် အကြောင်း၊ ဘာမှ အားငယ်ဖို့ မလိုကြောင်းဖြင့် ပြော ၏။ အမေ သိတာသည် သူ့လည်ပင်းကို အသာအယာ ခိုလိုက်ခဲ့မည် ဆိုလျှင် တော်တော်တန်တန် ခရီးလောက် ကိုမူ ပွေ့ချီသွားနိုင်သည်ဟုလည်း အက်ရှ် တကယ် အမှန် ယုံသည်။

အမေ သိတာ ပြောသည့် စကားများသည် စင်စစ် ဘာမျှ အဓိပ္ပာယ် မရှိ။ ပိုက်ဆံတွေကို မြင်လိုက်သည့် အခါတွင်မူ အက်ရှ် အကြီးအကျယ် အံ့အားသင့်သွား၏။ သူ့တစ်သက်တွင် သည်မျှလောက် များပြားသည့် ပိုက် ဆံကို တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူး။

သည်ပိုက်ဆံတွေနှင့် လှည်း ငှားနိုင်တော့မည်။ အသုံးလိုသည့် ပစ္စည်းများကို ဝယ်နိုင်တော့မည်။ အမေ သိတာ လမ်းလျှောက်စရာ မလိုတော့။ သူတို့ကို လိုက် နေသူများထံမှ လွတ်အောင် ပြေးနိုင်တော့မည်။ အမေ အတွက် ဆေးဆရာ ပြုနိုင်တော့မည်။ လိုအပ်သည့် ဆေးဝါးတို့ကို ဝယ်နိုင်တော့မည်။ သူတို့တွင် ငွေရှိသည်။ ဘာမျှ စိုးရိမ်စရာ မလိုတော့။

‘ကျွန်တော့်ကို စောစောတုန်းက ဘာဖြစ်လို့ မပြောတာလဲ အမေ’

‘လူလေးဟာ အမေသား အရင်း မဟုတ်ဘူး ဆို တာ လူလေး မသိစေချင်လို့ ဖုံးထားခဲ့တာပါ လူလေး ရယ်၊ တကယ်ကတော့ အမေ ဒီပိုက်ဆံတွေနှင့် ဒီအထုပ် တွေကို ထားပစ်ခဲ့ချင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ အမေ မလုပ်ခဲ့ဘူး၊ တစ်နေ့မှာ လူလေး အတွက် အသုံးလိုမှာပဲ ဆိုပြီး သိမ်း ထားခဲ့တာ၊ ခုတော့ လူလေးမှာ အသုံးလိုလာပြီ မဟုတ် လား၊ ခု မဟာဒေဝီရဲ့ လူတွေက လူလေးနောက်ကို လိုက်နေကြပြီ၊ သူတို့ရန်က လွတ်ချင်ရင် လူလေး အမေကို ထားပစ်ခဲ့တော့၊ လူလေးရဲ့ အမျိုးတွေ ရှိရာကို သွားတော့၊ အဲဒီကို ရောက်ရင် သူတို့ လူလေးကို ရန်မူ ရဲတော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီ ရောက်ရင် လူလေး စိတ်ချ ရပြီ၊ ဘာမှ စိုးရိမ်စရာ မလိုတော့ဘူး’

‘ဘယ်က ကျွန်တော့် အမျိုးတွေ ရှိရမှာလဲ အမေရယ်၊ အမေမှာ ဆွေမျိုး မရှိဘူးလို့ အမေပဲ ပြော ခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်ဟာ အမေသား၊ အမေ သား အရင်း၊ ဘယ်သူ့သားမှ မဟုတ်ဘူး၊ အမေ ဘာ ဖြစ်လို့ ဒီစကားတွေကို ပြောနေတာလဲ၊ အမေ နေမကောင်း လို့ အစာ မရှိလို့ ကယောင်ကတမ်းတွေ ပြောနေတာ

မဟုတ်လား၊ ခု ကျွန်တော်တို့မှာ ပိုက်ဆံ ရှိပြီ၊ အမေ ဘာစားချင်သလဲ၊ အမေ စားချင်တာကို စားနိုင်ပြီ၊ လှည်း တစ်စီးလောက် ငှားနိုင်ပြီ၊ ပြီးတော့...'

ကြောက်စိတ်၊ စိုးရိမ်စိတ်တို့ကြောင့် သိတာ သည် အားခွန်တွေ ပိုတိုးလာသည်ဟု ထင်လိုက်ရ၏။ သိတာက သူ့လက်ကောက်ဝတ်ကို ခပ်တင်းတင်း ဆုပ် သည်။

'ဒီမှာ လူလေး၊ အမေ စကားကို နားထောင် စမ်းပါ၊ သား ဒီပိုက်ဆံတွေကို ယူသွားပြီး စားစရာတွေ သွားဝယ်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ သားရဲ့ လက်ထဲမှာ ဒီပိုက်ဆံ တွေကို မြင်သွားရင် ခိုးလာတယ်လို့ ထင်ကြမှာပေါ့၊ သားမှာ ရှိတဲ့ ပိုက်ဆံတွေဟာ အများကြီး၊ ဒီလောက် များတဲ့ ပိုက်ဆံတွေကို ကလေး တစ်ယောက် လက်ထဲ မှာ တွေ့ရင် ဘယ်လို ထင်ကြမလဲ၊ ဒီတော့ ဒီပိုက်ဆံ တွေကို အမေ ဝှက်ထားသလို သားလည်း ဝှက်ထားပါ၊ သားရဲ့ ဆွေမျိုးတွေဆီ ရောက်မှ ဒီပိုက်ဆံတွေကို ထုတ် သုံးပါ။

'ဒီအထုပ်ထဲမှာ စာတွေ ပါတယ်၊ ဒီစာရွက်စာ တမ်းတွေထဲမှာလည်း စာတွေ ရေးထားတာ ရှိတယ်၊ မြို့ကို ရောက်ရင် အင်ဂရေစီစာ တတ်တဲ့ လူတစ်ယောက် ကို သွားပြပါ၊ ဒီစာတွေကို ဘယ်ကို သွားပေးရမယ် ဆိုတာ သူတို့ ပြောပြလိမ့်မယ်၊ ဒီစာဟာ လူလေး အဖေ မသေခင် ရေးသွားတဲ့ စာတွေပဲ၊ သူ့ဆန္ဒအရ အမေဟာ လူလေးကို ဆွေမျိုးတွေဆီကို သွားပို့တာ၊ ဒါပေမဲ့ ဟိုမှာ သူပုန်ကြီး ထပြုပြီး အင်ဂရေစီတွေကို လိုက်သတ်နေကြ လို့ အမေ မပို့နိုင်ခဲ့ဘူး၊ ဒါနှင့် ပိုက်ဆံတွေနှင့် စာရွက် စာတမ်းတွေကို အမေ သိမ်းထားခဲ့တာ။

'ခုတော့ သူ့ဆန္ဒအတိုင်း အမေ ဒီစာရွက်စာတမ်း တွေကို လူလေးကို လွှဲခဲ့ပြီ၊ သိတာရယ် ငါ့သားလေးကို စောင့်ရှောက်လိုက်ပါလို့ တဖွဖွ မှာသွားလို့ လူလေးကို စောင့်ရှောက်ခဲ့တယ်၊ ခု အမေ တာဝန်ကျပြီ လူလေး၊ အမှန်ကတော့ အမေဟာ လူလေးရဲ့ အမေရင်း မဟုတ် ဘူး၊ လူလေးရဲ့ အမေဟာလည်း အင်ဂရေစီပဲ၊ ဒါပေမဲ့ လူလေး အမေဟာ လူလေးကို မီးဖွားပြီး မကြာခင်မှာပဲ ဆုံးသွားခဲ့တယ်။

'ဒါနှင့် လူလေးကို အမေပဲ နို့တိုက်ပြီး မွေးခဲ့ တာ၊ လူလေး အမေဝမ်းက ကျွတ်ကတည်းက လူလေး ကို အမေပဲ မွေးခဲ့တာ၊ ခုတော့ လူလေးကို အမေ မမွေး နိုင်တော့ဘူး လူလေးရယ်၊ လူလေးကို လူလေးရဲ့ အမျိုး

တွေဆီကို ပြန်ပို့ရတော့မယ်၊ သူတို့ဆီကို ရောက်ရင် လူလေး အတွက် စိတ်ချရပါပြီ၊ အမေလည်း ရှေ့လျှောက် မလိုက်နိုင်တော့ဘူး၊ ဒီတော့ လူလေး တစ်ယောက် တည်း လွတ်အောင်သာ ပြေးပေးတော့၊ အမေကို ထားခဲ့ တော့'

'ဟင့်အင်း၊ အမေကို ကျွန်တော် မထားခဲ့နိုင် ဘူး၊ အမေဟာ ခုထိ ကျွန်တော့် အမေပဲ၊ ဒါကြောင့်မို့ အမေ တစ်ယောက်တည်း ကျွန်တော် ထားမပစ်ခဲ့နိုင် ဘူး၊ ကျွန်တော့်ကို ထားပစ်ခဲ့ဖို့ စကား မပြောပါနှင့်၊ အမေ ပြောတာတွေကို ကျွန်တော် တစ်ခုမှ မယုံဘူး၊ ဖြစ်လည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ အမေ ပြောတာတွေ ဟုတ် တယ် ဆိုရင်လည်း အရေးမကြီးပါဘူး၊ ဒီစာရွက်တွေကို မီးရှို့ပစ်လိုက်မယ်၊ အဲဒီအခါကျရင် ဘယ်သူ သိတော့ မှာလဲ၊ ကျွန်တော်ဟာ အမေသားပဲ ဖြစ်နေမှာပေါ့'

'လူလေးဟာ အမေသား ဆိုရင် အမေ စကားကို နားထောင်ပါ၊ လူလေး ဒီလို လုပ်တာကို အမေ ခွင့် မပြုနိုင်ဘူး၊ အမေ တစ်ယောက် အနေနှင့် ပြောမယ်၊ သား အမေကို ထားပစ်ခဲ့ပါ၊ နေချင်သပ ဆိုရင်တော့ အမေ အသက် ထွက်သည် အထိ နေချင်နေပါ၊ သိပ်တော့ ကြာတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အမေ မရှိတဲ့နောက် ကျ ရင်တော့ ဒီစာရွက်စာတမ်းတွေနှင့် ပိုက်ဆံတွေကို ယူပြီး ဒီနေရာက မြန်မြန် လွတ်အောင် ပြေးပါ၊ ဒီစာရွက်စာတမ်း တွေကို ဖျက်ဆီး မပစ်ပါနှင့်၊ လူလေး အမေကို ချစ်တယ် နော်၊ ချစ်တယ် ဆိုရင် ဒီစာရွက်စာတမ်းတွေကို ဖျက်ဆီး မပစ်ပါဘူးလို့ ကတိပေးပါ လူလေးရယ်၊ ဒီစာရွက်တွေ ကို ယူပြီး လူလေးရဲ့ အမျိုးတွေဆီကို ရောက်အောင် သွားပါမယ်လို့ ကတိပေးပါ၊ တကယ်လို့ အမေ ပြောတဲ့ အတိုင်း မလုပ်ဘူး ဆိုရင်တော့ အမေကိုလည်း အမေ လို့ မအောက်မေ့နှင့်တော့၊ အမေလို့ သဘောထားသေး တယ် ဆိုရင် အမေ ပြောတဲ့ အတိုင်း လုပ်ပါ၊ လူလေး အမေကို ကတိပေးတယ်နော်'

'ဟုတ်ကဲ့ အမေ၊ ကျွန်တော် ကတိပေးပါတယ်' အက်ရုံက ခပ်တိုးတိုး ပြောသည်။ အမေ သိတာ မသေနိုင်။ အမေ သိတာ သေတော့မည် ဆိုသည်မှာ မဟုတ်နိုင်။ ဆေးဆရာ တစ်ယောက်ကို ခေါ်နိုင်လျှင် အမေ သေမည် မဟုတ်။ အစားအသောက် ကောင်းကောင်း ကလေး ကျွေးနိုင်လျှင် အမေ သေမည် မဟုတ်။ အမေ ပြန်၍ နေကောင်း လာနိုင်သည်။ သို့ရာတွင် အမေ့ကို ကြည့်ရသည်က မဟန်။ အမေ့ကို သည်အနားတွင် ခဏ

ထားခဲ့ပြီး နီးရာ ရွာတစ်ရွာသို့ ပြေးကာ ဆေးဆရာတို့၊ စားစရာတို့ ရှာလျှင် ကောင်းမည်လော။ အဖမ်းများ ခံရလေမည်လော။

အက်ရှ်သည် အမေကို ထိုအတိုင်း ပစ်၍ မသွားရဲ။ အမေက အားနည်းလှပြီ။ အစာငတ် ရေငတ် ဖြစ်ကာ တဖြည်းဖြည်းနှင့် လုံးပါးပါးတော့မည် ထင်သည်။

သို့ရာတွင် သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံး သည်နေရာတွင် ကြာကြာနေ၍ မဖြစ်။ သည်နေရာတွင် ကြာကြာနေလျှင် နှစ်ယောက်စလုံး အစာငတ် ရေငတ် ဖြစ်ကြတော့မည်။ တစ်ယောက်ယောက်ကလျှင်လည်း တွေ့သွားမည်။ သည်နေရာက ကွင်းပြင်ကြီး။ တစ်မိုင် ပတ်ပတ်လည်လောက်တွင် မည်သည့် အတားအဆီးမျှ မရှိ။ အတိုင်းသား မြင်နေရသည်။ သစ်ပင် တစ်ပင်မျှ မရှိသည့် ကွင်းခေါင်ခေါင်ကြီးနှင့် မြစ်ပြင်ကြီးသာ ရှိသည်။ သူတို့ ထွက်ပြေးလာခဲ့ကြကတည်းက သည်နေရာမျိုးတွင် နားလေ့ မရှိ။ မိုးချုပ်မှသာ ထိုနေရာမျိုးတွင် နားတတ်ကြသည်။ ပေတစ်ရာလမ်း အတိုင်း မသွားရဲကြသဖြင့် သည်ကွင်းပြင်ကြီးကို ဖြတ်လာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

လထွက်ပြီးနောက် တစ်နာရီလောက် အကြာတွင် သူတို့နှစ်ယောက်သည် မြစ်ဘေးရှိ ကျောက်ဆောင်ကြီးတစ်ခု အနီးသို့ ရောက်ခဲ့ကြ၏။ အမေ သီတာ မသွားနိုင်တော့သဖြင့်သာ သည်နေရာတွင် သည်လောက် ကြာကြာ နေကြရခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် သည်နေရာမျိုးတွင် ကြာကြာ နေ၍ မဖြစ်။ မနက် အရုဏ်ကျင်းသည်နှင့် သည်နေရာက အမြန် ခွာမှ ဖြစ်မည်။ ထိုထက် လုံခြုံသည့် နေရာ တစ်ခုကို ရှာမှ ဖြစ်မည်။

နေရောင်သည် ဖြာကျလာကာ နှင်းမြူတို့ ကွဲစပြုနေပြီ။ တောင်ခြေကို လှမ်းမြင်နေရပြီ။ တောင်ထွတ်များပေါ်မှ နှင်းခဲများတွင် ပန်းနုရောင်နှင့် ပယင်းရောင်တို့ မရှိကြတော့။ နေရောင်ထဲတွင် ဖွေးဖွေးဖြူ နေကြပြီ။ နေ့ရောက်လှပြီ။ အမေ သီတာသည်လည်း မီးစာကုန်ဆီခန်း ဖြစ်တော့မည်။

‘မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ လုံးလုံး မဖြစ်နိုင်ဘူး’ ဟု အက်ရှ်သည် ကယောင်ကတမ်း တွေးရင်း အမေ သီတာ၏ လက်မောင်းကို ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်မိသည်။ သို့ရာတွင် အမေ သီတာသည် သူ့ကို ပစ်ကာ ကမ္ဘာလောကကြီးမှ ထွက်ခွာ သွားနေသည်ကို သူ ချက်ချင်း သဘောပေါက်

လိုက်ပြီ။ ပူလောင်ခြင်း၊ ကြောက်လန့်ခြင်း၊ ခိုကိုးရာ မရ ဖြစ်ခြင်းတို့သည် သူ့ရင်နှင့် အမျှ ဖြစ်ပေါ်လာကြ၏။

အက်ရှ်သည် သူ့မျက်နှာကို အမေ ပခုံးတွင် အပ်လိုက်ကာ ကလေး တစ်ယောက်လို ရှိုက်ကြီးတင်ငင် ငိုလိုက်မိသည်။ အမေ သီတာ၏ ဖျော့တော့ အားနည်းသော လက်များသည် သူ့ကို ပွတ်သပ်လျက် ရှိ၏။ မိမိသည် ယခုအချိန်တွင် ကလေး တစ်ယောက် မဟုတ်တော့ဘဲ ယောက်ျားကြီး တစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ ငိုယိုခြင်း မပြုသင့်တော့ကြောင်း၊ သတ္တိ ရှိရမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ရန်သူတို့ကို နိုင်အောင် တိုက်နိုင်ရမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ သူ့အဖေလို၊ အဘ အက္ကဘာခန်လို သတ္တိကောင်းသည့် လူကြီး တစ်ယောက် ဖြစ်လာအောင် မွေးရမည် ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် အမေ သီတာက တဖွဖွ ပြောနေသည်။

အဘ အက္ကဘာခန်သည် ကျားပစ်ထွက်တုန်းက သူ့ကို ခေါ်သွားခဲ့သည် မဟုတ်လော။ သည်တုန်းက သူသည် ကလေးငယ်မျှသာ ရှိသေး၏။ သို့တိုင်အောင် သူမကြောက်ခဲ့။ အဖေတို့၊ အဘ အက္ကဘာခန်တို့သည် သူ့ကို ကြည့်၍ ဂုဏ်ယူခဲ့သည်။

ယခုလည်း ထိုအတူ သတ္တိ ကောင်းရမည် မဟုတ်လော။ ရဲရင့်ရမည် မဟုတ်လော။ တစ်နေ့ကျ လျှင် မဟာရာဇာရော သူတောင်းစားပါ သေကြရသည်သာ မဟုတ်လော။ ဗြဟ္မဏမျိုးနှင့် ဇာတ်နိမ့်သူတွေပါ သေကြရသည်သာ မဟုတ်လော။ ယောက်ျား မိန်းမ မဟူ သေကြရသည်သာ မဟုတ်လော။ လူတိုင်းသည် ထိုတံခါးမှ ထွက်သွားကြရကာ တစ်ဖန်ပြန်၍ မွေးဖွားလာခဲ့ကြရသည် မဟုတ်လော။

‘အမေ မသေပါဘူးကွယ်၊ အမေ ခဏ နားတာပါ။ နောင်ဘဝမှာ ပြန်မွေးဖို့ အတွက် အနားယူတာပါ။ ဘုရားက သနားတယ် ဆိုရင်တော့ အမေနှင့် လူလေး နောင်ဘဝမှာ ပြန်တွေ့ကြရဦးမှာပေါ့၊ အမေနှင့် ပြန်တွေ့ကြမှာ မဟုတ်လား လူလေး ဟင်၊ အမေ ပြောတဲ့ တောင်ကြားထဲက ရွာကလေးမှာလေ’

အမေ သီတာသည် အသက်ကို အနိုင်နိုင်ရှုရင်း ပြတ်တောင်း ပြတ်တောင်း ပြောလျက် ရှိ၏။ ပြောရင်းက အမေ သီတာ၏ အသံသည် တိမ်၍ တိမ်၍ ဝင်သွားသည်။ အမေ သီတာသည် ငယ်ငယ်က သူ့ကို ချော့သိပ်ရင်း ဆိုခဲ့သည့် သားချော့ သီချင်းကလေး တစ်ပုဒ်

ကို ညည်းသည်။ ညည်းရင်း ညည်းရင်း သူ့အသံကို မကြားရတော့။ အက်ရှ်သည် သူ့အသံကို နားထောင်ရင်း ငိုနေမိသည်။ သတိရ၍ ကြည့်လိုက်သည့်အခါ၌ လောကကြီးတွင် သူ တစ်ယောက်တည်း။

မနက်ခင်း၏ အရိပ် ပြာပြာများသည် တို၍ လာကြ၏။ ညနေပိုင်းသို့ ရောက်လျှင် ထိုအရိပ်များသည် ပြန်၍ ရှည်လျားစွာ ပြုလာကြကာ အဝေး မိုးကုပ်စက်ပိုင်းတွင် တဖြည်းဖြည်း ပျောက်သွားကြသည်။

ကွင်းစပ်ဆီမှ ခါတွန်သံများကို ကြားရ၏။ တောဘဲများက မြစ်ရိုး တစ်လျှောက်တွင် အော်မြည် ပျံသန်းနေကြသည်။ ဂျီလွန် မြစ်ဘေးမှ ကမ်းပါးဖြူဖြူများတွင် တစ်နေကုန် နေစာ လှုံ့ခဲ့ကြသည့် ကုန်းလိပ်များပင် ရေထဲသို့ ပြန်ဆင်းကုန်ကြပြီ။ မကြာမီ ဆိုလျှင် မှောင်ရီပျိုးတော့မည်။ သည်နေရာမှ သွားရဦးမှာပါ တကားဟု အက်ရှ် ထုံထိုင်းစွာ တွေး၏။ သူ့အမျိုးတွေဆီကို သွားမည်ဟု အမေ သီတာကို ကတိပေးခဲ့ပြီးပြီ။ သည်နေရာတွင်လည်း နေစရာ အကြောင်း မရှိတော့။

အက်ရှ်သည် လေးကန်စွာ ထိုင်ရာမှ ထ၏။ အမေသီတာ၏ တောင့်တင်းစွာ ပြုနေသော လက်ကြမ်းကြီးကို ကိုင်ပြီး ထိုင်နေသည်မှာ တစ်နေကုန်ခဲ့ပြီ မဟုတ်လား။ ထို့ကြောင့် မနည်း မတ်တတ် ရပ်ယူရသည်။ သူ့ကြွက်သားများက တောင့်တင်းကာ သောကနှင့် တုန်လှုပ် ချောက်ချားခြင်းကြောင့် သူ့စိတ်သည် ကြောင်တက်တက် ဖြစ်လျက် ရှိ၏။ နောက်ဆုံး ဘယ်အချိန်က ထမင်း စားခဲ့ရသည်ကိုပင် မေ့နေပြီ။ သို့ရာတွင် ဆာလောင်ခြင်း မဖြစ်။ ရေငတ်တာ တစ်ခုပဲ ရှိသည်။

စိုစွတ်သည့် သောင်ပြင်တွင် ထိုင်ချလိုက်ပြီး ရေကို လက်ခုပ်ဖြင့် ခပ်ကာ အငမ်းမရ သောက်လိုက်၏။ ဝင်လုဆဲ နေခြည်ကြောင့် မြစ်ပြင်သည် တလက်လက် တောက်လျက်။ အက်ရှ်သည် ကိုက်ခဲနေသော ခေါင်းနှင့် ပူလောင်နေသော မျက်လုံးများကို ရေဆွတ်သည်။ အမေ သီတာ ဆုံးပြီးသည့် နောက်ပိုင်းတွင် သူ မငိုတော့။ ယခုလည်း မငိုတော့။ သူလည်း အမေ သီတာနှင့် အတူ သေသွားခဲ့ပြီ။

သူ့ အသက်သည် ဆယ့်နှစ်နှစ် တင်းတင်းပင် မပြည့်တတ်သေး။ သို့တိုင်အောင် သူသည် ကလေးလို နေ၍ မဖြစ်တော့။ တစ်ညနေ အတွင်းမှာပင် သူသည်

လူကြီး တစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့ကာ လူမမည် ဘဝကို အတိတ်တွင် ထားရစ်ခဲ့ပြီ။ သည်နေ့ တစ်နေ့တည်းတွင်ပင် သူသည် အမေ တစ်ယောက်သာ ဆုံးရှုံးရသည် မဟုတ်။ ဇာတိ တစ်ခု ဘဝ တစ်ခုလည်း ဆုံးရှုံးခဲ့ရပြီ။

မြင်းထိန်း ဒါယာရန်း၏ မိန်းမ၊ သီတာ၏ သား အရှော့ ဆိုသည့် ကောင်လေး တစ်ယောက် မရှိတော့။ မည်သည့် အခါကမျှလည်း မရှိခဲ့စဖူး။ မိဘမဲ့၊ ဆွေမျိုးမဲ့၊ ကိုယ့်အမည်ကိုပင် ကိုယ် မသိသော အမည်မဲ့ ကောင်လေး တစ်ယောက်၊ အင်္ဂလိပ်ကလေး တစ်ယောက်၊ ဖာရင်ဂီကလေး တစ်ယောက်မျှသာ ရှိခဲ့ဖူးသည်။ သူသည် နိုင်ငံခြားသား တစ်ယောက် ဖြစ်နေပါပကော။ သည်မြေကြီးသည်လည်း သူ့မြေကြီး မဟုတ်တော့။

ခေါင်းကို ရေဆွတ်လိုက်သဖြင့် ကြည်လင် လန်းဆန်းသွား၏။ ဘာလုပ်ရမည်နည်းဟု သူ စဉ်းစားသည်။ အမေ သီတာကို သည်အတိုင်း ထားပြီး ထွက်မသွားနိုင်။ လရောင်ထဲတွင် ခွေးအများနှင့် တောခွေးများ တစ်ကောင်ကို တစ်ကောင် ကိုက်ခဲ ဟိန်းဟောက် နေကြသည့် ငယ်ငယ်တုန်းက တစ်ညကို သတိရသလိုလို ရှိသည်။

ငြိမ်သက်နေသော မြစ်ပြင်တွင် အရာ တစ်ခု တငြိမ်ငြိမ် မျောလာ၏။ အခြား မဟုတ်။ ထင်းတုံး တစ်တုံး ဖြစ်သည်။ သူ ကြည့်နေစဉ် ထင်းတုံးသည် စုန်ဆင်းသွားသည်။ သူ့အမျိုးများသည်...။ မဟုတ်။ သူ့အမျိုးများ မဟုတ်။ သူ့အမေ သီတာ၏ အမျိုးများသည် သေသူတို့၏ အလောင်းကို မီးသင်္ဂြိုဟ်ကာ ပြာများကို မြစ်ထဲသို့ မျောလေ့ ရှိသည်ဟု သူ ကြားဖူး၏။

အက်ရှ်သည် အမေ သီတာ အတွက် မီးသင်္ဂြိုဟ်စင် တစ်ခု မလုပ်နိုင်။ သူ့တွင် ထင်းမရှိ၊ မီးမရှိ။ အနီးတွင် မြစ်ကြီး တစ်စင်းသာ ရှိ၏။ မြစ်ရေက နက်ရှိုင်း ငြိမ်သက်စွာ စီးဆင်းလျက်။ ထိုမြစ်ကြီးသည် အမေချစ်သည့် တောင်တန်းကြီးတွေ ကြားက စီးဆင်းလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သည်မြစ်ကြီးသည် အမေကို ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာထဲ အထိ သယ်ဆောင်သွားလိမ့်မည်။ မြစ်ပြင်ပေါ်တွင် ဖြာကျနေသည့် ဝင်လုဆဲ နေရောင်ခြည်များသည် မီးရောင်ထက် နီရဲလျက် ရှိ၏။

အက်ရှ်သည် မြစ်ကမ်းဘေးမှ ပြန်လှည့်လာခဲ့ကာ ကျောက်ဆောင်တွေ ကြားထဲက ဂူကလေးဆီသို့ ပြန်လာခဲ့၏။ ပိန်ချုံး တောင့်တင်းနေသည့် သီတာ၏ ကိုယ်ကို စောင့်ဖြင့် ပတ်သည်။ အမေ သီတာချမ်းနေ

မည်စိုးသည့်နယ်အထပ်ထပ် ပတ်၏။ အမေ့ အလောင်းကို ထမ်းကာ မြစ်ရေတိမ်ထဲသို့ ဆင်းခဲ့သည်။

ရေနက်ရာသို့ အရောက်တွင် အမေ၏ အလောင်းကို ရေထဲသို့ အသာချ၏။ အမေ့ အလောင်းက တောင့်တင်းလျက်။ သူ ထင်သည်ထက် ပေါ့ပါးနေသည်။ အက်ရှ်က လက်မှ လွတ်လိုက်သည့် အခါတွင်မူ အမေသည် သူ့ထံမှ ခွဲခွာကာ မြစ်ရေစီးနှင့် မျောပါသွားပြီ။

မြစ်ရေသည် အမေ့ အလောင်းကို သယ်သွား၏။ အက်ရှ်သည် ခါးထိနက်သော ရေထဲတွင် ရပ်ကာ အမေ့ကို လှမ်းမျှော်ကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် အမေသည် ဝေး၍ ဝေး၍ သွားပြီ။ အမေ၏ သဏ္ဍာန်သည် နေခြည်ထဲတွင် မည်းမည်း အစက်အပြောက်ကလေးမျှသာ ဖြစ်နေပြီးနောက် လုံးဝ မမြင်ရတော့။ မြစ်ရေပြင်မှ နေခြည်တွေ ပျောက်ကာ ရွှေရောင်မှ မဟူရာရောင်သို့ ကူးသွားသည့်အခါတွင် အမေ မရှိတော့။

အက်ရှ်သည် ကမ်းပေါ်သို့ ပြန်တက်လာခဲ့သည်။ ခြေအေးလွန်းသဖြင့် ခြေထောက်တွေ ထုံနေပြီ။ ခိုက်ခိုက်တုန် ချမ်းလွန်းသဖြင့် မေးတဆတ်ဆတ် မတုန်အောင် အံကို ကြိတ်ထားရ၏။ ဆာလည်း ဆာလှပြီ။ သို့ရာတွင် အမေ့ အတွက် ရေနှင့် နယ်ပေးထားခဲ့သည့် ထမင်းခြောက်ဆုပ်ကလေးတွေကို သူ မစားနိုင်။

အက်ရှ်သည် ထမင်းခြောက်များကို လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။ တစ်ခုခုကိုမူ စားရမည်။ သို့မဟုတ်လျှင် ခရီး ဝေးဝေးကို သွားနိုင်မည် မဟုတ်။ အမေ သီတာကို သူ ကတိ ပေးခဲ့ပြီးပြီ။

နှင့် ရွှေဒင်္ဂါးများ၊ ငွေဒင်္ဂါးများ ထည့်ထားသည့် သားရေ အိတ်စုတ်ကလေးကို ဆကြည့်လိုက်သည်။ သည် ပစ္စည်းတွေကို သူ ထားပစ်ခဲ့ချင်သည်။ သို့ရာတွင် ထား၍ မဖြစ်။ ထိုပစ္စည်းများသည် သူပိုင်ပစ္စည်းများ ဖြစ်သည်။ ထိုပစ္စည်းများကို သူ ယူသွားရလိမ့်မည်။

သူ လောလောဆယ် သုံးဖို့ ငွေဒင်္ဂါး တစ်ပြားကို ထုတ်ကာ ကျန်ပစ္စည်းများကို အဝတ်ကလေး တစ်ထုပ်ဖြင့် ထုတ်ပြီး ခါးတွင် ပတ်ထားလိုက်၏။ စာရွက် စာတမ်းတွေ ထည့်ထားသည့် အထုပ်ကလေးကိုမူ ခေါင်းပေါင်းကြားထဲတွင် ထိုးထည့်ထားလိုက်သည်။ ဂူထဲတွင် ဘာပစ္စည်းမျှ မကျန်တော့။ သည်နေရာတွင် လူသူ ရောက်လာခဲ့ဖူးသည် ဆိုသည့် ခြေရာလက်ရာ ဟူ၍ ဘာမျှ မရှိတော့။ ခြေရာ တချို့နှင့် အမေ သီတာ မနေညက အိပ်ခဲ့ပြီး အရုဏ်တက်တွင် လောကကြီးကို စွန့်ခွာသွားရာ ဖြစ်သည့် သဲမြေ ချိုင့်ချိုင့်ကလေးသာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ အက်ရှ်သည် အမေ သီတာ ရှိနေသေး သကဲ့သို့ ထိုချိုင့်ခွက်ကလေးကို လက်ဖြင့် အသာထိ ကြည့်၏။

လေညင်းသည် မြစ်ထက်မှ တသုန်သုန် တိုက်လာ၏။ ခဏကြာလျှင် အမေ သီတာ အိပ်ခဲ့သည့် ချိုင့်ခွက်ကလေးကို သဲတွေ ပိုသွားပြီ။ အက်ရှ်တန် ဟီလာရီ အက္ကဘာ ပယ်လ်ဟမ် မာတင် ခေါ် အက်ရှ်သည် သူ့ အထုပ်ကလေးကို ထမ်းကာ ဂူထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။ ဆည်းဆာက မှန်ပျံပျံ။ အေးစိမ့်လျက်။ အတိတ်ကို အတိတ်မှာ ထားခဲ့ပြီ။ သူ့ အမျိုးတွေကို လိုက်ရှာရဦးမည်။

အခန်း ၇

ဈေးအနီးတွင် ထိုင်နေသည့် လျှောက်လွှာ စာရေးက အစင်း အစင်း ခြစ်ရာတွေ ထင်နေသည့် မျက်မှန်ဖြင့် ပါမောက္ခ ဟိလာရီ၏ စာရွက် စာတမ်းများကို ကြည့်နေသည်။

‘စာကတော့ ဗိုလ်ကြီးဆပ် တစ်ယောက်ဆီကို ရေးထားတဲ့ စာပဲ။ နယ်ခြားစောင့် တပ်ရင်းက ဗိုလ်ကြီးဆပ် တစ်ယောက်ဆီကို လိပ်တပ်ထားတယ်။ ဟုတ်တယ်။ တပ်ရင်းက မဒန်းမှာ ရှိတယ်တဲ့။ မဒန်းလို့ ရေးထားတယ်။ တပ်စခန်း ချထားတဲ့ ဟိုတီ မဒန်းကို ပြောတာ။ မာလာကန် ပေတစ်ရာကြီးပေါ်မှာ ရှိတယ်။ ဣန္ဒြေမြစ်ရဲ့ ဟိုဘက်မှာ။ ကဗူးလ် မြစ်ကိုလည်း ဖြတ်ရမယ်’

‘နယ်ခြားစောင့်တပ်၊ ဟုတ်လား’

အက်ရ်က အထိတ်တလန့်ဖြင့် ခပ်တိုးတိုး ရွတ်သည်။

မဒန်းကို သူ မသွားရဲ။ သွားရဲသည် ဆိုလျှင် အစောကြီး ကတည်းက သူ သွားခဲ့ပြီးပြီ။ မဟာဒေဝီ ဂျာနူးဘိုင်၏ လူများသည် သူတို့နှစ်ယောက် မဒန်းသို့ ထွက်ပြေးမည် အထင်ဖြင့် မဒန်းတွင် ကြို၍ စောင့်ကောင်း စောင့်နေနိုင်သည်။

မဒန်းတွင် ရှိသည့် ကိုဒါဒတ်၏ သား ဇာရင် နှင့် သူတို့ ခင်မင် ရင်းနှီးကြောင်းကို လေညင်းသာ ဟော်နန်း တစ်ခုလုံး သိပြီးသား။ ထို့ကြောင့် မဒန်းသို့ လိုက်ကောင်း လိုက်နိုင်သည်။ သို့ရာတွင် ယခုအချိန် လောက် ဆိုလျှင်မူ မိမိသည် ဤမျှ ထင်ရှားသော နေရာ သို့ သွားလောက်အောင် ထူမည့် အ မည့်သူ မဟုတ်ကြောင်းကို မဟာဒေဝီ၏ လူများ သိလောက်ပြီ။ တခြား နေရာများတွင် လိုက်ရှာ နေလောက်ပြီ။

မဒန်းသို့ လိုက်လာသည့်တိုင် သူ မကြောက်တော့။ သူ အခြေအနေသည် တစ်မျိုး ပြောင်းသွားခဲ့ပြီ။ သူ အခြေအနေသည် နယ်ခြားစောင့် မြင်းတပ်သား

တစ်ယောက်ထံတွင် ကပ်ရပ်နေရမည့် ဈေးထဲက ကလေး ကချေ ကလေး တစ်ယောက် မဟုတ်တော့။

မိမိတို့ အမျိုးဖြစ်သည့် သခင်ဆပ် အင်္ဂလိပ်များ ထံ အကူအညီ တောင်းပိုင်ခွင့် ရှိသည့် အင်္ဂလိပ် သခင် ဆပ်လေး တစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီ။ သူ့အတွက်သာ မဟုတ်။ ဇာရင် အတွက်၊ ကိုဒါဒတ် အတွက်ပင်လျှင် အကူအညီ တောင်းပေးနိုင်သည့် အနေအထားသို့ ရောက်နေပြီ။

‘နယ်ခြားစောင့်တပ်’ ဟု အက်ရ်က ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်သည်။ သူ့မျက်လုံးများသည် တောက်ပလာကြ၏။ သူ့စိတ်ထဲတွင် နောက်ကျီ ညစ်ကျူနေမှုတို့သည် မနက်ခင်း နေခြည်တွင် နှင်းတွေ ပျောက်သလို ပျောက်ကွယ်သွား၏။ အက်ရ်တို့ ကံကောင်းပြီ။

‘နယ်ခြားစောင့်တပ် ဆိုတာ မဒန်းမှာ စခန်းချနေတဲ့ တပ်ရင်းကွ။ အဲဒီထဲမှာ လိပ်တပ်ထားတဲ့ သခင်ဆပ်က အက်ရ်တန်တဲ့၊ ဗိုလ်ကြီး အက်ရ်တန်တဲ့၊ အဲထဲမှာ ပါတာကတော့...’

လျှောက်လွှာစာရေးက ခုံညားစွာဖြင့် ‘မင်းအတွက် ရေးပေးထားတဲ့ ထောက်ခံချက် ထင်တယ်။ ထောက်ခံချက် ဆိုရင် အထဲမှာ ဘာတွေ ရေးတယ် ဆိုတာ သိရတာပေါ့။ ကိုယ့်အကြောင်း မကောင်း ရေးထားတာ ဆိုရင် ဆုတ်ပစ်ခဲ့ပြီး လမ်းမှာ ပျောက်သွားတယ်လို့ ပြောလိုက်ရုံပေါ့။ ကောင်းတဲ့ ထောက်ခံချက် ဆိုရင် ဒီထောက်ခံချက်ကို ဈေးကောင်းကောင်းနှင့် ရောင်းလို့ ရတယ်။ ဘာလဲ မင်းက သခင်ဆပ်တွေဆီမှာ အလုပ် လုပ်မလို့လား’

‘မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်က... အဲ ကျွန်တော်က ကျွန်တော့် အစ်ကို တစ်ဝမ်းကွဲရဲ့ မိန်းမရဲ့ အစ်ကိုဆီကို သွားမလို့ပါ။ သူက အဲဒီ သခင်ဆပ်ဆီမှာ အစေခံလုပ်တယ်။ သူတို့က လိပ်စာတော့ ပြောလိုက်သား။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က မေ့နေတယ်၊ အင်ဂရေစီ စာလည်း မတတ်တော့ ခက်နေတာပေါ့'

အက်ရှ်က ပါးစပ်ထဲတွင် တွေ့ရာကို လုပ်ကြံ၍ ပြော၏။

အက်ရှ်သည် သူ တောင်းသည့်အတိုင်း စာဖတ်ခနှစ်ပြား ပေးပြီးနောက် လိပ်စာကို အလွတ်ကျက်ကာ စာရွက်ကို ခေါင်းပေါင်း ကြားထဲသို့ ထိုးလိုက်၏။ ကျန်သည့် ပိုက်ဆံ နှစ်ပြားဖြင့် ပဲလော် တစ်ဆုပ်နှင့် ကြံ တစ်ချောင်းကို ဝယ်သည်။

မနေ့ညက ဂျီလွန် မြစ်ကမ်းဘေးရှိ ဂူကလေးထဲမှ မြို့သို့ ရောက်အောင် လာခဲ့ရသဖြင့် အက်ရှ် မောလှပြီ။ မည်မျှ မောသည် ဖြစ်စေ တစ်ယောက်တည်း ခရီး သွားရသည့် အခါတွင် ပို၍ ခရီး တွင်သည်ကို တွေ့လာရ၏။ သူတစ်ယောက်တည်း သွားလျှင် ပို၍ စိတ်ချရမည်ဟု အမေ သိတာက ပြောခဲ့ဖူးရာ ထိုစကား မှန်ကြောင်းကို ယခု ပို၍ သိလာရသည်။

ရွာများသို့ ရောက်လျှင် သူတို့နှစ်ယောက်ကို မဟာဒေဝီ၏ လူများက လိုက်လံ ရှာဖွေ နေကြသည့် သတင်းများကို ကြားရဆဲ။ မဟာဒေဝီ၏ လူများသည် တောင်ပေါ်သူ မိန်းမ တစ်ယောက်နှင့် မျက်လုံးပြာပြာ ကောင်လေး တစ်ယောက်ကိုသာ လိုက်ရှာနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ့လို အစုတ်စုတ် အပြတ်ပြတ်ဖြင့် သွားနေသည့် ကောင်လေး တစ်ယောက်ကို လိုက်ရှာနေခြင်း မဟုတ်။ အိန္ဒိယ အနောက်မြောက်ပိုင်း ကိုင်ဗာတောင်ကြား တစ်ဝိုက်တွင် သူ့လို အသားဖြူဖြူ ကလေးတွေကလည်း တစ်ပုံတစ်ပင်။ အက်ရှ်သည် ထိုကလေးများ ကြားတွင် ဘာမျှ ထူးခြားဟန် မရှိ။

အက်ရှ်ကလည်း အနေအထိုင် ပီရိသည်။ သူ ခေါင်းပေါင်းထဲတွင် ထိုးထည့်ထားသည့် စာကို ပြချင်သည့်တိုင် မြို့ငယ်ကလေးများတွင် ထုတ်မပြ။ မြို့ငယ်ကလေးတွေ ဆိုလျှင် ချက်ချင်း သိသွားလိမ့်မည်။ မေးလား မြန်းလား လုပ်ကြံလိမ့်မည်။

လျှောက်လွှာ စာရေးတွေ ဒုနှင့်ဒေး ပေါသည့် မြို့ကြီး တစ်မြို့သို့ ရောက်သည့် အခါကျမှပင် အက်ရှ်သည် ထိုစာကို ထုတ်၍ မေးခြင်း ဖြစ်၏။ မေးကြည့်လိုက်သည့် အခါတွင် လိပ်စာရှင်က ဇာရင် အမှုထမ်းသည့် နယ်ခြားစောင့်တပ်မှ ဗိုလ်ကြီး တစ်ဦး။ တိုက်ဆိုင်လွန်းသဖြင့် အက်ရှ် တအံ့တဩ ဖြစ်ရသေးသည်။

စာထဲတွင် ဘာတွေ ရေးထားသည်ကို အမေ သိတာ မသိ။ သို့ရာတွင် အမေ သိတာသည် ရိုးတိုးရိပ်တိပ် သိပုံရ၏။ ထို့ကြောင့်သာလျှင် ဂူးလ်ကုတ်တွင် ရှိစဉ်က ကိုဒါဒတ်တို့ သားအဖေနှင့် သူ ပေါင်းသင်းသည်ကို မနှစ်သက်ခြင်း ဖြစ်ဟန်တူသည်။ ထို့ကြောင့်သာလျှင် တစ်နေ့တွင် ဇာရင်နှင့် အတူ နယ်ခြားစောင့်တပ်ထဲသို့ ဝင်မည်ဟု ပြောသည့် အခါတွင် ကန့်ကွက်ခြင်း ဖြစ်ပုံရ၏။

သို့ရာတွင် အမေ သိတာသည် နောက်ဆုံးတွင် သူ့ကို မဒန်းသို့ သွားသည့် လမ်းအတိုင်း ခေါ်လာခဲ့သည်။ မဒန်းသို့ ရောက်လျှင် ဇာရင်နှင့် တွေ့ရတော့မည်။ နယ်ခြားစောင့်တပ်တွင် မြင်းတပ်သား တစ်ယောက် ဖြစ်ရဦးတော့မည်။

အကယ်၍ သူ အမျိုးတော်သည့် သခင်ဆပ်ဗိုလ်ကြီးနှင့် တွေ့လျှင် ထိုထက်ပင် ကြီးပွားနိုင်သေးသည်။ သို့ရာတွင် ထိုအမျိုးကို အက်ရှ် မတွေ့လိုက်ရတော့။ အက်ရှ်၏ ဦးကြီး ဝီလျံ အက်ရှ်တန်သည် ကွယ်လွန်ခဲ့လေပြီ။

နယ်ခြားစောင့် တပ်များသည် အန်ဗေလာ တိုက်ပွဲတွင် ပါဝင် တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသည်။ ထိုတိုက်ပွဲမှာ ယမန်နှစ်က ဆူပူ သောင်းကျန်းနေကြသည့် တောင်ပေါ်သား လူမျိုးစုကို နှိမ်နင်းသည့် တိုက်ပွဲ ဖြစ်၏။ ဦးကြီး ဝီလျံသည် သူ့တွင် တူတစ်ယောက် ရှိသည် ဆိုခြင်းကို မသိ။ သူ့ညီမ၏ သားငယ် အက်ရှ် တစ်ယောက် လေညင်းသာ ဟော်နန်းမှ ထွက်ပြေးလာခဲ့ပြီး များမကြာမီတွင် တိုက်ပွဲ၌ သူ ကျဆုံးသွားခဲ့သည်။

ဤသည်မှာ ဆောင်းဦးပေါက်က ဖြစ်၏။ ယခု နွေဦးသို့ ရောက်ပြီ။ ပက်ဂျ်ဝါသို့ အက်ရှ် လာခဲ့သည့် အခါတွင် ရှောက်ပင်များတွင် အပွင့်တွေ ဝေနေပြီ။ မိုးမခပင်များတွင် အဖူးတွေ ဖူးကုန်ကြပြီ။

ကိုင်းဗာ တောင်ကြားမှ မြေခိုများကြောင့် ကဗူးလ် မြစ်ရေသည် နီရဲလျက် ရှိ၏။ အဝေးရှိ အာဖဂန်နစ္စတန် တောင်တန်းကြီးများမှ အရည် ပျော်ဆင်းလာသော နှင်းခဲများနှင့် နွေဦး မိုးစက်များကြောင့် သည်အချိန်ဆိုလျှင် ရေကြီးတတ်သည်။ ထို့ကြောင့် ရေတိမ်ရာက ဖြတ်၍ မရ။

အက်ရှ်သည် နောင်သျှိရာ အနီးရှိ လှေတံတားမှ ဖြတ်ရ၏။ အက်ရှ်သည် ဣန္ဒြေဖြစ်ကို ဖြတ်ရာတွင် လူ့သွားလူလာ များသည့် အက်တော့ ကူးတို့ဆိပ်မှ မဖြတ်

ချင်သဖြင့် ကျွဲပတ်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ မဟာဒေဝီ၏ လူများသည် ထိုကူးတို့ဆိပ်မှ ထိုင်စောင့်ကာ အသွား အလာများကို စောင့်ကြည့်ရုံနှင့် ကိစ္စပြီးနိုင်သည်။ သူ ထင်သည့် အတိုင်းပင် ကူးတို့ဆိပ်တွင် မဟာဒေဝီ၏ လူတစ်ယောက် ရောက်နေသည်။ သူ ကြည့်လိုက် သည့် အခါတွင် ဘာမျှ အရေးမကြီးသည့် သာမန် ခရီး သွား တစ်ယောက်။ ကူးတို့သမားနှင့် တစ်နေ့လုံး ထိုင် စကားပြောကာ လူသွားလူလာများကို စောင့်ကြည့်နေ သည်။

အက်ရှ်သည် ထိုကူးတို့ဆိပ်မှ မဖြတ်။ အောက် ငါးမိုင်လောက် ဝေးသည့် နေရာမှ လယ်သမား တစ် ယောက်၏ လှေကြိုဖြင့် မြစ်ကို ဖြတ်ကာ ပက်ရှဝါ ပေ တစ်ရာကြီး အတိုင်း လာခဲ့သည်။

သည်တစ်ချိတွင်လည်း အက်ရှ်ကို ဘုရား မသည် ဟု ဆိုရလိမ့်မည်။ နောင်သျှီရာသို့ ရောက်သည့်အခါတွင် ရီဆာပူသို့ သွားသည့် ကုန်စိမ်းလှည်း တစ်စီးကို တွေ့ သဖြင့် ထိုကုန်စိမ်းလှည်းဖြင့် လိုက်လာခဲ့သည်။ အက်ရှ် သည် လှည်းပေါ် ရောက်လျှင် အိပ်ချင်သည်ဟု ဆိုကာ မုန်လာဥများနှင့် ခါကြက်ဥပုံကြီး နောက်တွင် ကွယ်၍ လိုက်လာခဲ့သည်။ လှေတံတားကို ဖြတ်သည့်အခါတွင် သူ့ကို ဘယ်သူမျှ မမြင်လိုက်ကြ။

သို့ဖြင့် ထိုနေ့ ညနေတွင် အက်ရှ်သည် ဖုန် အလူးလူး၊ ချေးအထပ်ထပ်၊ ခြေထောက်တွေ ပေါက်ပြဲ လျက်ဖြင့် မဒန်း တပ်နယ်မြေထဲသို့ ရောက်လာခဲ့ကာ နယ်ခြားစောင့်တပ်မှ ဇာရင်ကို မေးမြန်းလာခဲ့သည်။

နယ်ခြားစောင့် တပ်ရင်းမှာ ယူစွတ်ခိုင်နယ်တွင် တိုက်ပွဲအပြီး တပ်နားနေချိန် ဖြစ်၏။ စစ်မြေပြင်တွင် ဆယ့်ရှစ်လခန့် နေခဲ့ရသည့် အတွက် ဇာရင်မှာ များစွာ ရုပ်ပြောင်းကာ ရင့်ရော် သွားခဲ့လေပြီ။

ဂူးလ်ကုတ်မြို့မှ အပူအပင် မရှိ ပျော်ရွှင် မြူးထူး လျက် မြင်းတစ်စီးဖြင့် ထွက်ခွာသွားသော ဇာရင်မှ ဟုတ်ပါလေစဟု ထင်မိသေး၏။ အရပ် မြင့်လာပြီး ရင်အုပ်ကြီးကလည်း ပို၍ ကျယ်လာသည်။ ယခင်က နှုတ်ခမ်းမွေး ရေးရေး နေရာတွင် မုတ်ဆိတ်မွေးတွေ၊ ပါးမြိုင်းမွေးတွေနှင့် ဖြစ်နေသည်။ သို့ရာတွင် စိတ်ကမူ ယခင်အတိုင်းပင်။ အက်ရှ်ကို မြင်လိုက်သည့် အခါ၌ ဇာရင်သည် ဝမ်းသာနေသည်။

‘မင်းတို့ ဂူးလ်ကုတ်မှာ မရှိတော့ဘူး ဆိုတာ အဖေဆီက စာရတယ်ကွ၊ တစ်နေ့ကျရင် မင်း ပေါက်

ချလာမယ် ဆိုတာ ငါ သိပြီးသားပါကွာ၊ ခု လောလော ဆယ်တော့ မြင်းတပ်ထဲကို ဝင်လို့ ရမှာ မဟုတ်သေးဘူး၊ မင်းက ငယ်သေးတယ်၊ နည်းနည်း စောင့်ရဦးမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့အစ်ကိုက ဂျမဒါကွ၊ အန်ဗေလာ တိုက်ပွဲ တုန်းက ရလာခဲ့တာ၊ သူ့ဆီမှာ အလုပ်ကလေး ဘာလေး တောင်းကြည့်ရမှာပဲ၊ မင့်အမေကော ပါလာသလား’

‘အမေ မရှိတော့ဘူး၊ ဆုံးပြီ’

အက်ရှ်က ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောသည်။ ဇာရင်လို ရင်းနှီးသည့် မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ကိုပင် လျှင် အမေ အကြောင်းကို မပြောချင်။ မပြောရက်။ ဇာ ရင်ကလည်း ရိပ်မိသွားပုံ ရသည်။ နောက်ထပ် ဘာမျှ မေးမြန်းခြင်း မပြုတော့။

‘စိတ် မကောင်းပါဘူးကွာ၊ တကယ်တော့ မင့် အမေဟာ မင့်အပေါ်မှာ တော်တော် ကောင်းရှာတာ၊ အေးလေ၊ အမေ ဆိုတာ ဆိုးတဲ့ အမေ ဖြစ်ပေစေဦး၊ ရှိ ရင် ကောင်းတာပဲ၊ အမေ ဆိုတာ တစ်သက်မှာ တစ် ယောက်ပဲ ရှိတာ၊ အစားထိုးလို့ ရနိုင်တာမှ မဟုတ်ဘဲ’

‘ကျွန်တော့်မှာတော့ အမေ နှစ်ယောက် ရှိတယ် ထင်တာပဲဗျာ’ ဟု အက်ရှ်က ပြောသည်။

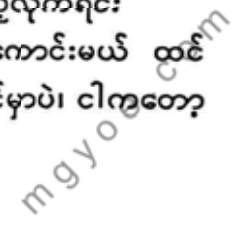
အက်ရှ်သည် ဇာရင်၏ မီးဖိုဘေးတွင် ထိုင်ချ ရင်း လေညင်းသာ ဟော်နန်းမှ ထွက်ပြေး လာခဲ့ပုံ၊ မြစ်ဘေး ဂူထဲတွင် အမေ သီတာက သူ့ဘဝကို ပြော သွားခဲ့ပုံတို့ကို ပြောပြကာ စာရွက်စာတမ်းများကို ထုတ် ပြသည်။

ဇာရင် ကိုယ်နှိုက်ကလည်း အင်ဂရေစီစာကို မတတ်။ သို့ရာတွင် အက်ရှ် ထုတ်ပြသည့် ရွှေဒဂါးများ နှင့် ငွေသားများကို မြင်လိုက်သည့် အခါတွင် ဇာရင်မှာ အလန့်တကြား ဖြစ်နေလေပြီ။ ဟုတ်သည်။ အင်ဂရေစီ စာကို ဘာသာပြန်ခိုင်းဖို့ မလိုတော့။ ထိုရွှေဒဂါးများကို မြင်လိုက်ရုံမျှဖြင့်ပင် ထင်ရှားနေလေပြီ။ ဒဂါးပြား နှစ်ရာ လောက် ရှိပြီး ငါးဆယ်ခန့်မှာ ငွေသားများ ဖြစ်၍ ကျန် ဒဂါးများမှာ ရွှေဒဂါးများ ဖြစ်သည်။

သီတာသည် ထိုရွှေဒဂါးပြားများကို နှစ်ရှည် လများ သိမ်းဆည်း သိုဝှက်ထားသည်ကို ထောက်လျှင် သူ့စကားသည်လည်း မှန်လောက်သည်။

ဇာရင်က သူ့လက်ထဲသို့ ထိုးပေးသည့် စာရွက် စာတမ်းများကို ဧဝေဧဝါဖြင့် ငုံ့ကြည့်လိုက်ရင်း

‘ငါ့အစ်ကိုကို ပြကြည့်ရင် ကောင်းမယ် ထင် တယ်၊ သူ ဆိုရင် အကြံဉာဏ် ပေးနိုင်မှာပဲ၊ ငါကတော့

ဘာမှ မပေးတတ်ဘူး၊ ဒီလောက် အထိ ငါ ညဏ်မမီ နေခဲ့ရသော သူ့ ဘဝကလေးသည် ကုန်ဆုံးသွားခဲ့ပြီ။ ဘူး'

ဂျပဒါသည် သူ့ စာရွက်စာတမ်းများကို ဘာမျှ သံသယ မဖြစ်။ လုပ်စရာ တစ်ခုသာ ရှိသည်။ လိပ်စာ ရှင် ဗိုလ်ကြီး ဝီလျံ အက်ရှ်တန် မရှိတော့။ ထို့ကြောင့် ထိုစာရွက်စာတမ်းများကို တပ်မှူး ဗိုလ်မှူးကြီး ဗရောင်း သခင်ဆပ်ထံသို့ သွားပြလျှင် အကောင်းဆုံး ဖြစ်မည်။ ဗိုလ်မှူးကြီးသည် ထိုကိစ္စကို မည်သို့ ကိုင်တွယ်ရမည်ကို ကောင်းကောင်း သိလိမ့်မည်။

ဇာရင်၏ အစ်ကို ဂျပဒါ အဝါရှားသည် အက်ရှ် ကို ချက်ချင်း ဗိုလ်မှူးကြီးဆီသို့ ခေါ်သွား၏။ စာရွက် စာတမ်း အတိုင်း မှန်လျှင် ထိုပစ္စည်းများနှင့် စာရွက် စာတမ်းများ ဘေးကင်း လုံခြုံရာသို့ မြန်မြန်ရောက်လေ ကောင်းလေလေ။

'ဟေ့ ဇာရင်၊ ဒီအကြောင်းကို ဘယ်သူ့ကိုမှတော့ လျှောက်မပြောနှင့်နော်၊ ဂူးလ်ကုတ် မဟာဒေဝီက သူ့ကို သတ်ချင်နေတာ မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ သူ့ကို လွတ် သွားအောင် အကူအညီ ပေးလိုက်တဲ့ လူတွေကိုလည်း ရန်ရှာလာနိုင်တယ်၊ ခု တို့ဆီကို သူ ရောက်နေတာကို သိသွားရင် ဒီကိစ္စမှာ အဖေ့ လက်ချက်လည်း ပါမှာလို့ တွက်မှာပဲ၊ ဒီတော့ ဒီကိစ္စကို တတ်နိုင်သမျှ ဖုံးဖိထား ဖို့ လိုတယ်၊ ကဲ လာ တပ်မှူးဆီကို သွားမယ်၊ အရှေ့ လည်း လိုက်ခဲ့၊ ခပ်လှမ်းလှမ်းက လိုက်ခဲ့နော်၊ ဟိုရောက် တော့ အပြင်မှာ စောင့်နေ၊ ခေါ်တော့မှ ဝင်လာခဲ့၊ လာ'

ဂျပဒါ အဝါရှားသည် စာရွက်စာတမ်းများကို အိတ်ထဲသို့ ထိုးထည့်လိုက်ပြီးနောက် အပြင်သို့ ထွက် သွားသဖြင့် အက်ရှ်ကလည်း ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ မယောင် မလည် လိုက်လာခဲ့သည်။ မြောင်းပေါင်ကြီး တစ်ခုပေါ် တွင် နာရီဝက်ခန့် ကြာအောင် ထိုင်စောင့်နေရ၏။

အက်ရှ်သည် ကျောက်စရစ် ခဲလုံးကလေးများ ကို မြောင်းထဲသို့ ပစ်ချနေရာမှ တပ်မှူး၏ ရုံးခန်း ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ မကြာခဏ လှမ်းကြည့်နေမိသည်။ တပ်နယ်မြေထဲရှိ ဖုန်ထူသော လမ်းမများပေါ်တွင် အရိပ် တွေ ရှည်လာနေကြပြီ။ ဆောင်းငွေ့ မပြယ်သေးသည့် နွေဦး ညချမ်းသည် ထင်းမီးခိုးနံ့၊ နွားချေး မီးခိုးနံ့တို့ ဖြင့် မွန်လျက် ရှိ၏။

ထိုအချိန်ကလေးသည် လွတ်လပ်သည့် သူ့ဘဝ ၏ နောက်ဆုံး အချိန်ကလေး ဖြစ်သည်ကို အက်ရှ် မသိ။ ငြိမ်းချမ်းစွာ၊ လွတ်လပ်စွာ၊ အပူအပင် ကင်းစွာ

နေခဲ့ရသော သူ့ ဘဝကလေးသည် ကုန်ဆုံးသွားခဲ့ပြီ။ သည်လို မလွတ်မလပ် နေရမှန်းသာ သိခဲ့လျှင် အမေ သီတာကို ပေးခဲ့သည့် ကတိကို ချိုးဖောက်ခဲ့မိမည် အမှန်။ အချိန်ရခိုက် ထွက်ပြေးခဲ့မိမည် အမှန်။ မိမိသည် မဟာဒေဝီ ဂျာနူးဘိုင်၏ ရန်မှ လွတ်အောင် ထွက်ပြေး နိုင်သော်လည်း ယခု ထွက်ပြေး၍ မရတော့။

နယ်ခြားစောင့် တပ်ရင်းမှူး ဗိုလ်မှူးကြီး ဆမ် ဗရောင်း (ဝီတိုရီယ ဘုရင်မ ကြက်ခြေ တံဆိပ်တော်ရ) သည် ပါမောက္ခ ဟီလာရီ ပယ်လ်ဟမ် မာတင်က သူ့ ယောက်ဖဖြစ်သူ ဗိုလ်ကြီး ဝီလျံ အက်ရှ်တန်ထံသို့ ပေး ခဲ့သည့် အဆုံး မသတ်သော စာကို ဖတ်ရန် လွန်ခဲ့သည့် ခုနစ်နှစ်လောက်က ဆီစိမ် ဖယောင်းပုဆိုးဖြင့် ပတ်ကာ ချိပ်ပိတ်ထားခဲ့သည့် အထုပ်ကို ခွာနေလေပြီ။ အက်ရှ် အဖို့ ထွက်ပြေးရန် အချိန် မရှိတော့။

သုံးပတ် ကြာသည့် အခါတွင် အက်ရှ်သည် ဘုံဘောမြို့ သို့ ရောက်နေလေပြီ။ အဝတ်အစားက ဥရောပတိုက် သား အဝတ်အစား၊ ဖိနပ်ကလည်း ဥရောပတိုက်သား တို့ စီးသည့် ဖိနပ်ရည်။ နည်းနည်းလေးမျှ သက်သောင့် သက်သာ မရှိ။ သူ ဘိုးဘေးများ ရှိရာ ဘီလပ် (အင်္ဂ လန်) သို့ သွားရန် ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

သူ့အတွက် ခရီးစရိတ် အဝဝကို သူဦးကြီး၏ တပ်ရင်းရှိ အရာရှိများက စုပေါင်း ခံလိုက်ကြခြင်း ဖြစ် သည်။ သူတို့အားလုံးက သည်ကလေးကချေ ကောင်လေး သည် သူတို့ ရဲဘော် ဝီလျံ၏ တူ မဖြစ်နိုင်ဟု ပြောင် ပြောင်တင်းတင်းပင် ငြင်းကြ၏။

သို့ရာတွင် သားနှင့် ရုပ်ချင်း ချွတ်စွပ်တူသည့် မိခင်ဖြစ်သူ အစ္စဘယ်၏ ဓာတ်ပုံ၊ အက်ရှ် လေးနှစ် ပြည့်သည့် နေ့က သီတာ ပေါင်ပေါ်တွင် ထိုင်ကာ ဒေလီတွင် ရိုက်ထားသည့် ဓာတ်ပုံ (ထိုပုံတို့ မှန်ကန် ကြောင်းကို ဇာရင်က ထောက်ခံသည်။) တို့ ပါသည့် အထုပ်ထဲမှ သက်သေခံ အထောက်အထားများ စသည် တို့ကို တွေ့သည့် အခါတွင် မငြင်းသာတော့ဘဲ အသိ အမှတ် ပြုလိုက်ကြသည်။

အက်ရှ်ကိုလည်း မေးခွန်းတွေ မေးကာ သူ့ခန္ဓာ ကိုယ်ကိုလည်း စစ်ဆေးကြသည်။ ထိုသို့ သေချာအောင် စစ်ဆေးပြီး ဟုတ်မှန်ကြောင်း တွေ့ရသည့် အခါတွင်မူ အရာရှိများသည် မဒန်းတွင် တပ်ရင်း ဖွင့်ကတည်းက

အမှုထမ်းခဲ့ပြီး သူတို့ ခင်မင်သည့် ဝိလျံ၏ တူတော်သူ ကို လိုလေသေးမရှိ ကူညီလိုက်ကြသည်။ အက်ရှ်ကမူ သူတို့ ကူညီလိုက်သည့် အတွက် အထူးတလည် ကျေးဇူး တင်ခြင်း မဖြစ်မိ။

အက်ရှ်သည် သူ့မွေးစား အမေ သီတာ၏ နောက်ဆုံး ဩဝါဒကို လိုက်နာသောအားဖြင့် သူ့ကို ပေးခဲ့သည့် စာရွက်စာတမ်းများနှင့် ငွေများကို တပ်ရင်း မှူး ဗိုလ်မှူးကြီးကို အပ်လိုက်သည်။ ထိုသို့ အပ်လိုက်ပြီး နောက် ဇာရင်တို့ အဝါရှားတို့နှင့် အတူ စစ်တန်းလျား တွင် နေကာ မြင်းထိန်း အဖြစ် မာလီ အဖြစ် နေရင်း အရွယ် ရောက်သည်နှင့် တပ်ထဲသို့ ဝင်ချင်သည်။ သို့ ရာတွင် ဆိုင်ရာတို့က ခွင့်မပြု။

အဘယ်ကြောင့်များ ကိုယ့်စိတ် ကိုယ့်သဘော နှင့် လွတ်လပ်စွာ မနေနိုင်ရလေသနည်း။ မိမိသည် ဘယ် ကံအကြောင်းတရားကြောင့်များ ယခုလို မိမိအပေါ် တွင် ဩဇာအာဏာတွေ ပေးကာ ချုပ်ချယ်သူများနှင့် အမြဲ တွေ့နေရလေသနည်း။ မိမိသည် မည်သူ့အပေါ်မျှ မကောင်း မကြံခဲ့ဖူးပါလျက် အဘယ့်ကြောင့် မိန်းမဆိုး တစ်ယောက်က သတ်ဖြတ်ရန် လိုက်လံ ရှာဖွေနေသည့် အဖြစ်မျိုးသို့ ရောက်နေရသနည်း။ ဤသည်ကမူ နည်း နည်းမှ မတရား။

အက်ရှ်သည် ဂူးလ်ကုတ် ဈေးထဲတွင် နေရသည် ကို ပျော်သည်။ တတ်နိုင်လျှင် ထိုနေရာမှ မခွာချင်။ လေညင်းသာ ဟော်နန်းသို့ မပြောင်းချင်။ သို့ရာတွင် နေခွင့်မရ။ လေညင်းသာ ဟော်နန်းသို့ ပြောင်းနေခဲ့ရ သည်။ ယခုတစ်ဖန် မိမိ၏ အပေါင်းအသင်းများနှင့် မိမိ၏ ဇာတိကို စွန့်ခွာကာ အဖေ ဇာတိ ဖြစ်သည့် ဘီလပ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ရဦးတော့မည်။ ယခု တစ်ကြိမ် တွင်လည်း သူ့အဖို့ မလိုက်၍ မရ။ လိုက်ရဦးတော့ မည်။ အခြား ရွေးစရာလမ်း မရှိ။ စောဒက တက်ခွင့် မရ။

မိမိသည် လေညင်းသာ ဟော်နန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့ ရသကဲ့သို့ပင် ယခု တစ်ကြိမ်တွင်လည်း ထောင်ချောက် ထဲသို့ နောက်တစ်ကြိမ် ဝင်ခဲ့ရပြန်ပြီ။ ယခုမှ ထွက်ပြေး ၍ မဖြစ်တော့။ သူ့နောက်တွင် တံခါး ပိတ်သွားပြီ။ အရွယ် ရောက်လာလျှင်မူ ကိုယ် ကြိုက်သလို နေခွင့်ရ မည်လော မဆိုနိုင်။

သို့တိုင်အောင် သည်လောကကြီးသည် မတရားမှု တွေ၊ ချုပ်ချယ်မှုတွေ၊ အကောက်ကြံမှုတွေ၊ နိုင်လိုမင်း

ထက် လုပ်ချင်သူတွေ များသည် လောကကြီး။ သည်လို လောကကြီးထဲတွင် သူ နေချင်သလို လွတ်လွတ်လပ် လပ် နေခွင့်ရမည် မထင်။

ဆိုင်ရာ လူကြီးများကမူ ဘီလပ်တွင် အချုပ် အချယ်နှင့် ကာလ အတန်ကြာ နေပြီးနောက် အိန္ဒိယ သို့ ပြန်လာခွင့် ရမည်ဟု ပြောကြသည်။

မိမိ ဖခင်၏ ဆွေမျိုးများထံ ကြေးနန်းရိုက် အကြောင်းကြားပြီး ဖြစ်ကြောင်း၊ သူ့အဖေ ဆွေမျိုးများ သည် မိမိကို ကျောင်းထားကာ သခင်ဆပ် တစ်ယောက် ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးလိမ့်မည် ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ဗိုလ်မှူး ကြီး ဆမ်ဗရောင်းက ပြောပြ၏။ ထို့ပြင် စာကြိုးစား၍ စာမေးပွဲများတွင် အောင်မြင်လျှင် (မည်သည့် စာမေးပွဲ မျိုး ဖြစ်သည်ကိုမူ သူ မသိ။) စစ်တပ်တွင် ကော်မရှင် ရကာ နယ်ခြားစောင့်တပ် ဗိုလ်တစ်ဦး အနေဖြင့် မဒန်း သို့ ပြန်လာရမည် ဖြစ်ကြောင်းဖြင့်လည်း ပြောပြသည်။

အက်ရှ်သည် ထိုစကား တစ်ခွန်း၊ ထိုမျှော်လင့် ချက်ကလေး တစ်ခုကြောင့်သာလျှင် ထွက်မပြေးမိခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့မဟုတ်လျှင် အမေ သီတာကို အဘယ်မျှ ကတိတွေ ပေးခဲ့စေကာမူ၊ မဟာဒေဝီ ဂျာနူးဘိုင်၏ လူ များက သူ့နောက်သို့ ဘယ်မျှ လိုက်နေစေကာမူ ထွက် ပြေးမိပေလိမ့်မည်။

ထို့ပြင် မိမိသည် ဘီလပ်သို့ အိန္ဒိယ အစေခံ နှစ်ဦးကို ခေါ်သွားသည့် သခင်ဆပ် တစ်ဦးနှင့် အတူ လိုက်ရမည်ဟု သိသည့်အတွက် သူ ထင်သလောက် အဖော်မဲ့ အပေါင်းအသင်းမဲ့ မဟုတ်သေးဟု သိသဖြင့် သာလျှင် ထွက်မပြေးမိခြင်း ဖြစ်သည်။ ဤသည်မှာ လည်း အဝါရှားက အမှတ်တမဲ့ ပြောလိုက်သော စကား တစ်ခွန်းကြောင့် ဖြစ်၏။

'ဒီအတိုင်းသာ ဆိုရင်တော့ ဒီသူငယ်ကလေး ဟာ အိန္ဒိယ စကားတွေ၊ အိန္ဒိယ ဓလေ့ထုံးစံတွေကို မေ့ ကုန်တော့မှာပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်တို့ အထဲမှာ နေတဲ့ သခင်ဆပ် တစ်ယောက်သာ ပန်ချာပီ စကားတို့ ပထန် စကားတို့ကို တတ်ထားရင် ကောင်းတာပေါ့။ တပ်မှာ ပြန်လုပ်ရင် ပိုအဆင်ပြေတာပေါ့။ ကျွန်တော် တို့ တိုင်းရင်းသား တပ်သားတွေ အကြောင်းကိုလည်း သိတာပေါ့။ ဘီလပ်မှာသာ ဆိုရင် သူလည်း အိန္ဒိယ စကားတွေ ထုံးစံတွေကို မေ့ပြီး တခြား သခင်ဆပ်တွေ လိုပဲ ဖြစ်မှာပေါ့။ ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ တပ်အတွက် လည်း တစ်ပန်းရှုံးတာပေါ့' ဟု အဝါရှားက ပြော၏။

တပ်မှူးသည် ထိုစကားကို သဘောကျသွား၏။ အိန္ဒိယပြည်တွင် အမှုထမ်းနေသည့် အင်္ဂလိပ် အရာရှိများသည် အိန္ဒိယ တိုင်းရင်း ဘာသာစကား တစ်ခုခုကို တတ်ကျွမ်းသည့်တိုင် ကောင်းကောင်းမွန်မွန် တတ်ကြသည် မဟုတ်။ တတ်ကျွမ်းသူများမှာလည်း ကပြားများသာ ဖြစ်သဖြင့် စစ်ဘက်တွင် လည်းကောင်း၊ အုပ်ချုပ်ရေးဘက်တွင် လည်းကောင်း ရာထူးကြီးများကို မရနိုင်ကြ။

‘ဆိကန္တာဆပ်’ ဟု ခေါ်သော နာမည်ကျော် စစ်သားကြီး တစ်ဦး ဖြစ်သည့် ဗိုလ်မှူးကြီး ဂျော့ စကင်းနားသည်ပင်လျှင် အမေက အိန္ဒိယ အမျိုးသမီး ဖြစ်သည့် အတွက် ဘင်္ဂလား စစ်ဘက်တွင် တိုက်ရိုက် ကော်မရှင် မရဘဲ တပ်သားဖြင့် ဝင်ခဲ့ရသည်။

သို့ရာတွင် ဗိုလ်မှူးကြီး အက်ရှ်တန်၏ တူဖြစ်သူ အက်ရှ်မှာကား သွေးမှအပ အိန္ဒိယပြည်တွင် မွေးသည့် ဇာတိစစ်စစ်။ ထို့ကြောင့် သူ့လိုလူ တစ်ယောက်သာ နယ်ခြားစောင့် တပ်ရင်းတွင် ဝင်၍ အမှုထမ်းလျှင် များစွာ အဖိုးတန်ပေလိမ့်မည်။

အိန္ဒိယပြည် ဆိုသည်မှာ အဖြစ်အပျက် တစ်ခု ပေါ်ပေါက်လျှင် တိတိကျကျ သတင်းရဖို့ ခက်ခဲဘိခြင်း။ ဘာသာစကားတွေ ခြားသည်နှင့် အဓိပ္ပာယ် အယူအဆ တွေ မကြာခဏ လွဲတတ်သည်။ ထိုသို့ သတင်းကလေး လွဲရုံမျှဖြင့် ကိုးရီးကားရား ဖြစ်သွားနိုင်သည်။

ယခု အဝါရှားက အက်ရှ်ကဲ့သို့သော အဖိုးတန် ပစ္စည်း တစ်ခုကို အလဟဿ မဖြစ်အောင် အကြံပေးခြင်းမှာ သင့်မြတ်သည်ဟု ဗိုလ်မှူးကြီး ယူဆသည်။

တပ်မှူးသည် အဝါရှား ပြောသည့် စကားကို အလေးအနက် စဉ်းစားကာ နည်းလမ်းရှာသည်။ အရေးပိုင် ဗိုလ်မှူးကြီး အင်ဒါဆင်မှာ ကျန်းမာရေး ချို့တဲ့သည့် အတွက် ကြာသပတေးနေ့တွင် ဘီလပ်သို့ ပြန်စရာ ရှိသည်။

သူနှင့်အတူ ပထန် အမျိုးသား အစေခံ ဖြစ်သည့် အာလယားနှင့် ခန်တမာ (ထမင်းချက်) ဖြစ်သူ မာဒူးတို့ကို ဘီလပ်သို့ ခေါ်သွားရန် စီစဉ်ထား၏။ သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံးမှာ အဗိုဒဗတ်မြို့ အထက်ရှိ တောင်တန်းများပေါ်မှ တောင်တန်းသားများ ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံး အရေးပိုင် ဗိုလ်မှူးကြီး အင်ဒါဆင်ထံ အလုပ် လုပ်လာခဲ့ကြသည်မှာ အနှစ် နှစ်ဆယ်ခန့် ရှိလေပြီ။

အရေးပိုင် အင်ဒါဆင်သည် ဂျွန် နီကိုလ်ဆန်၊ ဆာ ဟင်နရီ လောရင့် စသူတို့နှင့် ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေတွေ ဖြစ်ပြီး အိန္ဒိယ တိုင်းရင်း ဘာသာ စကား ခြောက်မျိုးလောက်ကို ကျွမ်းကျင်စွာ တတ်ရုံမျှမက အိန္ဒိယပြည် အနောက်မြောက် နယ်စပ်ကို သဘောကျကာ ထိုနယ် အကြောင်းကိုလည်း ထဲထဲဝင်ဝင် သိသူ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သူကလည်း အက်ရှ်လို အိန္ဒိယ တိုင်းရင်းစကား ကျွမ်းကျင်သည့် သူငယ်ကလေး တစ်ယောက်ကို ခေါ်သွားမည်ဟု လိုလိုချင်ချင်ပင် ပြောသည်။

သို့ဖြင့် တပ်ရင်းမှူးသည် ထိုနေ့ ညမှာပင် မြင်းတစ်စီးဖြင့် အရေးပိုင် အင်ဒါဆင်ထံသို့ အက်ရှ်ကို ခေါ်သွားပြီး အပ်သည်။

အရေးပိုင် အင်ဒါဆင်ကလည်း အက်ရှ်၏ အဖြစ်အပျက်ကို စိတ်ဝင်စားကာ သူ့ကို ဘီလပ်သို့ ခေါ်သွားရန် သဘောတူလိုက်၏။

အက်ရှ်မှာကား ပြန်မှ လာရပါမည်လောဟု စိုးရိမ်လျက် ရှိလေပြီ။

ဇာရင်က

‘ပြန်လာရမှာပါကွာ၊ ဟိုမှာ ပညာ သွားသင်ရုံ လောက်ပါ။ ဘီလပ်ကို သွားပြီး စာသင်မှ ကောင်းမယ်တဲ့၊ လူကြီးတွေက ပြောတယ်၊ ငါတို့ကတော့... အေးလေ၊ ပညာ သင်တာကတော့ ထားပါတော့၊ မင်းအဖို့ လောလောဆယ် အရေးကြီးတာက အသက်ဘေးက လွတ်ဖို့ အရေးကြီးတယ်၊ ဒီမှာ ဆိုရင် နောက်ရန် မအေးဘူး မဟုတ်လား၊ ဟိုမှာ ဆိုတော့ စိတ်ချရပြီပေါ့၊ ဒီမှာ ဆိုရင် သူတို့ နောက်က လိုက်ချင် လိုက်နေကြဦးမှာ၊ ပင်လယ်ကြီးကိုတော့ ကျော်ပြီး မလိုက်နိုင်တော့ဘူး ပေါ့ကွာ၊ မင်း ပြန်လာတဲ့ အချိန်လောက်ကျတော့ သူတို့လည်း မင်းကို မေ့သွားကြတော့မှာပါ။

‘ငါနှင့် ငါ့အစ်ကို အဝါရှားတို့ ဆိုရင် မင်း အကြောင်းကို ဂူးလ်ကုတ်က အဖေ့ဆီကို စာမရေးဖို့ ညှိထားကြတယ်၊ တကယ်လို့ ကြားက ဖွင့်ဖတ်ရင် မင်း ဒီကို ရောက်နေတယ် ဆိုတာ သူတို့ သိသွားမယ် မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် မင်းအကြောင်းကို အဖေ့ကို တောင် မပြောတော့ဘူးလို့ တို့နှစ်ယောက် တိုင်ပင်ပြီး သားပါ၊ ငါလည်း မင်းဆီကို စာမရေးသေးဘူး၊ နောင် ကျလို့ ဗိုလ်မှူးကြီး သခင်ဆပ်က စိတ်ချရပြီ ဆိုတဲ့ အခါ ကျတော့မှ ဘီလပ်မှာ ရှိတဲ့ မင်းဆီကို စာရေးတော့မယ်။’

‘ပြီးတော့ ခုသွားရမှာက မင်း တစ်ယောက်တည်း
လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ အင်ဒါဆင် ဆပ်လည်း ပါသေး
တာပဲ။ အင်ဒါဆင် ဆပ်က လူကောင်း တစ်ယောက်ပါ။
အစစ အရာရာ စိတ်ချရပါတယ်။ သူ့ဆီကလည်း မင်း
အများကြီး ပညာတွေ ရမှာပါ။ မကြာပါဘူး။ ဒီလိုနှင့်
နှစ်တွေ ကုန်သွားပြီး ပြန်လာရမှာပေါ့’

သို့ရာတွင် နှစ်များသည် ဇာရင် ပြောသလို မြန်
မြန် ကုန်လွန်သွားသည် မဟုတ်။ တအိအိနှင့် နှေးနှေး
လွန်းလှသည်။ ထို့ကြောင့် အက်ရှ်၏ စိတ်တွင် တစ်ပတ်
ကို တစ်လ ကြာသည်ဟု ထင်၏။ တစ်လကို တစ်နှစ်
ကြာသည်ဟု အောက်မေ့မိ၏။ သို့ရာတွင် အရေးပိုင်
အင်ဒါဆင်နှင့် ပတ်သက်၍ ဇာရင် ပြောလိုက်သည့်
စကားမှာမူ မှန်ပါ၏။

အရေးပိုင် အင်ဒါဆင်သည် အက်ရှ်ကို သဘော
ကျသွားကာ တစ်လမ်းလုံး အင်ဒါဆင် စကားပြော သင်
သွားသည်။ တိုင်းတစ်ပါးတွင် အကြီးလို နေရမည်
ဆိုလျှင် တစ်ပန်း ရုံးလွန်းသည်။ ရှက်စရာလည်း ကောင်း
သည်ဟု အက်ရှ် ယူဆသည်။

အက်ရှ်သည် ဘာသာဗေဒ ပါရဂူ ဖြစ်သည့်
အဖေသွေး ပါသူ ဖြစ်သည့်အတိုင်း တစ်နှစ် အတွင်း
တွင် အင်ဒါဆင် စကားကို ကောင်းကောင်း ပြောတတ်
သွားလေရာ အလျင်က တခြား စကား တစ်မျိုးမျိုးကို
တတ်ခဲ့ဖူးသူ တစ်ဦးဟုပင် မထင်ရတော့။ မွေးကတည်း
က အင်ဒါဆင် စကား ပြောခဲ့သူဟုပင် ထင်ရလောက်
အောင် ကျွမ်းကျင်သွားသည်။ ငယ်ကလည်း ငယ်သေး
သဖြင့် အထက်တန်းစား အင်ဒါဆင် စကားကို အင်ဒါဆင်
လေသံ စစ်စစ်ဖြင့် ပြောနိုင်လေပြီ။

သို့တိုင်အောင် အက်ရှ်သည် သူ့ကိုယ်သူ အင်ဒါဆင်
တစ်ယောက်ဟု ခံစား၍ မရသေး။ သူ့အသိုင်းအဝိုင်း
ကလည်း သူ့ကို အင်ဒါဆင်သွေးဟု ရှောရှောရှူရှူ လက်
မခံကြသေး။

အက်ရှ်သည် သူ့စိမ်း တိုင်းပြည်တွင် လူစိမ်း
တစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။ အင်ဒါဆင်သည် သူ့အဖို့
‘ဟုမ်း’ ဟု အင်ဒါဆင်တွေ ခေါ်လေ့ ရှိကြသော မွေးရပ်
မြေ မည်သည့်အခါမျှ မဖြစ်နိုင်။ သူ့အဖို့ ‘ဟုမ်း’ ခေါ်
မွေးရပ်မြေသည် ဟိန္ဒူစတန် ခေါ် အိန္ဒိယပြည်ကြီး ဖြစ်
သည်။ သူသည် ယခုတိုင် အမေ သီတာ၏ သားဖြစ်ပြီး
နောင်တွင်လည်း အမေ သီတာ၏ သား ဖြစ်နေဦးမည်
သာ။

သူ့ဘဝသစ်တွင် တွေ့ကြုံရသည့် အဖြစ်အပျက်
များမှာ သူ့အတွက် အသစ်အဆန်း ဖြစ်နေရုံမျှမက
ကြောက်စရာ ကောင်းနေသည်။ အချို့ ကိစ္စကလေး
များသည် အင်ဒါဆင်များ အမြင်တွင် အသေးအဖွဲကလေး
မျှသာ ဖြစ်သော်လည်း အမေ သီတာတို့ အတွက်မူ
ကြောက်စမန်းလိလိ အရာကြီးတွေ ဖြစ်နေသည်။

ဥပမာအားဖြင့် ဝက်သား စားသည့် ကိစ္စနှင့်
အမဲသား စားသည့် ကိစ္စမျိုး။ ဝက်သည် မသန့်ရှင်းသော
သတ္တဝါ ဖြစ်ပြီး နွားသည် မြင့်မြတ်သော သတ္တဝါဟု
ယူဆသည့် အတွက် ဝက်သား စားခြင်းသည် စက်ဆုပ်
ဖွယ် ကောင်းနေပြီး အမဲသား စားခြင်းသည် ဓမ္မန္တ ရာယ်
ကြီး တစ်ပါး ဖြစ်နေသည်။

သွားပွတ်တံ တစ်ချောင်းကို တစ်ကြိမ် မဟုတ်ဘဲ
နေ့တိုင်း သုံးနေသည့် ဥရောပ ထုံးစံသည်လည်း အက်ရှ်
၏ အမြင်တွင် စက်ဆုပ်စရာ ကောင်းနေသည်။ အမေ
သီတာတို့ဆီမှာ ဆိုလျှင် သွားတိုက်လျှင် တံပူဖြင့် တိုက်
ကာ တစ်ခါ သုံးပြီးနောက် လွင့်ပစ် လိုက်ကြသည်။
ဟိန္ဒူများသည် တံတွေးကို ရောဂါ ကူးသည်ဟု ဆိုကာ
တံပူကို တစ်ခါသာ သုံးကြ၏။ အင်ဒါဆင်များသည် ဤ
အချက်ကို မသိယောင်တကား။

အက်ရှ်သည် သွားပွတ်တံ သုံးရန်နှင့် အခြား
သော ဓလေ့များကို အချိန် အတော်ကြာမှ လက်ခံလာ
နိုင်ခဲ့သည်။

ပထမနှစ်သည် သက်ဆိုင်သူ ကာယကံရှင် နှစ်
ဖက်စလုံး အဖို့ အတော် ဒုက္ခရောက်သည့် နှစ်လည်း
ဖြစ်သည်။ အက်ရှ် အတွက် ကသိကအောက် ဖြစ်ရသည့်
နည်းတူ အက်ရှ်၏ ဆွေမျိုးများ အတွက်လည်း အရှေ့
တိုင်းမှ လာသည့် ဤ (လူရိုင်း) ကလေး၏ ရုပ်ဆင်း
သဏ္ဍာန်နှင့် အနေအထိုင် အပြုအမူတို့ကြောင့် အတော်
ဒုက္ခ ရောက်ကြရ၏။

အင်ဒါဆင် လူမျိုးသည် ရှေးဆန်ပြီး ကျွန်းကလေး
ပေါ်တွင် နေထိုင်ရသူ ပီပီ မွေးကတည်းက စိတ်ထား
ကျဉ်းမြောင်းသူများ ဖြစ်သည့်အလျောက် အက်ရှ်၏
အမျိုးများသည်လည်း သူတို့ တူကလေးကို လူရှေ့သူရှေ့
တွင် တော်တော်နှင့် မထုတ်ရဲကြ။

ခပ်စောစောကမူ သူတို့ တူကလေးကို နာမည်
ကျော် အလွတ်ပညာသင် ကျောင်းကြီး တစ်ကျောင်း
တွင် ထားမည်ဟု စိတ်ကူးခဲ့သော်လည်း နောက်တွင်
စိတ်ကူး တစ်မျိုး ပြောင်းသွားကာ အိမ်တွင် အငြိမ်းစား

အောက်စပို တက္ကသိုလ် ကျောင်းဆရာ တစ်ယောက်ကို ခေါ်ပြီး သူ့ကို ပုံသွန်းပေးရသည်။

ထိုသို့ သူတို့ စိတ်တိုင်းကျ ပုံသွင်းပေးပြီးမှ သူ့ကို အရေးပိုင် အင်ဒါဆင်နှင့် အတူ အလည်အပတ် ထည့်လိုက်၏။

ပါမောက္ခ ဟိလာရီ၏ အစ်ကိုကြီး ဆာ မက်သယူး၏ အိမ်သည် ပယ်လ်ဟမ် အဘာစ်ဟု ခေါ်ပြီး အန်းဘုရင်မကြီး လက်ထက် ကတည်းက ဆောက်ခဲ့သည့် ရှေးအိမ်ကြီး တစ်ဆောင် ဖြစ်၏။ ယခင်က ထိုနေရာတွင် ကျူးဒါခေတ်က ဆောက်ခဲ့သည့် အိမ်ကြီး တစ်လုံး ရှိခဲ့သော်လည်း ၁၆၄၄ ခုနှစ်တွင် ကရွန်းဝဲ၏ သူပုန်များက မီးတင် ရှို့ခဲ့သည့် အတွက် မူလ အိမ်ဟောင်းကြီးမှာ ပျက်စီးခဲ့လေပြီ။

စံအိမ်ကြီး ပတ်ပတ်လည်တွင် လှေကားထစ် မြက်ခင်း စိမ်းစိမ်းများ၊ ပန်းဥယျာဉ်များ၊ မြင်းဇောင်းများ၊ သစ်ပင်စိုက်သည့် ဖန်အိမ်များလည်း ရှိ၏။ အလှ တူးထားသည့် ရေကန် တစ်ကန်လည်း ရှိပြီး အက်ရှ် မြင်းစီးကျင့်သည့် ပန်းခြံကြီး တစ်ခြံလည်း ရှိသည်။ ငါးသလောက် ယောက်ဖ များနိုင်သည့် စမ်းချောင်းကလေး တစ်ခုလည်း ရှိသည်။

ခြံတစ်ဖက် တောစပ်တွင်မူ ဆာ မက်သယူး၏ တောလိုက် မုဆိုး နေသည့် ယာတော တစ်ခု ရှိပြီး ဒေါင်းများ၊ ရစ်များ မွေးထား၏။ ဧက လေးရာလောက် ရှိသည့် ယာတော တစ်ခုလည်း ရှိသည်။

အိမ်ကြီးထဲတွင် မိဘ ဘိုးဘွားများ၏ ပုံတူ ပန်းချီကားကြီးများ၊ ရင်ခွင်ပိုက် ကိုယ်တော်ကလေး လက်ထက်တွင် ပေါ်ခဲ့သည့် ရှေးဟောင်း ပရိဘောဂ များဖြင့် ပြည့်လျက် ရှိ၏။

သူ့အဖေ၏ အမျိုးများသည် ဤအိမ်ကြီးကို မြင်သည့် အခါတွင် သူတို့တူ အရိုင်းအစိုင်းကလေး သည် တအံ့တဩ ဖြစ်နေလိမ့်မည်ဟု ထင်ခဲ့ကြသော်လည်း အက်ရှ်က သူတို့အိမ်မှာ အနေအထိုင် ကျဉ်းကျပ်ကြောင်း၊ သူ နေခဲ့ဖူးသည့် အိန္ဒိယပြည်ရှိ ဟော်နန်း တစ်ခုနှင့် စာလျှင် အရွယ် ပမာဏတွင် လည်းကောင်း၊ ခမ်းနား ကြီးကျယ်မှုတွင် လည်းကောင်း မနှိုင်းယှဉ်သာအောင် သေးငယ်လျက် ရှိကြောင်းဖြင့် ပြောသည့် အခါတွင် အံ့အား သင့်နေကြသည်။

သူ့ဆွေမျိုးများသည် သူ့စကားများကြောင့် ပထမဆုံး အကြိမ် တအံ့တဩ ဖြစ်ကြရသည်။ သူ ပြောသည့် စကားများကလည်း လက်ခံနိုင်စရာ မရှိ။ ယုံနိုင်စရာ မရှိ။ ထို့ပြင် အက်ရှ် သေနတ်ပစ် လက်ဖြောင့်ပြီး မြင်းစီး ကျွမ်းသည်ကို ကြည့်၍လည်း သူတို့ တအံ့တဩ ဖြစ်နေကြသည်။ သို့ရာတွင် ထိုသို့ သေနတ်ပစ် ဖြောင့်ခြင်း၊ မြင်းစီး ကျွမ်းကျင်ခြင်း အတွက်မူ သူတို့ ဝမ်းလည်းသာသည်။

သူ့အစ်ကို ဝမ်းကွဲဖြစ်သည့် ဟန်ဖရိက 'မြင်းစီးကောင်းပြီး သေနတ်ပစ် ဖြောင့်နေတယ် ဆိုရင်တော့ သူ့အတိတ်ကို ပုံးလို့ ရချင်ရမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ သူ့ကို ငယ်ငယ်က မတွေ့လိုက်ရတာ သိပ်နာတာပဲ။ ခုတော့ သူ့ခေါင်းထဲမှာ မဟုတ်တဲ့ အယူအဆတွေက တော်တော် စွဲနေပြီ' ဟု ပြောသည်။

အက်ရှ်၏ အယူအဆများမှာ ဘီလပ်က အင်္ဂလိပ်များနှင့် လုံးလုံး မတူ။ ထို့ကြောင့် သူတို့နှင့် ဆက်ဆံရာတွင် မကြာခဏ ပြဿနာ ဖြစ်ရသည်။ ဥပမာ အမဲသား မစားသည့် ကိစ္စမျိုး (အမဲသား ရှောင်သည့် အကျင့်မှာ အမေ သိတာ သင်ပေးခဲ့သည့် အကျင့်ဖြစ်ရာ ထိုအကျင့်ကို တော်တော်နှင့် ဖျောက်၍ မရ။ ကျောင်းတွင် ဆရာများက သူ့ကို ဒဏ်အမျိုးမျိုး ပေး၍ ထိုအစွဲကို ချွတ်ကြသည်။ အိမ်တွင် ဆွေမျိုးသားချင်းများက အမျိုးမျိုး အကျပ် ကိုင်ကြသည်။) အခက်အခဲပေါင်းများစွာကို ဖြတ်သန်းပြီးသည့် နောက်ကျမှ ထိုအစွဲကြီး ကျွတ်သွားတော့သည်။

အက်ရှ်သည် ကျောင်းက ဖိနပ် တိုက်သည့် ကောင်လေး ဝီလီ ဟစ်ဂင်းကို မြင်းစီး သင်ပေးသည်။ ဤသည်ကို ဆရာများက တားကြသည်။ ကျောင်းဘော်ဒါ မီးဖိုတွင် ပန်းကန်ဆေးသည့် အသက် ဆယ့်နှစ်နှစ် အရွယ် ကောင်မလေး အင်နီမော့မှာ ပိန်ချူးကာ ချို့ချို့ငဲ့ငဲ့ စားရသည်။ ဤတွင် အက်ရှ်က သူ့ကို ကျောင်းခန်းထဲ ခေါ်၍ သူ့တွင် ပါသည့် လက်ဖက်ရည်နှင့် မုန့်များကို ကျွေးသည်။ ဤသည်တို့ကိုလည်း ဆရာများက တားမြစ်ကြပြန်သည်။

အက်ရှ်သည် သူ့ကို ဆရာများက အဘယ်ကြောင့် တားသည်ကို နားမလည်နိုင်။ 'ဒါ ကျွန်တော် သောက်ရမယ့် လက်ဖက်ရည်ပဲ၊ ကျွန်တော်က သနားလို့ ကျွန်တော် မသောက်ဘဲ တိုက်တာ ဘာဖြစ်သလဲ၊ မတိုက်ရဘူးလား' ဟု မေးတတ်သည်။

‘သော်တာ ဆိုတဲ့ ဒီမြင်းကြီးကို ကျွန်တော့် ဦးလေးက ကျွန်တော့်ကို အပိုင် ပေးထားတာပဲ၊ ကောင်လေးက မြင်းစီး သင်ချင်တယ် ဆိုလို့ သင်ပေးတာကော သင်မပေးရတော့ဘူးလား’ ဟု မေးတတ်သည်။

အက်ရှ်သည် အဆင့်အတန်း ခွဲသည့် သူ့ဆွေမျိုးများကို နားမလည်နိုင်။

သူ ဒေါ်လေး မိလီဆင့်က

‘သူတို့က အစေခံတွေကွယ်၊ အစေခံကို တန်းတူ မဆက်ဆံရဘူး၊ သူတို့က သနားလို့လို့ နားလည်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီတော့ ရောင့်တက် ကုန်ကြလိမ့်မယ်’ ဟု ပြောသည်။

အက်ရှ်က အင်္ဂလိပ်စကား ကိုးရိုးကားရားဖြင့် ဆင်ခြေတက်သည့် အခါတွင် ဒေါ်လေး မိလီဆင့်သည် သူ့အစ်ကိုကဲ့သို့ ခပ်ဆန်းဆန်း ဖအေတူသား ဖြစ်သည့် သူ့တူ အဘွက် စိတ်ပျက်ခြင်း ဖြစ်ရသည်။ အင်း သူ့အဖေလိုပဲ အမြဲ ပြဿနာ တက်တာပဲဟု အောက်မေ့မိသည်။ သူ့အစ်ကို ဟီလာရီသည် သေသည်၏ နောက်မှာပင် ပြဿနာ ဖန်တီးပစ်ခဲ့သေးသည်။

‘ကျွန်တော်လည်း အိမ်ရှေ့ ကိုယ်တော်လေး လာလာဂျီရဲ့ အစေခံ ဖြစ်ခဲ့ဖူးတုန်းက သူ့မြင်းကို တက်စီးတာပဲ၊ ဘာမှ...’

‘အဲဒါက အိန္ဒိယပြည်၊ ခုဟာက အင်္ဂလန်၊ အင်္ဂလန်မှာ မင်း ဝိုင်းကောင်း ကျောက်ဖိ နေရမယ်၊ သိက္ခာနှင့် နေရမယ်၊ တို့အင်္ဂလန်မှာ အစေခံတွေနှင့်အတူ မကစားဘူး၊ အတူတူ မစားဘူး၊ အင်နီကို မင်း ကျွေးဖို့ မလိုပါဘူး၊ မီးဖိုမှာ သူ့ကို ဝအောင် ကျွေးပြီးပြီပဲ’

‘မဝဘူး ဒေါ်လေး၊ အင်နီမှာ အမြဲတမ်း ဆာနေတာပဲ၊ ဒါတော့ ဘယ် တရားမလဲ၊ အင်နီခမျာ’

‘တော်ပြီ အက်ရှ်၊ နောက်ထပ် စကားရှည် မနေနှင့်၊ သူတို့ကို မကျွေးရဘူးလို့ ပြောပြီးပြီ၊ ဒါပဲ၊ နောက်ထပ် ဒါမျိုး ကြားရရင် မင်း မီးဖိုထဲကို မဝင်ရတော့ဘူး၊ အစေခံတွေနှင့်လည်း စကား မပြောရတော့ဘူး၊ နားလည်လား’

အက်ရှ် နားမလည်။ ထို့အတူ သူ့ဆွေမျိုးများကလည်း သူ့ကို နားမလည်။ အင်္ဂလိပ်စာကို ရေးတတ်ဖတ်တတ်လာသည့် အခါ၌ သူ့ဘကြီးက သူ့တူကို အားပေးသည့် သဘောဖြင့် အိန္ဒိယပြည်နှင့် ပတ်သက်သည့် စာအုပ် အချို့ကို ဖတ်စေသည်။ ‘မင်း စိတ်ဝင်စားမှာပါကွာ’ ဟုလည်း ပြော၏။

ထိုစာအုပ်များထဲတွင် သူ့အဖေ ဟီလာရီ ရှေးခဲသည့် စာအုပ်များလည်း ပါသည်။ ဘင်္ဂလားပြည်ကို သိမ်းပိုက်ခြင်း၊ ဆာ ဂျွန် ကေး၏ အိန္ဒိယ စစ်ဗာရီတို့၏ ပုန်ကန်မှု သမိုင်း စသည့် စာအုပ်များလည်း ပါသည်။

အက်ရှ်သည် ထိုစာအုပ်များကို စိတ်ဝင်စားစွာ ဖတ်၏။ သူ့ဘကြီး မက်သယူးက ထိုစာအုပ်များကို အဖတ် ခိုင်းခြင်းမှာ ကျောင်း သင်ခန်းစာများကိုချည်း ကြည့်နေရသဖြင့် ငြီးငွေ့သွားမည် စိုးသောကြောင့် အဖတ် ခိုင်းခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် သူက ထိုစာအုပ်များကို အလေးအနက် ထား၍ ဖတ်နေသည်။ သူ့အဖေ ရေးသည့် စာအုပ်များကို ဖတ်ရသည်မှာ ပျင်းစရာ ကောင်းသည်။ ပညာရှိ ဆန်သည်။

သူ့ဘကြီး မက်သယူးက ထိုစာအုပ်များနှင့် ပတ်သက်၍ အက်ရှ်၏ ထင်မြင်ချက်ကို မေး၏။ သူ့စကားကြောင့် ဘကြီး မက်သယူး စိတ်ပျက်နေသည်။

‘ဘကြီး မေးလို့ ပြောရတာပဲလေ၊ ကျွန်တော့် သဘော ပြောရမယ် ဆိုရင်တော့ အိန္ဒိယပြည် ဆိုတာ သူတို့ တိုင်းပြည်ပဲ၊ သူတို့က ဘကြီးတို့ကို ဘာအန္တရာယ် ပြုတာ မှတ်လို့၊ သူတို့ တိုင်းပြည်ကို သွားပြီး သိမ်းတာတော့ မတရားသက်သက် အနိုင်ကျင့်တာပဲ’

ဟီလာရီရဲ့ သား ပီသပါပေဟု စိတ်ထဲတွင် အောက်မေ့မိသည်။ ဤတွင် ဘကြီး မက်သယူးက လေသံ ပြတ်ပြတ်ဖြင့် အိန္ဒိယ လူမျိုးများသည် များစွာ အန္တရာယ် ပေးလျက် ရှိကြောင်း၊ အချင်းချင်း သတ်ဖြတ်နေကြကြောင်း၊ ပြည်နယ် တစ်ခုနှင့် တစ်ခု စစ်တိုက်နေကြကြောင်း၊ နတ်များကို ပသရန် အတွက် အပြစ်မဲ့သော ခရီးသွားများကို သတ်ဖြတ်ကြကြောင်း၊ ယောက်ျား သေလျှင် မိန်းမက လိုက်၍ မီးပုံထဲ ခုန်ဆင်းရကြောင်း၊ ကုန်စည် ကူးသန်း ရောင်းဝယ်မှုနှင့် တိုးတက်မှုကို တားဆီး နှောင့်ယှက်လျက် ရှိကြောင်း၊ ဤသို့သော ကြောက်ဖွယ်လိလိ အပြစ်အပျက်များကို ဆက်လက် ခွင့်မပြုနိုင်ကြောင်း၊ ခရစ်ယာန် လူမျိုး တစ်မျိုး အနေဖြင့် အင်္ဂလန်သည် ထိုရက်စက် ရိုင်းပျမှုများကို အဆုံးသတ်ကာ ဒုက္ခရောက်နေသည့် အိန္ဒိယ လူမျိုး သန်းပေါင်း များစွာ အတွက် ငြိမ်ဝပ် ပိပြားရေးနှင့် အေးချမ်း သာယာရေးကို တည်ဆောက်ပေးရန် တာဝန် ရှိကြောင်း...။

‘ဘာဖြစ်လို့ အင်္ဂလန်ပြည်က တာဝန် ရှိမှာလဲ၊ ဘကြီးတို့နှင့် အဲလေ ကျွန်တော်တို့နှင့် ဘာဆိုင်တာမှတ်လို့၊ အိန္ဒိယပြည် ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့နှင့် အနီး’